

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ISABEL IBÁÑEZ

BİRLİKTE YANACAĞIZ

YAYIN NO: 2369
MİLENYUM: 41

Birlikte Yanacağız

Isabel Ibañez

Orijinal Adı: *Together We Burn*

Dizi Yönetmeni: T.Y. Mazer

İngilizceden Çeviren: Çiğdem Köfincü

Editör: Hasan Ozan Elma

Son Okuma: Mıhrıban Onur

İllustrasyon: Sena Tılgar

Kapak Uygulama: Dılan Kaya

Sayfa Tasarımı: Merve Polat

1. Basım: Mart 2023

ISBN: 978-605-304-818-3

Sertifika No: 43949

Birlikte Yanacağız

© 2022, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Together We Burn

© 2022, Isabel Ibañez

Kitabın Türkçe yayın hakları Anatoliaİt Ajans aracılığı ve Sterling Lord
Literistic, Inc. ile yapılan anlaşmayla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne
aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar
dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla
çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor1@artemisyyayinlari.com – www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftelavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

BİRLİKTE YANACAĞIZ

ISABEL IBÁÑEZ

Tg: Carettas'

Mamita ve Abuelita Consuelo için...
İkiniz de her zaman saygı duyup hayran olduğum tutkulu
ve inatçı genç kahramanlarsınız.
Bir İspanyol dünyasının ilhamıyla ilgili olan bu hikâye,
siz ikiniz içindir.
Sevgili Teresa Díaz de Beccar'ın Anısına...

Gremios de Hispalia (Hispalıya Loncaları)

Gremio de Dragonadores (Ejderha Loncası)

Ejderha Matadorları, Ejderha Avcıları ve Terbiyecileri, Arena Sahipleri, Matador Eğitmenleri

Gremio de Magia (Büyü Loncası)

Büyücüler ve Cadılar

Gremio de Sanarodes (Şifa Loncası)

Şifacılar, Botanikçiler, Eczacılar

Gremio de Comerciantes (Ticaret Loncası)

Tüccarlar, Tefeciler, Simsarlar, Marangozlar, Demirciler

Gremio de los Sastres (Tekstil Loncası)

Terziler, Tekstil İşçileri, Çamaşırcılar

Gremio de Animales y Vegetales Comerciales (Tarım ve Hayvancılık Loncası)

Kasaplar, Avcılar, Çiftçiler

Gremio de las Artes (Sanat Loncası)

Ressamlar, Heykeltıraşlar, Dansçılar, Aktörler ve Aktrisler, Şarkıcılar, Yazarlar, Dokumacılar

Gremio de Noticias (Basın Loncası)

Yazarlar, Matbaacılar, Yayıncılar

Gremio del Mar (Deniz Loncası)

Balıkçılar, Denizciler, Gemi Yapımcıları, Gezginler

Gremio De Ejército (Askerî Lonca)

Polisler, Bekçiler, Ordu

Gremio General (Genel Lonca)

Kamuya Açık

Hispanya Ejderhaları

Culebra

Dört bacaklı, yılanı benzer. Küçük kanatlıdır, kısa mesafe uçar. Yere yakın durur, zümrüt pulludur. Zehirli sıvı fırlatır.

Lagarto

Yüzücü ejderha. Kurbanlarını yemeden önce boğar. Mücevher olarak satılan, ışıltılı, yanardöner pulları vardır. Valentia sahilinde bulunur.

Rancio

Altın pullu, kırmızı gözlüdür. Dokunduğu her şeyi çürüten bir gaz salgılar.

Morcego

Fildişi boynuzları olan siyah ejderha. Kısa alevler fırlatır. Büyük, yarasa kanatları vardır. Vücut şekli boğaya benzer. Arenalar için tercih edilen ejderhalardır.

Ratón

Gökyüzünün faresidir. Beyaz pulları ve parlak kırmızı gözleri vardır. Kemirgenlerden daha yaygındır.

Boyu kısa, beli yuvarlaktır. Yakalayıp öldürmek kolaydır.

Escarlata

Zor yakalanan, efsanevi kızıl ejderha. Soyunun tükenmekte olduğuna inanılan bu ejderhaya hükmetmek çok zordur.

Yakut kırmızısı pulları, muazzam büyüklükte kanatları vardır.

Yarım dakika boyunca alev püskürtebilir.

PROLOG

Annem, ismimi haykırarak öldü.

Babam ve ben onunla birlikte Santavilla'nın antik duvarlarının dışındaki bir tiyatro olan La Bota'ya gitmiştik. Çayın içine atılan kalın bir limon parçası gibi kokan bir portakal korusunun yanında olduğunu hatırlıyorum. Annem, yakın zamanda ele geçirilen, kıpkırmızı pullu, efsanevi ve yakalanması çok zor bir ejderha türü olan Escarlata'nın kutlamaları için performans sergileyecekti. Karnının içindeki ateş yüzünden öfkeli ve değişken doğasıyla bilinen bir ejderhaydı. Her yıl sadece bir ya da ikisi canlı ele geçirilebilirdi. Demirlerle bağlanmış ejderhayı yakından görmek hepimizi çok heyecanlandırmıştı.

Yüzlerce yıl evvel inşa edilmiş ve pek çok Flamenko dansçısının performans sergilemeye geldiği daire şeklindeki sahnenin en ön sırasındaydık. Doğusu mandalina renkli dağlarla, batısı okyanusla çevrili olan bu açık alan, annemin dans etmeyi en çok sevdiği yerdi.

Flamenko, Hispalıya'nın başkenti olan Santivilla'da doğmuştur ve onun gibisine başka hiçbir yerde rastlayamazsınız. Annemin kasnaklarına karışan gitaristin nameleri ve etrafı saran narenciye kokusu, Hispalıya'da *mükemmel ortam* dediğimiz şeyi yaratır.

Hepimizin güvende olması gerekiyordu. Zincirlenmiş olan kızıl ejderha, matadorla karşılaşmaya hazırды.

Babam, kavrulmuş badem, iyi tuzlanmış ançüz ve yumuşak peynirle dolu bir tabak uzatmıştı bana. Dövüşün açılış sahnesi için performans sergileyecek olan annemi beklerken ben de sevinçle tabağımdakileri yemeye başlamıştım. Yan taraftaki kel gitarist, iri yarı bedenine son derece uygun olan sağlam, ahşap sandalyedeki yerini çoktan almıştı. Etrafımız, taş bankların üzerine oturmuş muazzam bir kalabalıkla çevriliydi ve hep birlikte bir şeyler içiyorduk. Nakışlı elbisemin terden sıırıslıklam olmuş tenime yapışmasına yol açan kavurucu sığağa rağmen, masmavi gökyüzünün altında olmaktan çok mutluyduk.

İlkbaharın başlangıcıydı. Kışın bitimini daha birkaç gün evvel kutlamıştık. Şal takmak için çok sıcak bir gündü. Yani, kollarımı ve omuzlarımı tepemizdeki metalik güneşe karşı korunmasız bırakmıştım.

“Unuttum, Zarela,” diye fısıldamıştı babam, kulağıma. Tek bir beyaz teli bile olmayan simsiyah sakalı, tenime değince geri çekilmişti. “Bu dansı biliyor musun?”

Başımı öne doğru sallamıştım. “Annem bana geçen ay öğretti.”

Babam, gülümsediğı zaman bütün yüzüyle gülümserdi. Siyah gözlerinin kenarları kırışmıştı, iki yanağındaki gamzeler derinleşmişti ve ağzıyla birlikte hareket eden sakalının iki ucu, kulaklarına kadar ulaşmıştı.

Gitarist, enstrümanını çalmaya başlamıştı, gerçekten muhteşimdi. Çünkü saniyeler içinde gitarı şarkı söyletmeye, ağlatmaya ve kükretmeye başlamıştı. Müzik, rüzgârla birlikte esmeye başladı. Bedenim her bir notayla titreşiyordu. Derken, ani bir sessizlik olmuştu. Annem taş sahneye çıkarken ayağa fırlayan kalabalık, ritim tutup ıslık çalmaya başlamıştı.

Nefesim kesilmişti.

Annem sahnenin tam ortasında, kaldırdığı kollarını başının üzerinde kıvrımış, duruyordu. Vücuduna yapışan alev kırmızısı

elbisesi, sırtının kıvrımını; uzun, kat kat eteği, bacaklarını sarıyordu. Annem, zihninde saydığı ritmini bulana kadar yine de yerinden hiç kıpırdamamıştı.

Kalçasını indirmiş, bileklerini bükmişti. Notalar, annemi daire şeklinde döndürüyordu. Güçlü bacaklarıyla sahneye vururken, parmakları da havada bükülüyordu. Siyah, kıvrıkcık saçları, yüzünü çevreliyordu... Çoğu Flamenko dansçısının yaptığı gibi saçlarını örüp başının üzerine toplamayı reddetmişti. Anneme göre, eğer saçına dolan rüzgârı hissedemeyeceksen daireler çizerek dönmenin bir anlamı yoktu çünkü. Yüzündeki büyüleyici neşe ifadesi açıkça belli oluyordu.

Annem performans sergilerken bir an için bile olsa gözlerimi ondan almak canımı sıkıyordu. Ama bu defa bunu yaptım çünkü onu sahnede izlemek kadar iyi olan bir şey vardı, o da babamın yüzündeki ifadeyi görmek. Babam, dirseklerini dizlerini dayamış, öne doğru eğilmişti. Keskin çene hattı hiç kıpırdamıyordu ve kara gözleri yoğun bir şekilde anneme odaklanmıştı. Annemin her adımını, başını her çevirişini ezbere biliyordu. Annem, kendi sevdiği şekilde dans ederdi. Yani kararlı, asil, vahşi ve hafif agresif şekilde.

Müziyen, şarkıyı güzel bir name ile bitirmişti ve annem de sırtını hafifçe öne doğru eğip, sol ayağıyla son bir sağlam adım atarak performansını sonlandırmıştı. Babam ve sahneye gardenyalar fırlatan yüzlerce izleyiciyle birlikte ben de ayağa fırlamış, bağırarak alkışlamaya başlamıştım. Annem bizi görüp gülümsemişti ve dünyayı kucaklamak istiyormuş gibi kollarını iki yana doğru açmıştı. Parlak, siyah gözleriyle bana bakıp, "Te quiero," diye fısıldamıştı. Ben de ağzımı kıpırdatarak aynısını ona söylemiştim ve babam, ağır kolunu omzuma koyup beni kendisine doğru çekmişti. Üzerinde, hindiba, tütün ve daha önce sürdüğü portakal esansının kokusu vardı.

Anneme kocaman gülümsemiştik, o da ailesine dönüp eğilerek selam vermişti.

Süzülerek sahneden inmişti. Babam, koltuklarımızı tutmak için yerimizde kalmıştı ve annemin yanına gittiğim sırada bana neşyle el sallamıştı. Annem beni kollarıyla sarıp şakağımdan öpmüştü. Matadorun arenaya girdiği esnada, saçını toplamamı istemişti. Escarlata'nın salıverilmesiyle yükselen alkış seslerini hatırlıyorum. Savaşçı, kaderiyle dans etmeye başlamıştı. Telaşla annemin saçını toplayıp tokayla tutturmuştum. Çünkü kızıl ejderhanın ölümünü izlemek için bir an evvel yerime dönmek istiyordum. Bu cinsten bir ejderhayı babam bile sadece bir kez öldürmüştü. Çok güzel bir eşleşme olacaktı ve ben bunu kaçırmak istemiyordum.

Annem bana dönüp saçıma bir gardenya takmıştı.

Bu, onunla geçirdiğim son andı.

Arenadan kan dondurucu çığlıklar yükselmişti. Annem, beni performansçıların sahneye çıkmadan evvel üzerlerini değiştirdikleri, perde ile kapanmış bölümlerden birine doğru çekmişti hemen. Babamı bulmaya gideceğini söyleyip, burada saklanmamı istemişti.

Sonra da gitmişti.

Geride kalıp saklanmak istemiyordum. Çığlıklar artmıştı ve ejderhadan çıkan alevlerin harlı sesi aralıksız bir biçimde yükselmeye başlamıştı. Soyunma odasından hızla çıkmıştım ve ayağımdaki sandaletlerle sıcak taşlara çarpa çarpa ringe doğru koşmuştum. Arenanın içinde koşan ve kanatları bir şekilde demir bağlardan kurtulan Escarlata'yı görünce nefesimin göğsümde buz kestiğini hatırlıyorum.

Canavar serbest kalmıştı.

Hiç vakit kaybetmeden arenanın kumla kaplı sert zemininden havalanmıştı. Sahneye alevler saçan kızıl ejderhanın kan kırmızısı pulları, güneşte korkunç şekilde parlıyordu. Ağzından çıkan son, berbat ve ürkütücü alevi uzun uzun üflemişti. Alevler, kalabalığın bir kısmını, sahneyi ve hâlâ gitarına sıkıca sarılmış olan zavallı müzisyeni yakmıştı. Annemle gitaristin durduğu yer arasındaki mesafe üç metre bile değildi. Gözlerim, gözleriyle buluşmuştu.

“Git!” diye bağırdı. “Zarela!”

Alevlerin tamamen sardığı annem, bedeni cayır cayır yanarken korkunç bir çığlık atmıştı. Alevin yaydığı sıcaklık çok yoğundu. Duman, yanmış saç ve et kokusu yüzünden neredeyse boğulacak gibi olmuştum. Kalabalık, çil yavrusu gibi dağılmıştı. Biri, çarpıp beni yere düşürmüştü. Yerdeki çakıl taşları yanaklarıma batmıştı ve birinin kırık tabağı elimi kesmişti. Acıyla inleyerek, avucuma batmış olan kırık parçayı çıkarmıştım.

Escarlata, öfkeli bir alev daha fırlatmak için ağzını kocaman açmıştı.

Babam beni yerde yatarken bulup, hemen ayağa kaldırdı. Sonra da ejderhanın ve yanan annemin bulunduğu yerden çekip, oradan hızla uzaklaştırmıştı. Portakal korusuna doğru tozu dumana kata kata koşmuştuk ve kalın yaprakların arasına gizlenmiştik. Sımsıkı sarıldığım babamın göğsünde hıçkırarak ağlar-ken, hızla atan kalbini yanağımda hissedebiliyordum. Beni ağa- cın altına doğru iyice çekmişti. Dallar çıplak kollarımı çizmişti. Tomurcuklar çürük meyve gibi kokuyordu.

Bir daha hiç portakal yemedim.

Bir yıl sonra

Ejderha, ayaklarımın altında bekliyor. Dikkatim, neredeyse bilinçsiz bir şekilde, taşla kaplı zemine çevrildi. Bu tünelin altındaki zindanı gözümde canlandırdım. Berbat rutubet kokusunu, köşelerde ve dönemeçlerde kıvrılan gölgeleri ve canavarların kilit altında tutuldukları, yan yana dizilmiş kafesleri hayal ettim. Zihnimde, canavar huzursuz bir şekilde hücrelerinde kıpırıyor, arenaya dalıp et ve bir parça kırmızı renk görmek için demir parmaklıkların kalkmasını bekliyordu. Bu görüntü, kanımdaki isyanı kışkırtıyordu.

Tünelin içinde sıkışmış olan hava, ciğerlerime doldu. Nefes verdiğimde, korkumun bir kısmı da nefesimle birlikte uçup gitti. Kayalardan yapılmış kıvrımlı duvarın üzerinde adımlarımı hızlandırırken zihnim netleşmeye başladı.

Flamenko dansıma dakikalar kalmıştı.

La Giralda'nın demir çanı, 500. yıl dönümü gösterimizi gururla haber verdi. Ses, Santivilla'nın her köşesine ulaştı; tenime değip kemiklerime işledi. Bu siren çağrısı, pazarlığa tabi olmayan, 27 riyal tutarındaki, tüm hafta boyunca görülebilecek en iyi eğlenceyi vadeliyordu. Arenanın dışında, içeriye girmek için sabırsızlanan insanlar, uzun bir kuyruk oluşturmuştu.

Ancak ejderha ringimizde tek bir boş koltuk bile kalmamıştı.

Yaptığımız işin en iyisiydik çünkü asırlardır ailelerimizin taşıdığı miras bize de geçmişti. Babam, ringdeki cesareti ile nam salmış bir ejderha matadoru ailesinin soyundan geliyordu. Taş, tuğla ve terle inşa edilmiş bu bina, benim kanımdandı; *Zalvidar* ismine ait en kıymetli varlıktı ve bir gün *benim* olacaktı.

Güneşin altında parlayan beyaz kumuyla ünlü olan arenaya açılan ringin altındaki taş koridordan, ahşap topuklularımı yere vura vura geçtim. Birkaç öküzün çektiği düzinelerce arabayla sahilden getirtilen bu kum, mal olduğu fiyata değmişti. Böylesine saf bir şeyin üzerine sıçrayan kanın görüntüsünden daha nadir bulunan bir şey yoktu.

Domates kırmızısı Flamenko elbisem ayak bileklerimin etrafında uçuşarak yerleri süpürürken ben de parmaklarımı taş duvarlarda gezdirdim. Girişe yaklaştığımda, kalabalığın doyumsuz kükremesi uğultu hâlinde yankılanıyordu. Ses, omurgamda dolaşp, tenimde tatlı bir titreşimle dans etti. Salıverilmeyi bekleyen ejderhayı neredeyse unutacaktım.

Neredeyse ama tam anlamıyla değil.

Lola Delgado omzumu nazikçe dürttü. “Endişenin nedeni, ejderha mı dans mı, yoksa ikisi birden mi?” Vahşi, siyah saçlarını sabırsızlıkla topladı. İç çekip burun deliklerinden nefes verdi. Duvardaki meşalelerin yaydığı ışık, bronz tenine vuruyordu. Annemin renkli yelpazesini kavrayan parmaklarımın neden bembeyaz olduğunu, ağzımın neden gergin bir ip gibi durduğunu anladığını belli eden ela gözlerini kısarak bana baktı.

“Bu, annemin en yeni danslarından biriydi. Tam bir klasik.”

Lola, benden bir karış kadar kısa olduğu için parmak uçlarında hafifçe yükselerek kolunu omzuma attı. “Arenadaki kalabalık, sana bayılacak. Her zaman bayılırlar.” Sesi fısıltıyla çıkıyordu. “*Kendi* danslarından birini sergilesen bile.”

Lola, kendi yaratımlarımdan birini en son sergilemeye çalıştığım da olanları unutmuşa benziyordu. Kalabalık, annemin geleneksel dansını görmeyi beklerken, ben onlara kendi dansımı

sunmuştum. Bu, beni hâlâ huzursuz ediyordu... Tezahüratların yerini hayal kırıklığıyla dolu yuhalamalar ve hakaretler almıştı, hem de ne kadar çabuk.

Bağırışlarını duymamak için sıcak kumlara uzanıp kulaklarımı tıkamak istememe rağmen, çenemi kaldırarak hareketlerimi tamamlamıştım. Santivilla halkının beni ne kadar küçümsediğini hiç ama hiç unutmadım.

Ancak beni yerle bir eden asıl şey, babamın gözlerinin acıyla parlamasıydı. O zayıf gülümsemesi, *onun* bile annemin dansından başka bir şey görmekle ilgilenmediğini gösteriyordu.

"Halk, Eulalia Zalvidar'ı istiyor." İnsanlar, dans sahnesinde annemin ışığını görmek istiyordu; kalçalarının şehvetle sallandığını, izleyen herkese, cesur ve ilham dolu duygular tattırdığını. O yüzden, ben de anneme ait adımlarla dans ediyordum.

Lola kaşlarını çattı. "Zarela..."

"Ben iyiyim." Hafifçe doğruldum ve girişimi haber verecek olan müziğe odaklandım. "Estoy bien, no te precupes."¹

"Ama ben senin için endişeleniyorum," dedi. "Ve bu hiç adil değil. Sorumlu kişi sensin."

"Bana iyi göründüğümü söyle sadece." Ayak bileklerime değen fırırlı eteğimi kaldırdım. "Elbise nasıl görünüyor?"

Pilileri düzelsin diye uzanıp yakamı düzeltti. Evdeki hizmetçilerden biri olarak, benim düzgün görünmemi sağlaması gerekiyordu. "Estás guapisima."²

"Sayende," dedim, hafifçe gülümseyerek.

O da gülümsedi ve yuvarlak yanakları çok tatlı bir şekilde kızardı. Giysilerden söz ettiğimiz zaman gözleri parlardı. Eğer şartları farklı olsaydı, terzi ve tekstil işçilerinin loncası olan *Gremio de los Sastres*'te çıraklık yapabilirdi ama ailesinin onu gönderecek maddi gücü yoktu. Şu anda, evdeki yardımcımız olan Ofelia ile

¹ *Isp.* Estoy bien, no te precupes. (Ben iyiyim, endişelenme.)

² *Isp.* Estás guapisima. (Muhteşemsin.)

birlikte çalışıyor, yemeğe ve temizliğe yardım ediyordu. Ancak yıllar içinde, Flamenko danslarım için yeni elbiseler tasarlayıp dikmekle görevlendirdim onu.

Yeteneği, kirli çarşaplarda harcanmamalıydı.

“Ah, muhteşem bir tadilat yaptığının *farkındayım*.”

“Alçakgönüllülüğün gözlerimi yaşırtıyor.”

Sanki ben bir şey dememişim gibi devam etti: “Ve bu elbise, harika şeyler yapacak...”

Gözlerimi kısıtım. “Seni burada durduracağım.”

“Ne? Ben sadece kumaşın dökümünün son derece doğru şekilde yapıldığını söylemeye çalışı...”

“*Lola*.”

Bana göz kırpınca, annemin yelpazeyle ona vurmamak için kendimi zor tuttum. Dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu ama onun bu hadsiz övgüleri beni daha da çok geriyordu. Kalabalık, ısrarla tezahürat ediyor, bir çocuk gibi eğlendirilmek istiyordu. Sesleri, bizi telaşa soktu. Lola irkildi. Yüzümdeki gülümsemeye engel olamadım ve öne doğru eğildim. “Dün gece çok mu fazla *manzanilla* içtik? Şarap hep başını ağrıtır.”

“Off...” diye homurdandı. “Bu korkunç, kibirli ses tonundan alındım doğrusu. Oysa buraya senin iyi görüldüğünden emin olmak için gelmişim...” Sustu ve sallanmaya başladı.

“Sen buraya Guillermo’yu görmeye geldin,” diye sözünü kesim kaşımı kaldırarak. “İtiraf et.”

Dudağını ısırarak bakışlarını çevirdi.

“Rosita’ya ne oldu?”

Lola gözlerini devirdi. “Fazla vahşiydi.”

“*Sen de* vahşisin,” diye güldüm.

“Kesinlikle. Ben daha kendime bile bakamıyorum. Başkasını düşünemeyecek kadar gencim.”

Gülmemek için kendimi tutmaya çalışırken, onu yavaşça arkama ittim. “Sen delisin. Git, kendine oturacak bir yer bul.”

“Eğer onu görürsen,” dedi göz kırparak, “pantolonunun, vücuduna harika oturduğunu ve buna bayıldığımı söyle.”

“Ne ona ne bir başkasına asla böyle saçma bir şey söylemem.”

“Ne var?” dedi masumca. “Bu kadar çalışkan biri için fazla yakışıklı. Birinin bunu söylemesi lazım ona.”

Şahsen, Guillermo'nun neresinin çekici olduğunu anlamıyordum. Çocuk, bir *Gremio de Magia* üyesi olarak, günün çoğunu eğilip kalkıp ejderha parçalamakla geçirirdi. Ejderhaların dişlerini söker, fildişi boynuzları keser ve çıkardığı gözleri yağlı fiçılara koyardı. Guillermo, şu an buradaydı. Arenada bir yerde, babamın bugünkü canavarı öldürmesini izlemek için bekliyordu. Böylece parçalarını satın alıp daha fazla iksir yapabilmek için *Gremio de Magia*'ya götürecekti.

“Ona selamını iletirim,” dedim sonunda.

“Bu hiç benim tarzım değil.”

“Senin yerine ben flört edecek değilim. Kibarca istesen bile yapmam.”

Lola bana dil çıkarıp giderken ben de onun arkasından bakıp güldüm. Sonra sırtımı döndüm. Performansıma odaklanmalı, adımlarımdan ve müzikten başka hiçbir şey düşünmemeliydim. Boğazıma takılan nefesime odaklandım ve gerilen bedenim artık gösteriye hazırды.

Giriş, surlarla çevrili Santivilla şehrinin dışındaki çeşitli renkte killerle ve sarımsı kahverengi kumla kaplı çakıl taşlarından oluşan kemerli bir eşikten yapılmıştı. Karşı taraftaki izleyiciler, bir efsane olan annemin Flamenko elbisesi ve ayakkabılarını giydiğimi görmüşler gibi şapkalarını havada sallıyorlardı. Lola, anneme göre daha minyon olan vücuduma tam oturması için elbiseye tadilat yapmıştı.

Ancak siyah saçlarımı anneminkiler gibi yapmış, dudağıma onunla aynı renk ruju sürmüştü ve gözlerime tıpkı onun gibi siyah sürme çekmiş olsam da ben annem değildim. Ben, onun metropolünün hemen yanında yer alan unutulmuş bir köydüm.

Onun yaptığı şey mucizeviydi. Bense aynı sunakta ibadet eden biriydim ancak.

Sinirlerim, kalbimi tutup iyice sıkı. Sahneye çıkmadan önce hep böyle olurdum. Babamın adını ve annemin mirasını taşıyordum. Derin bir nefes aldım ve ringin ortasından yükselen gitar sesiyle kalabalığın keskin tezahürat ve ısıklarının bana kim olduğumu hatırlatmasına izin verdim: Tüm Hispalya'daki en iyi dansçının kızı Zarela Zalvidar.

Ona göre davransam çok iyi ederdim.

Bu, 500. yıl münasebetiyle şimdiye dek sergilediğimiz en önemli gösteriydi. Ulusal gazete Los Tiempos'un kapağında yer almıştık. Hispalya'nın dört bir köşesinden zengin patronlar ve önemli lonca üyeleri bizi izlemeye gelmişlerdi. Kadife, büzme ipli çantalarıyla, önemli bağlantılarıyla, tehlikeli olduğu kadar güzel olan şehirde aşırı derecede eğlendirileceklerinin hayalini kurarak gelmişlerdi.

Gitarist, platformun üzerindeki taburesine yerleşirken kalabalık sessizleşti. Göğsümde büyük bir baskı hissettim. Omuzlarımı kasarak her iki tarafa döndüm. Bir kez daha derin nefes aldım. Nefes verirken, korkumun da soluğumla birlikte çıkıp gittiğini hayal ettim. Omuzlarımı geriye attım, sırtım ve omurgam La Giralda'nın çan kulesi gibi dimdik bir vaziyette, arenanın ortasındaki yüksek, ahşap platforma yürüdüm. Ringin etrafında oturan yüzlerce izleyiciyi kucaklar gibi kollarımı iki yana açtım. Çenemi yukarı kaldırmıştım ve gülümsemem herkesin görebileceği kadar genişti. Gitarın ritmiyle birlikte beş yüz izleyici ayağa fırladı ve ellerini hızlı hızlı çırpmaya başladı.

Ra-ta-ta-ta-ta-ta.

İnsanların benden birer parça istermiş gibi bağırması, başımı döndüren bir uyuşturucu gibiydi. Babam, diğer performansçılar için tasarlanmış olan girişin önünde pırıl pırıl bir gülümsemeyle duruyordu. Yanında, çocukluk arkadaşı ve şehrin diğer ucundaki popüler bir ejderha ringinin sahibi olan ejderha matadoru Tío³ Hector vardı. Gerçek amcam değildi ama hatırladığım kadarıyla ben ona hep *amca* derdim.

³ *Lsp.* Tío: Amca, dayı.

Kalabalığın sesi kesildi. Gözlerimi kapatıp ritmi bekledim. Ritmi bulduğumda, sahneye ayağımla yavaşça vurdum. Siyah, deri ayakkabılarımın tabanları, sahnenin ahşap zeminine koçbaşı gibi vuruyordu. Bu ses, gösterimin temeliydi ve bana annemi hatırlatıyordu.

Gitarist hızlandıkça ben de kalçalarımı daha hızlı sallamaya başladım. Adamın parmakları gitarın üzerinde bir aşağı, bir yukarı hızla inip çıkıyordu. Etrafımda hızla döndüm ve geriye doğru yaslanarak aniden yelpazemi açtım. Kalabalık yine tezahürat yaptı ve ben de müziğin ritmine uygun sert adımlarla dansıma devam ettim. Korkularımı dinlenmeye bırakmıştım. Dansın ve bedenimi hareket ettiren müziğin keyfini çıkarıyor, tüm vücudumu güçlü notalarla uyumlu bir şekilde hareket ettiriyordum.

Annem için tuttuğum yas, beni daha iyi bir dansçı yapmıştı. Sahneye hükmediyor ve şu an bile onun adını haykıran hayranlarının saygısını anneme sunuyordum. Babamın, performansından önce beni takdim etmesini bu yüzden istememiştim.

Şarkı ağır bir ritimle sona erdi ve ben de ölmekte olan notalarla beraber hareket ederek, geleneksel Hispalyalı selamını vermek için öne doğru eğildim. Ensemde terler akıyor ve nefesim kesik kesik çıkıyordu. Her dans, zeminle mücadele etmek demekti ve mücadeleyi kazanmak için çaba harcayan bacaklarım yorgunluktan titriyordu. Sahneye yağan çiçekler ayaklarımın dibine düşüyordu. Doğrudum ve seyircilere el salladım. İkinci tünel girişinde gururla bekleyen babamın ve Hector amcanın yanına gittim. Babamın elinde, rüzgârda dalgalanan bir bayrağı andıran ve bana evimi hatırlatan, altın sarısı bir kurdele ile sıkıca bağlanmış olan koca bir buket gardenya vardı. Ben çiçekleri alırken Hector da eğilip kocaman gülümseyerek saçımdaki süsleri düzeltti.

Babam güçlü koluyla belimi sardı. "Kıymetlim benim. Tıpkı sevgili annen gibiydin."

Yanağımın kıvrımlarında ve gözlerimdeki ateşte annemi arar gibi yüzümü inceledi. Ama ben, o değildim. Bunları yüksek sesle söyleyemiyordum... Yoksa babam yıkılırdı, o yüzden ben de onun ihtiyacı olan şeyi söyledim: “Para Mamá.⁴ Onu asla unutmayacağız.”

Yüzünden hafif bir gülümseme geçti ama beni kandıramazdı. Mutlu olduğuna ancak bir yabancıyı ikna edebilirdi. Ben, gerçek gülümsemesinin neye benzediğini biliyordum ve her ne kadar şu anki gülümsemesine alışmış olsam da bu, o değildi.

Hector, beni tünelin arka tarafına doğru geri götürdü. Demir parmaklıklı küçük bir kapıyı tutup, ardına dek açtı. Babam, arenaya yakın olan diğer tarafta kalmıştı. Parmaklıkların arasından, babamın elini tutmak ister gibi uzandım. Sakin olmaya çalışarak kendime babamın Hispalya’daki en iyi ejderha matadoru olduğunu kendime hatırlattım.

Ama risk her zaman vardı.

Her dövüşü, son dövüşü olabilirdi.

Geçen hafta, kurdele ve çiçeklerden yapılma bir kolye takılmış olan bir ejderha, rakiplerimizden birinin arenasındaki bir dövüşçünün karnını kızartmıştı. Adam, karısı ve iki çocuğu da dâhil olmak üzere yüzlerce izleyicinin gözleri önünde ölmüştü.

Babam, sahnenin çoktan kaldırıldığı ve geride sadece sıcak kumların kaldığı arenanın merkezine doğru ilerledi. Bol ceket, güçlü kollarını örtüyor; cilalı deri ayakkabıları, göz kamaştırıcı bir şekilde parlıyordu. Takım elbisesi bembeyazdı. Kırmızı ip-lerle dikilmişti ve kaotik bir renk patlamasını andıran binlerce boncukla süslüydü. Hepsi el yapımıydı ve Lola tarafından tasarlanmıştı. Lola, Hispalya’nın her yerinde *traje de luces* (ışık takımı) diye bilinen bu matador kostümünün üzerindeki her bir parlak boncuğu, aylarca büyük bir özenle dikmişti.

⁴ *Lsp.* Para Mamá. (Annem için.)

Babamın geniş omuzları, gururla dimdik duruyor; elleri, ailemizin ismini taşıyan kırmızı bayrağın altın sapını sıkıca kavırıyordu. Babamın attığı her adım, dövüşe hava ve dram katıyordu. O, doğuştan bir şovmendi ve büyüleyici biriydi. İnsanları memnun etmek ve etkilemek için doğmuştu. Tutkulu, çabuk öfkelenen ve ölümü göze alacak kadar sadık biriydi.

Arenadayken, en çok hatırladığım hâline bürünüyordu.

Demir parmaklıklar ağır ağır yükseldi. Kalabalık, beklenti içinde ve sessizce oturuyordu. Kavurucu sıcakta açılan yüzlerce yelpaze, kuşların kanatları gibi çırpınıyordu. Yüreğim kederle çarpıyordu. Hector, güçlü kollarından birini omuzlarıma sardı.

“Babana bir şey olmaz,” diye mırıldandı.

Onu zar zor duyuyordum. Başka bir karanlık tünelden -arenaya açılan üç adet tünel vardı- Morcego, öfkeli bir boğa gibi fırladı. Abanoz gibi sert ve siyah gövdesi, enerji ve öfkeyle ısıtılmış parlıyordu. Uçlarından altın sarısı fiyonklar sarkan iki boynuzu, dişli ağzından dışarıya doğru uzanıyordu. Gözleri parlak sarı ve büyüleyiciydi. Boynuna takılmış olan çiçekler, zırhtan bile güçlü olan pullarının arasında asilce uçuşuyordu.

Gözlerimi canavardan alamıyordum.

Arenanın girişindeki duvara sıkıca tutundum ve parmaklarımı taşların arasına gömdüm. Hızla inip kalkan göğsüm alev alev yanıyordu. Elbisem, kalbimi sıkan bir yumruk gibiydi.

Hector bana doğru eğildi. “Zarela?”

Benden ne istediğini biliyordum. Başımı öne doğru sallayıp derin bir nefes aldım ve duruşumu düzeltmeye çalıştım. Ejderha, babamdan daha geniş ve uzundu ama babamın çizgi gibi dümdüz olmuş ağzında net bir kararlılık ifadesi vardı. Onlardan hiç korkmazdı. Annemin ölümünden sonra bir daha ejderha dövüşü yapmaz sanmıştım ama annemin ölümü, onu daha da öfkelen-dirmişti. Her ay bir gösteri yerine artık iki gösteri sunuyorduk. Hispalya’daki tüm ejderhalar avlanıp önüne getirilene kadar, babamın dövüşmeyi bırakmayacağından endişeleniyordum.

Ejderha, koca ağzını açtı ve öne doğru fırlayıp parlak pençelerini kuma geçirdi.

Babam, saldırıyı savuşturdu. Rüzgârda, *la muletanın*⁵ kumaşı tıpkı ejderhayı çağıran bir parmak gibi kıvrıldı. Canavarın dikkati kumaşın kırmızı ışıltısına kaydı, babam da bunu biliyordu. Boştaki eliyle uzun ve ince bir kılıç çıkardı, bir yandan da kırmızı kumaşı havaya kaldırıyordu. Kumaşa ulaşmaya çalışan ejderha, sıçrayarak ağzıyla onu tutmayı denedi. Kanatları bağlı olsa da çok yükseğe sıçırıyordu. Morcego yere öfkeli bir kükremeye indi. Ortalık toz duman olurken, babam hamlesini yaptı.

Kırmızı kumaş yere düştü.

Babamın kılıcı, ejderhanın ensesine, yani koruyucu pullardan yoksun olan hassas etine battı. Canavar, kulakları sağır eden bir sesle uğuldadı ve yana doğru düştü. Bu sırada arenadaki kalabalık da ayağa fırlamıştı. Duvara iyice yapıştım. Babam güvendeydi. İki elini de zaferle havaya kaldırdı ve sonra eğilip sol bacağını öne doğru uzattı, sağ kolunu da başının üzerine kaldırdı. Bu, geleneksel bir Hispalıya selamıydı. Ünlü çan, babamın zaferini haber vermek için tekrar çaldı.

Gösteri tam bir başarı örneği idi.

Bunu, izleyicilerimizin gülümsemelerinde görebiliyor, babamın hayranlarının yere vurdukları ayak seslerinden duyabiliyordum. Görev beni çağırıyordu. Babama arkamı döndüm ve uzun tünelden geçip hazırlık odasına geri gittim. Annemin birkaç elbisesi, buradaki antika bir dolabın içinde duruyordu. Üzerimi ne zaman değiştirsem, her biri annemin bir anısını hatırlatan gökkuşağı renklerinde satenler, fırfırlar ve danteller beni selamlardı. Bazen annemin saçından dökülen gardenyaların kokusunu duyar, performansından sonra hızla atan şakaklarını hisseder ve gülümsemesini görürdüm. İzleyicilerimizi gönderirken, üzerimi değiştirmek yerine bu kırmızı Flamenko elbisesiyle kalmaya karar verdim.

⁵ *İsp.* La Muleta: Matadorların boğa güreşlerinde kullandığı, kırmızı pelerine sarılı kılıç ya da değnek. -ed.n.

Paralı müşteriler her an ana fuayeye akmaya başlayabilirdi. Hepsi de bir ejderhayı yakından görecekları için heyecanla ve telaşla koşacaktı. Babamla ve benimle tanışmak isteyeceklerini bildiğim için ana hole doğru koştum.

Bulvara açılan girişten, misafir odasına dolan sıcaklık yüzünden ensemden ter damlıyordu. Gardenya yapraklarıyla özenle süslenmiş olan düzinelerce mum eski demir avizeyi aydınlatıyordu. Uşaklar ince dilimlenmiş jamón⁶ ve sert keçi peyniri ile dolu tepsileri, kâseler dolusu kavrulmuş bademi ve zeytinyağı, kekik, biberiye ve limonla karıştırılmış zeytinleri, altın sarısı elma ve çilekle tatlandırılmış yaz dokunuşlu şarapların olduğu porselen sürahileri taşıyordu.

Uzun, ahşap çifte kapılar ardına dek açıldı. Bu kapılar, ikinci kattan itibaren ikiye ayrılan ve fuayeye bakan iki balkona doğru çıkan, kırmızı kadife döşenmiş merdivenleri mükemmel bir şekilde ortalıyordu. İkinci katın birkaç girişı vardı ve bu girişler de arenanın etrafındaki taş koltuklara doğru gidilen, duvarları kırmızı kadifeyle kaplı uzun koridorlara açılıyordu.

Ejderha parçalanmak üzere götürölünce, babam kalabalığı etkilemeyi bitirirdi. Herkes aşağıya inerdi ve ben de gardenyalar takıp gülümseyerek onları beklerdim. Bir kadeh *sangría* alıp birkaç yudum içtikten sonra, La Giralda'nın dışında ejderha dövüşünü protesto eden grubun sesini duymamaya çalıştım. Ellerinde pankartlar ve kendini beğenmiş tavırlarıyla bulvardan bir aşağı bir yukarı yürüyorlardı. Sanki ejderhalar Hispalya şehirlerine saldırmıyor, sanki bir şehirden diğerine seyahat eden insanları korkutmuyorlarmış gibi. Sahile seyahat etmek, Hispalyalılar için hiç de kolay bir şey değildi. Hele ki gökyüzünden gelebilecek bir saldırıya karşı koymak için insanların muhafızlarla gezmek zorunda kalması hiç kolay değildi. Bir yudum daha aldım ve ağzıma bir dilim elma attım. Tam o sırada, ani bir gürültü irkilmeme neden oldu.

⁶ *İsp.* Jamón: Jambon.

Havada kan donduran çığlıklar yankılanıyordu.

Hızla arkamı döndüm.

Sesler arenadan geliyordu.

Kapıdan telaşla çıktım. Eteklerimi savurarak, geldiğim yöne geri koştum. Muhafızlar kılıçlarını indirmiş vaziyette yanı başımdaydılar. Haykırışlar kulaklarıma doluyor, taş duvarlara çarpan yankılar giderek artıyordu. Arena girişlerinden birine açılan koridora vardığımda ellerim terlemeye başladı. Yanımdan telaşla geçen insanları tanımıyordum... Hepsi bulanıktı. Bazıları çok şık giyinmiş, bazıları smokin ya da sade takım elbise tercih etmişti. Yüzlerinde saf bir korku vardı.

Bir adamın koluna yapıştım. “Ne oldu?”

Adam bana doğru döndü ve korkudan deliye dönmüş siyah gözleriyle yüzüme baktı. Alnında kanlı bir yara vardı. “Arenadan uzak dur!”

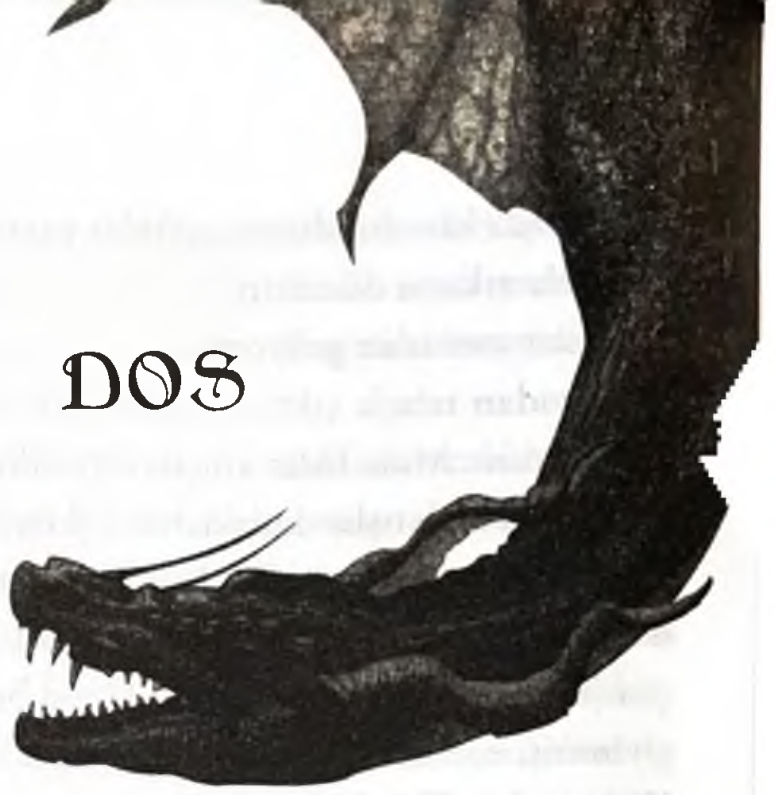
“¿Qué? Señor, por favor...”

Elimden kurtulup kalabalığa karıştı. Elimde yelpaze değil de bir kılıç varmış gibi insanları ite ite ilerledim ve sonunda kemerli girişe ulaştım. Önümdeki manzarayı görünce durdum. Ayağımın altındaki kumlar uçuştı.

Arenanın solgun zemininde, kanlı yığınlar hâlinde cesetler yatıyordu. İnsanlar, ringden çıldırmışçasına kaçmaya çalışırken, zeminde derin ve gül kırmızısı bir kan gölü birikiyordu. Midem bulandı, boğazıma asitli bir sıvı geldi.

Serbest kalan ejderhalarımız pençelerini çıkarmış, tepemizde uçuşuyordu.

DOS

ellerimle ağzımı kapattım. Her yerde canavarlar vardı... Koltukların arasında koşuyor, arenadan korkuyla kaçan seyircileri kovalıyorlardı. Kıvrımlı duvara yaslanıp taştan güç alarak, düşmemeye çalıştım.

*¿Dónde esta Papá?*⁷

Onu hiçbir yerde göremiyordum. Birbirlerini ite kaka tünellere doğru koşan insanların arasında yoktu. Diğerleri, yaralıları morcegolardan birinin önünden sürükleyerek çekmeye çalışıyorlardı. Beş ejderha terbiyecimize bakındım. Burada olduklarını biliyordum, olmak zorundaydılar.

Ancak herkes kum, kan ve küle bulanmıştı. Birbirine karışmış suratların içinde insanları ayırt etmek çok zordu. Sonunda, bakışlarım ejderha terbiyecilerimizden biri olan Marco'nun üzerinde durdu. Baştan ayağı siyah deri bir kıyafet giymişti, kılıç ve kamçısını kullanıyordu. Canavarlardan biriyle dövüşüyordu ancak kükreyerek kuyruğunu savuran ejderha, onun göğsüne vurdu. Vuruşun gücüyle havaya uçan Marco, arenanın duvarına insanın midesini altüst eden bir gümbürtüyle çarparak düştü.

⁷ *İsp.* ¿Dónde esta Papá? (Baba, neredesin?)

“¡Aquí”⁸ diye bağırdım en yakınımındaki kişiye. “Beni takip et!” Bulduğum kişiyi en yakın tünele götürdüm. Bir şeye takılmamla elbisemin eteklerinin kanlı kuma bulanması bir oldu.

Hayır, birine.

Yanıp kızarmış olan, çocuk büyüklüğündeki cesedin yanına diz çöktüm. Genzime ateşle kül doldu. Sanırım ağlıyordum ancak bundan emin değildim, çünkü devam etmekte olan kıyamet, arenanın her köşesini ele geçirmişti

Babam veya Lola hiçbir yerde görünmüyordu.

Canavarlardan gelen sağır edici kükreme, başımı döndürdü; aşırı hızlı giden bir at arabasındaymışım gibi hissettim kendimi. Bir tepeden aşağıya savrulurken iniyor ve kontrolden çıkmış gibi çılgınca ilerliyordum. Yüzükoyun yere düştüm. Yüzüm gözüm, ağzımın kenarları hep kum oldu, burnuma kum taneleri kaçtı. hapşırıp, ağzımdakileri olabildiğince tükürdüm ve elbisemin fırırlı yakasıyla yüzümü sildim. Kostümüm mahvolmuştu.

Hızla arenayı taradım. Kaç canavar, kafesinden kaçmıştı? Birinci ejderha -yani Culebra- karşı taraftaki girişe doğru alçaktan uçuyordu. İkinci ve üçüncü ejderhalar -yani Ranciolar- bayat süt gibi berbat bir koku yayarak, on metre ötemde sürünüyorlardı. Uzakta bir yerde, en yeni ejderhalarımızdan üçünü daha fark ettim. Havaya yükseliyorlardı.

Onların kanatlarını henüz bağlamamıştık.

Ellerimi kaplayan kum, kararmaya başladı; güneşin önü bir anlığına kapanmıştı. Saçlarımda sıcak havayı hissettim. Yavaşça başımı kaldırıp baktım. Dönen dumanların içinden bir gölge yaklaşıyordu. Mideme kramp girdi.

Morcego.

Bildiğimiz en ölümcül ejderha. Kocaman yarasa kanatları, parlak siyah pulları ve saldırmaya hazır öfkeli bir boğa misali ateş püskürtme özelliği olan bir ejderhaydı bu. İki burun deliğinde de büyük boynuzları vardı. Ağzını açmasıyla o ünlü gürültüsü duyuldu.

⁸ İsp. ¡Aquí! (Burada!)

Biri, "Zarela!" diye kükredi. Dudakları dehşetle çarpılmış olan babam birkaç santim ötemdeydi. Canavar, bize ateş ve duman püskürtürken, babam da beni sürükleyerek ayağa kaldırdı. Beni tutup çevirirken, ani sıcaklıktan ürperdiğini hissettim. Giysilerini ve etini alevler sararken, kulağıma doğru çığlık attı. Yalpalayarak, koridora doğru, korkunç bir ölümle karşı karşıya kalan insan kalabalığından ve katliamdan uzağa koştuk. Babamın kül olmuş teninden gelen koku, boğazıma asitli bir sıvının dolmasına neden oldu.

Konuşmak canımı yakıyordu. Ağzım, dumanla dolu ve kupkuruydu. "¿Estás bien?"⁹ Adımlarım birbirine karışıyordu. Babamın yarasının ne durumda olduğunu görmek istiyordum.

"Yavaşlama, hija!"¹⁰

Sevdiklerine seslenen insanlarla dolmuş olan daracık tünelden koşmaya devam ettik. Herkes, toz, kir ve kanla kaplıydı. İçimi önce bir suçluluk duygusu, ardından büyük bir utanç kapladı. Tüm bu insanlardan biz sorumluyduk. Bu nasıl olmuştu?

Bunu nasıl atlatacaktık?

Müşterilerle dolu ana fuayeye vardığımızda, büyük bir çaresizlik hissettim. Zaman sanki göz açıp kapayıncaya kadar geçmişti. Bilet alanlar, La Giralda'dan kaçmak için ön kapıya koşup kendilerini daha güvenli sokaklara atıyordu. Kendimi kaybetmek için var gücümle direndim.

Bu tam bir kıyametti.

Babam ayağa kalktı. Zeytin rengi teni, neredeyse bembeyaz olmuştu. Bana yaslanıp yüksek sesle öksürdü.

Ağırlığı, beni sendeletti. "Papá!" Babam öne doğru devrilince, bedenim telaşla ürperdi. "Papá!"

Babam dizlerinin üzerine çöktü. Neredeyse burnunu kıracaktı ama hızlı davranıp onu tuttum. Yanmış ceketinin ucunu yakaladım ve düşüşünü hafiflettim. Gözyaşlarım, görüşümü engelliyordu. Kıyafetini yavaş yavaş soyduğum sırada, babam acıyla

⁹ *İsp.* ¿Estás bien? (İyi misin?)

¹⁰ *İsp.* Hija: Kız evlat.

kükrediydi. Sırtının üst kısmı ve omuzları kabarmış ve yanmıştı. Alev topu, kalbini ıskalamıştı ama yarası çok ağırdı. Simsiyah olmuş etlerinin bazı yerlerinden duman bile tütüyordu.

Az evvel çevremi saran kükremesi, bir anda durdu ve sessizliğe dönüştü. Duyabildiğim tek şey, kendi nefes sesim; görebildiğim tek şey, baygın babamdı. Birinin ismimi haykırdığını duyar gibi oldum.

Yanıma gelip diz çöken Lola, “Zarela, gracias a Dios,”¹¹ diye bir kez daha haykırdı. Babamın yaralarını görünce yüzü kül gibi oldu. “Gremio de los Sanadores’i göndereceğim. Şifacılar ihtiyacımız var.” Omzumun üzerinden, inleyerek yardım isteyen diğer insanlara baktı. “Hem de bir sürü şifacıya.”

Artan çaresizliğimle etrafıma baktım. Hâlâ yapacak çok şey vardı. Tüm bu insanların La Giralda’dan çıkarılıp, Şifacı Loncasının işlettiği yerel hastaneye götürülmesi gerekiyordu. Kaçı yaşayacaktı? Kaçı ölecekti?

Cevap vermeye korkuyordum.

Lola, “Yaralıları nakletmeye yardımcı olacak üyeler göndermelerini de isterim,” diye ekledi ve sonra yüzünü buruşturdu. “En azından *nakledilebilecek* olanları.”

Haklıydı. Bazıları kırıdatılamayacak kadar yaralıydı ve onları burada tedavi etmek zorundaydık.

“Haydi git, acele et.” Baktığım her yerde, kan ve şok içinde birbirine sarılmış, bekleyen insanlar vardı.

“Elimden geldiğince hızlı olacağım,” dedi Lola, ayağa fırlayarak. Üzerinden kir ve ter akıyordu. Deri sandaletleri kumla kaplıydı. Tam çıkacakken, önüne biri geçti. Siyah saçlarını dağınık bir şekilde ensesinde toplamış olan bu uzun boylu delikanlının koyu esmer teni, terden parlıyordu. Sıcak, kahverengi gözlerini hizmetçime kilitledi. Gremio de Magia’nın tercih ettiği gibi tipik bir gri takım giymişti. Kalçalarına sardığı keten eşarabın ise canlı renkleri vardı.

¹¹ *İsp.* Gracias a Dios. (Tanrı’ya şükür.)

Bu, Gremio de Magiada ırak olan hevesli büyücü Guillermo'yd .

“Babama verebileceğimiz bir Şey var mı yanında?” diye sordum. Dikkatini Loladan, babama doğru çevirdi.

Babamın yanmış bedenini görünce dudaklarını dehşetle büzdü. “Lo siento...¹² Ben Şifacı değilim...”

“Yapabileceğin hiçbir Şey yok mu?” Bunu ona sormak haksızlıktı, biliyordum. Büyücüler ve cadılar farklı sihir türlerinde uzmanlaŐırdı ve bazıları da hastalıkların, yaraların mucizevi Şekilde iyileŐmesi için tentür ve tonik yapmak adına Őifacılarla iş birliği yapardı. B y leri pahalı ve nadirdi. Pazarda neredeyse hiç bulunmazdı. Bağlantılarınız yoksa tabii.

Guillermo ellerini tuniğinin cebine soktu ve ince bir asa ıkaradı. Ahşap asa, sihirli bir karıŐıma batırılmıştı ve tek kullanımlık güce sahipti. Asayı kırıp ikiye b l nce, büyü etkisini gösterirdi.

“Elimde sadece serinletme büyüsü var,” dedi. “Dövüşün bitmesini beklerken sıcağdan bunalmıŐtım...”

Y z mdaki hayal kırıklığını görmüş olacaktı ki sustu.

“Babanın Şifacıya ihtiyaı var,” dedi Lola. “Ben Şimdi gidip...”

Rahatladığı açıkça belli olan Guillermo, “Ben de seninle geliyorum,” diye, Lola'nın sözünü kesti.

Lola yaralıların arasından dikkatle geçerek, peŐindeki ırakla birlikte koştu. Cevaplarını aradığım sorular yüzünden boynum iyice kasıldı. Ejderhalar nasıl kaçmıştı? Ő  an neredeydiler? La Giralda'ya ne olacaktı?

“Se orita Zarela,” dedi biri, arkamdan.

Hizmetilerimizden biri, içinde aloe vera olan bir ŐiŐeyle arkamda dikiliyordu. Arenada her an çok kötü bir Şey olabilir diye, gerekebilecek malzemeleri revirde bulundurmak zorundaydık. Annemle babam, ya sıcak güneşin altında dans etmekten ya da ejderhalarla d v Őmekten dolayı aldıkları bazı yaraları tedavi

¹² *İsp.* Lo siento:  zg n m. Maalesef.

etmek için çeşitli malzemelere ihtiyaç duymuşlardı yıllarca. Ciddi bir şey yaşanmamıştı ama revirde her zaman, küçük yanıklar, yaralar ve benzeri şeyler için şişelerce tentür bulundurulurdu.

Reviri hatırlayınca gözlerimi kırıştırdım. Orada battaniye, karyola ve hatta birkaç kaynamış ot vardı. “Gracias Antonia,” dedim ilacı alarak. “İnsanlara gerekli şeyleri vermeleri için görevlileri yönlendirir misin lütfen?”

Ricamı yerine getirmek için telaşla yanımdan ayrıldı.

“İşte buradasınız!” Hector, kollarını iki yana açmış, bize doğru geliyordu. Bir anda rahatladığımı hissettim. Ona sıkıca sarılıp yanağımı göğsüne bastırdım. Ama kasıldığını hissettim ve geri çekildim.

Şık ceketinin bazı yerlerinde lekeler vardı. “Yaralısın.”

“Çok da kötü değil,” dedi. “Ama beni fazla sıkma.”

“Tío,” dedim. “Mi papá...”

Hector’un gözleri telaşla büyüdü.

Yerde yatan babamı gösterdim. “Baksana.”

Dudakları bembeyaz oldu. Sonra yanımdan hızla geçmekte olan birini çağırıp, babamı revire götürmek için yardım istedi. Adamla birlikte, hazırlanma odasına bağlı olan küçük revire dikkatle taşıldılar babamı. Peşlerinden gitmek istedim ama Hector, başını iki yana salladı. “Zarela, sen diğerleriyle ilgilenmelisin. Babanla ben ilgilenirim.”

“Ama...”

“Sana yardım etmeme izin ver,” dedi alçak sesle.

Yüzükoyun yatan babama baktım. Kıpırdamıyordu ama sırtı hafifçe inip kalkıyordu. “Şifacılar gelir gelmez, senin yanına bir şifacı yollayacağım.”

Hector beni gönderdi. Soğuk taş zemine basan ayaklarım da omuzlarımdaki suçluluk duygusu da çok ağırdı. Büyük fuayeye döner dönmez, her köşeden bana seslenildiğini duydum. İnsanların merheme, bandaja ve şifacılar ihtiyacı vardı ama benim aklımda sadece tek bir düşünce mevcuttu:

Bu nasıl olmuştu?

Ejderha matadorları dövüşlerde sık sık ölürdü ancak dövüşteki ejderha, terbiyeciler tarafından hemen yakalanıp öldürülürdü. Bugün de böyle olması gerekirdi ama yakalanması gereken çok fazla ejderha vardı ve terbiyecilerimiz işlerini yapmaya çalışırken ölmüştü.

Yanaklarımın utançtan alev alev yandığını hissettim.

Arkamı dönüp, ihtiyaç sahiplerine gereken malzemeleri ve küçük kavanozlardaki pahalı yanık merhemlerini dağıttım. Fiyatına bakmadan, gereken ne varsa raflarımızdan alıp verdim. Fuyayede dolaşırken, etrafa yayılmış olan battaniye ve karyolaların arasından geçerken saçlarımdan ter damlıyordu.

“Señorita Zarela?”

Sesi duyunca kendime geldim. Döndüğümde, ejderha terbiyecilerimizden biri olan Benito ile karşılaştım. Koruyucu maskesini çıkarmış, üzerindeki siyah deri takımı ejderha kanına bulanmıştı. Keskin hatları olan yüzünde, senelerce güneşin altında çalışıp canavarları eğitmekten ötürü oluşan derin çizgiler vardı. “¿Tienes un momento, por favor?”¹³

“Anlat bakalım, Benito.”

Göz kenarlarındaki çizgiler sıkılaştı. “Yaralanan kişi sayısını net olarak bilmiyorum, señorita. Tahminimce elli ya da yetmiş olabilir.” İrkildim ve yutkunmaya çalıştım, boğazım acıdı. Benito da huzursuz bir şekilde kıpırdandı. “Sekiz yaşında bir çocuk ve kıdemli bir Gremio üyesi de dâhil olmak üzere tam on üç izleyicimizi kaybettik.”

Dudaklarım ayrıldı. Kâbustaymışım da uyanamıyormuşum gibi Benito’nun sözlerini zihnimde tekrarladım.

Benito deri kamçısını daha sıkı tuttu. “İznininiz olursa, yaralılara yardım etmeleri için muhafızlarınızın çoğunu görevlendirmek isterim.”

¹³ *İsp.* ¿Tienes un momento, por favor? (Bir dakikanız var mı, lütfen?)

“Elbette,” diye mırıldandım. Kükreyerek atan kalbimin sesine rağmen, Benito’nun dediklerini duyabildiğime şaşırdım.

“Ejderhalarınıza gelince...” Durdu. Kendimi en kötüsüne hazırladım. Ejderhalar pahalı yatırımlardı. “Üç ejderha, kafeslerinden hiç çıkmadı,” dedi parmaklarını sayarak. “Son üçü yakalandı ve arenada bağlandı, kalan üçü ise uçarak kaçtı.”

Aklıma, korkunç bir düşünce geldi ve midem bir anda altüst oldu... Kaçan ejderhalar, Santivilla’nın üzerinde uçacak, halkı ve evleri yakıp kül edecekti. “Onları geri getirmemizin bir yolu var mı? Terbiyecilerden bir grup ayarlayıp...” Yüzündeki altüst olmuş ifadeyi görünce sustum.

“Bir tek ben sağ kaldım, Señorita Zarela.” Sonraki sözleri çok nazikti, hak ettiğimden çok daha nazik. “Bu noktada, canavarların nereye gittiklerini bilmemiz mümkün değil. Kafesinden kaçan bir kuşu bulabilir misiniz? Ejderhalar, şehir merkezinden çok uzağa ve yükseğe uçmuşlardır. Bir daha asla dönmeyebilirler. Bence yapabileceğim en iyi şey, aşağıdaki diğer ejderhaların başında durmam.”

Söyledikleri mantıklıydı ama şehre bir saldırı olmasından korkuyordum. “Benito, bu nasıl oldu? Ejderhalarımız kafeslerinden nasıl kaçtı?”

Kaşlarını çattı. “Garip bir şey buldum. Bence...”

“Zarela!”

Benito ile birlikte arkamızı döndük, bize doğru koşarken saçları ve etekleri uçuşan Lola’yı gördük. İki yanağı da çamurluydu. Gözleri, telaştan kocaman olmuştu. Guillermo yanında yoktu.

Ellerini beline koyup soluk soluğa bir vaziyette durdu. “Koşmak için yaratılmamışım ben.”

“Lola,” dedim sakın kalmaya çalışarak. “Ne oldu?”

“Şifacıları getirdim, şu an babanın yanındalar.” Sonraki cümlesini söylerken sesi titredi. “Çabuk gelin dediler.”

TRES

Yıllar önce, güneş Santivilla'nın ufuklarında batana kadar, annemle dans hareketleri çalışmıştık. Benden çok fazla şey talep etmişti ve ben de onun gibi olabilme şansını yakalamak için elimden geleni yapmıştım. Annem tüm gün dans edebilir ve aynı hareketleri defalarca kez tekrarlayabilirdi. Ama ben, onun enerjisine ve canlılığına ayak uydurabilmek için çok zorlanmıştım. Ancak annemin dansı her zaman nefesimi keserdi. Bacaklarımı titretir, göğsümü hızla indirip kaldırırdı.

Lola'nın sözleri de beni aynı duruma soktu.

Ne hissettiğimi anlamış olacaktı ki kolumdan tuttu ve ilk adımımı atmama yardım etti. Annemin öldüğü günden beri, babamın etrafında dört dönmüştüm ve onu, benden koparabilecek her türlü tehlikeden korumaya çalışmıştım. Ancak en çok korktuğum şeyden vazgeçmesini istesem de bunu reddetmişti. Ejderha matadoru olmak, onun kanına işlemişti.

Babamla kavga etmeyi aylar önce bırakmıştım. Çok ölümcül ve aptalca bir hataydı bu.

"Yaşayacak mı?" diye sordum, uyuşmuş dudaklarımin arasından.

Lola, kibarca kolumu sıktı. "No lo sé."

Tabii ki bilemezdi.

Fuayedeki kalabalığın arasından, mumların içeriyi yumuşak bir ışıqla aydınlattığı demir avizenin altından geçtik. Güneşin battığını fark etmedim. La Giralda'dan çıkması mümkün olmayan yaralılar, karyolalarda battaniyelerine sarınmış, yatıyordu. Etrafları dostları ve aileleriyle çevriliydi; revirimize yalpalayarak giderken bana dik dik bakan dostları ve aileleriyle. Hepsinin öfkesini, sırtıma saplanmış bir bıçak gibi hissedebiliyordum. Zaten hak ettiğim de buydu.

Kapının önünde, sabırsızlıkla bekleyen bir şifacı duruyordu. Sade ve ciddi görünüyordu ama ağzının korkunç bir şekilde büküldüğünü görünce, kötü bir şey olduğunu anladım. Ufak tefek olan bu kadının koyu esmer bir teni ve ciddi bakışları vardı. Kadının üzerinde, sade bir mavi etekle tunik vardı. Eşarbi kanla kaplıydı.

Babamın kanıyla.

"Señorita Zarela." Şifacı başını salladı. "Ben, Eva."

Kurumuş olan dudaklarımı yaladım. "Babam nasıl?"

"Uyandı," dedi. "Ama diremiyor. Yardımımı istemiyor, bana odadan çıkmamı emretti. Onu bu şekilde iyileştiremem."

Rahatladım ve tüm bedenim gevşedi. Babam yaşıyordu. "Onu görmeme izin verin."

"Dahası da var," dedi. "Omzunun üst kısmındaki yara çok derin, enfeksiyon kapmasından endişeleniyorum. Kararmış olan tüm deriyi almam lazım." Tereddüt etti. "Yani kolunu kalp seviyesinin üzerinden daha fazla kaldıramayacak artık."

Şifacının ne demek istediğini anlayınca gözlerimi kırptırdım.

"Bence sorun yok. Öyle değil mi, Zarela?" diye sordu Lola. "Yani ölü deriyi almak en iyisi?" dedi bembeyaz olmuş bir suratla.

Hiç de iyi değildi. Zira babam, istediği gibi hareket edemezse bir daha hiçbir ejderhayla dövüşemezdi.

Matadorluk günleri sona ererdi.

Benim istediğim de buydu aslında. Yine de... Ejderha matadoru Santiago Zalvidar olmak, babam için her şeyden daha önemliydi. Bir eş ya da bir baba olmaktan daha önemliydi. Eğer hayaline tutunması için ona yardım etmek adına elimden geleni yapmazsam, babam bir daha hiç affetmezdi beni.

Ben de onsuz bir dünyada yaşamak istemezdim.

“Başka bir yol bulun,” dedim sert bir sesle. “Doğru prosedürü bulun. Maliyeti umurumda bile değil. Gerekirse bir büyücü çağırın.”

Lola, kara kaşlarını kaldırıp bana sert bir bakış attı.

“Başka bir yol yok,” dedi şifacı, soğuk bir tavırla. “Eğer omzundaki ve kolundaki yanık deriyi almazsam mikrop kapar. Birkaç gün içinde de ölür.”

Korkunç bir sessizlik oldu ve cevap verip bu sessizliği doldurmam gerektiğinin son derece farkındaydım. Ancak kelimeler boğazıma takılmıştı.

“İzniniz olmadan bu işlemi yapamam,” dedi. “Zaten Gremio de Dragoneders üyeleriyle uğraşıyorum ve ünlü Santiago Zalvidar’ın kariyerini kalıcı olarak bitirmekten sorumlu tutulacağım için korkuyorum.”

Nihayet, fısıltıyla bile olsa, konuşmayı başardım. “Ben babamla konuşurum.”

Lola’nın elini bırakıp revire girdim ve büyük, ahşap kapıyı çabucak kapadım. Babam dar yatakta yüzükoyun yatıyordu. Sırtındaki yanıkları görünce midem bulandı. Gece rengine, parçalanmış deriler ve çürümüş etlerden ibaretti.

Hızlı davranıp beni kurtarmıştı. Buna karşılık da ödülü, arenasını, mirasını, çok sevdiği mesleğini ve belki de hayatını kaybetmek olacaktı.

Ünlü ejderha matadoru Santiago Zalvidar’ı olmadan, La Giralda neydi ki?

Babam, başını kaldırdı ve kan çanağına dönüşmüş gözleriyle öfkeli bir bakış attı bana. Ağlamıştı. Yüzden fazla ejderhayla dövüşmüş olan benim onurlu babam, hayatının aşkını kaybettiği için gözyaşlarına boğulmuştu.

“Zarela,” dedi çatlak bir sesle. “Beni mahvetmelerine izin verme. Duyuyor musun?”

Ona bir adım yaklaştım. “Papá...”

İfadesi karardı, alnındaki çizgiler derinleşti. “Bana dokunmalarına izin verme.”

“Bunu yapamam,” dedim ses tonumu bozmamaya çalışarak. “Baba, şifacıya izin vermelisin, işini yapması için.”

“Başka bir yolu olmalı!” diye kükredi. Sesindeki öfke, etrafımı sararak beni içine aldı.

İrkilip, cevap verdim: “Eğer ölü deriyi almazsa öleceksin.” Sesim titriyordu. “Anladın mı?”

“Bruja¹⁴ bul.” Babam yumruğuyla karyolaya vurdu ve acıyla inledi. Çok öfkeli ve acılı olduğunu görebiliyordum. Hızlı hızlı nefes alıp veriyordu, soluk soluğaydı. “Canımı çok yakıyor, Dios.”

“Papá,” diyerek telaşla yanına koştum ama çoktan bayılmıştı.

“Eva!” diye seslendim.

Kapı açıldı ve yanında iki kişiyle birlikte Eva içeriye daldı. “İzin veriyor musun?”

Gözlerimi babamdan ayırmakta zorlanarak, güçlükle yutkundum. Dudakları aşağıya doğru kıvrılmıştı. Uyurken bile canı acıyordu.

“Señorita?” diye sordu, sabırsızlanan Eva. “Eğer onu kurtarsam hızlı hareket etmem lazım.”

“Gremio de Magia’ya gitmeliyim. Belki bir *encanto* ile ona yardım edebilirler.”

Eva, “*Büyü* ile mi?” dedi. “Onu iyileştirecek özel bir büyü hazırlamak günler sürer. Babanın öyle bir vakti yok.”

“Emin misin?”

Bozuldu ve cevabı, sessiz kalmak oldu. Ellerimi, dağınık saçlarımda gezdirdim. Güçlükle nefes alıyordum, ne diyeceğimi biliyor ama konuşmak istemiyordum. Babam, uyandığında, yaptığım şey yüzünden benden nefret edecekti. Bununla yaşayabiliyordum. Ancak onsuz yaşayamazdım.

Çenemi havaya kaldırdım. “Ne yapman gerekiyorsa yap.”

¹⁴ *İsp.* Bruja: Cadı.

Ben fuayeye geri dönerken, Lola da peşimden geldi. Mutfığa gideceğimiz anda, çifte kapının oradan bir bağırış yükseldi. İkimiz de dönüp baktık ve altı atın çektiği dört tekerlekli siyah bir arabanın, La Giralda'nın kapısında durduğunu gördük. İliklerime kadar hissettiğim bir korkuyla taş kesilmiş gibi Lola'nın yanında kalakaldım.

"Gremio de Draganadores üyeleri," dedim alçak sesle. Başımı dik tutup girişe doğru yürüdüm, gelen üyeleri karşılamak için mermer basamaklarda bekledim.

Bunların, babamın arkadaşları olmalarını umuyor ve Ejderha Başkanı'nın bizzat gelmemiş olması için dua ediyordum. O, babamın etkilemeyi beceremediği tek kişiydi.

Ancak dualarım bir saniye içinde yerle bir oldu.

Süslü arabadan, uzun boylu, geniş omuzlu bir adam indi. Narin, gümüşü ay ışığı, adamın üzerine vuruyordu. Adamın zeytin rengi teni, güneşte çok uzun süre kalmış bir deri gibi gerilip yıpranmıştı.

Don Eduardo Del Pino.

Dikkatinden hiçbir şey kaçmazdı, ben bile; teknik olarak La Giralda'nın bir üyesi olmasam da. Dizlerim titremeye başlarken, çenemi havaya kaldırdım. Kaderimiz, bu adamın ellerindeydi... ve bu adam, babama *katlanamazdı*. Babam, bunun nedenini hiç açıklamamıştı. Don Eduardo, arenamıza nadiren gelirdi. Son ziyaretinde, annem hâlâ yaşıyordu.

Paniğimi bastırmaya çalışarak güçlükle yutkundum. Böylesine büyük bir şey ertelenemezdi.

Babamla benim cevaplayacağımız çok şey vardı.

"Yanında kalmamı ister misin?" diye sordu Lola.

Başımı iki yana salladım. "Ofelia'yı bulur musun? Yaralılar için kemik suyu hazırlamasını iste."

"Onun yerine *torta* yapsak?" diye sordu gülümseyerek.

Bitkin bir vaziyette iç çektim. "Evet, sanırım hepimizin biraz *pastaya* ihtiyacı var."

Bunu kastetmediğimi söylememe fırsat olmadan, Lola gitti. Pastayı hak etmiyordum.

Yavaşça dönüp, yanında iki gremio üyesi daha olan Ejderha Başkanı'na baktım. Üç caballero¹⁵ beni selamlamak için mermer basamaklardan çıktı. Hepsi aynı şekilde, koyu gri pantolon ve ceket giymişti. Ceketlerinde, beyaz iple işlenmiş, ejderha şeklinde amblemler vardı. Dizlerine kadar çıkan kahverengi, yıpranmış, deri botları pirinç tokalarla süslenmişti. Boyunlarına taktıkları kan kırmızısı keten eşarpların üzerinde "Gremio" yazıyordu. İç içe geçmiş ejderha şeklinde olan süslü, altın broşlar, görüntülerini tamamlıyordu.

Başımınla *Conde*'ye selam verdim. "Hola, Don Eduardo."

"Señorita Zalvidar." Adamın, çocukları korkutacak bir ses tonu vardı. Sert, çatlak, duman ve hırıltı dolu; yıllarca canavarlarla dövüşerek elde edilmiş bir sestir bu. "Müşterilerinizden biri, bana bugünkü felaketi haber verdi."

Sesindeki sitem çok açıktı. Aslında bu haberi Gremio'ya benim göndermem gerekirdi ama unutmuştum.

Ejderha Başkanı, yanımdan geçti ve kapı eşiğinde durdu. Diğerleri, keskin haykırışlarla hızla onun peşinden geldiler. Felaketi kendi gözleriyle görmeleri, az evvel yaşadıklarımı tekrar yaşattı bana. Alevleri, yanıp kavrulmuş cesetleri, her yerdeki kanlı kumları hatırladım.

"Bu nasıl oldu?" diye sordu Ejderha Başkanı.

Uyuşmuş bir hâlde başımı iki yana salladım. "Buna bir cevabım yok. Büyük bir karmaşa yaşandı..."

"Bu kabul edilemez."

Sustum, yanaklarım kıpkırmızıydı. Utançtan yanıyordum.

Eduardo'nun arkadaşlarından biri, odayı tarayıp, "¿Y tu Papá?" diye sordu. Hepsinden daha kısa boylu olan bu adamın yuvarlak bir göbeği vardı. "O nasıl?"

Çekindim. "*Babamın* yanında bir şifacı var."

Don Eduardo, ejderha şeklinde topuzu olan siyah bastonuna yaslanarak beni inceledi. "Yaşayacak mı?" dedi, hiç de sempati göstermeyen bir ses tonuyla.

¹⁵ *Is.* Caballero: Şövalye.

"*Con la ayuda de Dios,*" dedim.

"*Tanrı'nın yardımıyla,*" dedi. Babam, tüm Hispalya'daki en saygın ejderha matadoruydu ve Ejderha Başkanı da onun için endişeleniyordu. "*Qué tragedia,*" dedi. "Peki, ya arena?"

Uzun zaman önce ithal ettiğimiz beyaz kumlarımızla kaplı olan arena, şimdi içten içe yanıp harabeye dönmüş, taş duvarlarda derin çatlaklı kalıcı izler oluşmuştu. Arenadaki kumlar kanlı ve donuk parçalar hâlindeydi. Büyük bir zincire bağlı üç ejderha duruyordu.

"Onları nereden aldınız?" diye sordu üyelerden biri.

"Şehirdeki diğer ringlerle aynı yerden," dedim, kaskatı bir vaziyette. Bu ejderhalar Hispalya'nın her yerinde bulunurdu. Kuzeydeki çöllerden, doğudaki sulu mağaralara kadar her yerde. Tıpkı hamam böcekleri gibi hiçbir kısıtlama olmadan çoğalır ve en tuhaf yerleri bile ele geçirirlerdi. Ejderha dövüşleri için satılmak üzere kolayca yakalanıp çiftliklere götürülürlerdi.

"Bütün aileyi öldürmemiz gerek," dedi Conde, acımasızca. Parmağını hafifçe kaldırdı. "Üçü de yaptıkları şey için anneleriyle beraber öldürülmeli."

İrkildim. Bir öğleden sonra süresince, altı ejderha, altı yatırım yok olup gitmişti.

Bugün çok fazla ölüm olmuştu.

Conde öne doğru ilerledi ve uzun kılıcını çekip, yerde can çekişenlerin sırtına batırıp ciğerlerini deldi. Ölümeleri hızlı oldu, tek hamleyle. Ama boğulur gibi çıkardıkları sesleri, sert bir yumruk gibi yüzüme çarptı. Kanları, arenanın tüm zeminine yayıldı, karmaşık ağaç kökleri gibi.

Lonca üyeleri, yıkılan binayı uzun bir süre sessizce selamladı. Hepsinin de yüzü asıktı. Onaylamıyor gibi görünüyorlardı. Bu ani sessizlikleri, tüylerimi diken diken etti. Nöbetçiler, kurbanları getirdi ve hepsini çarşafıya sarıp girişin yanına yatırdılar.

Ejderha Başkanı, ölüleri selamladı.

“Gremio yanımızda olacak, öyle değil mi?” diye, kendimi tutamayıp sordum. Biz, Hispalya’daki en popüler ringe sahiptik. Beş yüz yıllık bir efsanemiz, başarımız, ünümüz vardı. Daha önce ne bir kaza gelmişti başımıza ne de kötü bir olay.

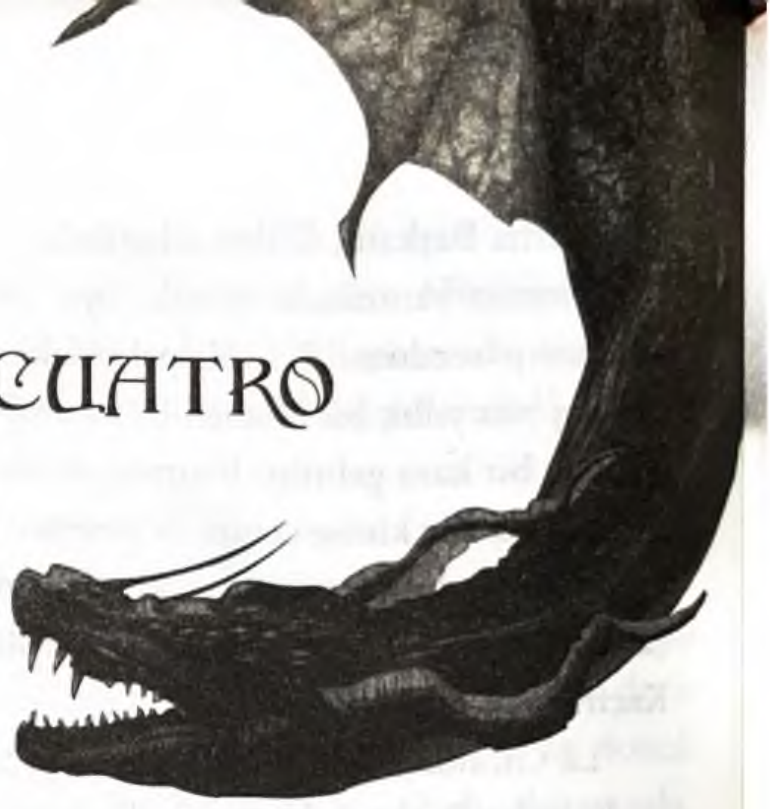
Soruma hiç kimse cevap vermeyince betim benzim attı.

Eduardo, kılıcını yerine taktı. Tüy gibi beyaz kaşlarını sertçe çattı. “Bu olay cezasız kalmayacak. Babana celp göndereceğim. Kaçırmasın sakın.”

“La Giralda’ya ne olacak?” diye sordum endişeli bir sesle.

Ejderha Başkanı, bana dik dik bakıp uzaklaştı. Diğer üyeler de aceleyle onu takip ettiler. Kanlı arenanın, yanık taşların ve ölümün ortasında beni bırakıp gittiler.

CUATRO

Lola olmasaydı ne yapardım bilmiyorum. Belki yüzüncü kez, La Giralda'ya ilk geldiği an düştü aklıma. Kısa boyluydu, siskaydı, saçları dağınıktı, tırnakları kirliydi, ayakkabıları kurtarılamayacak kadar pis ve yıpranmıştı. Annem, eski dostlarını ziyaret için Valentia'ya gitmişti. Balıkçıların ve gemi imalatçıların bu bulunduğu bu sahil şehri, onun doğduğu yeri. Geri döndüğünde, hepsi aşağı yukarı benim yaşımda olan üç kız getirmişti. Üçünün de kaderinde zorlu işleri yapmak ve erkenden evlenmek vardı.

“Daha iyi bir işe ihtiyaçları var,” demişti annem. “Onlara iş arıyorum ama şimdilik La Giralda'nın işlerine yardım etmek için bizimle kalacaklar.”

Bundan kısa bir süre sonra, ben üzerime yeni bir elbise derken, Lola, annemin rica ettiği kahveyi getirmişti. Elbiseye bir defa bakıp, “Bu, şimdiye dek gördüğüm en çirkin şey. Zarela'nın pastel renkler giymesi lazım,” demişti.

Çok şaşırmıştım. Annemse bir adım geri çıkıp başını yana eğip, “Haklısın,” demişti.

Lola ondan sonra hep bizimle kalmıştı.

Şu anda da benimleydi. Ağlamaktan bitap düşmüştüm. Doğru dürüst konuşamıyor olsam bile o, belli etmekten hoşlanmadığı büyük sabrıyla her kelimemi dinliyordu.

“Bir daha anlat,” dedi.

Elimin tersiyle burnumu sildim. “Ağlamaktan nefret ediyorum.”

Ballı çay içmiş gibi bir ses tonuyla, “Biliyorum,” dedi. Sesi, kırık kalbimi onaran bir merhem gibi geldi.

Yanaklarımdan daha çok akmaya başlayan gözyaşlarımı, tuniğimin koluyla sinirli bir şekilde sildim. “Şifacı Eva, babamın omzundaki tüm ölü deriyi almayı başardı ama mikrop kapmasından hâlâ endişe ediyor. Yanan derinin bir kısmının, babamın kanını zehirleyebileceğini söyledi. Babamın ateşi var. Çok acı çekiyor.”

Lola rahatlatıcı sesler çıkararak sırtımı sıvazladı. Ona, büyütmemesini söyleyemeyecek kadar üzgündüm. Geniş yatağımın ahşap başlığına yaslanmıştık. Lavanta renkli yorganım dağınık duruyordu. Gece yarısıydı. Geri kalan yaralılar evlerine dönmüş, hizmetçiler de sonunda dinlenmeye vakit bulmuşlardı.

“Yani durum ciddi,” dedi Lola, nazikçe. “İyileşecek mi?”

“Şifacı söz vermedi. Sabah, babamın bakımına yardım edecek birini gönderecek.” *Dios, lütfen babamın yaşamasına izin ver. Yemek masasında bir boş sandalyeye daha katlanamam.*

“La Giralda ile ilgili ne yapacaksın?”

“Babam arenaya hemen dönemez. Hatta bir daha hiç dönemez. Bir daha ejderhalarla dövüşemez,” dedim irkilerek. Yeni bir matador tutup, gösteriler düzenlemem gerekecekti. Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. “Artık La Giralda’ya kim gelmek ister ki?”

En azından, kasamızda bir sürü paramız vardı. Annem, kenara para koymamız konusunda hep ısrar ederdi. Hem bütün ejderhalarımızı kaybetmemiştik, zindanda hâlâ birkaç tane vardı.

“Zalvidarları herkes çok sever,” dedi Lola. “Ailen, Santivilla’da kök salmış bir aile. Atalarınızın adını taşıyan caddeler var! Ana meydanda babanın heykeli duruyor. Sadece bir plana ihtiyacın var.”

Başımı geriye yaslayıp taş tavana odaklandım. “Düşüneyim.” Lola, cesaret verir gibi omzumu sıktı. “Daha önce hiçbir matadoru işe almadım...”

“Çünkü daha önce buna gerek olmamıştı,” dedi. “Bilet satma işini de nasıl halledeceğini bilmiyordun ama öğrendin.”

“Arenada sağ kalmaya çalışacak birini işe almak biraz farklı.” Bir anda, korkunç ve huzursuzluk veren bir düşünce geçti aklımdan. “Gremio bizden memnun değil. Yüzlerini görmeliydin, özellikle de Ejderha Başkanı’nın. Ya bizi, burayı kapatmakla tehdit ederlerse? Daha önce başka arenaları kapattılar.”

Lola, “La Giralda’yı mı?” diye suratını astı. “Beş yüz yıldan sonra mı? Saçmalama. Sadece ben bu kadar dramatik olabilirim.”

Ona dik dik baktım. “Saçmalamıyorum. O adam babamdan hoşlanmıyor.”

“Neden? Baban Santavilla’nın kahramanı.”

“Babam nedenini hiç anlatmadı.”

Lola, alt dudağını ısırды. Endişeleniyor ama endişelenmemeye çalışıyordu. Onu suçlamıyordum... Buradaki yeri, en az benimki kadar hassastı. İş olmasaydı, Hispalya’nın o unutulmuş bir köşesindeki yerine geri dönmek zorunda kalırdı. “Gremio herhangi bir ceza uygulamadan önce arenayı satsan ne olur?”

Başımı iki yana salladım. “Babam buna asla izin vermez. Burası bizim yuvamız.”

“Sadece bir fikirdi.” Başını omzuma yasladı.

Arenamızı satma fikri, boğazıma bir yumruk gibi oturdu; nefes almamı, yutkunmamı zorlaştırıyordu. Ancak babamın performansı olmadan da nasıl ayakta kalacaktık? Bir süreliğine, gösteriyi dansımla taşıyabilirdim ama Hispalya halkı ejderha dövüşü görmek isteyecekti. Santivilla’ya bu nedenle geliyorlardı. Şehrimiz, bu geleneğiyle nam salmıştı.

Arenayı satmak gibi bir seçeneğimiz yoktu. La Giralda, bizim atalarımızdan beri yuvamızdı. Burası annemin yaşadığı son yerdi. Bu kutsal topraklar, Flamenko’yu sevmeyi öğrendiğim yerlerdi. La Giralda, benim atan yüreğimdi ve ben onu korumak için savaşıyordum.

Neye mal olursa olsun.

“Yeni kostümler tasarlamam için bana para ödemene gerek yok,” dedi Lola, yumuşak bir sesle.

“Senin Gremio de los Sastres’te çıraklık yapman lazım,” dedim, belki yüzüncü kez.

Bu, eski bir tartışmaydı. Çoğu çocuk, altı yedi yaşındayken eğitime başlatılırdı. Lola, benden bir yaş küçüktü. On yediydi. Çok parası olmadığı sürece herhangi bir ustanın onu loncaya alması mümkün değildi.

“Buradaki patronum, yarattığım her şeye mükemmel bir modellik yapmak isterken, gidip de bir başkası için neden çalışayım ki?” Lola’nın gülümsemesi kayboldu. “İzin ver de sana yeni bir tasarımı yapayım. Hediye olarak.”

Ona dik dik baktım. “Emeğine hep para öderim. Sanatçılara para ödenmesi gerekir, özellikle de arkadaşları tarafından. Bana bir daha asla böyle bir şey söyleme.” Annemin kirlenmiş elbisesine bakınca irkildim. Bu, onun en sevdiklerinden biriydi ama artık mahvolmuştu.

Lola, bu elbisenin aynısını yapsa bile -ki yapabilirdi, bu işte o denli iyiydi- annemin elbisesi olmayacaktı. Annemin giysileri, benim sahip olduğum en değerli şeylerdi. Her birinin bir anısı vardı. Her biri, öyle detaylarla doluydu ki bu elbiseleri kaybedersem birçok hatıramı yitirirdim: Annemin bakışı, dans edişi, saçlarındaki portakal tomurcukları ve sahneye adım attığında yüzünde beliren neşe ifadesi...

Zaman, en kötü hırsızdı; sizin ruhunuz bile duymadan hareket eden, sinsi ve etkili bir hırsız.

Sabahın erken saatlerinde, Lola’yı uyandırmamaya dikkat ederek yatağımdan kalktım. En sevdiğim nane yeşili ipek sabahlığımı ve aynı renk terliklerimi giyip, odamın ağır ahşap kapılarını açtım. Horlamakta olan Lola’ya, uyuduğundan emin olmak için dönüp bir kez daha baktım.

Evet. Lola horlardı. Uykusunda bile gürültücüydü.

Babamın odasına gittim ve sessizce kapıyı ittim. Karanlık odada onu net şekilde göremiyordum ama sessizliği ve sabit nefes alıp verişinden uyuduğunu anladım. Eva, günün büyük bir kısmında uyuması için ona bir ilaç veriyordu, buna minnettardım.

Uyandığında, kendisine ne yapıldığını anlayacaktı.

Kapıyı kapatıp parmak uçlarımda alt kata indim. Terliklerim, taş zeminde hafif kalıyordu. Balkona vardığımda tırabzanlardan eğilip üç basamak aşağıdaki fuayeye baktım. Gri gün ışığı, odayı gölgelerle doldurmuştu. Her yerde bir sürü bandaj, şişelerce salyangoz toniği ve kirli kâseler vardı. Personel, günlük işlerini bunlar yüzünden yapamamıştı.

Merdivenlerden yavaşça indim ve mutfığa yöneldim. Ofelia, herkes için kahvaltı ve kahve hazırlamıştı, her zamanki gibi. Ama dışarıdan gelen bir bağırış sesi dikkatimi dağıttı. Kaşlarımı çatarak La Giralda'nın ön girişine doğru gittim. Gürültü, gittikçe artıyordu. Kapıyı açtığımda, kulaklarımı sağır edecek kadar yoğun bir ses vardı.

Şaşkın bir çığlık attım.

Ellerinde pankartlar olan düzinelerce insan, evimin önünde bağırarak protesto yapıyorlardı. Hepsinin bileğinde koyu kırmızı kurdeleler vardı... Bunlar, *Asociación*'un, yani ejderha dövüşü karşıtları derneğinin üyeleri idi. Çoğu arenanın dışında onları görürdünüz, avazları çıktığı kadar bağırarak, bazen on bazen de yirmi kişilik bir grup olurlardı.

Ama şu an başka bir şey oluyordu.

İçlerinden biri -gri saçlı, geniş omuzlu bir kadın- elindeki pankartı indirerek bana döndü. Delici mavi gözleri vardı, öfke ve kan rengi kırmızı bir tunik giymişti ve üzerinde kın olan deri bir kemer takmıştı.

“Katil!” Diğerlerinin de bana bağırma sesini istemiş gibi, hepsinin önüne geçti. “Bu, senin suçun. Böyle tehlikeli, vahşi hayvanları kafese koyarsanız böyle olur.”

İtiraz etmek için ağzımı açtım -Santivilla'ya saldıran ejderhalar yüzünden birçok aile dağılmış ve parçalanmıştı- ama biri bana tükürdü. Tükürük, yanağıma isabet etti. İrkilerek, sabahlığımın koluyla yüzümü sildim. Bu insanlar, yıllardır, biz uyurken evimizin etrafında dolanırlar, şehirde babamı taciz ederlerdi. Bize, korkunç ölümler diledikleri kasvetli mektuplar yollarlardı.

Biri boğazını temizledi.

Ben de gözyaşlarımı temizledim.

Lola elini beline koydu. "Señorita Zarela... Babanız sizi çağırıyor."

Babam kötüleşmiş olmalıydı. "¿Papá? Esta..."

"Ven conmigo." Mermer basamaklardan çıktı. Ben de dediğini yapıp onu takip ettim ama sesler beni kendime getirdi. *Katil! Ejderha kadın!* Omzumun üzerinden geriye baktım.

"Bundan kaçamazsın!" diye bağırdı mavi gözlü kadın.

Lola kapıyı kapattı ve bana bitkin gözlerle baktı. "Seni onlardan uzaklaştırmam gerekiyordu," dedi. "O konuşmadan iyi bir şey çıkmazdı. Bunu sana söyleyen kişinin *ben* olduğuma inanmıyorum."

Gözlerimi kırıştırdım. "Ya babam?"

"O hâlâ uyuyor."

"Lola," diye kükreyerek tekrar kapıya yöneldim...

Ama Lola öfkeli sesler çıkararak beni mutfığa doğru itti. "Git de bir şeyler ye. Açken daha da beter oluyorsun."

Mutfığa girdiğim an desayuno¹⁶ kokusu beni çarptı. Burası kahve, biberiye, zeytinyağı ve sarımsak kokardı hep. O karanlık ve kasvetli fuayeden kurtulduğum için sevinip, derin bir nefes aldım. Kalın, kızarmış ekmeğin üzerindeki patatesleri, jamónu ve bolca zeytinyağını görünce ağzım sulandı. Büyük ocakta alev

¹⁶ *Isp.* Desayuno: Kahvaltı.

alev bir ateş kükrüyor; evimizin aşçısı ve sorumlusu Ofelia, kahve öğütüyordu. Tavandan, kurutulmuş otlar sarkıyor ve duvarlara dizilmiş uzun pencerelerden içeriye gün ışığı giriyordu.

“Buenos días,” dedim.

Başını kaldırıp bakan Ofelia’nın çizgilerle dolu yüzü hafifçe çatıldı. Yuvarlak, fındık suratlı, anaç bir kadındı. “Berbat görünüyorsun,” dedi.

Dürüstlüğüne de güvenirdim. “Sağ ol.”

“Lola hâlâ uyuyor mu?”

“Uyandı,” dedim, biraz gücenmiş gibi.

“Hımmm.”

Ofelia, Lola’yı umursamıyormuş gibi davranabilirdi ama onu, kıyafet tasarlaması için arkadaşına yepyeni çizim kâğıtları ve kömürden kalemler verirken yakalamıştım. Porselen bir fincanla tabağı, mutfak adasına yerleştirdi ve ateşe baktı. “Tavada domates dilimleri ısınıyor,” dedi. “Yeterince yemiyorsun.”

Burnumu kaşıdım.

“Endişeleniyorum,” dedi Ofelia, taburelerden birine oturmam için beni zorlayarak. Mutfakta oradan oraya dolaşıp çalışmasını izlerken, aklıma bir şey geldi. Ofelia daha ben doğmadan önce ailemizin yanına gelmişti. La Giralda’da onun bilmediği ya da fikir sahibi olmadığı hiçbir şey yoktu.

“Bakır demliği gördün mü?” dedi, kırıışık ellerinden birini başının üzerine koyarak. Mutfakta dönüp rafları taradı. “Ocağın üzerine astığıma yemin edebilirim.”

Başımı iki yana salladım. Ofelia rahat bir nefes alarak, içi asalarla dolu bir sepete doğru gitti. Üzerinde “encanto de recuerdos” etiketi olan asayı bulana kadar sepeti karıştırdı. Bu, çok güçlü bir hatırlama büyüsüydü. Bunlar ona babamdan bir hediye idi... En son kaybettiği şeyden yakınmasını dinlemekten bıkan babamdan.

Asayı kırıp ikiye böldü. Gümüş renginde bir duman, açık mavi kıvılcımlar saçarak havaya yükseldi. Ofelia, dumanı derin derin içine çekerken gözlerini kapatıp, büyüünün işe yaramasını bekledi.

“Dün sıra dışı bir şey gördün mü?” diye sordum.

Ofelia, yüzünde net bir ifadeyle gözlerini açtı ve alçak bir dolabın yanına gitti. Dolabın içini karıştırdı ve sonunda zafer kazanmış gibi sevinçle bağırarak, kaybettiği demliği havaya kaldırdı. Ardından bana baktı. Ben de sorumu tekrarlardım: “Sanmıyorum. Neden?”

“Ejderhalarımızın, kafeslerden nasıl kaçtığını anlamaya çalışıyorum.”

“Çok karmaşa vardı.” Süt sürahisini mutfak adasına getirdi. “La Giralda insanlar ve işçilerle doluydu. Belki de dikkati dağılmış olan bir terbiyeci, kafeslerden birini açık bırakmıştır?”

“Üçünü de mi?”

“Señorita, dün herkes çok hızlı hareket ediyordu. Gösteriden sonraki şölen için tepsileri hazırlarken bana burada yardım eden birkaç nöbetçi vardı.”

Mutfağa şöyle bir baktım. “Yemeklerin hepsi bitti mi?”

“Fazla bir şey kalmadı. Ama bu geceki yemeğe yeter.”

“Babam hiçbir şey yiyemez. Şifacı, *sadece kemik suyu* dedi.” Ofelia, yiyeceği önüme koydu. Üzerinde domates ve salam olan ekmekten bir ısırık aldım.

Yüzünü buruşturdu. “Ah, buna bayılacağından eminim.” Birkaç dakika boyunca, yemek yememi izledi. “Personelin rahatlatılması lazım. Çünkü buradaki yerlerinden emin değiller.”

Ekmeği dikkatle tabağa bıraktım. Büyük evi, arenaya bağlamakla görevli çok fazla çalışanımız vardı. Ofelia, hizmetçileri yönetiyordu ama muhafızlarımız ve ahır görevlilerimiz de mevcuttu. Ve tabii ki ejderha terbiyecilerimiz; onlar da beş kişiydi.

Ama artık bir tane kaldı, diye hatırlattım kendime.

“La Giralda toparlanacak. Bir matador tutup yeni ejderhalar alacağım.” Gremio ve celbinden söz etmedim. “Şimdilik lütfen herkese endişelenmemelerini ilet.”

“Ya, Señor Santiago?”

“Babamın dinlenmesi lazım.” Ayağa kalktım. “Kahvaltı için teşekkür ederim.”

Tabağımı gösterdi. “Çok az yedin.”

Midem, bir lokma daha alamayacak kadar düğüm düğümdü. Tam çıkacakken, Ofelia'nın yumuşak sesi beni durdurdu.

"Artık La Giralda'yı sen işleteceksin, señorita."

Sesinde öyle bir ton vardı ki ayağımın altındaki zeminin kaydığını hissettim. Dehşete kapılmış gibiydi. Bu sorumluluğu kaldıramayacağımı düşünüyordu, belki de kendi kaderi için endişeleniyordu. Babam arenada olmadan La Giralda'nın ayakta nasıl kalacağını hayal ettim. Annemin desenli yelpazeleriyle dans etmekten başka bir şey bilmeyen benim sorumluluğumda. Nabzım boğazımda yankılandı. Paniğimi ait olduğu yerde, yani içimde saklamak için çenemi sıkıca kapattım. Buna vaktim yoktu.

Gülümseyerek ona döndüm. "Her şey kontrol altında."

Ofelia kirli bir bezle ellerini sildi ve pencerelerin altındaki küçük masayı başıyla işaret etti. "Babana bir mektup geldi."

İçinde siyah kurdeleyle bağlanmış bir parşömen ve birkaç not bulunan gümüş tabağa baktım. Siyah kurdele detayı, dizlerimin titremesine neden oldu. Gremio de Dragonadores'ten gelen celp-ti bu. Notu aldım ve dikkatle açtım.

Señor Santiago Zalvidar,

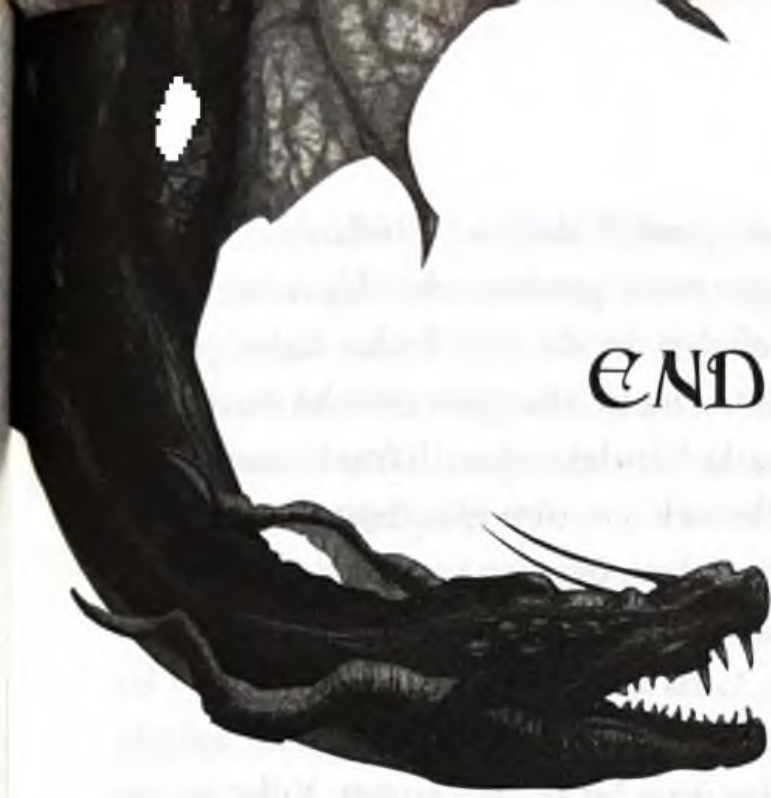
Lütfen bugün öğleden önce gremioda olun. Her arena sahibinden alınan dört yüz elli hellonun bugün ödenmesi gerekiyor. Ayrıca, arenanızın tüm müşterilere bilet paralarını iade etmesi gerekiyor. Geri ödemeleri, Gremio de Dragonadores yapacaktır.

Toplantıya tüm parayı getirin.

Don Eduardo Del Pino

*Conde de la Corte*¹⁷

¹⁷ İsp. Conde de la Corte: Mahkeme Başkanı.

END

Mutfak kapısının üzerinde duran ahşap saate baktım. Babam toplantıya yetişmek için iki saat içinde çıkmalıydı. O gide-meyeceği için benim gitmem gerekiyordu. Gremio binasına daha önce hiç adım atmamıştım. Birkaç kadın matador vardı ama bu, pek desteklenen bir şey değildi yine de.

Ejderha dövüşü dünyası, erkekler tarafından yönetilirdi.

Mektubu tekrar okudum ve müşterilerimize bilet paralarını sanki iade etmeyecekmişiz gibi bir ima olan bölümden pis kokular aldım. Başka ne için iadeleri talep edip durumu bizzat üstle-neceklerdi ki?

Ofelia, kaşlarını alnının ucuna kadar kaldırarak önümde dikildi. “Eee?”

İstedikleri miktar biraz fazlaydı ama neyse ki babamın kasa-sında yeterince para vardı. Birikim yapmamızı ısrarla söyleyen annem sayesinde... La Giralda’nın ve babamın gremiodaki po-zisyonundan endişeleniyordum. Parşömeni kapatıp avucumun içinde buruşturdum. Harlı ateşin başında yanaklarım yanarken öylece durdum. “Her şey yolunda.”

Sesimin titrememesinden büyük gurur duydum.

“Bugün ne yapacaksın?” dedi Ofelia. Dikkati, gremiodan ge-len mesaja yönelmişti.

“Benito ile konuşmam gerek,” dedim. Zindanlarda hangi ejderhaların kaldığını öğrenmem gerekiyordu. Uçanlardan mı kalmıştı, yoksa zehirli nefesleri ya da zırh kadar kalın pulları olanlardan mı, bilmeliydim. Zira işe alacağım ejderha matadoru, arenada ne tip bir canavarla karşılaşacağını bilmek isteyecekti. “Sonra bir takım işleri halletmek için tüm gün dışarıda olacağım. Babamın dinlenmesi lazım. Şifacı, öğleden sonra gelecek.”

La Giralda'nın göbeğinin altına indim. Hizmetçilerden biri mumları çoktan yakmıştı. Giriş aydınlanmıştı. Üzerinde dev bir demir kilit bulunan güçlü kapının iki yanında meşaleler asılıydı. Buraya annemin ölümünden önce bir kez gelmiştim. Yıllar önceydi, belki on iki yaşında falandım. Ter ve ejderha salyasının korkunç kokusunu, çıkıntılı duvarları ve loş ışığı hatırlıyordum. O yaşta, ejderhalar bana büyülü, gizemli ve muhteşem efsaneler gibi gelirdi.

Ancak babam, tehlikeli olduğu için buraya inmememe izin vermezdi. Eğer bir oğlu olsaydı, muhtemelen farklı hissederdi. Bir noktadan sonra ejderhalara olan ilgimi kaybettim. Babamın dünyasındaki yaratıklar olarak kaldılar. Annemle dans ettiğim süreçten ayrı birer varlıktılar. Babam hiçbir zaman tehlikede görünmediği için endişe de etmedim.

Ancak annem öldüğünde bunların hepsi değişti.

Annemin bu dünyadaki son ânı gözümde canlanmadan, bir ejderhaya bakamaz oldum. Havada sallanan ellerini, acıyla dolu yüzünü, bağırırken çarpılan dudaklarını...

Zindan kapısı önümdeydi. Ağır ve koyu ahşaptan yapılmış olan bu kapının üzerinde, “DİKKAT! Sadece terbiyeciler ve dövüşçüler girebilir!” yazıyordu. Altı ejderhayı kaybetmiştik ve sadece üç ejderha kalmıştı. Yani kayıplarımızın yerini doldurma şansımız çok azalmıştı. Ama bunun için daha sonra endişelenirdim. Yatırımlarımız, kafeslerinde şimdilik güvendedeydi. Ağır, demir sürgüyü kaldırdım ve içeri girdim. Islak duvarlardan gelen nem ve misk kokusu burun deliklerime doldu. Tenim keskin bir esintiyle irkildi ve üzerimde hâlâ sabahlığımla terliklerimin olduğunu görünce şaşırdım.

Taş basamaklar, La Giralda'nın iç kısımlarına doğru gidiyordu. Önümü aydınlatan meşalelerin ışığında yavaş yavaş aşağı indim. Mutlak sessizlik beni etkisiz hâle getiriyordu. Ejderhaların keskin soluk sesleri de yanık burun deliklerinden çıkan havanın gürültüsü de duyulmuyordu. Huzursuzca hareket ederek çıkardıkları gürültüler yoktu.

Pürüzlü duvarlarda elimi gezdirdim. "Benito?"

Sessizlik, karanlığın içinde kıvranarak uzadı. Bu çok garipti.

Zemine indiğimde, dudaklarımı titreten bir nefes verdim. Güçlü birer enconta ile kapıları kuvvetlendirilmiş, yan yana duran hücrelere yaklaştım. Üstleri camdan, altları demirden yapılmıştı.

Hiçbir ejderha, hücrelerinden kaçmamıştı, 500 yıldan beri. Bir kez yakalanıp zindana kapatıldıklarında, La Giralda'dan asla sağ çıkmazlardı. Babam, her yıl Santavilla'da yaklaşık seksen ejderhanın öldüğünü söylemişti bana bir keresinde. Bunun yüksek bir miktar olduğunu sanırdım ama annem öldükten sonra fikrim değişti.

Artık bunun yeterince yüksek bir miktar olmadığını düşünüyorum.

İlk hücreye baktım ve gözlerimin karanlığa alışması için bekledim. Gölge hücrenin etrafı, mağaraya benzer duvarlarla çevriliydi. Geride kalan ejderhalarımızdan birinin buğulu şeklini görebiliyordum. Demir sürgünün hemen yanına çivilenmiş ahşap bir tabela vardı: MORCEGO EJDERHASI.

Kapıya biraz daha yaklaşmadan önce etrafa bakınarak, "Benito?" diye tekrar ettim. Nefesim, camı buğulandırmıştı. Canavar yan dönmüş, kuyruğunu şişkin ve pullu bedenine dolamış, yatıyordu. Varlığımdan habersiz bir şekilde uyuyordu. Babam, eti parçalayabilmeleri için dişlerinin ucunda sivri kenarlar olduğunu söylemişti bana bir keresinde. Ejderhanın devasa damağında, sıralı olarak tam kırk dört tane diş vardı.

Çirkin yüzünden korktuğum için birkaç adım geriledim, derken uzaktan gelen bir *BUM!* sesi kulaklarımda yankılandı ve gözüme garip bir şey takıldı.

Bu ejderha kıpırdamıyordu.

Göğsünün inip kalkması gerekmez miydi? Burun deliklerinden hava çıkması gerekmez miydi? Elimi cama dayayıp gözlerimi kısarak, karanlığa doğru dikkatle baktım.

Canavar hareketsizdi.

Ellerimi camdan çektim. Kapı da beni takip edip ileri geri sallanarak, demir çerçeveye hafifçe çarptı.

Biri, hücre kapısını açık bırakmıştı.

Bağırarak geriledim ve karşı duvara çarptım. Kalbim, kaburgalarımı acıtacak kadar hızlı çarpıyordu. Bedenimden yükselen ani korkuyu engellemek için kollarımla göğsümü sardım. Burayı ben açık bırakmamıştım. Bu güvenli değildi. Lanet anahtar neredeydi? Benito'da olması gerekiyordu. Benito'nun da burada olması.

"Benito?" diye fısıldadım.

Gözlerimi açık kapıdan alamıyordum. Sağ olduğuma şaşırıyordum doğrusu. Ejderha, kaçabileceğini bilmiyordu belki de. Derin bir nefes alıp kafese yaklaştım. Yumuşak terliklerimin altındaki zeminin taşları, ayaklarıma batıyordu. Titreye titreye, kapının demir sürgüsünü kendime doğru çektim. Geleceğini bildiğim alevi bekledim. Ama canavar hâlâ kıpırdamıyordu.

İyice huzursuz olmaya başladım. Bir terslik vardı.

Duvardaki meşalelerden birini aldım. Sonra hücrenin içine girdim ve ses çıkarmamak için nefesimi tuttum. Bir ejderha ile aynı yerde durma cesaretini nereden bulduğumu bilmiyordum doğrusu.

Hâlâ kıpırdamıyordu.

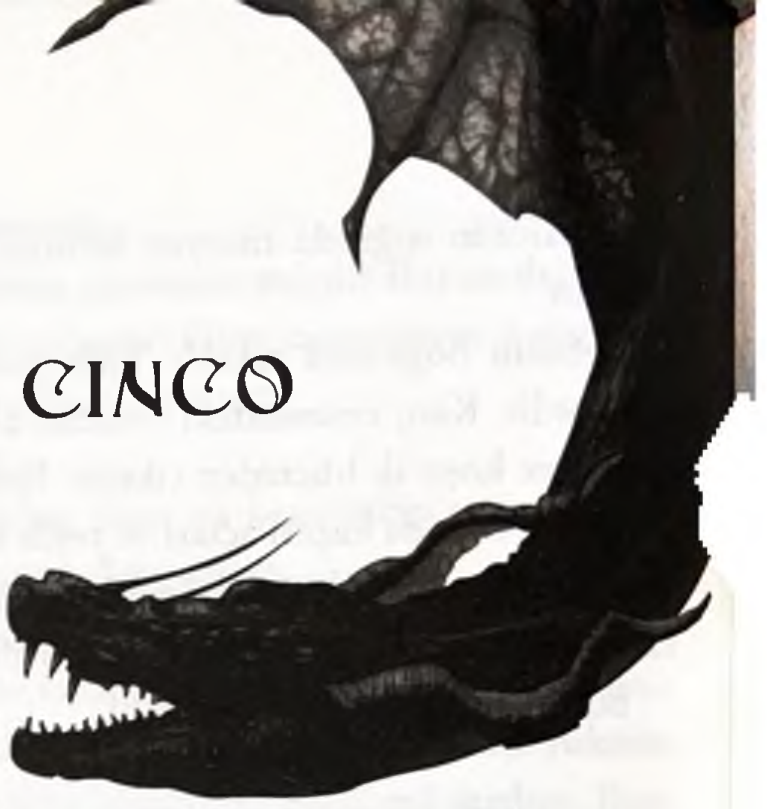
Peki, bu şeytan alasıca Benito neredeydi!

Her an gözlerini açıp aptallığıma güleceğinden emin olduğum ejderhaya doğru bir adım daha attım. Yaratık, her an kalkıp üzerime çullanabilirdi. Bir adım, bir adım daha ve sonunda Morcego'nun yanındaydım. Terliğimin içine ıslak bir şey sızdı ve irkilerek taş zemine baktım.

Meşalenin ışığında titreyen kırmızı bir gölün içinde duruyordum.

Nefesim boğazıma takıldı. Ejderhanın boğazından kan dökülüyordu. Kan, ensesindeki yaradan akıyordu. Meşaleyi sıkıca tuttum ve koşarak hücreden çıktım. Hemen bir sonraki hücreye daldım. Onun da kapısı açıktı ve yerde kan gölü vardı. Son hücreye koşarken bir inleme sesi geldi... Dizlerimin üzerine çökene kadar sesin benden geldiğini fark etmedim.

Bütün ejderhalarımız ölmüştü.

CINCO

A yağa kalkıp, cansız ejderhadan uzaklaştım ve bilinçsiz bir hâlde kapıyı kapattım. Kapının keskin sesi koridorda yankılanarak kulaklarımı çınlattı. Kim buraya inip ejderhalarımızı öldürmüştü? Üst katta her şey paramparça olurken, onları öldürmüştü.

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Bu Benito hangi cehennemdeydi?

Burada olması gerekirken, ortalarda görünmemesi çok tuhaftı. Demir kapıdan uzaklaştım ve yumruklarımı sıkarak merdivenlere doğru baktım. Bedenim, hızla üst kata çıkmak ve Gremio de Dragonadores'e varıncaya kadar koşmak ister gibi gerildi.

Bağırmamak için dilimi ısırdım. Bu korkunç zindandan ve ölüm kokusundan bir an evvel uzaklaşmak için ilk adımımı attığım anda gözüme bir şey takıldı.

Zindanın nemli köşesindeki karanlık bir gölge.

İri yarı bir figürdü. Gözlerimi kısıp figürün silüetine bakmaya ve şeklini anlamaya çalıştım. Şekil, ağır ağır değişerek, gözlerimin karanlığa alışmasıyla birlikte iyice netleşti.

İri yarı şey, insana dönüştü.

"Benito!" dedim dehşetle. "Benito."

Göğsünü tutarak duvara yapışmıştı. Nefes alıp almadığını görmek için hızla yanına koştum. Ancak kıpırdamıyor, açık ağzından hiç nefes çıkmıyordu. Gözleri, terliklerime boş boş bakıyordu. Herhangi bir kan ya da boğuşma izi yoktu. Yüzünde ve ellerinde morarma veya yara görünmüyordu. Üzerinde bir gün önceki pis kıyafetleri vardı; yapış yapış kum ve tozla kaplı olanlar.

Boğazıma, domates tadında ekşi bir şeyler geldi. Karşımdaki manzaranın değişmesini umarak gözlerimi ovuşturdum.

Benito ölmüştü. Ejderhalarımız gibi ölmüştü.

Onunla daha dün konuşmuştum. Ejderhaların arenayı yerle bir etmelerinden hemen sonra. Tüm dünyam değiştikten bir saniye sonra. Geride kalan üç canavara göz kulak olmak için aşağıda kalacağını söylemişti bana.

Ve o anla bu sabah arasında bir zaman diliminde ölmüştü.

Dios... Kusacak gibi oldum. İçim ürperdi. Deri yeleşine ve tünüşüne uzanan ellerim titriyordu. Yaralanmış mı diye baktım.

Ama hiç yarası yoktu. Onu öldüren şey her ne ise çelikten yapılmış bir silah değildi.

Üzerime üzerime gelen zindanın duvarları, beni bir yumruk gibi sıkmaya başladı. Buradan çıkmalıydım. Zavallı Benito'dan yalpalayarak uzaklaştım ve kanlı terliklerimle taş zemine basa basa üst kata koştum. Birazdan ortalığı yıkacak büyük bir fırtınanın peşinden gider gibi fuayeye çıktım. Şoktaydım ve bu şoktan çıkmak istemiyordum. Çünkü belki de cevaplar ve çözümlerle gelen biri olurdu. Babam ne yapılacağını bilirdi. Başlangıç olarak, babamın ne kadar ağır yaralı olduğunu anımsadım.

Sadece ben vardım.

Gördüğüm şeyler kendilerini açıkça belli etmişti. Dün yaşananlar kaza değildi ve biri kafesleri kilitlemeyi unutmamıştı.

Ejderhalar serbest bırakılmıştı.

Saldırıdan sonra biri aşağıya inmiş ve kalan yatırımlarımızın hepsini öldürmüştü. Belki de Benito da onu engellemeye çalışırken ölmüştü. Bir gün önce bana bir şey söylemeye çalışan

Benito. Ben de o kadar aptaldım ki daha sonra, ne söyleyeceğini sormayı unutmuştum. Tüm şüphelerim netlik kazanmaya başlarken, nefesim kesildi: Biri bizi mahvetmek için elinden geleni yapıyordu.

Aklıma gelen şey tüylerimi diken diken etti. Dünkü maskaralık esnasında ön kapımızda protestocular vardı.

Ejderhaların rahat bırakılmasını istiyorlar, özgürce gökyüzünde uçmalarını arzu ediyorlardı. (Ejderhalar, ortada ne bir aile bırakacaktı ne de bir köy; yollarına çıkan her şeyi öldüreceklerdi. Protestoculardan birinin yatırımlarımızı serbest bırakmış olabileceğinden şüphelenmek delilik miydi?) Hiçbiri, olacakları umursamıyordu.

Bu, onların çarpık mantıklarından beklenecek bir davranıştı.

Derin derin düşünüp, gerçekleşebilecek olayları zihnimden geçirdim. Eğer şüphelerim doğruysa, ejderhaları serbest bırakmayı nasıl becerdiklerini öğrenmeliydim. Zindan kapılarında her zaman güvenlik olurdu ve her bir hücrenin kilidi ayrıydı. Anahtar olmadan içeriye girilemezdi.

Kalbim yerinden oynadı.

Anahtarlar.

Üç kopya anahtar vardı. Babamla bende birer tane, sonuncusu da Ofelia'daydı. Çabucak mutfağa koştum ve Ofelia'nın anahtarlarını sakladığı demliği aldım. Elimi içine soktum, parmaklarım demire değince rahatladım. Biri tamamıydı, geriye iki tane kalmıştı. Merdivenleri ikişer ikişer çıkıp odama koşarken, kalbim yine delice çarpmaya başladı.

Anahtarım tam da olması gereken yerde, yani çekmecemın içindeydi. Hiç kullanmamıştım ama babam, ne olur ne olmaz diye diğer anahtarları saklamamı istemişti.

Geriye bir tane kalıyordu.

Babamın dinlendiği odaya koştum. Anahtarı şifonyerdeydi ama genelde deri bir ipe geçirip boynuna asardı. Odasının kapısında durdum ve kaşlarımı çatıp, sabit bir ritimle inip kalkan göğsünü izledim.

Anahtarlarımızın hiçbirisi kayıp değildi.

O hâlde biri, nasıl olmuştu da zindanımıza gizlice girmeyi becermişti? Kapı çok sağlam bir ahşaptan yapılmıştı ve içeriye zorla girilmiş olsaydı, mutlaka fark edeceğim iz ya da çizikler oluşurdu.

Biri, encanto kullanmış olmalıydı.

Büyüler, efsanevi bir pazar yeri olan Mercado de los Magos'ta satılıyordu. Herkes, büyülü iksirlere batırılmış asaları oradan kolayca alabilirdi. Ofelia haftada bir defa oradan büyü satın alırdı. Aynı şekilde Lola da. Üzerinde çalıştığı kumaşları parlatmak için kullandığı bir sürü asası vardı.

Omuzlarımı dikleştirip fuayeye yöneldim. Gizlemeye çalıştığım her bir duygu, midemde yeni bir düğüm oluşturunuyordu. La Giralda'yı kurtarmanın baskısı, babamı kaybetmekten duyduğum dehşet, sevdiklerini kaybetmiş aileler ve mahvolan itibarımız için hissettiğim endişe. Her şey son derece acildi ama içimde çürüyen bu şeyi atana kadar bağırarak dışında başka hiçbir şey istemiyordum.

İki hizmetçi, büyük fuayeyi süpürüp siliyor, karyolaları kaldırıp bandajları atıyordu. Beni görünce hemen durdular. Bakışları, sabahlığımdan ve terliklerimden süzülen kanlara kaydı.

Lola, muhtemelen babam için taşıdığı bir tepsiyle mutfaktan çıkarken beni gördü ve buz kesilmiş bir vaziyette öylece kalakaldı. "Ne oldu?"

"Benito aşağıda," dedim, uyuşmuş dudaklarımın arasından. "Ölmüş."

Elindeki tepsi yere düştü.

La Giralda'nın kapısında nöbet tutan muhafızlardan birinin yaklaştığını görür gibi oldum. Dediklerimi duydu ve koşarak zindana indi. Lola kırık tabakların başında dikilirken, hizmetçilerden biri ortalığı temizledi. Diğeri de kırık tabakları onarmak için asa almaya, mutfığa koştu. Lola bana doğru gelmeye çalıştı ama bana sarılacağını bildiğimden, durması için elimi kaldırdım. Yoksa dağılırdım.

Ki şu an ihtiyacımız olan en son şey buydu.

Kendime hâkim olup, ses tonumu sabit tutmaya çalışarak Lola ve iki hizmetçiyi soru yağmuruna tuttum. Hayır, zindan kapısına yaklaşan herhangi birini görmemişlerdi. Hayır, şüpheli bir şey duymamışlardı ve hayır, zindana inmekle ilgili bir konuşmaya tanık olmamışlardı. Tüm bu sorgulama boyunca, paniğe kapılmamaları için yüz ifademi bozmamaya çalıştım. Ancak içimdeki öfke çılgılığı bekledikçe büyümekteydi. Belki de bu sadece bir kâbustu ve ben yarın, gösterinin olacağı güne uyanacaktım ve her şey yolunda gidecekti.

Ejderhalar kafeslerinden çıkmayacaktı.

Babam hastalanmayacaktı.

On üç kişi ölmeyecekti.

Eleştiren gözlerle bana bakan Lola'yı görünce kendime geldim. "Bizi yalnız bırakın," dedim diğer iki hizmetçiye. Bana doğru gergin bakışlar atarak hızla odadan çıktılar.

"Ne yapmamı istersin?" diye sordu Lola.

Yüreğim ürkek bir kuş gibi kanatlarını çırparak göğüs kafesine çarpıyordu. "Guillermo'ya haber yolla da ölü ejderhaları almaya gelsin. Sana ödeme yaptığından emin ol." Dudaklarım büzüldü. "Bir günde üç canavar. Çok sevineceğinden eminim."

"Zarela," diye fısıldadı Lola, kaşlarını çatarak.

"Sonra da lütfen muhafızlara söyle, Benito'yu aile mezarlığına gömsünler." Sesim çatlıyordu. "Yıllardır bizimleydi, bence bu hoşuna giderdi."

"¿Y su familia?"

Başımı iki yana salladım. "Bizden başka hiç kimsesi yoktu."

Lola ipek sabahlığının kolunu çekiştirdi. "Nasıl ölmüş?"

Dudaklarım onu nasıl bulduğumu anlatmaya çalıştı. Soğuk, yalnız, kirli zindan duvarına yaslanmış; kan gölünden birkaç metre ötede... Bedeninde hiç yara yoktu. "Öldürülmüş."

Lola bir çılgılık attı.

"Lütfen söylediklerimi yap," dedim.

“Gremio de Dragonadores’e de haber göndereyim mi? Öğrenmek isteyeceklerdir.”

“Ben şimdi oraya gidiyorum.”

Aslında burada Lola ile kalmak istiyordum. Birlikte yatağımın altına saklanabilirdik. Ama annem olsa böyle yapmazdı. Hayır. O, üzerinde en şık elbisesiyle ve başı dik bir şekilde, Ejderha Başkanı ile buluşmaya giderdi. Suçluyu bulmak için ondan yardım talep ederdi.

Don Eduardo’nun bir soruşturma başlatması gerekecekti.

La Giralda’da bir şeyler dönüyordu.

Her Gremio, kendi bölgesindeki suçlarla kendisi ilgilenirdi. Gremio de Magia’dan hiç kimse Gremio de Dragonadores tarafından cezalandırılmazdı mesela, bunun tam tersi de olamazdı. İki lonca arasındaki gizli düşmanlıktan doğan bir gereklilikti bu. Eğer bizim üyelerimizden birine, başka bir gremio üyesi bir şey yaparsa, o şeyi yapan kişinin locasının başındaki ustaya resmî bir şikâyet ve talep dilekçesi gönderilirdi. Bu, her bir loncaya ödeme yapan üyelerin haksız yere suçlanmasını önlemek, adalet ve tazmini sağlamak için uygulanan bir sistemdi. Belirli bir ticari gremioya üye olmayan kimseler, Gremio General’a katılırdı. Mesela, çocuklarını herhangi bir loncaya çırak olarak gönderemeyecek kadar yoksul aileler. Lola gibi.

Bu işi çok dikkat ederek halletmeliydim.

Üye olmayanları suçlamak, ciddi ve delil gerektiren bir konuydu. Don Eduardo’nun tam desteği olmazsa, baştan kaybederdim. Dünkü gösterinin geliriyle birlikte loncaya gidersem, o zaman bana yardım etmek isteyebilirdi; babama karşı hissettiği gizli düşmanlığa rağmen.

Zihnimi boşaltmaya ve hızla çarpan kalbimi yavaşlatmaya çalışarak, temiz havayı içime çektim. Bir planım vardı. Güzelce giyinecek, kasadaki paraları alacak ve at arabasıyla şehre inecektim.

Kendimi sakinleştirmek için yapıcı işlere girişecektim.

Doğru kata geldiğimde kendimi daha iyi hissettim.

Babamın ofisindeki demir kutu, bir ejderha dövüşü tablosunun arkasındaki gizli bir bölmede duruyordu. Burası, aile hazinelerimizin asırlardır saklandığı yerdi. Babamın çalışma odası durgun ve sessizdi. Masadaki eski ahşap çerçeveli saatin tik taklarından başka ses duyulmuyordu. Parayı Gramio de Dragonadores'e götürmek için bir saatim vardı ve hâlâ giyinmemiştim. Kanlı sabahlığım ve terliklerimle dolanıp duruyordum. Annem, şu an beni görse ürperirdi. Zira kendisi çoktan giyinmiş ve elinde bir fincan *café con leche*¹⁸ ile güne başlamış olurdu.

Bana, o olmadığımı hatırlatan bir şey daha.

Perdeler çekilmişti. Pencerenin solundaki onuncu taşın içine gizlenmiş olan anahtarı uzanıp alırken, karanlığa şükrettim. Siyah ve ağır anahtar, elimi La Giralda gibi kokuttu. Gizem, duman ve demir gibi. Çalışma odasının diğer tarafına gidip tabloyu kenara çektim ve taşların arasındaki gizli düğmeyi çevirdim. Duvar yana kayd ve karşıma gizli bir kapı çıktı. Burada tüm giderleri karşılamaya yetecek kadar para vardı. Hem cezayı ödemeye hem de yeni bir terbiyeciyi ve yeni bir matadoru işe almaya yeterdi. Daha çok ejderha satın almaya da.

Babamın bakımından söz etmiyorum bile.

Nefesimi tutup kasanın içine baktım.

Para yığınları yerine, zemine saçılmış küçük, gümüş paralar gördüm. Oysa içleri altın, yakut, inci, ametist, zümrüt ve gözüm kadar büyük elmaslarla dolu keseler olmalıydı. Ama hiçbir yoktu.

Dün elde ettiğimiz kazanç dışında hiçbir şey.

Ne olduğunu fark edince aklıma bir şey geldi.

Annemle babam nadiren kavga ederdi ama kavga ettiklerinde de sesleri La Giralda'nın her köşesinde çınlardı. Genelde para yüzünden tartışırlardı. Babam güzel şeyleri sever, ailesi için daima en iyisini isterdi. Pahalı kumaşlar, büyük fuaye için yeni fayanslar, sahilden getirtilen beyaz kumlar, Hispalya'nın en iyi

¹⁸ *İsp.* Café con leche: Sütlü kahve. Eşit miktarlardaki espresso ve süt ile hazırlanır. -ed.n.

*joyerías*larından¹⁹ alınmış pahalı mücevherler. Onu dizginleyen, annemdi. Annem öldükten sonra babamın pek çok hevesi de uykuya daldı. Zamanla içindeki farklı parçalar uyandı ve bu da onlardan biriydi: Dur durak bilmeden para harcama becerisi.

“Lanet olsun, Zarela,” diye fısıldadım. Bunun olacağını tahmin etmeli, mantığımın sesini dinlemeliydim. Ama sanırım benim de bazı parçalarım uyuyordu.

Şimdi geride hiçbir şey kalmamıştı.

Dünden kalan kazancımız gözüme çok önemsiz göründü. Zira bu birkaç kuruş, aylık yiyecek ihtiyacımızı bile zar zor karşılardı. Kasanın kapağını çarpıp kapattım. Ses küçük odada şiddetle yankılandı. Aklımda dans eden çok fazla düşünce vardı. Hepsi, zihnimi çürütüyor, yüksek sesleri ile beni rahatsız edip yoruyorlardı.

Tüm bu düzensizliği bir şekilde düzene koymalıydim.

Hazırlanmak için çok az vaktimin kaldığını bilsem de babamın masasına gittim ve bir sayfa kâğıt alıp, kalemi mürekkebe batırdıktan sonra, her bir maliyeti hızla yazdım. La Giralda'nın bir aylık ihtiyaçlarını, tamirat bedellerini, muhafızlara ödenecek maaşları, Ofelia'nın, Lola'nın ve bir avuç hizmetçinin maaşını ve yiyecek giderlerimizi sıraladım. Ardından yeni bir terbiyeci, babamın bakım masrafları ve gremioya ödeyeceğimiz cezayı ekledim.

Toplamı yaklaşık 5200 riyal oluyordu.

Üstelik bu sadece tahmini bir meblağdı. Babamı ve yuvamızı nasıl ayakta tutacaktım? Eğer çaresizliğim bir mekân olsaydı, sevdiğim herkesin yavaş yavaş adımı unuttuğu bir zindanın soğuk zemini olurdu herhalde. Elimdeki para kesesini bırakıp yorgun gözlerimi ovuşturdum. Gremioya boş ellerle gidemezdim.

Aklıma bir fikir geldi.

Çok korkunç ve neredeyse affedilemez bir fikir.

¹⁹ *Is. Joyería*: Kuyumcu.

Babam beni asla affetmeyecekti ama başka seçeneğim var mıydı? Çalışma odasından çıktım ve soyunma odasına gittim. Neyse ki odayı temizleyen kimse yoktu. Duvara yaslanmış vaziyette duran süslü gardırop, iyi giyimli bir *condesa* gibi zarif ve tarz sahibi bir antika parçaydı. İşlemeli, ağır kapağını açtım. Annemin ölümünden sonra, en sevdiği elbiseleri -Gremio de las Artes'e bağışladıklarımız dışındaki- düzenli bir şekilde buraya asılmıştı. Her hafta dolaptan çıkartılır ve üzerlerine annemin kullandığı portakal çiçeği parfümü sıkılırdı. Sonra tekrar özenle yerlerine asılırdı. Şu an bu elbiselere bakınca, annemin o tatlı narenciye kokusunu anımsadım.

Tıpkı yaz mevsiminde Santavilla şehri gibi.

Annem, bu elbiseleri Rey Alfonso ve karısı -Hispanya'nın Reina Mercedes'i diye tanınır- tarafından düzenlenen festivaller gibi çok önemli performanslar için giyerdi. Ben de gösterilerde ve annemin anısına babam tarafından düzenlenen geleneksel *Mamá's cumpleaños*²⁰ etkinliklerinde giyerdim. Bu elbiseler, benim mirasımdı. Çok büyük öneme sahip birer yadigârdı. Annemle olan bağımı.

Onları satmak ihanet olurdu.

İpek askılardaki üç elbiseyi ellerim titreye titreye çektim. Dantelleri yere sürtmessin diye dikkatle aldım ve değerli kılıflarına koyarak deri bir sandalyenin arkasına yerleştirdim. Sonra devasa şöminenin ipek kordonunu çektim.

On beş dakika sonra Ofelia geldi. İçgüdüsel bir şekilde kasıldığımı hissettim. Bir yanımda, onu hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyordu. Babam beni yumuşak sözler ve narin meyvelerle büyütmişti ama ebeveynliğin acı tadıyla beni besleyen kişi, Ofelia olmuştu.

Elbiselere bakar bakmaz, neler olduğunu anlayan bir ifade belirdi gururlu yüzünde. Çenesini inatla kastı, kaşlarını çatı ve birini saçmalamakla suçladığı zamanlarda yaptığı gibi gözlerini kısarak bana baktı. "Eulalia'nın eşyalarıyla ne yapıyorsun?"

²⁰ *İsp.* *Mamá's cumpleaños*: Annemin doğum günü.

Her ne kadar bu tartışmaya hazır olmasam da çenemi kaldırdım. “Onları satıyorum.”

“Saçmalama,” dedi. “Bunu yapamazsın.”

“Yapmak zorundayım.” Narin kılıfı kucağıma aldım ve Ofelia’nın üzerinden bir ateş gibi yükselen sessiz kırgınlığı görmezden geldim.

“Ama...”

Gözlerimi kapattım. “Benimle kavga etme. Por favor.”

Beni incelerken çattığı kaşları, yüreğime bir çekiç gibi indi. Bu yaptığım şeyi onaylamıyor oluşu, omuzlarıma ağır bir yük gibi bindi. İşaret parmağıyla yumuşak bir dokunuşla yüzümü okşadı, gözlerimi açtım.

“Bazı şeylerin yerini hiçbir şey dolduramaz,” dedi. “Gitmişlerse gitmişlerdir.”

Koyu renk gözlerinde acı dolu bir anı belirir gibi oldu. Hangi anı olduğunu biliyordum. La Giralda’ya annemsiz geldiğimiz o korkunç gündü.

Ondan bir adım uzaklaştım. “Ringi kapatmamızı istemezdi.”

Dudakları ince bir çizgi gibi oldu. “Tamam, kendini topla ve bir kıyafet seç. Kırmızı elbisen teninde çok hoş duruyor.”

Ejderha Başkanı’nı nasıl yatıştıracağımı düşündüm. “Onu giyersem öfkeli görünürüm.”

“Zaten öyle değil misin?” diye sordu. “Her bir elbise için 500 riyalden aşağısını kabul etme. Gremio de las Artes’e o kadar çok elbise bağışlama demiştim sana.”

“500 mü?” Hayatım boyunca o kadar parayı ne görmüş ne de tutmuştum. Müşteriler, bilet ücretlerini gümüşle öderdi. Sonra babam, bunları altın riyallerle değiştirirdi ama genelde günlük harcamaları gümüş paralarla yapardı. Yeni ejderha alacağı zaman hariç. Babama göre en iyi ejderha 1000 riyal ederdi.

“Ama bunları,” dedi Ofelia, kılıfı elimden alarak, “annen giydi. Heykeli, plazanın ana koridorunda duruyor.”

Onunla aynı göz hizasına gelmek için dizlerimi hafifçe bük-tüm. Hiçbir altın, bu elbiseler kadar değerli değildi. "Ofelia, an-nemi gururlandırmak için elimden gelenin en iyisini yapacağım. Bunu biliyorsun."

Kumaşı bir an sıkıca kavradı. Sonra parmaklarını tek tek açıp kılıfı bıraktı. Bakışlarını indirip sessizce odadan çıktı. Suçluluk duygusu, boğazıma kocaman bir yumru gibi oturdu. Yurtkuna-mıyor, nefes alamıyordum. Ancak Don Eduardo'yu ikna etmek, birkaç kumaş parçasından çok daha mühimdi. Annem burada olsaydı aynısını yapmamı söylerdi. Onun bu elbiselerle dans ettiğini daima hatırlayacaktım, her ne kadar elbiselerin kendisi elimde olmasa bile.

Odadan çıktım. Açık yakalı, etek uçları fırfırlı, uzun bir ipek elbise giydim. Makyajımı tamamlamış, saçlarımı örüp tepede toplamıştım. İçimde kopan ve beni ezen fırtınayı hiç kimse tah-min edemezdi. Nihayetinde, kırmızı, altın varaklı ve fildişi süsle-meli en güzel arabalarımızdan birine tek başıma bindim.

Bunun da satılması gerekecekti.

Ofelia, Santivilla'nın merkezindeki *La Cortina* isimli butiğe nasıl gideceğimi tarif etti. Ama benim daha iyi bir fikrim vardı.

Annemin nefret ettiği bir kadını ziyaret edecektim.

Señora Montenegro'nun evi, plazadan bir sokak ilerideydi. Ben "ev" dedim ama kadın, Santivilla'daki en büyük gazete olan *El Correo* da dâhil olmak üzere, ailesinin sahip olduğu birkaç dükkânın arasında yer alan binada oturuyordu aslında. Dükkânlar ve gazete, tüm mahalleyi kapsıyordu. Hepsinin kapıları ardına dek açıldı ve her birine bir sürü müşteri girip çıkıyordu. Yanlarından geçtiğimiz satıcılar, bağırarak müşterilerin ilgisini çekmeye çalışıyordu.

Bulvarın iki tarafında da kocaman meşe ağaçları diziliydi; çakıl taşlı, çift şeritli yolun üzerinde dalları ve yapraklarıyla çok hoş bir kemer oluşturmuşlardı. Sıcak çikolataya batırılan churroları, çıtır çıtır kabukları olan *leche fritaları* ve soğuk sütlü pudingleriyle ünlü bir lokantanın ve küçük marketlerin önünden geçtik. Annem, her doğum günümde beni buraya getirirdi. Altın sarısı ve yeşil boyalı girişe bakmamaya çalıştım.

Sürücümüz sağa döndü ve etraf, neredeyse her mahallede satılmakta olan zengin baharat ve yağların kokusuyla kaplandı. Pimentón, kızarmış sarımsak, zeytinyağı ve kırmızıbiber kokusuyla. Ayrıca her yerden aynı anda portakal çiçeklerinin tatlı kokusu geliyordu.

Kokular ağızımda kül tadı bıraktı.

Arabanın tavanını iki kez yumrukladım. Araba hemen durdu. Kucağımdaki elbiselerle inip, sürücüye, "Yakına park edin, por favor," dedim.

Sombrerosunun²¹ ucuna dokundu. "Si, Señorita Zalvidar."

Çaresizlik ve korku, bir sarmaşık gibi omurgamı sardı. Geri dönmek, annemin elbiselerine sarılmak ve onlardan hiç ayrılmamak istiyordum. Ama kendimi zorlayarak bir adım attım, sonra bir adım daha...

Señora Montenegro'nun büyük girişi üzerime çullandır gibi oldu, altından yapılmış hilal şeklinde kapı tokmağı, kare kapının tam ortasında sallanıyordu. Bu tokmağın en az altı kez aşırıldığını biliyordum. Çünkü ne zaman kaybolursa, Señora Montenegro partilerinde bundan dolayı sızlanırdı.

İyi de böyle bir şeyi neden açıkta tutuyordu?

Başımı iki yana sallayarak ağır tokmağı kaldırdım ve kapıya vurdum. Bir saniye sonra kapı açıldı ve asık suratlı bir uşak, "Si?" diye sordu.

"Señora Montenegro'ya, Zarela Zalvidar'ın geldiğini söyleyin lütfen." Adam kaşlarını çatı. İsmimden hiç etkilenmemişti.

"La señora de la casa está comiendo."²² Gözleri kucağımdaki kılıfa kaydı.

"Sadece bir saniye sürer." Elbiseleri, adamın delici gözlerinden korumak için sıkıca kavradım. "Por favor, yarım saate başka bir randevum var."

Adam iç çekip kapıyı açtı ve girmeme izin verdi. Cilalı mermer zemin ıslık ıslık. Adamın peşinden Montenegro ailesinin tablolarıyla süslü uzun bir hole girdim. Başka bir çifte kapının önüne gelince durduk, adam beklememi işaret ederek içeriye girdi. Gelen mırıltıların ardından Señora Montenegro'nun yemek odasına alındım.

²¹ Sombrero, ilk olarak Meksika'da kullanıldığı için "Meksika şapkası" diye bilinen, etrafı geniş, tepe kısmı uzun şapka. -ed.n.

²² /sp. La señora de la casa está comiendo. (Evin hanımı, yemek yiyor.)

Evin hanımı, içleri salatalık, domates ve soğanla dolu ayrı tabakların bulunduğu uzun, dikdörtgen bir masada oturuyordu. Başka büyük bir kâsede soğuk portakallı gazpacho çorbası vardı ve kadının dirseğinin hemen yanında üzerinde kalın portakal dilimlerinin yüzdüğü büyük bir kırmızı şarap sürahisini duruyordu. Bunlar sadece başlangıçlardı.

“Zarela,” dedi Señora Montenegro, “seni gördüğüme şaşır-dım. Almuerzoma²³ eşlik eder misin?”

Başımı iki yana salladım ve elbiseleri, kabarık sandalyelerden birine dikkatle bıraktım.

“Buraya neden geldin?”

Gözlerimi kısıp kadına baktım. Mükemmel hazırlanmıştı. Siyah saçları geriye doğru özenle taranmış ve ensesinde topuz yapılmıştı. Kalın boynunu ağır mücevherler süslüyor ve gül kokulu parfümü odayı sarıyordu. Annemin cenazesinden bir hafta sonra, birini kendisine satmam için bana yalvardığı elbiselere bir kez bile bakmadı.

Bu görüşme hiç iyi gitmeyecekti.

Daha önce, Hispalya sosyetesinin ünlü bir kızı olduğum için kollarını iki yana açıp beni sevinçle karşılayan bu kadın, şimdi yerinden kıpırdamadan oturuyor ve tutkusuz gözlerle bana bakıyordu.

Dün olanlar, tüm bunları değiştirmişti.

Gümüş tepsilerde daha fazla yiyecek getirildi. Bu defa *croquetas de jamón*, üzerinde peynir ve kızarmış ekmek olan kremalı mantar çorbası, pancar salatası ve Hispalya koyun peyniri geldi. Kendisine servis yapılırken, onaylar gibi başını salladı. Bir metre ötesinde durduğumu unutmuşa benziyordu.

“Size, annemin en güzel üç elbisesini satmak için geldim,” dedim gergin bir gülümsemeyle. “Onları yıllardır istiyordunuz ve...”

Elindeki kaşığı gürültüyle masaya vurdu. “Öyle mi?”

²³ *Isp. Almuerzo: Öğle yemeği.*

“Eğer yıllardır İspanyolcayı yanlış bilmiyorsam, evet.”

Cevabım, masaya inen çirkin bir vuruşla karşılık buldu. Bana soğuk bir edayla baktı, boncuk gözleriyle bütün vücudumu inceledi. Her kıvrımda bir hata bulduğundan hiç şüphem yoktu. *Keşke Lola'yı da getirseydim*, diye düşündüm. O, bir yılanı bile etkileyebilirdi.

“La Giralda ile ilgili çok talihsiz haberler duydum.” Kumaş peçeteyle ağzını kibarca sildi. “Gözden düşmüşse benziyor. Neredeyse bizzat gelecektim gösteriye.”

“Señora Montenegro,” dedim dişlerimi sıkarak, “benimle oyun oynamayı bırakın.”

Kara kaşlarını dalga geçermiş gibi sinsice çattı.

Görmezden gelip bastırmaya devam ettim: “Eğer ilgilenmiyorsanız açıkça söyleyin. Eğer ilgileniyorsanız lütfen bakın.”

Kaşığı kibarca masaya bırakıp sandalyesini geri itti. “Bu ses tonuna gerek yok.” Yanıma gelip ilk narin elbiseye dokundu. “Bunu hatırlıyorum. Yedi yıl önceydi, değil mi? Eulalia, bunu Sanat Loncasının başkanının doğum gününde giymişti.”

“Doğru.”

“Ne kadar muhteşem bir performanstı.” Siyah fırfırlı etek uçlarında parmaklarını gezdirdi. “Her biri için sana 100 hellon öderim.”

“Bunun dört katını teklif etmiştiniz,” dedim.

Yüzündeki ifadeyi hiç bozmadan gözlerimin içine baktı. “Ama o zamanlar ailenizin isminin bir ağırlığı vardı. Şu an onları almayı teklif etmemin tek nedeni, vaktizamanında annenin çok iyi arkadaşım olmasıdır.”

Annemin bu kadınla ilgili gerçek duyguları aklıma geldi. Hepsini kusmak, o ağır makyajla kaplı suratındaki taş gibi ifade değişene kadar haykırmak istedim. Bana ne cüretle bağış teklif ederdi? Ama dilimi tuttum. Mümkün olduğu kadar para toplamalıydım ama bunu yaparken Hispalya'ya daha çok dedikodu malzemesi vermem, hiçbir işe yaramazdı.

“Annem olsa cömertliğinize çok sevinirdi, eminim. Bununla birlikte,” dedim yüzüme özür diler gibi bir ifade takınarak, “anemin, bu elbiseleri Gabriela Asturias’ın almasını istediğini hatırladım. Onu tanır mısınız? Bunu nasıl unuttum ben! Özellikle şu siyah olan en sevdiklerindendi.”

Gabriela Asturias, şehrin en popüler lokantalarından birinin sahibiydi. Menüsü, her hafta *El Correo*’da yer alır ve tüm yüksek sosyete onun mekânında yemek yedi.

Señora Montenegro’nın bakışları keskinleşti. “Aa?”

Babamın gitarını çaldığı gibi oynuyor, yani ritme teslim oluyordum. “Vaktinizi aldığım için çok özür dilerim. Ben kendim çıkarım...”

“Bir saniye bekle,” dedi telaşla. “Anlarsın ya, canım. Fikrimi değiştirdim. Hepsini alacağım, hem de daha önce teklif ettiğim fiyattan.”

On dakika sonra, 1500 altın daha zengindim.

SIETE

Kapılar, son bir kez, yüksek sesle, ağzımda ekşi bir tat bırakarak kapandı arkamdan. Üzerime ve ayağımın dibindeki büyük çantaya yönelen meraklı bakışları görmezden gelerek arabamı bekledim. Çenemi kaldırdım ve buğulu bir şekilde gördüğüm insanlarla dolu sokağa dik dik baktım. Señora Montenegro bir dedikoducuydu ve bahse girerim ki bana bir sürü para ödediğine dair -benim olmayan para- arkadaşlarına şu anda mektuplar yazıyor, ailemin adıyla ilgili en kötü yalanları yaymak için onları çaya davet ediyordu.

Bunu kabul etmeyecektim.

İsmimizi kurtarmak için gereken ne varsa yapacaktım.

Atlar göründü. Omuzlarımı geriye atıp, onlara doğru ağır ağır yürüdüm. Señora Montenegro, sözleriyle canımı yaktığını düşünebilirdi ama hiçbir şey gerçeklerden daha ileri gidemezdi. Aile adımızın, onun kendi karakteri gibi çürük olmadığını görecekti.

“Lütfen şu çantayı indirir misin?” dedim, merdivenlerin başındaki büyük çantayı sürücüye göstererek. Başını sallayıp koştu, ben de arabaya bindim ve eteklerimi, La Giralda’dan getirdiğim diğer para çantasına sıkışmasın diye düzelttim. Sürücü, öbür para çuvalını alıp ayaklarımın dibine bıraktı.

Belki de yeni bir matador kiralayacak kadar param vardı.

Ama diğer masraflar ne olacaktı?

Araba öne doğru sarsıldı ve Gremio de Dragonadores'e doğru yola çıktı. Pencerenin perdesini çektim. Bağırarak *El Correo* satan çocukların boğuk sesleri, içeriye doldu.

"La Giralda'da katliam!"

"Ejderha saldırısında on üç ölü!"

"Santiago Zalvidar rezil oldu!"

Dişlerimi sıktım ve Gremio de Dragonadores'e varana kadar öyle kaldım. Kapiya vardığımızda, altınların olduğu çantalardan birini aldım. Beyaz mermer basamaklar, alevleri andıran altın sarısı süslemelerle kaplı şık bir kemerli girişe açılıyordu. Girişte, efsanevi ejderha matadorlarının heykelleri duruyordu. Heykellerin yanından geçerken, *gremionun* babamın da bir heykelini dikmekten çok memnun olacağına dair babamın söylediklerini hatırladım. Babam için çok gurur verici bir gün olmuştu ve o günü biberiye ve sarımsakla tatlandırılmış taze pişmiş ekmek ve domuz eti kavurmasıyla kutlamıştık.

Annemin ölümünden sonra, babamın ilk mutlu günlerinden biriymi. Tanıdık olduğum bir gülümsemeyle bakmıştı bana. Don Eduardo'nun, babamın heykelinin dikilmesine itiraz etmesi bile bu mutluluğu bozamamıştı o gün.

Hemen önümde, girdabı andıran halkalar şeklinde, ateş ve alevden ilham alınarak yapılmış altın işlemeli şık kapılar duruyordu. Gremio merkez binası yüzlerce yıllık bir yerdı ve yüzlerce yıldır savaşımlara, ejderha saldırılarına, kavurucu sığa maruz kalmıştı. Burayı onarmak, yüz elli yıla ve son derece pahalı büyülere mal olmuştu. Eğer Don Eduardo'dan yazılı bir izniniz yoksa içerde büyü yapmak kesinlikle yasaktı. Ejderha ve büyü loncaları arasındaki sevgi bağı kaybolmamıştı.

Ama annem büyüye hayrandı.

Mercado de los Magos'a -Gremio de Magia'nın sahip olup işlettiği ünlü cadı pazarı- gitmeye, saç rengini değiştiren ve ayak ağrılarını geçiren büyüler almaya bayılırdı. Babam, annemle dalga geçerdi ama artık o yoktu ve bu yüzden Ofelia, mercadoya

asa almaya gittiğinde, aldığı şeylerin fiyatına rağmen hiçbirimiz şikâyet etmezdik. En güçlü büyüünün bile annemi geri getiremeyeceği gerçeğine rağmen.

Görevliler kapıyı açtı. Odanın içinde baş döndürücü bir hareketlilik vardı. Ortam, boğuk konuşmalar, hışırdayan kâğıtların sesleri, siyah, beyaz ve altın kareli zemine vuran ayakkabıların gürültüsüyle doluydu. Tavandaki ışıltılı mozaiklerden Escarlata şeklinde bir tablo yapılmıştı.

Annemi ateşe veren ejderhanın şeklinde.

Sağ tarafımda uzun, ahşap bir tezgâh vardı. Kara kaşlarını kaldırmış, bekleyen genç adamın yanına gittim. Kollarının kenarlarını vurgulayan, alev yalımları gibi görünecek şekilde tasarlanmış altın sarısı nakışları olan kıyafeti, gremionun geleneksel koyu renklerine sahipti. Elbisemin etekleri döne döne bacaklarıma değiyordu, bir anda odadaki tüm gürültünün alçalıp, mırıltıya dönüştüğünü fark ettim.

“Señorita Zalvidar,” dedi, yanına gittiğimde. Tavrı, yumuşak olmaktan çok uzaktı ama en azından kibardı.

“Sanırım, gelmem bekleniyordu.”

Bakışlarını, büyük bir ciddiyetle üzerimden çekti. “Don Santiago Zalvidar’ı göreceğimizi sanmıştık.”

“Kendisi gelemeyecek.”

“¿Por qué?”

Sert bir ifadeyle, “Bu sizi ilgilendirir mi?” dedim.

Birkaç kâğıdı karıştırıp güzelce düzeltti. “O zaman sizi yukarıya çıkarayım.” Genç adam parmağını şaklattı. Odanın arkasından, kara kaşlı genç adamla aynı renklerde giysisi olan başka bir görevli, yanımıza geldi. Geriye doğru taradığı saçları, cilalanmış, ayna gibi parlıyordu.

Büyük, yuvarlak odanın arka tarafına doğru birlikte yürüdük. Buradaki mermer merdivenler, binanın ikinci ve üçüncü katlarına çıkıyordu. Tavanlardaki eski, demir avizeler her şeyi ve herkesi altın sarısı bir renkle aydınlatmaktaydı. Adamın elindeki kâğıtlarda yazan ailemin ismini, göz ucuyla gördüm.

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Elindeki kâğıtları işaret ettim. “Nedir bu kâğıtlar?”

“Zalvidar ailesine karşı gelen şikâyet dosyaları.” Hızlı bir bakış attı bana. “Sabahtan beri yaşıyorlar.”

Midem deri botlarıma kadar indi, diyebilirim. Birbirine basırdığım dudaklarım ince bir çizgi hâlini aldı. Ana ofislerin bulunduğu üçüncü kata varana dek ağzımı hiç açmadım. Merdivenler, zemin kata bakan bir çatı katı alanına ulaşıyordu. Alçak bir masanın etrafına dizilmiş birkaç deri sandalye vardı. Masanın üzerinde fincanlar, kitaplar ve bir sürahi su duruyordu. Tam ortada deri bir sedir vardı. Sedirin üzerindeki tepsiye, son manşetlerin yer aldığı gazeteler konmuştu.

Zalvidar ailesinin düşüşü.

Çatı katının hemen ilerisinde, koridordaki odalara girmeyi bekleyen erkekler dizilmişti. Hepsi son derece şık ve zarif giyinmişlerdi. Püsküller ve nakışlarla süslenmiş koyu renk ceketler, brendi ve viski renginde cilalı ayakkabılar ve aynı renkte fötr şapkalar... Ejderha matadorları.

Sadece bir tanesi diğerlerine benzemiyordu.

Onun giysileri kaba, deri botları en etkili ayakkabı cilasının bile tesir edemeyeceği kadar eski ve pisti. Taş duvara yaslanmış, tozlu ellerinde tuttuğu bir gazeteyi okuyordu. Şapkası, yüzünü neredeyse tamamen kapatmıştı. Etrafındaki diğer insanlar ondan uzak duruyordu. Nedenini hemen anlamıştım.

Bu adamda vahşi bir şey vardı.

Görevli ile birlikte matadorların yanından geçerken, bazıları bana hayran hayran baktılar.

Kötü görünümlü kabadayı, sessizliği bozan ısıkları duymazdan gelip gazetesini okumaya devam etti.

Görevli, yandaki kapının önünde durdu. Yavaşça kapıyı çaldı. İçeriden gelen derin bir ses, girmemizi söyledi. Yüzümdeki doğal ve kibar ifade, içimde kopan fırtınayı yansıtmıyordu. *Yaşananlar, bizim hatamız değildi*, diye kendime hatırlattım. Biz, hedef alınmıştık ve tek yapmam gereken, yeteri kadar bilgi toplamaktı.

O da adil olacak ve yardım talebimi duyacaktı.

Buna *mecburdu*.

Don Eduardo, ahşap bir çalışma masasının arkasında, kabarık ve en az masa kadar uzun bir deri koltukta oturuyordu. Masanın bir kenarında dergi ve gazete yığını, diğer kenarında küçük bir çay demliği ve buharı tüten bir fincan vardı. Balıksırtı desenli zemine pelüş bir halı seriliydi. Kemerli, üç büyük pencere, Santivilla şehrine bakıyordu.

Ejderha Başkanı, pencere pervazındaki devasa bitkiyi suladı. Gür ve canlı yeşil renkteki bitkiye, tıpkı bir çocuğa bakar gibi sevgiyle bakıyordu.

Şikâyet dilekçeleri masaya yığılmıştı. “Daha fazla çay getirilmesini isteyeceğim.” Don Eduardo oturdu. “Excelente.” koltuğuna yaslanarak ellerini kucağında birleştirdi. “Como estás, Señorita Zalvidar?”²⁴

“Fena değil.” Sesim, Hispalya’nın kuzeyindeki çöller kadar kuru ve düz çıktı. Alberto, riyal çantamı alıp, odanın bir köşesine yerleştirdi ve başıyla selam verip hızla çıktı. Ejderha Başkanı, oturmamı işaret etti ve ben de boş koltuğa gömülürcesine oturdum. Kendimi gremionun gazabına teslim ettim.

Don Eduardo, kâğıt yığınlarına baktı. “Bunların ne olduğunu biliyor musunuz?”

Ellerim terlerken, ona bakıp başımı öne doğru salladım.

“Bien,”²⁵ dedi sakın bir tavırla. “Doğrudan konuya girmeyi tercih ederim. Gereksiz kibarlıkla harcayacak vaktim yok.”

Gerçekten de gereksiz kibarlıktı. Zaten çayı da hiç sevmezdim. “Ben de sadede gelmeyi tercih ederim.”

Gür ve inci gibi sakallarının altındaki dudaklarının gerildiğini fark ettim. Onu şaşırtmıştım, ses tonumdan hoşlanmamıştı.

“Durum ortada. Gremionun pek çok üyesi size ceza verilmesini talep ediyor. Ailenizin, üyeliğimizden ve korumamızdan çıkartılmasını talep ediyorlar.”

²⁴ *İsp.* ¿Como estás, Señorita Zalvidar? (Nasılsınız, Bayan Zalvidar?)

²⁵ *İsp.* Bien: İyi.

Yavaşça gözlerimi kapatıp, babamın acı çeken ifadesini hayal ettim. “Don Eduardo, por favor. Babamın ailesi yüzyıllardır bu loncanın bir parçasıdır. Son kararınızı vermeden önce, söyleyeceklerimi dinlemenizi istiyorum.”

“En az bir aile bireyini kaybetmiş olan müşterilere tazminat ödemeye hazırlandığınızı mı söylüyorsunuz, Señorita Zalvidar?”

“¿Qué?”

Bana sert sert baktı. “Bunu ceza celbinin en başında belirtmiştim. Hem bilet ücretlerini iade edecek hem de kaybı olan her aileye tazminat ödeyecektiniz.”

Bu pek adil değildi. “Biraz daha zamana ihtiyacım var.”

“Pek çok müşterinin bundan sonra yapılacak ejderha dövüşlerine katılmak istemeyeceğinden endişeleniyoruz. Eğer katılım düşerse *bütün* gremio üyelerinin kazancı da azalır. Yoksa La Giralda’da yaşanan kıyametin diğer arenaları etkilemeyeceğini mi sandınız?”

Dünya ayaklarımın altından kaydı. Aklıma Tío Hector’un yüzü geldi. Onun arenası da sıkıntıya girebilirdi. Utanç duygusundan, boğazım tılandı. “Ben bunu düşünemedim,” dedim.

Tazminat ödeyecek param yoktu. Zira yeni bir ejderha matedoru kiralayacak *ve* daha çok ejderha satın alacaktım.

“Bu durumu düzeltmelisiniz,” dedi Don Eduardo, kulak tırmalayan sesiyle. “Aileler paramparça oldu.”

“Anlıyorum fakat her şeyi tam olarak bilmiyorsunuz.” Don Eduardo itiraz edecek olunca elimi kaldırdım. “Con respeto, por favor eschúame.”²⁶

“Tamam, dinleyeceğim.”

“Birinin La Giralda’ya sabotaj yaptığına inanıyorum.”

Çarpık parmaklarını kaldırdı. “*Sabotaj mı?* Neden böyle bir şey düşünüyorsunuz?”

“Yıldönümü gösterisinden önce, La Giralda’nın dokuz ejderhası vardı,” dedim sakın bir sesle. “Saldırı sırasında üç tanesi

²⁶ *Lp.* Con respeto, por favor eschúame. (Saygılarımla, lütfen dinleyin beni.)

uçararak kaçtı ve üçünü de bizzat siz öldürdünüz. Kalan ejderhalar, zindandaki kafeslerinden hiç çıkmadılar. Terbiyecilerimizden birini, onlara göz kulak olması için gönderdim ve bu sabah hem onu hem de ejderhaları ölü buldum.”

Don Eduardo’nun kaşları havaya kalktı.

“Öldürülmüşler.”

Sessizce ve ciddi bir yüz ifadesiyle dinledi beni. Uzun burun çizgisi bana doğru döndü. “İnsanlar sürekli ve pek çok nedenden ötürü ölür. Ejderha dumanından ölmüştür bence. Eğer ejderhaların etrafında uzun süre kalırsanız bu mümkündür.”

Koltuğumda hafifçe döndüm. “Diğer ejderhaların ölümleriyle birleşince, onun ölümü bana çok büyük bir rastlantıymış gibi gelmiyor. Hepsi de birbirlerinden en fazla üç metre uzakta, zindandaydılar. Biri, ejderhalarımızı arenaya salmış ve yine o biri, hem terbiyecimizi hem de diğer ejderhaları öldürmüş olmalı.”

“Vücudunda yara var mıydı?”

“Hayır.”

Beni şüpheyle süzdü. Kapı hafif bir vuruşla açıldı ve Alberto, elinde bir çay tepsisiyle içeri girdi. Önce Don Eduardo’ya, sonra bana çay koydu. Ona teşekkür ettim, bana başını sallayarak selam verdikten sonra geldiği gibi sessizce çıktı. Ejderha Başkanı, çayından bir yudum aldı.

İçimde yükselen paniği görmezden gelerek derin bir nefes aldım. “Ayrıca, Asociación’dan da şüpheleniyorum.”

Ejderha Başkanı, suratını astı.

Çenemi kaldırdım. “Yıllardır bizi protesto ediyorlar. Bu sabah, ön kapımızda yürüyüş yapıyorlardı. Evimin önünde, elinde kılıç olan bir kadın vardı.”

“Kadın mı? Ne kadını?” dedi.

“Geniş omuzlu, koyu gri saçlı, soluk tenli ve mavi gözlü bir kadın.”

“Martina Sanchez.” Durdu. “O kadın, Asociación’un lideri.” Artık bana karşı çalışan kişinin ismini biliyordum.

“Onu buraya getirip sorgulayın. Bu işten o *ve* adamları sorumlu,” dedim.

“Martina mı? Bundan şüpheliyim doğrusu. Diğer arenaların önünde de toplanırlar. La Giralda’ya gelmeleri özel bir durum değil. O organizasyonla ilgili her gün düzinelerce şikâyet alıyoruz. Martina ve grubu bir tehdit olamaz.”

“Ama arenamıza girebilirlerdi, ama...”

“Nedenmiş o?” diye sordu, kurnaz bir ses tonuyla.

Bu imalı sorusundan hiç hoşlanmamıştım, kuruyan dudaklarımı yaladım. “Gösteriden önce müşterilerimiz girebilirler diye ön kapıları ardına kadar açarız. Bunun için bizi suçlayamazsınız... Herkes aynısını yapıyor çünkü.”

“Açıkçası, bu konuşma, sizin de babanızın da sorumluluk almaktan kaçındığınızı anlatıyor bana,” dedi öfkeyle. “Asociación’un sıkıntı oluşturduğunu kimse inkâr etmiyor ama tarihsel açıdan bakarsak, şimdiye dek hiç gerçek bir soruna yol açmadılar...”

“Başka nasıl bir açıklaması olabilir ki?” dedim. Sırf babamı sevmediği için itiraz ettiğini düşündüğümünden, ses tonumun kibarlığını korumakta zorlanıyordum.

“Señorita Zarela,” dedi avuçlarını masaya koyarak. Elinin üzerindeki damarlar belirginleşmişti. “Ejderha saldırısı sırasında, yüzlerce insan orada değil miydi? İçlerinden herhangi biri, zindanınıza sızıp intikam almak için ejderhaları öldürmüş olabilir.”

Kendimi aşağılanmış hissettim. Çok daha iyi hazırlanmamız gerekirdi... Daha fazla nöbetçimiz olmalıydı. Dışarıdan birilerinin zindanlara girmesini engellemek için duvarlara daha fazla koruma büyüğü yaptırmamız gerekirdi. “Soruşturma yapılmadan bunu bilemeyiz.”

Ejderha Başkanı başını iki yana salladı. “Önceliğimiz, sevdiklerini kaybeden ailelerdir. Soruşturma, para ve emek gerektirir ve babanızın kellesini isteyen yüzlerce insanla uğraşırken, vahşi bir hikâyenin peşinden koşmaya hiç niyetim yok.” Sesindeki, galip gelme duygusunu gizleyemeyen nidayı fark etmemek mümkün değildi.

Burnumdan derin bir nefes aldım ve kanımın kaynamasını engellemeye çalıştım. Bu çabam yüzünden boynumdan akmaya başlayan terler, göğüslerimin arasından aşağıya doğru iniyordu.

“Başka bir alternatifi değerlendirmeyecek misiniz?”

“Bu olay sizin ringinizde oldu.” Don Eduardo’nun ağzının çevresindeki hilal şeklindeki çizgiler derinleşti. “İnsanlar, sizin sorumluluk alanınızda öldü. Gökyüzünde dolanan üç ejderha daha var. Biri bunun bedelini ödemeli, Señorita Zalvidar.”

“Ama...”

“Sessiz olun,” dedi soğuk bir tavırla. “Dinleme sırası şimdi sizde. La Giralda, sadece personelinin ve müşterilerinin değil, aynı zamanda ejderhalarının güvenliğinden de sorumludur. Yerinizde olsam güvenlik boşluklarımı tespit ederdim. Belli ki biri işini yapmıyormuş.”

Kalbim sanki çalışkan bir demirci tarafından dövülüyormuş gibiydi. Her bir vuruş, kaburgalarımın çarpıyor, yüreğim her seferinde acıyla atıyordu. Felaketin nihai suçlusu bizdik. Eğer daha iyi hazırlanmış olsaydık, belki de bunların hiçbiri yaşanmazdı.

“Şimdi hem ödemeniz gereken ceza hem de kayıp yaşayan ailelere gönderilmesi gereken para söz konusu. Gremio kuruluna danıştım, aile başına 50 riyalin adil olduğuna karar verdik. La Giralda’nın üyeliği ve ejderha dövüşü evlerimizden biri olarak tanınması konusuna gelince... Tüm *saygımla* iletirim ki...” (bu kelimeyi dalga geçer gibi söylemişti) “...babanızı şartlı tahliye sürecine alıyoruz, o da ancak borcunu öderseniz. ¿Entiendes lo qué te estoy diciendo?”²⁷

Ah, anlamıştım. “Toplam. Bugünkü toplam borcumuz nedir?”

“Cezanız 450 riyal. 100 riyal eden bilet ve tazmin parasını da alıp on üç aileye bizzat göndereceğiz.”

“Ödeyemezsem ne olacak?” diye sordum.

²⁷ *İsp.* ¿Entiendes lo qué te estoy diciendo? (Ne dediğimi anlıyor musunuz?)

“Üyelik sözleşmemiz gereği, Gremio de Dragonadores, tüm alacaklarının karşılığında mal varlığınıza el koyacak.”

Koltuğa pat diye yaslandım. “Mal varlığı mı? Yani...”

“Yani La Giralda’ya...”

“Hayır,” dedim soluksuzca.

“Dilediğimizi yaparız.” Sert ve boğuk sesi canlandı. “Bir ejderha dövüşü bileti ne kadar?”

“27 riyal,” dedim öfkeyle.

“Arenanızda kaç koltuk var?”

“500 koltuk.”

“Doğru,” dedi ve tüy kalemiyle parşömene bir şeyler karaladı. “La Giralda, Santivilla’nın en geniş ringi.” Ben çaresizlik içinde toplam miktarı beklerken, o da yazmaya devam etti. Parmaklarımı birleştirip, çıkacak toplamın elimdeki her şeyi almamasını umdum.

Don Eduardo başını kaldırdı. “Toplam 1500 riyal ediyor.”

Boğazıma oturan yumruk yüzünden güçlükle yutkundum.

“Bu borcu ödeyebilecek misiniz?”

“Si,” dedim köşeyi göstererek. “Para, çantada.”

“Excelente.” Deri koltuğuna yaslandı. “İşimiz bitti sanırım. Yerinizde olsam bunca şeye rağmen ailemin hâlâ loncanın bir üyesi olarak kalmasına şükrederdim. Başka hata olmasın,” diye uyardı. “Yoksa şartlı tahliye süreciniz biter.”

Sözlerinde çok ciddiydi. Bir yanlış adım daha atarsak üyeliğimizi kaybedecektik.

“Bir şey daha, Señorita Zalvidar,” diye mırıldandı Ejderha Başkanı.

Sesindeki korkunç sakinlikten hiç hoşlanmadım. Fırtına öncesi sessizliği andırıyordu.

“Bugünden itibaren, Santiago Zalvidar yönetim kurulumuzda yer almayacak. Bu gremioda oy kullanma ya da yüksek rütbeli bir pozisyona sahip olma hakkı kaldırıldı.”

Don Eduardo, bunları söylerken hissettiği hazzı benden gizleyemedi. Prestij ve güç kaybı, ailemizin isminin saygınlığını yitirishi, babamı harap edecekti. Ayağa kalktım ve içi sıcak sıvıyla dolu fincanı sıkıca kavradım. Bir an için ellerim titredi. Ama sonra kendime geldim.

Başka hata yok, demişti.

OCHO

Don Eduardo'nun ofisinin kapısını kapattım ve gücümü toplayabilmek için kapıya yığıldım. Durumun ciddiyetini daha iyi kavrarken, hissettiğim sorumluluk altında ezilen dizlerim titriyordu. Yetenekli, becerikli bir ejderha matadoru kiralamak, bana ayda en az 100 helona mal olurdu. Matadorumuz olmazsa diğer arenalarla rekabet edemezdik.

Cevap, yumuşak bir fısıltıyla geldi.

Sanki annem yanımda duruyor, yüzüme düşen saçlarımı geriye doğru itiyordu. Annemin güç, tutku ve öz güven dolu melodik sesi, kulağımda çınladı.

Arenada dövüş, Zarela.

Sözcükler, baskı yaparcasına üzerime çöktü. Bu fikri, ellerimle savuşturmaya çalıştım.

Bu, yapmak istediğim en son şeydi. Sadece gösteride olanlar ve kaybettiğim şeyler yüzünden değil. Ama tek bir bakışlarıyla kendimi güçsüz ve zayıf hissettirdikleri için de ejderhalardan nefret ediyordum. Hareket edemiyor, düşünemiyor, konuşamıyordum. Bana böyle *hissettirmelerinden* nefret ediyordum.

Korkudan nefesim kesildi, yere yapıştım.

La Giralda, sadece Flamenko performanslarıyla ayakta kalmazdı. Ticari açıdan bakılınca, *benim* arenada dövüşecek olmam,

La Giralda'ya pozitif anlamda tekrar dikkat çekecek -buna çok ihtiyacımız vardı- cesur bir hamleydi. Ancak bu işi iyi yapabilmem için ejderha fobimi yenmem gerekiyordu.

Babam, yatağında, hayatı için mücadele ediyordu. La Giralda ayakta zar zor duruyordu. İkisini de benden başka kurtaracak kimse yoktu. Ailemin, yuvamın ve mirasımın ateşi, göğsümde alev alev yanmaktaydı. Nihayet, elime bir meşale ve yakacak bir şey verilmişti.

Ejderha matadoru olacaktım.

Bakışlarım yerde, zihnimi yiyip bitiren sorularla kalkıp yürümeye başladım. Yan odadan çıkan uzun boylu kişiyi, çok geç olana kadar fark edemedim. Adam elindeki kâğıtları düşürdü, hepsi yere saçıldı. Elimde hâlâ o lanet çay fincanı olduğunu da çok geç fark ettim. Elimden fırlayan fincan, içindekiler etrafa saçılırken yere düşüp parçalandı. Koyu sıvı, yerdeki parşömenlerin üzerine döküldü. Islanan parşömenlerdeki mürekkepler dağılıp ve berbat oldu.

Dizlerimi kırıp, "Lo siento!" dedim utanarak.

"Carajo."²⁸ Ses derin, sert ve tırtıklıydı. Adam bileğimi tutarak, yere düşmemi engelledi. "Kırık parçalarla bir yerini keseceksin, aptal."

Kaskatı kesilerek doğruldum. Adam, sabırsız bir şekilde homurdanarak beni hemen bıraktı. Deri şapkasının gölgesi, yüzünün alt kısmına kadar düşüyordu. Sadece sert çene hattı görünüyordu.

"Dikkatli olacaktım," dedim. Eteklerim ıslanmasın diye toparlanmaya çalıştım ama işe yaramadı.

Islak kâğıtları aldım. Kırık porselen, ayaklarımın altında çıtırdadı. Kâğıtların her birinde farklı bir ejderhanın detaylı çizimi vardı. Teknik bir çizimdi, herhangi bir süsleme yapılmamıştı ama çok güzel bir sadeliğe sahipti.

Suçluluk duygusu, yanaklarımı okşadı. "Siz ressam mısınız?"

²⁸ *İsp.* Carajo: Kahretsin.

Adam kâğıtları elimden çekip aldı ve hepsi karman çorman oldu. Yavaşça başını kaldırıp bana baktı. Öfkeli bakışları, oradan koşarak kaçmam gerektiğini hissettirdi. Bu, daha evvel fark ettiğim adamdı; kavga etmiş gibi görünen o adam. Giysileri tozlu, ütüyle düzelmeyecek kadar kırıxık ve dağınıktı. Kolunda, sanki vahşi bir kediyle dövüşmüş gibi aşağıya kadar inen uzun bir çizik vardı. Siyah gözleri, zeytin renkli teninde alev alev yanıyor gibiydi.

Yoluna çıkmaya cesaret eden herkese bu gözlerle ateş edebilirdi.

Dikkatim, arkasındaki açık kapıya kaydı. İçeride, benzer kâğıtlar tutan birkaç kişi vardı. Bakışlarımı tekrar ona çevirdim, dilimin ucunda bir özür cümlesi daha bekliyordu ama ağzımı kapalı tutmayı tercih ettim. Adam, vahşi bir şekilde kaşlarını çatmıştı.

Göğsümdeki utanç duygusu iyice arttı. “Orada ne var?”

“Orası, ejderha kayıt ofisi,” diye kükredi. “Evrak işlerinin tamamlanmasını beklerken hayatımın bir saatini ziyan ettiğim yer.” Sesi yükselmeye başladı. “Sayende, hepsini yeni baştan yapmam gereken evrak işleri.”

Öfkeli ses tonu beni de sinirlendirdi. “Üzgünüm.”

Neden böyle görüldüğünü bir anda kavradım. Buruşuk giysiler, tırnaklarının içindeki kumlar, kolundaki çizikler. Avuçlarının nasırla kaplı olduklarını anlamak için dokunmama gerek yoktu. Zira çelik taşımaya alışkın biriydi.

Bu adam, bir ejderha avcısıydı.

Elindeki ıslak kâğıtları bıraktı. Hepsi, lap diye yere düştü. Bana yine öfkeyle baktı ve yumruklarını sıkıp sıranın en sonuna geçti. Sıradaki adamlardan biri, omzunun üzerinden geriye baktı, alay eder gibi ağzını büktü. “Bu binada işlerin hiç yolunda gitmiyor, öyle değil mi, Arturo?”

Bakışlarım, kaslı ejderha avcısına yöneldi tekrar. İsmi, beni şaşırtmıştı. Bu isim, zayıf ve ezilmiş kişiler için dövüşen bir kahraman ismiydi. Her bir hecesi, bir ulağın ağzından hevesle çıkan notalara benziyordu.

“Tabii, sen her zaman kendini bizden üstün görürsün,” diye devam etti adam.

Arturo, bu sözleri duymazdan geldi. Ondan bir kez daha özür dilemeyi düşündüm ama kabalığı yüzünden bunu yapmadım. Ütülenmiş tunikler ve işlemeli pantolonlar giymiş olan diğer avcılara benzemiyordu. Arturo’nun, burası hariç herhangi bir yerde olmak istediği, gergin ifadesinden anlaşıyordu. Diğerleri, binada oldukça rahat görünüyordlardı. Varlığım, ejderha avcısını daha da çok germiştii. Taşlaşmış gibi görünen suratını başka yere çevirmişti. Keskin çene hattı, sert ve kaba görünüyordu. Derken adamlardan biri, sanki kuyruk sallayan bir köpekmişim gibi, bana ıslık çaldı.

Kaskatı kesildim.

Arturo, bir anda başını kaldırdı ve ıslık çalan kişiye öfkeyle baktı. Sonra *bana* dönüp sessizce, “Sen gitmiyor muydun?” diye homurdandı.

Sanki adamın ıslık çalması benim suçumdu. Bacaklarım beni yeterince hızlı götürmüyor, ayakkabımın topukları taş zemine sürüyordu. Bu avcıyla bir daha hiç karşılaşmamayı diledim. Ayağıma keskin bir şey battığını hissedip irkildim. Yüksek arkalıklı deri koltuklardan birine oturup, merdivenlere sırtımı döndüm. Alan bomboştu. Fakat arkamda, koridordan bir aşağı bir yukarı gidip gelen ve yan yana duran odalara girip kaybolan insanlar vardı.

Eteğimi düzelterip botumun içine baktım. Kırık fincanın bir parçası, botumun içine girmişti. Yüzümü buruşturarak, giren parçayı dikkatle çıkardım. Ayağımda minik bir yara vardı. İçimden küfrederek, etek ucumla yarayı sildim. Kırık parçayı ocağa fırlatıp ayağa kalktım. Don Eduardo ile yaptığım konuşmayı düşününce çenem kasıldı. Ne beni ciddiye almıştı ne de şüphelerimi.

Ama ben bu işten Asociación’un sorumlu olduğunu *biliyordum*.

Eğer onlara karşı yapılan şikâyetleri bulabilirsem, protestolarının pankart sallayıp yürüyüş yapmanın ötesine geçtiğini de kanıtlayabilirdim. Bunun için doğru ofisi bulmam gerekiyordu. Koridorun diğer ucuna baktım. Birinin bana doğru geldiğini gördüm. İçeriye girerken karşılaştığım, tezgâhtaki görevliydi bu.

"Alberto!" diye seslendim.

Elindeki kâğıtları düzeltmeye çalışıyordu ama seslendiğimi duyunca başını kaldırıp baktı. "Bana mı dediniz, señorita?"

"İsmi söyledim, öyle değil mi?"

Beni ihtiyatla süzdü. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Asociación hakkında resmî bir şikâyet dilekçesi yazmak istiyorum," dedim, hızlı hızlı düşünerek. "Bunu nerede yapabilirim?"

"Zemin katta," dedi kaşlarını çatarak. "Habitación número siete, a la derecha."²⁹

Yedi numaralı odanın içinde, yüzlerinde aynı sabırsız ifadeyle bekleyen birkaç kişi vardı. Çoğu, yaşlı erkekler; birkaçıysa şık elbiseli, tüylü şapkalı, ipek ayakkabılı kadınlardı.

Odanın zemini de ana girişinki gibi desenliydi ve duvarlarda birkaç efsanevi ejderha matadorunun tabloları asılıydı. Odanın arka kısmında, birkaç sinirli görevlinin deri taburelerde oturup parşömenleri düzeltmeye çalıştığı uzun bir masa duruyordu.

"Sıranızı beklerseniz," dedi görevlilerden biri, "te prometo"³⁰ herkesin talebini alabiliriz."

Sıranın en sonuna geçtim. Önümde duran kişi dikkatimi çekti. Benden birkaç yaş küçüktü ve belli ki gremio binasına gelmeye zahmet etmemiş olan patronu tarafından gönderilmişti buraya.

"Şikâyet dilekçesi doldurmaya mı geldiniz?" diye sordu. Fısıltı gibi çıkan sesi, yumuşak ve utangaçtı. "Formlar ön tarafta." İşaret ettiği yere baktım. Masanın üzerinde üst üste konmuş parşömenler, tüy kalemler ve mürekkep şişeleri duruyordu.

Biri, öne doğru çıktığımı hissetmiş olacak ki rahatsız olmuş gibi bana baktı. Oda büyüktü ama içerisi tıklım tıklım olduğundan, bırakın resmî bir şikâyet için doldurmam gereken kâğıtları almayı,

²⁹ *İsp.* Habitación número siete, a la derecha. (Sağdaki, yedi numaralı oda.)

³⁰ *İsp.* Te prometo: Söz veriyorum.

nefes alacak yer yoktu. Dirseklerimi kullanarak kendime yer açtım. İnsanlar homurdanarak yana çekiliyordu. Nihayet, formlara ulaşmayı başardım. Masanın arkasında bir sürü şikâyet dilekçesi olduğunu gördüm. Hızla etrafıma baktım ve kaptığım birkaç şişe mürekkebi önümde duran kalabalığa doğru yuvarladım.

Biri yerdeki şişelerden birine bastı ve bir gürültü koptu. Şişeye basan adam ayağını kaldırdı ve arkasındakine çarptı. Başka bir şişe daha kırıldı, sonra bir tane daha. Koyu sıvı her yere döküldü.

“*¡Qué!*” diye bağırdı biri.

İnsanlar bir yumak gibi iç içe geçti ve bir karmaşa başladı. Görevliler, yerlerinden fırlayıp kalabalığın arasına daldılar. Ben de kalbim küt küt atarken masaya doğru koştum hemen. Gremio üyeleri bağırarak birbirlerine hakaret ediyor, arkamda bir patırtı kopuyordu. Bir yığın şikâyet dilekçesini kaptığım gibi çantama tıktım.

Şimdi odadan çıkmalıyım.

Yumruk sallayan, küfreden adamların arasından güçlükle ilerledim ve koridora açılan kapıdan kendimi dışarıya attım. Ana giriş holüne varana kadar koştum. Dirseğimin dibinde soluk soluğa biri olduğunu ancak o zaman fark ettim.

Alberto.

“Neden beni takip ediyorsun?” diyerek çantamı sıkıca kavradım.

“Don Eduardo’nun hâlâ burada olduğunuzdan haberi var mı?” dedi kızarak.

“Bir üye olarak şikâyetle bulunabilirim,” diye çıkıştım ve yedi numaralı odayı gösterdim.

“Ama siz üye değilsiniz... *babanız* üye.”

Ağzım bir karış açık kaldı. “Pardon?”

“Üyelik bedeli sadece tek kişiliktir. O da Santiago Zalvidar.” Ön taraftaki görevliye işaret etti. “Herhangi bir şikâyetle bulunma hakkına sahip değilsiniz.”

“Babam rahatsız, o yüzden işlerini ben sürdürüyorum,” dedim. Öfkem gittikçe artıyordu. “Bu saçmalık...”

“Lütfen Señorita Zalvidar’a kapıya kadar eşlik edin,” dedi Alberto, yanımıza yaklaşmakta olan görevliye. “Inmediatamente.”³¹

Kalbim, kaburgalarımı kıracak gibi atıyordu. O an duygularımı infilak etmekten alıkoyan tek şey, çantamdaki parşömenlerdi.

“Don Eduardo’ya haber vereceğim,” dedi Alberto.

Yüzüne yayılan gülümseme, tüylerimi diken diken etti. Zayıf noktamı hissetmişti. O skandal yaşanmadan önce olsaydı, önümde saygıyla eğilirdi.

Artık tepeden bakabileceği birini görüyordu karşısında.

Gururumu yuttum ve çenemi havaya kaldırdım. Etrafımızı bir kalabalık sardı, yanaklarımın yandığını hissettim. Görevli, bana bir adım yaklaştı ama onu ittim.

“Çıkışı biliyorum,” dedim sertçe ve omuzlarımı geriye atıp ön kapıdan çıktım.

“Zarela.”

Gözlerimi, parlak gün ışığına alıştırmak için kırıştırdım. Mermer merdivenlerin en ucunda, Hector’un o tanıdık, nazik yüzünü gördüm. Omuzları düşmüştü. Bana bakıp gülümsedi. Çantamın bacağıma çarpıp durmasına aldırmadan ona doğru koştum. Tuniği ve pantolonu buruş buruştu, sanki yataktan yeni çıkmış gibi. Saçları dağınık ve pisti.

“Berbat görünüyorsun.”

Gözlerini devirdi. “Dürüstlüğüne daima güvenebileceğimi bilmek o kadar güzel ki.”

İki yana açtığı kollarına atıldım. Çok yorgun ve dağılmış görünse de ihtiyacım olduğunda yanımda olmayı her zaman beceriyordu. Bu tam ona göre idi. Küçükken annemle babam beni bırakıp komşu şehir ya da ülkelere giderdi. Onlar çalışırken kendimi yalnız hissetmemem için benimle kalıp bana bakan kişi Hector’du. Ona sıkıca sarılmam karşısında irkildi.

“Dikkat et,” dedi. “Sırtım hala... Kızarık.”

³¹ *İsp.* Inmediatamente: Derhâl.

“Lo siento.”

Tuniğini düzeltmeye çalışırken beni bıraktı. “Ben iyiyim, uğraşma, Zarela,” dedi. “Neden toplantıya gelirken beni de almadın? Onca insan varken, haberi Lola’dan duydum. Sanki idamına gidiyormuşsun gibi anlattı.”

“Dramatik biri olduğunu bilirsin.”

Dalga geçer gibi baktı. “Sence ona inanmış olsaydım, burada böyle sakın durabilir miydim?”

Hayır, biri canımı yakacak olsa Hector binayı ateşe verirdi. “Düşünemedim... Sana yazmam gerekirdi.”

İç çekti. “Sorun değil. Böyle nahoş işler için ben hep yanıdayım, özellikle işin içinde Don Eduardo varsa. Konu baban olduğunda, adam doğru dürüst düşünemiyor. Nasıl geçti?”

Detayları hızlı hızlı anlattım ona. Çoğu şeyden bahsettim. Cezadan, ailelere ödemek zorunda kaldığım tazminattan ve bir daha hata yapmamam için uyarıldığımdan. Arenada dövüşme kararımı anlatmadım... Bunu *asla* onaylamazdı. Ayrıca eve gider gitmez okuyacağım, çantamdaki şikâyet dilekçelerinden de söz etmedim. En iyisi, onu kendi şüphelerimin içine çekmemektir. Bana vaaz verir ve hiçbir riske girmememi tembihlerdi. Hep bunu yapardı.

Onu kandırmaktan hiç hoşlanmıyordum ama tek başıma öğrenmem gereken şeyler vardı... Biri burnunu sokmadan ya da soru sormadan.

“Geriye ne kadar paran kaldı?”

“450 riyal. Bir yolu olmalı...” Durdum ve boğazım düğümlendiği için güçlkle yutkundum. “Daha fazlasını kazanmanın bir yolu olmalı. Alıcılarla ne kadar çabuk buluşacağıma bağlı.”

Hector, kahverengi gözlerindeki bir soruyla beni inceledi.

“At arabamızı, iki atımızı... Annemin düğün ve nişan elbiselerini satıyoruz. Çok para ederler. Bu da bizi biraz daha idare eder,” diye açıklama yaptım.

Özellikle de arenada ben dövüşeceksem. Hector'un bunu biz-zat yapmayı teklif edeceğini biliyordum ama kabul edemezdım. Zira şehrin diğer ucunda, kendi ringini işletiyordu.

La Giralda'nın kendi matadoruna ihtiyacı vardı.

Bana.

"¿Donde en el diablos esta tu dinero?" diye sordu. "Paralarınız nereye gitti? Bir servetiniz olması gerekiyordu..." Sustu ve başını eğdi. "Santiago. Bu adamda hiç kafa yok. Neye harcadı acaba? Arabaya mı? La Giralda'nın her yerini kaplamaya yetecek kadar ipek kumaşa mı?"

Gergin bir kahkaha patlattım. Bu eski bir tartışmaydı. Son tartışmaları babamın aşırı büyük gardırobu için olmuştu... Gerçekten bu kadar çok kadife cekete ihtiyacı var mıydı? Bu kadar çok fötr şapka ve özel yapım ayakkabıya? Babam, giyimine kuşama çok düşkündü.

Annem öldüğünden beri, babamın bu düşkünlükleri daha da abartılı bir hâle gelmişti, farkındaydım ama bu kadarı beni de şaşırtmıştı. "Ona fazla yüklenme," dedim alçak sesle. "Herkesin yas tutma şekli farklıdır."

"Öyle." Bir an düşünüp bir karara vardı. "Annenin elbisele-rini ben alacağım," dedi hafifçe gülümseyerek. "Her birine 500 öderim. Sana parayı mümkün olan en kısa sürede gönderirim."

"Tío Hector, hayır, bunu kabul edemem..."

Elini kaldırdı. "Ben senin *padrinonum*³² ve senin için bunu yapmak istiyorum."

Gözlerimden yaşlar süzüldü. Elimi, sanki çok kıymetli bir ipekten yapılmış gibi şefkatle ve özenle Hector'un omzuna koydum. "Gracias, gracias." Her ne kadar sözlerim yeterli olmasa da ona fısıldayarak teşekkür ettim. Ona olan minnetimi gösterme-me imkân yoktu. Matador olma kararımı ondan gizlediğim için içimi dev bir suçluluk duygusu kapladı.

³² *Łp.* Padrino: Vaftiz baba.

“Tío, çok ama çok kibarsın.” Yanağımı, pamuklu kumaştan yapılmış, nakışlı tuniğine bastırdım.

Derin bir kahkaha attı, öyle ki göğsü inip kalktı. “O kadar da asil sayılmam. Sonrasında her bir elbiseyi 1000 riyale satacağım.”

Gözyaşlarımı silip geriye çekilirken güldüm. Konu para olunca, hep böyle acımasız olurdu. “Bana güzel bir yemek yedirirsin artık.”

“Yedireceğimi biliyorsun.” Toparlandı. “Peki, ya sen? Sen iyi misin?”

“Hayır, değilim ama yapacak çok işim var. La Giralda’yı işletmeye devam etmeliyim...”

“Hâlâ ringi işletmeyi mi planlıyorsun? Nasıl? Baban artık dövüşemez. Arena mahvoldu. Neden satmıyorsun?”

Soruları, tenimi yaktı.

Ona zindanımızdaki ölü ejderhalardan söz edecektim, birinin bizi mahvetmek niyetinde olduğuyla ilgili şüphelerimi anlatacaktım. Ama o, La Giralda’dan vazgeçmem için beni zorluyordu. “Arenamızı işletmeye devam etmenin bir yolunu bulacağım,” dedim ciddi bir tavırla. Hector’un gözlerimin önünde solduğunu görünce daha nazik konuştum. O, sadece yardım etmeye çalışıyordu. “Şimdi gitmeliyim. Bir ejderha ve bir matador almam lazım,” diye ekledim.

“Beni affet, Zarela ama hangi matador, gözden düşmüş bir ringde çalışmak ister ki?”

Sözleri, tenime battı. İrkildim.

“Hepsinin sezon sonuna kadar diğer arenalarla anlaşması var.”

Haklıydı ama benim dövüşçü pazarıyla işim yoktu. İhtiyacım olan asıl şey, yüzleşeceğim bir canavar bulmaktı. “Tío, beni ejderha alacağım bir yere yönlendirebilir misin? Por favor?”

“Bir ejderhanın ve onun bakımının masrafını nasıl karşılayacaksınız?”

Sabrım tükeniyordu. “Bir çözümüm var. No te preocupes.”³³

“Ama endişeleniyorum.” Hector beni dikkatle inceledi. “Eğer devam etmek konusunda ısrarlıysan, o zaman Esparanza Ranch’e³⁴ uğramanı tavsiye ederim. Şehrin dışında, çölün derinliklerindedir. Çiftliğin sahibi Ignacio’yu bizzat tanımıyorum ama hakkında hiç şikâyet duymadım. Belki orada arenada dövüşmek için kiralayabileceğin birileri de vardır. Sezon bu kadar geçmişken, bir ejderha matadoru bulma şansının en yüksek olduğu yer orası.”

“Bu çiftliği daha önce hiç duymadım,” dedim kaşlarımı çatarak.

“Çünkü çoğu insan, anlayışlı ejderha sahiplerinden safkan almayı tercih ediyor da ondan,” diye açıkladı Hector. “Ignacio’nun ejderhaları vahşi ve tehlikelidir, safkan değildir. Tehlikeli olmaları nedeniyle matadoru daha izlenir hâle getirmek için bunlardan almak isteyen *bazı* arenalar var elbette,” dedi tiksindirici gibi. “O canavarların ne yapacağı belli olmaz. Ama başka seçeneğin olmayabilir ve en azından ayağa kalkana kadar oradan başlayabilirsin. Kararını onayladığımı söyleyemeyeceğim, Zarela. Babanın yapması gereken bir işi yüklenerek strese girdiğini görmekten hiç hazzetmiyorum. Seninle gelmemi ister misin?”

Başımı iki yana salladım. “Bunu kendi başıma yapabilirim.”

“Ama...”

“Tío... Büyük teyzem Eugenia gibi davranıyorsun. Onu hatırladın mı?”

Utanarak güldü. “Ama sen benim kızım gibisin.”

Bir suçluluk duygusu daha deldi içimi ama sırrımı korudum. Zira ona planlarımı anlattığım an, beni vazgeçirmeye çalışırdı.

Ve ben fikrimi değiştiremezdim.

³³ *Lsp.* No te preocupes. (Merak etme.)

³⁴ *Lsp.* Ranch, koyun ya da sığır gibi -kitapta, ejderha- hayvanların yetiştirildiği geniş çiftlik arazileri. -ed.n.

NUEVE

Esperanza Ranch'e giden yol bitmemiştii. Korkunç bir okuma deneyimi yaşatıyordu. Sarp kayalar, toprak yolu bozuyor ve fazla büyümüş vahşi çalılar, patikanın kenarlarını bulanıklaştırıyordu. Her çarptığımızda yerimden sıçırıyordum ve iki elimle kadife koltuklara tutunuyordum. Aslında atla gitmeliydim ama gremio binasından çıkar çıkmaz ejderha avcısını ziyaret etmeye karar vermiştim.

Kâğıtlar, etrafa saçılmış, karşımdaki koltuğun üzerinde ve kucagımda yığınlar hâlinde duruyordu. Şikâyetlerin çoğu tam da Don Eduardo'nun sözünü ettiği gibiydi... Asociación üyelerinin arenaların önünde yaptığı yürüyüşler gürültüye yol açıyor, yerlere saçılan pankartları, sokakları kirletiyordu. Dernek üyelerinin bağıra bağıra pankartlarını sallayarak arenaya girdiklerine dair çok az şikâyet vardı.

Bu şikâyetlerin hiçbiri mühim görünmüyordu.

Konu Asociación'sa daha sağlam kanıtlara ihtiyacım olacaktı.

Derin bir iç çekip camdan dışarıya baktım. Sağduyum mu kaybettim diye merak ettim. Zira bu kadar uzaktaki bir ejderha avcısı, muhtemelen gremiodan lisans almamıştı. Santivilla'da sadece birkaç tane saygın avcı vardı ve çoğu, vahşi doğadan gelen köklü aile geçmişlerine sahip beyefendilerdi. Genelde çok uzun

bir bekleme listeleri olurdu. Ancak Hector'un özellikle bu çiftlik sahibinden söz edişi beni düşündürdü.

Acaba hangi tür ejderhaları yakalıyordu?

Şehir sınırlarından çıkınca, manzara değişti. Biraz maydanöz, biraz nane yeşilini andıran, güneşin öptüğü farklı tonlarda çalılarla kaplı çakıllı bir arazi göründü. Yol, Hispalya'nın her köşesine yukarıdan bakan bir tepenin üzerinde tek başına duran, kare şeklinde bir binaya çıkıyordu. Şehirden belki de üç saat uzaktaydık. Daha önce, yanımda ejderha saldırılarına karşı muhafızlar olmadan hiç bu kadar uzun bir yolculuk yapmamıştım. Santivila, gökyüzündeki canavarlar da dâhil, her türlü tehdide karşı korunan at arabaları yapmakta ustalaşmıştı. Ancak kullanılan büyü zamanla yok oluyordu.

Seyahat etmek her zaman riskliydi.

Şehri çevreleyen duvarların dışına çıkmak riskliydi.

Espanza, tek başına bir binaydı. Herhangi bir komşu binaya da görünürde bir koruma kalkanı yoktu. İnsan neden kendini böyle izole ve çaresiz bir konuma sokardı ki? Taşlardan yapılmış düz bir yapı olan çiftlik, biraz ileride belirdi. Tüm bölümleri yanmış ve duvarların bazılarında derin çatlaklar oluşmuştu.

Bu tür bir hasarı daha önce de görmüştüm... Ejderha alevi.

Araba ön girişte durdu. İnmeden evvel gökyüzünü şöyle bir taradım. Çiftliğin üzerinde uçan hiçbir şey yoktu, görmeye alışık olduğumuz akbabalar bile. Sadece duru bir sessizlik ve çok az da olsa insanı serinletip yaprakları hışırdatan bir esinti vardı. Tenim terden nemli ve ıslak, elbisem ağır ve sıcaktı.

Birinin gelmiş olduğumu görmesini umarak, girişe doğru yürüdüm. Ancak binadan hiç kimse çıkmadı. Ne bir muhafız ne bir usta ne de bir uşak. Kalın demir kapı, dikenlerle kaplı ve kapalıydı. Bir topuzu ya da kulpu olmadığı için elimle vurdum ve birinin çıkan sese gelmesini bekledim. Beş dakika, ardından on dakika geçti ama hâlâ kimsecikler yoktu. Kaşlarımı çattım... Bugün iş günüydü, öyle değil mi?

Binanın arka tarafına doğru yürürken gördüğüm yanık duvarlar midemi bulandırdı. Kızıl çatıdaki eksik kiremitler, şüphelerimi doğruluyordu. Bu çiftliği bir ejderha ziyaret etmişti. İçgüdüsel bir şekilde tekrar gökyüzüne baktım. Çok şükür ki herhangi bir tehdit yoktu. Taşla kaplı bir avluya açılan girişe geri döndüm. Zemin, biraz ileride aşağıya doğru kıvrılıyordu, tepenin yamaçları tamamen kumlu araziydi. Kümeler hâlinde etrafa serpiştirilmiş ve demirden yapılmış, büyük boyutlarda yuvarlak kafesler vardı.

Her bir kafesin içinde bir ejderha duruyordu.

Bu kadar çok ejderhayı bir arada hiç görmemiştim. En az iki düzine ejderha vardı. Korku, yüreğimi avucuna alıp sıktı. İrkilerek tepeden aşağıya inmeye niyetlendim ama en yakın canavarla aramda sadece birkaç metre vardı.

Devasa büyüklükleriyle benim ufak tefek bedenimin üzerinde birer kule gibi yükseliyorlardı. İçimi bir huzursuzluk kapladı. Ağızlarından akan salyaları görünce tüylerim diken diken oldu. Bunlardan birini bir şekilde arenada öldürmem gerekecekti ki bu bence at sırtında güneşe yolculuk etmek ya da kendimi zeytinyağı ile soslayıp iltifat ederek bizzat ejderhaya sunmamla aynı şeydi.

İçimden gergin bir kahkaha atmak geldi ama kendimi tuttum.

Birkaç arazi, üst üste yığılmış kanlı çiğ etlerle doluydu. Bu iğrenç ve yağlı şeyleri görünce midem yine bulandı. Demir kafeslerden birine doğru yaklaşırken eteklerim çamur oldu. Botlarım, balçık gibi bir şeye gömülünce, ejderha pisliğine basmamış olmak için dua ettim.

Hiç kimse benimle ilgilenmiyordu. Bu türlerden bazılarını daha önce hiç görmemiştim. Parlak sarı pulları olan canavarların yanı sıra zırh gibi zümrüt yeşili pullarla kaplı olan bir ejderha vardı. Pulları o kadar kalındı ki kılıç giremez diye düşündüm. Başka bir kafeste mavi bir ejderha vardı, inekten bile daha küçüktü. Gök mavi gözleri, okyanus dalgalarını andırıyordu. Bir başkasının altın sarısı pulları ve kırmızı gözleri vardı. Fildişi dikenlerle süslü kuyruğunu kıvrıp bedenine dolamıştı.

Ancak her ne kadar farklı ebat ve renkte olsalar da hepsinin ortak bir yanı vardı: Her biri çok öfkeliydi, burun deliklerinden ağır ağır nefes alıyorlar, kuyruklarını yere vurup kükreyerek ve huzursuzca demir kafeslerin içinde volta atıyorlardı.

Hepsinin kanatları bağlıydı.

Gözlerine bakmaktan kaçındım ve istenmeyen misafir konumunda olduğum içim tuhaf bir suçluluk duygusuna kapıldım. Bu yüzden, çiftlik sahibini bulmaya odaklandım. Burada çeşitli işler yapan bir sürü insan vardı. Bazıları birbirine bağıyor, bazıları da sanki evcil hayvan besler gibi canavarları besliyordu. Öyle keskin bir koku geldi ki burnumun direği kırıldı, gözlerim sulandı. Dios! Bu koku insanı öldürürdü. Durdum ve elbisemin koluyla gözlerimi sildim.

Bir adım daha atmıştım ki diğerlerinden biraz daha uzakta olan başka bir demir kafes, gözüme takıldı. Kafeste abanoz renkli pulları ve iki yana bağlanmış dev kanatları olan bir ejderha duruyordu. Bu arazideki en büyük canavardı, daireler çizerek yürüyor ve devasa gövdesini demir parmaklıklara çarparak kafesin gücünü test ediyordu.

Bu canavarı tanıyordum.

Boğaya benzeyen *Morcego*.

Yaşlı, gri saçlı, esmer tenli bir caballero yanıma yaklaştı ama onu zar zor fark ettim. Hücrenin hemen dışında, omuz hizasında siyah saçları olan, geniş omuzlu, zeytin tenli bir genç adam duruyordu. Koyu renk bir tunik ve göğsüne sıkıca oturan deri bir yelek giymişti. Öğleden sonra güneşi, genç adamın sağ elindeki yuvarlak, metal kalkana vuruyordu. Kalkanın tam ortasında bir ejderha figürü vardı. Adam son derece sakindi. Kapsamlı ve kontrollü bir güce sahipti.

Gürültülü bir metal sesi çıkardı.

Ejderha, sese anında kükreyerek tepki verdi ve yürümeyi kesti. Yüzünde hiç korku ifadesi olmayan bu terbiyeci ile ejderha manzarasına, transa geçmiş gibi kilitlendim. Adam çenesini

kibirli bir şekilde kaldırdı. Sırtı, öz güvenli bir şekilde dimdikti. Onlardan sadece otuz metre uzaktaydım ve aramızdaki mesafenin her bir tehlikeli santimini hissedebiliyordum. Genç adam, kafesin girişini yavaşça kaldırdı ve demirler kalça hizasına gelince eğilip içeriye doğru yuvarlandı.

Demir parmaklıklar hızla aşağıya indi, etrafa çamur sıçradı.

Nefesim kesilmişti. Ani bir acı dikkatimi çekince, tırnaklarımı avuçlarıma batırmış olduğumu fark ettim. Ellerimi açtım ve Morcego ile baş başa kalan terbiyeciyi izlemeye devam ettim. Güçlü bir şekilde dimdik duran adam, gelebilecek bir saldırıya karşı dizlerini hafifçe büktü. Duruşunda tanıdık bir şey vardı.

Vahşilik.

Adamın kılıcı yoktu. Kalkanı dışında başka silahı yoktu. Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı ve keskin bir çığlık attım. Yanımda duran yaşlı adam, bana bir mendil uzattı.

“¿Estás bien, Señorita?”

Bakışlarımı, yaklaşan katliamdan uzaklaştırmakta zorlandım. Yanımda duran caballeronun ışıldayan gözleri genç terbiyecinin üzerindeydi. “Birinin onu oradan çıkarması lazım,” dedim. “Bu aptallık.”

Bana kurnazca gülümseyen adamın kaşlarının hemen üstü ve göz kenarları kırıştı. “Öyle mi düşünüyorsun?”

Bıkkın bir şekilde pofladım. Bu insanlarda hiç mantık yok muydu? Aklımdan, annemin yanan bedeni geçti. Kavrulan derisinin kokusu. Tutuşmuş olan saçları. Küle dönen gözleri. “Bu canavarla oyun olmaz.”

Caballeronun kurnaz gülümsemesi, geniş bir sırıtmaya dönüştü. Terbiyecinin yanına gitmemem için koluma girdi, ben de ona seslenmek zorunda kaldım.

“Mira,” dedi, kömür karası gözlerinde sıcacık bir ışıltıyla. “İzle.”

Elinin ağırlığı altında kıpırdayamadan, bakışlarımı kafesin içindeki genç adama çevirdim.

Ejderha hiç kıpırdamamıştı. Parlak ve sivri dişlerini gösteriyordu. Büyük bir öfkeyle terbiyecinin hareketlerini izlemekteydi. Burun deliklerinden öfkeyle duman çıkardı. Yaratık, ona saldırmak, onu sakatlamak için neredeyse öfkeden titriyordu.

Caballero, araya girmeye yeltendiğim için kolumu daha güçlü bir şekilde kavradı. Terbiyeci, kalkanını indirirken, diğer birkaç kişi daha dikkatle onu izlemeye koyuldu. Adam sanki dikkatle bir adım öne çıkmaya çalışır gibi sol ayağını kaldırdı...

Canavar kükredi. Kulakları sağır eden sesi, izleyicilerin fısıltılarını bir bıçak gibi kesti. Ardından kopan bir gürültü, irkilmeme neden oldu. Genç adam mümkün olamayacağını düşündüğüm bir hızla çömelip kalkanını havaya kaldırdı ve bir anda üzerine yağan alevlere karşı koydu. Öfkeli ateş, metale çarptı ama genç adamın eli bile titremedi. Göz kenarlarında derin çizgiler belirdi. Pozisyonunu korurken çenesini uzatıp dişlerini sıktı.

Nefes alamıyor, düşünemiyordum.

Yanmasını bekledim, acı dolu bir çığlık atmasını... Ama atmadı. Metale değen alevler sönünce, genç adam ayağa fırladı. Yara almamıştı ve yüzünde sakin bir ifade vardı. Sanki çok fazla vakti varmış gibi sabırlıydı.

“İnanılmaz biri, öyle değil mi?” diye sordu caballero.

Bu kesinlikle onu tanımlayan bir kelimeydi. “O kalkan çok ısınmış olmalı.”

“Kulpu ısınmaz,” dedi kolumu sıkmayı bırakarak. “Bu kalkanı o tasarladı ve çok pahalı bir büyü kullandı. Benim terbiyecim çok zekidir. O ejderhayla aynı kafese girmesi haftalar sürdü. Çok fazla yol katetti.”

“O, sizin tek terbiyeciniz mi?”

Yaşlı beyefendi, gururla gülümseyen genç adamı gösterdi. “Çiftlikteki en iyi çalışanım. Hiç kimse onun başarısına yaklaştıramadı.”

“Peki, ya siz?”

"Ignacio Aguliar." Kolumu bırakıp bana döndü ve yüzüme baktı. "Esparanza Ranch'in sahibiyim."

"Ne mutlu bir rastlantı, Don Aguliar," dedim, çenemle onu hafifçe selamlayarak. "Ben de sizinle iş yapmak için geldim."

"¿Como te llamas, señorita?"³⁵

"Mi nombre es Zarela Zalvidar."³⁶

Señor Ignacio başını eğdi. Gözleri, siyah saçlarım ve yanağımın kıvrımındaydı. "Eulalia'ya benziyorsun. Onu bir keresinde dans ederken izlemiştim. Sanırım Hispalya'nın güneyindeydi. Tutkulu, güzel bir kadındı. Muhteşem bir gösteriydi."

Bu tarz şeyleri hep duyardım ama hâlâ kolay gelmiyordu. "Gracias." Aklıma bir fikir geldi ve dikkatimi genç adama yönelttim. "Bana terbiyecinizden biraz daha söz edin. Uzun zamandır mı burada?"

Adam başını iki yana salladı. "Sadece bir yıldır. İnanılmaz yetenekli bir matadordur, sınıfının en iyisiydi. Ancak kariyeri konusundaki fikrini değiştirdi, artık çiftliğe yardım ediyor. Canavarları avlamaktan nefret ediyor ama onları terbiye etme yeteneğine laf yok."

"Bakalım sizi anlamış mıyım," dedim, sesimden akan heyecanı saklayamadan. "Ejderhaları tek başına avlıyor?"

Çiftlik sahibi beni başıyla onayladı.

"Ve hem bir matador hem de bir terbiyeci? Çok fazla yeteneği olan bir adam."

"Hayır, señorita," dedi, başını tekrar iki yana sallayarak. "Eskiden matadordur. Artık onları sadece avlıyor ve terbiye ediyor."

Ama belki beni eğitmeye ikna olabilirdi. Gürül gürül akan bir şelalenin altında duruyormuşum gibi içim umutla doldu. Sadece bir terbiyeci değil, bir de eski matador bulmuştum. İkilemimin cevabı buydu işte.

"Señor," diye söze başladım, "anlaşıldığı üzere bir ejderha alمام lazım ama bir terbiyeciye de ihtiyacım var. Eğer izin verirseniz, onu sezon sonuna kadar kiralamak isterim."

³⁵ *İsp.* Como te llamas, señorita? (İsminiz nedir, hanımefendi?)

³⁶ *İsp.* Mi nombre es Zarela Zaldivar. (Benim adım, Zarela Zalvidar.)

“Arturo,” dedi adam, gülerek, “bir şey yapmak için hiç kimse-den izin almaz. O, Arturo’dur ve canı ne isterse onu yapar. Diler-sen kendisine sorabilirsin. Buena suerte, Señorita Zarela.”³⁷

Şapkasıyla beni selamladı ve ıslık çalarak uzaklaştı.

Bir dakika... *Arturo* mu?

Ağzım bir karış açık kaldı. Onu doğru mu duymuştum? Bu, sabah gremioda gördüğüm adam olamazdı herhalde. Por favor, öyle olmasın...

Demir kafese baktım. Terbiyeci, dilini şaklatırken, bu defa ej-derha sessizdi. Sesi duyan canavar, hipnotize olmuş gibiydi, bu tuhaf sestten büyülenmişe benziyordu. Arturo yavaş yavaş geriledi ve parmaklığı kaldırdı. Parmaklığı yeterince yükseltince, dönüp yuvarlanarak kafesten çıktı. Eteklerimi tutup, ortadan kaybolma-dan önce ona yetişmek için koştum. Çevredeki insanlar, işlerine geri dönmek üzere dağıldılar. İki demir kafes arasında terbiye-ciyle baş başa kaldım. Kafeslerdeki her bir ejderha huzursuzca kıpırdanıyor, kükreyerek pençelerini toprağa gömüyordu.

Yaklaştığımı gören Arturo, kara kaşlarını kaldırdı. Yüzünde, beni tanıdığına ve bundan hiç hoşnut kalmadığına dair bir ifade belirdi. Siyah gözleri, uzun elbiseme takıldı ve dudakları kibirli bir şekilde sırtır gibi kıvrıldı. Bu tavrı yüzünden onu suçlayamazdım zira böyle çamurlu bir arazide, böyle bir elbise giymek büyük ap-tallıktı. Ancak beklenmedik olaylarla karşılaşmıştım ve üzerimi de-ğiştirmek için eve dönmekle vakit kaybetmek istememiştim.

Bu kibirli tavrı, yine de tadımı kaçırıyordu.

Ben de ona aynı şekilde karşılık vererek, saçlarından başlayıp, diz hizasındaki çamurlu deri botlarına kadar onu süzdüm. Sonra yüz hatlarını inceledim. Güçlü bir çene, karışık bir sakalla nere-deyse gizlenmiş bir surat, insanı üşütecek kadar soğuk bakan gri gözleri vardı. Yaklaştıkça boyu daha da uzun görünüyordu. Kaba bir yakışıklılığa sahipti. Tıpkı mükemmel bir kristal vazoda değil de çayırarda güzel görünen kır çiçekleri gibi.

³⁷ *İsp.* Buena suerte, Señorita Zarela. (İyi şanslar, Bayan Zarela.)

Arturo, bilinçsiz bir şekilde, beni engellemek istermiş gibi kalkanını havaya kaldırdı. “*Senin* burada ne işin var, Tanrı aşkına?”

“Neden kafese silah sokmadın?”

“Pardon? Burada soruları ben sorarım.”

“Belli ki öyle değil,” diyerek kaşlarımı çattım. “Buraya benden önce nasıl geldin? Gremiodan senden önce çıktım.”

“Atla geldim.” Bakışları yine elbiseme odaklandı. “Eminim, sen de kırmızı kadifeyle kaplı bir at arabasıyla gelmişsindir.”

Yanaklarım utançtan yandı. Haklı olması canımı sıkmişti. Bu konuşmanın kontrolünü tekrar elime almalıydım. “Ölebilirdin.” Ellerimi belime koydum. “Diğer çalışanlara kötü örnek oluyorsun.”

Ağzından bir homurtu çıktı. “Kimsin sen?”

“Zarela Zalvidar.”

Olduğu yerde donakaldı. Dimdik doğrulurken, çenesinde bir kas seğirdi. “Burada ne yapıyorsun?” diye tekrarladi. “Beni burada bulacağını nasıl bildin?”

Şaşırarak gözlerimi kırptırdım. “Bulmak mı? Seni aramıyordum ki.” Çenesindeki gerginlik biraz yumuşadı. Tüm duyularım alarma geçmişti. “Seni bir daha göreceğimi, aklımın ucundan bile geçirmedi. Buraya iş için geldim.”

Çatılmış olan kaşları düzeldi. İki kaşının arasındaki ince çizgi, öfkesinden ziyade merakının işaretiydi. “Ne tür bir iş?”

“Buraya ejderha almaya geldim.”

“Santivilla’nın kahramanı büyük Santiago Zalvidar için.”

Babamın adını küfreder gibi söylemişti. Terbiyeciye duyduğum nefret arttı. Oradan gitmeyi düşündüm fakat ona ihtiyacım vardı. Belki kafesteki başarısından söz edersem bana ısınabilirdi. “Ejderha ile yüzleşirken neden yanında silah yoktu?”

“Kafese kılıcsız girdim çünkü kılıca ihtiyacım yoktu,” dedi kızarak. “¿Satisfecha?”

Hiç de tatmin olmamıştım. “İhtiyacın olmayacağını nereden bildin?”

Arturo gözlerini kıstı. “Kaç soru cevaplamamı bekliyorsun?”

“Merakımın istediği kadar.”

“Benim yapacak işlerim var ve konuşarak para kazanmıyorum,” dedi gerileyerek.

“İş demişken, seni işe almakla ilgili konuşalım isterim.”

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. “*Beni işe mi almak istiyorsun?*”

“Doğru duydun.”

Uzun bir sessizlik oldu. Ciddi olmadığını söylememi istermiş gibi bana dik dik baktı. Ben de cevaben kollarımı göğsümde birleştirdim. “Ne zaman başlayabilirsin?”

Bana sinirli bir şekilde baktı ve ağır botlarını toprak zemine sürterek uzaklaştı. Bu sırada, sesi havada çınlıyordu: “Hiçbir zaman!”

DIEZ

Yeni kesilmiş odunlar, mutfaktaki ocakta çatır çatır yanıyordu. Ocağın üzerindeki demliği dikkatle aldım. Ekmek sepetini karıştırıp en iyi ekmeği arayan Lola, tereyağı yok diye kendi kendine homurdanıyordu. Çay için iki kil kupaya sıcak su boşalttım.

Ofelia bu gece yoktu ve babam, sıcağa rağmen üst katta, battaniyelere sarınmış vaziyette dinleniyordu. Dokunulmamış bir kâse kemik suyuna canım sıkılarak baktım. Babam, gün boyunca uyuyor, arada bir sadece birkaç dakika uyanıyordu. Beni sormuştu ama çiftlikteki işim, zannettiğimden uzun sürmüştü. Eve yemekten sonra gelebildim. Çünkü Santavilla'nın ana yolu çok kalabalıktı. At arabamız, La Giralda'nın önüne yanaştığında, çoktan gece olmuştu. Gremio de Sanadores'ten biriyle konuşmamıştım ama Lola benim sormadığım soruları sormuştu.

“Şifacı...”

“Eva,” diye düzeltti Lola.

“Doğru,” dedim. “Yapabileceğimiz tek şeyin babamı rahat ettirmek olduğunu mu söyledi?”

Lola sepetten uzun ve altın sarısı, mükemmel bir ekmek çıkardı. “Eva, bandajları değiştirip merhem sürmesi için sabah birini gönderecek.” Bana baktı. “Ayrıca ödemeyi de sordu.”

Midem kasıldı. “Ne kadarmış?”

“Fatura şurada,” dedi, duvarın dibindeki ahşap masayı göstererek. Masanın yanına gittim ve bir not buldum. Kâğıt düz; el yazısı okunaklı ve netti. Gremio de Sanadores’e 92 riyal borcum olduğunu gördüm. Korktum. Kâğıdı masaya bırakıp, mutfak adasına bir tabure çektim.

“Arturo sana ‘hiçbir zaman’ derken, asla *hiçbir zaman* mı yoksa ‘bana bir kez daha ama bu defa kibarca sor’ gibi bir manası olan *hiçbir zaman* mı dedi?” diye sordu Lola.

“Kibar *olmadığımı* nereden biliyorsun?”

“Kibar mıydın?” Çekmecedan aldığı bir bıçakla ekmeği dilimlemeye başladı. “Lütfen *reçel var* de, yoksa bu ekmek, beklen-tilerimi karşılamayacak.”

“Domates reçelimiz var. Bir yerlerde.” Lola’nın yüzü aydınlandı ve ben de gülümsedim. Ofelia, domates reçelini ayda sadece bir kez yapardı. Çayımdan bir yudum alıp, soruyu düşündüm. “Garip bir sohbetti. Eleştirel yaklaşmış olabilirim.”

“Yakışıklı mı?”

Gözlerimi devirdim. “Ne alakası var?”

“Ha! Demek ki yakışıklı.” Bıçağı kaldırıp ucunu bana çevirdi. “Öyle olmalı. Biri bu soruya böyle *hayır* diyorsa, adam yakışıklı demektir. Kendini suçlu hissetmeden *hayır* dediğini hayal etsene.”

“Ben hep *hayır* derim.”

“Sen dersin ama burada benden söz ediyoruz.”

“Ben de ejderhayı ve terbiyeciyi nereden bulacağımdan ve hangi parayla karşılayacağımdan söz ettiğimizi sanıyordum.”

“Nasıl yani?” Dilimlemeyi bitirdi ve rafta bulduğu reçeli tehlikeli bir şekilde ekmeğe sürmeye başladı. “Buldun ya işte.”

“Lola, onu zorla çalıştıramam ya! Arturo, *hayır* dedi. Hatta ‘hiçbir zaman’ dedi.” Dudaklarımı birbirine bastırdım. Ona yalvaracak değildim. Eğer benim için çalışmak istemiyorsa, gidip tekrar soracak hâlim yoktu.

“Sen iyi misin?”

“Elbette iyiyim,” diye çıkıştım. “Neden olmayayım?”

“Bir şeyi istediğine karar verdiğinde geri adım attığını hiç görmedim de ondan. Ve bu ejderha terbiyecisini istiyorsun.” Kaşlarını oynattı.

“Saçmalama. Onu istediğimden değil. Ona ihtiyacım var.” Üzerinden reçel damlayan ekmeği iterken, gelecek hafta alacağım domateslerin bana kaç mal olacağını düşündüm. “Çok reçel sürmüşsün.”

“Tereyağınız yok,” dedi omuz silkerek. “Ekmeği tamamlamam gerekiyordu. Peki, ona nasıl ödeme yapacağını düşündün mü?”

“Ofelia, iki atı ve arabalardan birini sattı. O para ve beş elbisenin satışından gelen para ile La Giralda’nın tamir ve ihtiyaç masrafları karşılanır. Artı, babamın bakım masrafları da. Kısacası cevabım *hayır*, düşünmedim.”

“Ama elinde 500 riyal kaldı, değil mi?”

Başımı öne doğru salladım. “Onunla ejderha alacağım. Arturo’ya fazla bir şey kalmaz. Ücreti pahalıdır.”

Lola çekmeceleri gürültüyle karıştırmaya başladı. Gözlerim kocaman oldu. “Ne arıyorsun?”

“Çikolata. Koca bir tane yemen lazım.” Kâğıda sarılı bir paket kaldırdı. “Buldum.”

Küçük bir parça kesip bana uzattı. Daha sonraya saklamak için hemen tabağıma koydum. Tatlı yiyecek havamda değildim. “Gracias.”

Kendine de bir tane aldı ve koca bir parça ısırды. Ekmeğin köşesiyle oynayarak, “Babam, annemin mücevherlerini gardırobunda saklıyor. Ama bu biraz haddimi aşmak olur. Onları satmak bana fazlasıyla şahsi ve yanlış geliyor,” dedim.

“Taşların yerine yenileri konulabilir,” dedi tabureye oturarak. “Ama babanın hayatının yerine yenisi konmaz. Hector’dan biraz daha para istesen?”

“Bunu yapamam. Zaten benden annemin bazı elbiselerini satın aldı.” Tabağı ittim. “Kendi kendimize gelin güvey oluyoruz. Para ödemekten endişe edeceğim terbiyecim ya da ejderhalarım yok ki!”

“Ciddi misin? Tüm sorunlarının çözümünün o olduğunu her an anlayacaksın...”

“Bunu zaten *biliyorum*.”

“...ve sana *evet* demesi için ona ne teklif etmen gerektiğini de bulacaksın.”

“Oraya geri dönemem. Benim de bir gururum var.”

Lola, ne kadar aptal olduğumla ilgili bir şeyler mırıldandı. “Ben de sana gidip yalvarmanı söylemiyorum... Onun zayıf noktasını bul ve istediğini elde etmek için koz olarak kullan diyorum.”

“En büyük arzusunu bana anlatacağını nereden çıkardın?”

“Sen kendini tanımıyor musun? Benim tanıdığım Zarela Zalvidar son derece ikna edici olabilir. Senin etkileyemeyeceğin hiç kimse yok.”

“Ama ben çekici biri değilim ki.”

“Saçmalık.” Elini salladı. “Herkes senden hoşlanır.”

“Hayır, hoşlanmaz.” Aklıma, performanslarımdan birini sergilerken, kalabalıktan yükselen homurtular geldi. “Annemi sevdikleri için bana tolerans gösteriyorlar, hepsi bu. Çok az insan gerçek beni görüyor. Kavgacı biriyimdir.”

“Sadece iyi uyumamışsan ya da korkunç bir baskı altındaysan. Yani hasta bir ebeveynle uğraşıp, bir yandan da evini ayakta tutmaya çalışmak gibi.”

“Yani kavgacı biri gibi davrandığımı söylüyorsun.”

“Arturo denen adama öyle davranmış olabilirsin,” dedi hafifçe gülümseyerek. “Ama oraya tekrar git ve *hayır* cevabını kabul etme.”

“Etkileyici davranarak.”

Çay fincanını kaldırıp beni selamladı. “Kendin gibi davranarak.”

Çayını bitirdi ve yanıma geldi. Beni başımdan öptü ve tabağında kalanları bitirdi. Dokunulmamış yemeğime boş gözlerle baktım. Satabileceğim daha çok şey olmalıydı. Hiç kimsenin fark etmediği bazı şeyler kayıptı.

Benim yerimde annem olsaydı ne yapardı diye düşünerek mutfaktan ayrıldım. O, geri adım atacak ya da korkuyla karar alacak biri değildi. Dans etmeyi, yelpaze boyamayı ve büyüyü severdi ama bunlar, onun şımarık yanlarıydı. Annem, alanında uzmandı; her gün saatlerce pratik yapar ve arenamızı büyük bir soğukkanlılıkla işletirdi.

Babam gezgindi, annem de onun hep geri döndüğü güvenli liman.

Fuayeye taşıdığım mumun ışığını saymazsak, La Giralda karanlık ve sessizdi. Ana merdivenlerden babamın odasına çıktım. Küçük mumun titreyen alevi, duvarlarda canavara benzeyen şekiller oluştuyordu. Taşa sürten farelerin çıkardığı gibi hafif bir ses işittim.

Listemdeki bir sonraki madde: Birkaç kedi al.

Yavaşça babamın odasına yaklaştım ve kulağımı serin ahşap kapıya dayadım. Ateşi, onu uyandırıyor, huzursuz ve rahatsız ediyordu. Gözlerimi kısarak karanlık koridora baktım, babamı uyandırabilecek bir ses var mı diye kontrol ettim. Ama derin bir sessizlikten başka bir şey yoktu.

Annemin mücevherleri, babamın dolabının en üst rafındaki fildişi bir kutuda duruyordu. Çoğu kıyafetini bağışlamıştık ama babam, anneme yıllar boyunca hediye ettiği taşlar konusunda bana güvenmemiştii. Belki de buna hazır değildi ya da *benim* hazır olmadığımı düşünüyordu. Sebep her ne ise, annemden kalan şeyler hakkında hiç konuşmazdık: Düğün tokası, evliliklerinin onuncu yıldönümünden kalan inci bileziği ve birlikte sergiledikleri ilk performansta binlerce kişinin önünde anneme evlenme teklif ederken verdiği yakut yüzüğü hakkında hiç sohbet etmemiştik.

Evlilik teklifinin hikâyesi, Hispalya sınırlarının kilometrelerce ötesine yayılmış, özel opera locaları ve tavernalardaki sohbetlerde paylaşılmış, yüksek sosyetenin arasında konuşulmuştu. O yüzük, annemin mücevherleri içinde en sevdiğimdi. Altın halkanın üze-

rine şık bir yakut taş konmuş ve narin bir desenle süslenmişti. Annem bu yüzüğü bir yerden bir yere seyahat ederken kaybetmekten korktuğu için sadece sahnede ve Santivilla'da dolaşırken takardı.

Yakut taş, tek başına bile sıra dışıydı.

Ancak paha biçilmez olmasının sebebi, Eulalia'ya ait olmasıydı.

Babam, annemin elbiselerini sattığım için beni affedebilirdi ama nikâh yüzüğünü satarsam bana bir daha asla eskisi gibi bakmazdı. Ama satmazsam da gelecek ay geçinecek parayı nereden bulacaktım? Annemin nikâh yüzüğü çok fazla para ederdi. Yeni bir terbiyeci tutmaya, yeni ejderhalar almaya, La Giralda'yı tamamen onarmaya, herkesin karnını doyurmaya ve babamın bakımına yetecek kadar para sağlardı.

Botlarımı çıkarıp, babamın kapısını yavaşça ittim. Kapı, davetkâr bir biçimde açıldı. Karanlığa alışan gözlerim, yüzükoyun bir vaziyette hafifçe horlayarak uyuyan babamı buldu. Sonra dikkatimi gardıroba yönelttim. Onu çalmak üzere olduğuma inanamıyordum. Çıplak ayaklarım ve suçluluk duygusuyla dolu kalbimle odaya girdim.

Perdóname, Papá. Lútfen beni affet.

Ertesi gün annemin yüzüğünü 2000 riyale sattım.

Konu kapanmıştı ve öğlen yemeğinden birkaç saat evvel odama geri dönmüştüm. Gün ışığı odamı ısıtıyordu. Perdeler açıktı ve birkaç beyaz bulutun süzüldüğü masmavi gökyüzü çok güzel bir günü vadediyordu. Kapının kilitli olduğundan emin olunca, büyük çantanın içindeki riyalleri yere boşalttım. Bana göz kırpan altın paraları sayıp, üç yığına ayırdım.

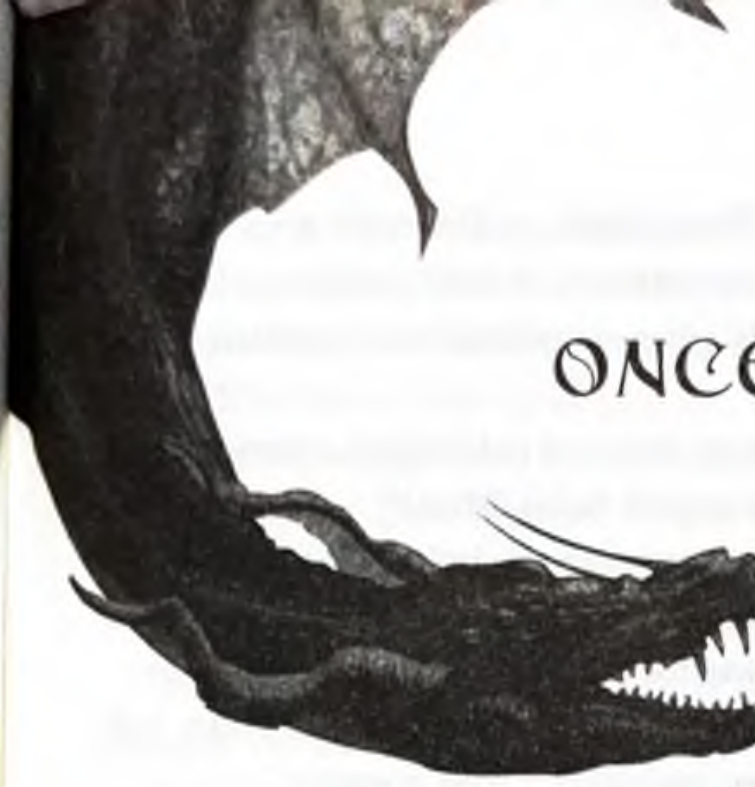
Ellerimin feci hâlde titrediğini göz ardı etmeye çalıştım ve paraları tek tek saymaya odaklandım. En büyük pay, ejderhalarla yeni terbiyeciye gidecekti. Diğer iki pay, daha küçüktü ama

La Giralda'nın onarımıyla babamın ilaç ve bakım masraflarını karşılardı. Arenamız kapalı olduğu için gelirimiz yoktu. Parayı bir daha saydım ve en büyük yığından bir avuç aldım. Onları, günlük harcamalar için bir kenara ayırdım. Ofelia, ahır için malzeme ve bizim için yiyecek almak üzere sürücüyle birlikte mercadoya gitmişti. 10 altın parayı da alıp acil durumlar için ayırdım.

Kalan beş yığına baktım. Bu kadardı işte. Bir aylık masraflarımızın tamamına yetecek para bu kadardı. Her ne olursa olsun, La Giralda dört hafta içinde kapılarını tekrar açmalıydı.

Hazır olacak mıydık?

Ben hazır olacak mıydım?

ONCE

Araba çok sıcaktı. Ensemden akan terler kumaşı ıslatıyordu. Biraz ferahlamak için desenli yelpazemi kullandım ama hiç tatmin olmadım. Arabanın camından dışarıya baktım ve Esparanza Ranch'i görünce sevindim. Birkaç dakikamız kalmıştı ama saniyeler bile bana çok uzun geliyordu.

Bu defa mantıklı giyinmiştim. Üzerimde, ince ve hafif bir etek, her şeyi yerli yerinde tutan kalın bir deri kemer ve krem rengi ince bir gömlek vardı. Ayaklarımda, en sevdiğim sandaletlerim vardı. Uzun saçlarımı örüp, başımın üzerine bir taç gibi toplamıştım. İnatla dışarıya fırlayan saç tellerimi, sabırsızlıkla düzelterek yerlerine ittim. Sallanarak giden arabanın tabanında, nikâh yüzüğünün satışından elde ettiğim riyallerle dolu deri bir çanta vardı.

Yolculuğum nihayet sona ermişti. Parayı alıp dışarı çıktım. Güneş ışığı yüzünden gözlerimi kısmak zorunda kaldım. Ön kapılar açıldı. Don Aguilar, elinde bir çuval ve yediği meyveyle görüş alanıma girdi. Beni görünce gözleri büyüdü ama sonra bilgiç bilgiç gülümsedi hemen.

"Çabuk döndün?"

"Buenos días," dedim. "Sizden ejderha alacaktım ama galiba bir yere gidiyorsunuz?"

Özür diler gibi baktı. "İş seyahatine gidiyorum. Ama konuyu onunla halletmek seni rahatsız etmezse, Arturo yardımcı olabilir."

"Aslında buraya onu da görmeye gelmiştim, o yüzden sorun olmaz."

Don Ignacio sırttı. "Arturo'nun seni beklediğini sanmıyorum."

"Beklemiyor. Kendisini nerede bulabilirim?"

"O, benimle birlikte evde yaşayan tek işçim. İlk yemeğini yiyor olmalı. Üçüncü kahvesini içmeden ayılamaz ve çok huysuz olur," diye uyardı. "Zira ejderhalarla birlikte şafakta uyanır."

Lola'nın da huysuzluğunu bildiğim için Arturo'nun ruh hâliyle baş edebileceğimden emindim. "Yolu gösterin."

"Kavun ister misin?"

"Pardon?"

Çuvalından mükemmel yuvarlaklıkta bir meyve çıkardı. "İnan bana, hayatında yediğin en lezzetli şey olacak. Arturo'dan sana bir tane kesmesini isterim."

Kaşımı kaldırdım. "Eminim ki bunu seve seve yapar. Her ne kadar kavununuzu merak etsem de onu istemediği bir şeye zorlamak hoşuma gitmez. Ben kendi işime baksam daha iyi olur."

"Saçmalık. Biraz denemelisin," dedi ve beni demir kapıdan geçirip düz, kare şeklindeki evine götürdü. Tezek ve çamurdan yapılmış olan evin demir menteşeli, düz, ahşap bir kapısı vardı. Girişin hemen önünde, tüye benzeyen çimenler ve kaktüsler etrafı süslüyordu, ev çok sıradandı ama sade ve sağlam yapısında bir şey vardı. Eve hayran olmamak elimde değildi. Sanki *ben dü-rüstüm* diyordu. Asla pohpohlanıp şımartılmayacağın ama çok iyi bakılacağın güvenli bir yer gibiydi.

İçeriye girdik. Don Aguliar, eski bir paspasa ayaklarını sildi, ben de kumlanmış sandaletlerimi aynı şekilde paspasa sürterek temizledim. Evin içi de dışı gibi sıcacıktı. Duvarlar, kullanılan harcın orijinal bal rengine bırakılmıştı. Yerler sarımsı kahverengi klasik Hispalıya fayanslarıyla kaplıydı. Çeşitli girişlerin önünü, saksıların içindeki çöl çiçekleri ve kaktüsler süslüyordu ve her yerden aynı anda deri, tozlu sayfa ve keten kokusu yükseliyordu.

İhtiyar caballeronun peşinden, evin arkasına doğru yürüdüm. Adamın omuzları çöküktü, yüzünde yorgun bir ifade vardı. Sanki hayata karşı bir düello kazanmış gibi ağır ağır hareket ediyordu. Koridorun sonu geldiğimizde, ihtiyar döndü ve iki elini sallayıp duvara tutundu. Hemen koluna girdim.

“İyi misiniz, Don Ignacio? Lütfen bana tutunun da birlikte yürüyelim.”

Adamın ince dudakları gülümser gibi kıvrıldı.

“İyiyim,” dedi. “Belki biraz hasta olabilirim. Bu yaşta hasta olmayan var mı?”

Beni kütüphane olarak kullanıldığı belli olan, makul büyüklükte güzel bir odaya götürdü. Duvarlarda cevizden yapılmış raflar, raflarda her renk ve kalınlıkta, kumaş veya deri ile bağlanmış kitaplar vardı. Odanın ucunda, şık bir çalışma masası ve masaya bacaklarını uzatmış, dumanı tüten kahvesiyle oturan Arturo duruyordu. *El Correo* gazetesi, yüzünü saklamıştı ama o dalgalı ve gür siyah saçları nerede görsem tanırdım.

“Arturo,” dedi Don Ignacio. “Burada seni görmek isteyen çok güzel bir kadın var.”

Gazete hafifçe indi ve bir çift siyah göz, bana doğru havalı bir şekilde baktı. Gazeteyi tekrar kaldırdı ve yüzünü yine kapattı. Öfkeden kanımın kaynamasına neden olan, son derece saygısız bir tavırdı bu.

“Bu insanla bir işim yok.”

“Arturo,” dedi Don Ignacio, yarı kızgın yarı esprili bir şekilde. “Ben sana potansiyel müşterileri korkutma konusunda ne söyledim? Lütfen kibar olmaya çalış.”

Gazeteyi kenara koydu ve arkasına iyice yaslanarak nasır tutmuş ellerini birleştirdi. Soğuk bakışlarını gözlerime dikti. “¿Todo bien?”

“Gayet iyiyim. Ya sen?”

Sorumu duymazdan geldi. “Susadın mı?”

Gözlerimi kıstım. “Şu an değil.”

“Aç mısın?”

“Yiyip geldim.”

“Acayip sıcak, öyle değil mi?”

“Kesinlikle öyle.”

Arturo, gözlerini patronuna çevirdi. “Bütün kibar cümlelerim rükendi. Başka bir cümle daha var mıydı?”

Don Ignacio, sabırsızlanmış gibi genzinden bir ses çıkardı. Bir şey söylemek için ağzını açmıştı ki saat çalmaya başladı. Saçlarını, dümdüz olana kadar geriye doğru yatırdı. “Gitmem lazım, araba ağzına kadar dolu. Çiftliği birkaç gün idare edebilece...” Arturo’nun kaşlarını çattığını görünce sustu. “Sadece emin olmak istedim. Señorita Zalvidar’a kavun keser misin?”

“Aç değilmiş.”

Arturo’nun ses tonu beni sinirlendirdi. “Kendi adına konuşabilir.”

Dikkatini bana çevirdi. “Konuştun zaten. Ben senin ağzından çıkanı söyledim.”

“Eğer bu genç hanımefendiyi ağlatırsan,” dedi Don Ignacio, kaşlarını sertçe çatarak, “sana çok kızarım.”

Arturo gazeteyi bırakıp ayağa kalktı. Belli ki burada işinin bittiğini ifade etmeye çalışıyordu. “Yarım saat içinde araziye çıkacağım. Huzura ihtiyacım var, o yüzden kimseyi ağlatmak gibi bir niyetim yok. Hele de kendi sorgulanabilir tavırlarına bakmayan sosyetik bir kıızı.”

Don Ignacio, çaresiz gözlerle bana baktı. “Ben seni yolcu edeyim.”

“Gitmiyorum,” dedim sertçe. “Ama ben sizi tutmayayım. İyi yolculuklar. Son ağladığımda çok iyi bir sebebim vardı. İnanın, bu sohbet beni ağlatamaz.”

Kaşlarını oynatarak gülümsedi. Onu şaşırtmıştım. “Arturo, eğer bu dik başlı genç hanım bir şekilde seni kendisiyle çalışmaya ikna ederse, lütfen ben dönene kadar işin başına Joaquín’i koy.”

Terbiyeci utanarak kaşlarını çattı. Don Ignacio’nun onu susturması, beni biraz büyülemişti. Çiftlik sahibi güldü ve omzumu sıktı.

“Buen viaje,”³⁸ dedim.

“Gözünü korkutmasına sakın izin verme,” dedi. Eğilip yanı-
ğımdan öptü. “Dilediğin zaman gelebilirsin, hatta istersen son-
suza dek burada kalabilirsin de.”

Arturo, gazeteyi kapalı bir vaziyette tutmuş, kütüphaneden
ayrılan patronuna şüpheli ve şaşkın gözlerle bakıyordu. Don
Ignacio, Arturo’ya son bir sinsi bakış daha fırlatıp dışarı çıktı.
Arturo, aklından bir şeyler geçiriyordu ve bulduğu cevaptan hoş-
lanmamış gibiydi.

“Ne oldu?”

“Tuhaf davranıyor,” dedi. “Genelde, birinin varlığından hoş-
lanmadığımı belli ettiğimde, bizi bir araya getirmemek için me-
safeyi korur.” Sırıttı. “Bizi baş başa bırakmasının bir nedeni var.”

“Neymiş o neden?”

Omuz silkti. “Sanırım romantik bir neden.”

“Bu çok saçma.”

“Bence de,” dedi buz gibi bir sesle ve *El Correo*’yu açıp oku-
maya devam etti; masadan bir lokma et düşmesini hevesle bekle-
yen bir köpek misali başında dikilmiyormuşum gibi.

“Baştan başlayalım,” dedim, neşelenmek için kendimi zorla-
yarak. “Lütfen gazeteyi indir de konuşalım. Çok kısa sürer.”

Arturo, dediğimi yapıp beni şaşırttı. Ama gözlerinin rafların
üzerindeki saate takıldığını fark ettim. İçimden öfkeyle tısladım.
“İlk görüşmemiz tam bir felaketti...”

Suratını astı.

“Ancak o konuyu kapatıp ilerleyebileceğimizden eminim. Baş-
ta, benim şımarık bir aristokrat olduğumu sandığın açıktı, ki bu
son derece yanlış. Ben çok çalışkan performans sanatçıların kızı-
yım. La Giralda’nın başına... çok talihsiz bir olay geldi. Buraya
bir ejderha satın alıp, seni arenamızda terbiyeci olarak kiralamak
için geldim. Babam iyi değil, o yüzden onun yerine ejderha ma-
tadoru rolünü ben üstleneceğim ve bana öğretmeni çok isterim.”

³⁸ *İsp.* Buen viaje: İyi yolculuklar.

"Señorita," dedi Arturo, hafif soğuk bir sesle, "ben *eğlence* olsun diye ejderha katledilmesinden tiksiniyorum. Teklif ettiğin pozisyonla ilgilenmiyorum. Buen dia."

"Ama..."

"Çıkışı biliyorsun, değil mi?"

Her şeyi kırmızı görüyordum. Beni ve babamın işini önemsemeyen, bana dilediği gibi emredeceğini sanan bu kibirli tavra katlanamazdım. Ellerimi masaya vurdum. "Ejderha dövüşü, üç bin yıllık bir Hispalya geleneğidir. Bu, bir sanat şekli ve kim olduğumuzu, kültürümüzü ifade edip yansıtmaya biçimimizdir. Ejderha matadorları sanatçıdır. Benim *babam* bir sanatçı. Bundan nasıl tiksiniyorsun?"

"Yanlış da ondan."

"Ejderhalar sürekli Santivilla'ya saldırıp her yıl bir sürü insanı öldürürken, nasıl böyle düşünebildiğini anlamıyorum. Ejderha dövüşü, yaşayan bir tarihtir. Bunu yapmak cesaret, asalet ve onur gerektirir."

Gazeteyi unutup öne doğru eğildi. "Cinayet de gerektirir. Sen ona tarih diyorsun, bense modası geçmiş."

"O hâlde neden onları avlıyorsun?" diye bastırdım. "Neden *burada* çalışıyorsun?"

İnatla sessiz kaldı. Bu konuşma hiçbir yere varmıyordu. Masadan çekildim ve burnumu ovuşturdum. Lola, *onun zayıf yönünü bul*, demişti. Odada volta atarken, Arturo'nun güneydeki karla kaplı dağlardan esen soğuk rüzgâr gibi delici bakışlarını üzerimde hissettim.

Derken aklıma Don Ignacio'nun söyledikleri geldi.

"Burada mutsuzsun," dedim sonunda. "Öyle olmalısın. Eski bir ejderha matadoru olarak, ejderhaların nereden geldiğini herhalde en iyi sen bilirsin. Hepsi avlanıp getirilir..."

"Sürüklenir," diye düzeltti.

"Ringe sürüklenir," dedim. "Dövüşü kazanıp matadoru öldüremezlerse genelde kendileri öldürülür. Ama tersi durumda da

ceza olarak anneleri öldürülür. Ve sen de ringlerde dövüşmeyi reddeden biri olarak, ejderhaları avlamada uzmanlaşmış bir çiftlikte çalışıyorsun. Bana bu durumu açıkla.”

Koltuğuna yaslandı ve kollarını göğsünde birleştirdi. “Kendime göre sebeplerim var ve bunları seninle paylaşmak zorunda olduğum nerede yazıyor, hatırlamıyorum doğrusu.”

“Dalga geç bakalım.”

Yüzünde taş gibi bir ifade vardı.

“İyi.” İç çektim. “Belki de başka bir yerde iş bulamıyorsundur. Ne de olsa Gremio de Dragonaderes’te eğitim alıp oradan mezun oldun. Farklı bir loncada, farklı bir yeteneğini geliştirmek için artık çok geç. Bunun için fazla yaşlısın.” Gözlerini gözlerime kilitleyen ve her seferinde korkutucu bir ritimle bana bakan Arturo’nun suratı asıldı. “Demek ki ejderha avlamak için burada sıkışıp kaldın.”

“Don Ignacio, yaralı ejderhalarla ilgilenmeme izin veriyor,” diye çıkıştı. “Onları vahşi yaşama geri salıyorum.”

Onu kurnaz gözlerle süzdüm. “Ama bu sana yetmiyor, değil mi? Lanet bir sebep yüzünden onların *hepsini* güvende tutmak istiyorsun.” Gözlerini tehlikeli bir biçimde kıstı. “Ama bunu yapamıyorsun. Öte yandan, düzgün bir gelirin de yok. En azından Hispalyada.”

Deri çantamı kaptığım gibi içindekileri masaya boşalttım. 325 altın para, art arda ahşap masanın üzerine yığıldı.

Arturo, gözlerini yüzümden hiç ayırmadı. Ama omuzları kasıldı. Parmakları gerildi. Sezgilerim alevlendi ve zarları attım.

“İşte, baştan başlaman için sana bir şans. Yeni bir işin hayalini kurman için. Belki de,” dedim yumuşak bir tonla, “kendine bir arazi satın alırsın. Ejderhaların için bir sığınak yaparsın, onları özgürleştirir ve ringlerden uzak tutarsın. Onları Büyü Loncasından da zehir ve sihir yapmak için paramparça edilmekten de korursun.”

Gözlerini paralara çevirdi. “Lanet olsun sana.”

“325 riyal,” diye fısıldadım. İfadesiz bir yüzle paralara bakışını bekledim. Tavırları vahşi bir ejderhanınki gibi değildi artık.

“Riyallerini al ve git.”

Sözleri çok netti ama ben yolun sonuna geldiğimi kabul etmek istemiyordum. Ejderhaları ve beni eğitecek başka birini bulabilirdim ama işlerin kötü gitmesinden, başıma gelen şeylerden artık çok sıkılmıştım. “Benim için çalışmayı kabul edene dek gitmiyorum. Yapacağın en doğru hamle bu olur. İkimiz için de.”

Ayağa fırladı. Altındaki deri sandalye arkadaki duvara çarptı. “Defol.”

Dediğini yaptım ama baştan çıkarıcı bir şekilde ışıldayan paraları masanın üzerinde bıraktım.

DOCE

Uzağa gitmedim. Hatta çiftlikten çıkmadım bile. Ön kapıda durup, işaret parmağımı belime vurarak bir sonraki hamlemi düşündüm.

Omuzlarımı dikleştirip araziye doğru yürüdüm. Ejderha kafesleri görünmeye başlayınca gerildim. Kafeslerin içindeki yaratıklar huzursuzdu. Santivilla arenalarına götürülecek olan düzinelerce farklı cins vardı. Ejderha dövüşlerine ev sahipliği yapan tek ülke bizdik... Hepsi her yerde avlanıp öldürülürdü. Bu, herkes için sağ kalma mücadelesiydi. Ancak bizim için kontrol ve sanat demekti. Başka hangi sanatçı performans sergilerken ölümle burun buruna geliyordu? Canavarlara karşı zafer kazanmanın mümkün olduğunu göstermek için risk alıyorduk. Sürekli olarak ejderha saldırısı riski altında yaşayan Hispalya halkına cesaret vermek için dövüştüğümüzü, Asociación'un neden göremediğini bir türlü anlamıyordum.

Yaratıklar yanlarına yaklaşan herkese kükrüyor, ete olan açlıklarından kıvranırcasına toprağa pençelerini batırıyorlardı. Onları özgürlüğe götürmesi gereken kanatları işe yaramıyordu. Bu canavarlara acımam gerekirdi. Ama benden aldıkları şeyden sonra, acımıyordum.

Araziyi taradım ve aradığım şeyi buldum. Yuvarlak bahçe, ejderha ringlerine bakıyordu ve çakıl taşıyla kaplıydı. Saksıda duran yapraklı bir bitkinin hemen yanında, eski bir ahşap bank vardı. Sırtarak banka oturdum. Arturo araziye gelmek için arka kapıyı kullanacaktı ve ahşap bankın önünden, bahçeden geçecekti.

Önümden geçecekti.

Sabırsızlıkla ayağımı taşa vururken, güneş gökyüzünde ısırlı ısırlı parlıyordu. Saç diplerim terlemişti, gün ışığı tenimi karıncalandırıyordu. Etime sivri dikenler batıyordu sanki. Ejderhalar, tepenin ucundan, soğuk ve sürüngen gözleriyle merakla ve açlık içinde beni izliyordu. Birkaç işçi, tarlalarda çalışıyor, sığırları güdüyor ve küçük bir koyun sürüsüne çobanlık ediyordu. Onlar da kaşlarını çatmış, bana bakıyorlardı.

Başımı çevirdim ve kıvrılarak yükselen çöl tepelerine odaklandım. Bu çiftlik sahibinin burada yaşamayı tercih etmesinin nedenini bir kez daha merak ettim. Aslında sormalıydim.

Yarım saat daha geçti. Açlıktan midem guruldarken, kararlı duruşum biraz güç kaybetti. Burada beklemekle aptallık mı ediyordum? Arturo kolay kolay ikna olan biri değildi. Sadece Flamenko gösterileri yapsak ne olurdu? Yeni dansçılar tutar, yeni danslar tasarlar...

Elbette işe yaramazdı.

Santivilla halkı, ejderha dövüşüne meraklıydı. Kendi dansımı sergilediğimde kalabalıktan yükselen hayal kırıklığı nidalarını bir kez daha hatırladım. O karmaşada, beni nasıl suçladıklarını duyabiliyordum: *Gerçekten anneni geçebileceğini mi sanıyorsun?*

Arka kapı ardına dek açılınca, irkildim. Arturo, elinde gazete ve kahvesiyle dışarıya çıktı. Beni görünce donakaldı, elindeki kahvenin birazı üzerine döküldü.

Gülümsedim. "Bir kahveni içerim."

Sersemledi, bağıracaktı gibi ağzını açtı ama ne söyleyeceğini bilemedi. Herhalde ilk kez, biri ona açıkça itaat etmiyor, söylediğine karşı çıkıyordu. İnsanlara ve yaratıklara sözünü dinletmeye alışmıştı.

Ama ben onlardan biri değildim.

"Sana söyledim. Kabul edene dek gitmiyorum," dedim sert bir sesle.

Sonunda kendini topladı ve her kelimeyi üzerine basa basa yüksek sesle söyledi: "Burası, senin mülkün değil. Özel arazidesin."

"Senin de mülkün değil."

Nihayet beni anlar gibi kaşlarını çattı. "Don Ignacio döndüğünde seni buradan atmaz mı sanıyorsun?"

Yavaşça başımı iki yana salladım. "Hayır, hatta bence beni yanına alır. Sonsuza dek burada kalabileceğimi söyledi."

"Bunu *gerçek anlamda* söylemedi."

"Sen *evet* diyene kadar bu bankta oturacağım. Beni eğitmeyi kabul edene kadar, gece gündüz."

Dudaklarının rengi soldu. "Fikrimi değiştirmeyeceğim."

"Ben de."

Düşünceli bir hâlde ayaklarına baktı. "Don Ignacio, ihtiyacın olan ejderhaları sana satar."

"Yetmez," dedim yumuşak bir sesle. "Benim sana ihtiyacım var."

Dikkatini yerden çekmedi ama şaşkınlıkla irkildi. Kıvırdığı gazeteyi daha sıkı kavradı. İkiye böleceğinden korktum. "Ben müsait değilim."

"Herkes müsaittir. Belirli bir bedel karşılığında."

Gözlerime baktı. "Kurak sezonda olduğumuza aldanmamak gerek, birazdan yağmur yağar. Ejderhalar bile yağmurdan nefret eder." Biraz daha sakinleşmişti, hafifçe gülümsedi. "Tüm gün burada oturamazsın."

Başarısız olacağımdan emin bir vaziyette uzaklaştı. Oysa kışkırtıldığım zaman daha da inatçı olduğumu bilmiyordu. Kendi kendime gülümsedim. Ben, Hispalya'daki en iyi ejderha dövüşçüsünün kızıydım. Öyle kolay kolay korkmazdım. Sandaletlerimi çıkardım ve parmaklarıma değen sıcak taşların keyfini sürdüm. Hava sıcaktı ama yanımdaki bitki biraz da olsa gölge yapıyordu.

Hiçbir şey beni buradan kaldıramazdı.

Araziye, tepenin ucundaki ejderha ringlerine baktım. Arturo en yakındaki kafese yaklaştı ve dönemeçli toprak patikayı takip edip girişe vardı. Demirleri kaldırıp yuvarlanarak kafesin içine girdi. Biri, ağır kalkanı iki eliyle kaldırıp telaşla ona doğru koştu.

“Toma, Arturo.”

Arturo dikkatini ejderhadan hiç ayırmadan, geriye uzandı ve geniş kalkanı tek eliyle aldı.

Zümrüt yeşili ejderha, hiç kıpırdamıyordu, devasa başını yana eğmiş, gözlerini ayırmadan Arturo’yu izliyordu. Bu sürüngen canavardan kendimi alamadım ve hafifçe eğilerek ona bakmaya devam ettim. Bedeni yılanı benziyordu. Uzun ve çatallı bir dili, elmas şeklinde kafası vardı. Midem sinirden neredeyse çürüyecekti ama Arturo’da hiçbir korku ya da gerginlik belirtisi yoktu. Uykuya dalmak üzere olan bir bebek kadar sakin, telaşsız ve güvende görünüyordu. Babama bu kadar benzemesi nefesimi kesti.

O bir ejderha matadoruydu.

Arturo kalkanını yavaşça burun hizasına kaldırdı. Kalkanın cilalı yüzeyinde yansımasını gören Culebra, irkilerek dişlerini gösterdi. Kendi yansımasıyla yüzleşmek, ejderhayı sinirlendirmişe benziyordu. Arturo, sanki onun kulağında vızıldayan bir sivrisinekti. Ejderha, kocaman başını öne doğru eğerek kumlara doğru nefes verdi. Kükreyerek kuyruğunu savurdu ve terbiyecinin gövdesini hedef aldı.

Savrulan kuyruk, göz açıp kapayıncaya kadar eğilen Arturo’nun üstünden geçti. Hareketleri güçlü ve kontrollüydü. Parlak canavar kuyruğunu yere çarptı ve gök gürültüsü gibi bir ses çıkararak kükredi.

Arturo, kalkanını kaldırdı ve ıslık çaldı. Bir, iki, üç kez. Sesi, çok tizdi ve şiddetli notalar saçarak havaya yükseliyordu. Ejderha, yarı sürünüp yarı kayarak terbiyeciden uzaklaştı ve sırtını demirlere dayadı. Demir parmaklıkları pençeleriyle sarsmaya ve kükremeye başladı. Ama sesi yırtıcı değildi.

Bu durum uzun bir süre daha devam etti, derken ani bir sessizlik oldu. Culebra, parmaklıklardan fırlayarak Arturo'ya doğru hamle yaptı. Yüreğim ağzıma geldi, ayağa fırladım. Çığlık atarak, yardım isteyecek oldum. Ama terbiyeci de aynı anda öne doğru fırladı ve koşarak, ejderhanın bükülmüş bacaklarının arasından geçti. Şimdi, canavarın diğer tarafındaydı, dimdik duruyor ve sırtıyordu. Onu ölümden koruyan tek şey elindeki kalkandı.

Suratındaki bu memnun ifadeyi ilk kez görüyordum, gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. Daha genç birine, ölümle burun buruna gelmekten son derece mutlu bir delikanlıya dönüştü. Arenada ejderhalarla yüzleşen ejderha matadorları da aynen böyle görünürdü. Dövüşmek için heyecanlanırlardı. Meydan okumak için heveslenirlerdi. Onurlarını savunmaya hazır olurlardı.

Asla onlar gibi olamayacaktım.

Ama hamleleri öğrenebilirdim. Paniklersem, hızlı olamazsam hayatta kalamazdım. Kararlılıkla kollarımı göğsümde birleştirdim. O, bana *evet* demeden, buradan gidemezdim. Arturo parmaklığı kaldırıp yuvarlanarak ringden çıktı ve ayağa kalktı.

Avını arayan ejderha, kuyruğunu savurarak arkasını döndü. Kaybettiğini anlayınca öfkeli bir çığlık attı. Terbiyeci, canavara sırtını dönüp kalkanı eline aldı. Yandaki demir kafese geçmeden evvel hızla bana dönüp baktı.

Güneşin yüzüme vuran ışığı altında, tepeye tünemiş, onu izliyordum. Beni fark edince kaşlarını çattı. Yüzündeki ifadeyi ta buradan görebiliyordum, *o denli* belirgin ve şiddetliydi. Koyu renk bir çizgi, yüzünü bölüyordu. Çiftliği terk edip bir daha asla geri dönmemem için sessiz bir talepte bulunuyordu.

Ancak hiçbir şey fikrimi değiştiremeyecekti.

Günün geri kalanı böyle geçti. Arturo, ejderhalarla çalıştı ancak neyi başarmaya çalıştığını bir türlü anlayamadım. Arada bir, gitmem için bana öfkeli bakışlar fırlatıyordu. Ama onun bu rahatsızlığı, beni daha da çok motive etti.

Ona ulaşmayı başarıyordum.

Güneş batınca, biri evin önündeki çanı çalarak günün bittiğini haber verdi. Demir kafesler sıkıca kilitlendi ve işçiler tarlalardan ayrılıp ahırlara gittiler. Arturo yanakları ve kaşları çamur içinde, siyah dalgalı saçları terden sırılsıklam olmuş bir vaziyette geldi. Beni tamamen görmezden gelip yanımdan geçti. Sadece kapıyı sert şekilde çarptığından varlığımın farkında olduğunu anlayabildim.

Ancak kapıyı kilitlediğini duyunca irkildim.

Karanlık çökmeye başlıyordu ve ben, bu açık arazide tek başıma kalmıştım. Güneş battığı için çölden soğuk bir esinti geliyordu. Tüylerim diken diken oldu. Pamuklu, ince gömleğim ve eteğim, estikçe tenime batan bu soğuk rüzgârdan koruyamazdı beni.

Arturo pencerelerden birinde belirdi, beni görünce uzaklaştı. Yarım saat sonra tekrar gelip camın arkasından bana baktı. Kollarımı göğsümde birleştirip gülümsedim.

Bir kez daha gözden kayboldu.

Mürekkep siyahı gökyüzünde pırıldayan yıldızlar bana arkadaşlık ettiler. Aşağıdaki canavarları düşünmemeye, onları kafeslerinde kapalı tutan demir kilitlere odaklanmamaya çalıştım. Altın sarısı ve kırmızı gözler bana dik dik bakıyordu. Avını izleyen yırtıcılar. Ürpererek gömleğimin kollarını indirdim. Ateş, demiri eritemez miydi? Elbette eritirdi. Tabii eğer hücreler büyümlü değilse. Bunu sormak akıllıca olurdu.

Bakışlarımı kaçırdım. *Bunu düşünme.* Eğer ejderhalar şimdiye kadar kafeslerini eritmediyse, bu gece de eritmezlerdi. Kendime anlattığım hikâye buydu ama midem yine de düğümlenmişti. Soğuk hava, kemiklerime; korku, yüreğime sinmişti. Bir an burada mı kalsam yoksa sıcak arabaya mı dönsem diye düşündüm. Ama buradan ayrılırsam geri adım atmış olurudum. Arturo, camdan baktığında beni göremez ve gittiğimi düşünüp kazandığını sanırdı.

Yan yattım ve bacaklarımı göğsüme çekip gözlerimi kapadım.

İrkilerek uyandım. Biri, tepemde eğilmiş, gölge yapıyordu. Uykulu gözlerimle ona baktım. Tepemdeki kişi geri çekilince, gün ışığı suratıma vurdu. Gecedен kalma soğuk hava çoktan gitmişti. Esneyerek kalktım ve kaslarımı gevşettim. Defalarca gelip pencereden bana bakan Arturo yüzünden doğru dürüst uyuyamamıştım. Belli ki o da uyuyamamıştı. Ahşap bank berbat bir yataktı. Ama yerde yatabileceğim kadar fazla çimen de yoktu. Çamurlu toprakta soğuktan donarak uyumak istemedim.

Tepemde dikilen kişi, küçük bir çocuktı ve utangaç bir ifadeyle gülümsüyordu. Sıska bir kızdı, koyu kahverengi teni vardı. Avucundaki kil kupadan duman çıkıyordu. Burnum, fındık aromalı bir koku aldı.

Tatlı bir melek gibi bana kahveyi uzattı.

İkramını kabul ettim. “Gracias.”

Kahveden bir yudum aldım. Bana bakıyordu. Ben de ona gülümsedim. Sırıttı ve koşarak uzaklaştı, tepeden aşağıya inip, uzun bir sıra hâlinde bekleyen insanların yanına gitti. Biri yemek pişiriyor olmalıydı çünkü yanaklarımda hissettiğim sıcak havaya tütsülenmiş jamón kokusu yayıldı. Midem guruldadı, hevesle kahvemden bir yudum daha aldım.

“Sana yemek yok.”

Sese döndüm. Birkaç metre ötemde duran Arturo'nun şapkasının altındaki asık suratını gördüm. Bakışları, elimdeki kupaya kaydı. Hiçbir şey söylemeden elini uzattı.

Üzülererek kahveye baktım. “Ama daha bir yudum almıştım...”

“Beni ilgilendirmez. Ver onu bana.”

“Ama susadım ve açım,” dedim yemeğin olduğu tarafa doğru bakarak.

“O zaman *evine* git de ye.” Elini uzatmaya devam etti.

Evim üç saatlik bir mesafedeydi ve buradan elim boş ayrılmamaya yemin etmiştim... Henüz gidemezdim. İç çekerek kupayı geri verdim. Aldı ve yanımdan uzaklaşırken kupayı dudaklarına götürdü.

Pislik.

Yemek sırası hızlı ilerliyordu. Herkesin elinde, kalın ekmek dilimleri, sert peynir ve tütsülenmiş jamón dolu küçük tepsiler vardı. Çan çaldı ve işçiler -muhtemelen bulaşıklar yıkanacağı için- yemek bölümünü terk ettiler. Tuvalet kabini var mı diye baktım ama bulamadım. Belki evin dışında bir tane daha vardı. Bankımdan kalkıp ilerledim ama girişte duran kaba bir görevli yolumu kesti.

“Ne yapmam lazım?”

Adam çarpık işaret parmağıyla bana ilerideki ağaç ve çalıları gösterdi. “Arturo, çalılığa gidebileceğini söyledi.”

“İhtiyacımı bu şekilde gidermem şart mı?”

“Evet,” diye homurdandı.

Doğa, kendimi derhâl rahatlatmam için bana baskı yapıyordu ama bir yanda da canım orada kalmak ve içeriye girmemi engelleyen bu adamla tartışmak istiyordu. Omzunun üzerinden içeri baktım ve masayı gördüm; kahvaltıdan kalan kâse ve tabaklar hâlâ toplanmamıştı.

Tabaklardan birini istememe fırsat kalmadan, “Artıklar, ejderhalar içindir,” dedi bir işçi.

“Elbette öyledir,” diye cevap verdim. Arkamı döndüm ve işimi halletmek için ağaçların yanına gittim.

Kısa bir moladan sonra geri döndüm.

Bankım gitmişti.

TRECE

Gözlerimi kırptırdım. Açlık ve susuzluk yüzünden yanlış gördüğümü sandım. Ama hayır, bank yerinde yoktu. Arturo -tıpkı *benden* kurtulacağını sandığı gibi- banktan kurtulmuştu. Arkamdan gelen yumuşak ayak seslerini duyunca kasıldım. Gelenin Arturo olduğunu anlamam için arkamı dönmeme gerek yoktu.

“Bankımı almışsın.” Omzumun üzerinden geriye doğru baktım. Gülümsemesi bronz teninde sinsice parladı. Gerçekten kazandığını sanıyordu.

“Canım tekrar dekore etmek istedi,” dedi.

Oflayarak döndüm ve araziye giden Arturo’nun arkasından baktım. Uyanan ejderhalar, özgürlük ve yemek arar gibi huzursuzlanmışlardı. Bir an için pes edecek gibi oldum. Eve dönebilirdim. Bu çok kolay olurdu. Arabam hâlâ buradaydı. Birkaç saniye içinde, La Giralda’ya gidiyor olurdum. Bu canavarlardan ve bu inatçı ejderha avcısından uzakta.

Omuzlarımı dikleştirdim.

Bana “sosyetik kız” derken takındığı yüz ifadesini hatırladım ve canım sıkıldı. Burada oyun oynadığımı falan mı sanıyordu? Pes etmeyecektim. Eğer şimdi eve dönersem, annemin nikâh yüzüğünü boşuna satmış olurdum. At arabamın beklediği yere yöneldim.

Sürücü, arabanın üzerine uzanmış; bacaklarını aşağı uzatmış, dinleniyordu. Atlar da tembel tembel otlamakla meşguldü.

“Hola,” dedim.

Sürücü hemen dirseklerinin üzerine doğruldu. “¿Lista? Eve dönmeye hazır mısınız, Señorita Zarela?”

Başımı iki yana salladım. “Burada kalıyorum.”

Sürücü gözlerini hayretle açtı. “¿Aquí?”

Başımı bir kez öne doğru salladım. “Lütfen, bir sonraki dövüş için ejderha bulmaya çalıştığımı ve yakında evde olacağımı babama söyleyin. Ofelia evi çekip çevirebilir, Lola da ona yardım eder.” *Bana yatak, temiz giysi ve yiyecek getirmesini söylesem mi,* diye düşündüm. Ama burada rahat olursam Arturo beni görmezden gelmeye devam edebilirdi. Eşyalarımı, La Giralda’dan gelen kadife yastıklarımı bakar ve yanımdan geçip giderdi.

Olduğum gibi kalmaya devam edersem, beni kabullenmeye mecbur kalacaktı.

“Ama...”

“İyi yolculuklar. Vaya con Dios.”³⁹ Arkamı dönüp, her adımda daha kararlı bir şekilde araziye doğru yürüdüm. Eğer gerekirse tüm gün ayakta dururdum. Pek çok şey olabilirdim -inatçı, çabuk sinirlenen ve rekabetçi- ama yalancı değildim. Söylediğim her sözün arkasındaydım ve eğer Arturo beni korkutabileceğini sanıyorsa, kararlılığımı hafife alıyor demektir.

Başarısızlık gibi bir seçeneğim yoktu.

Arturo, çiftlikten çıktı ve gün boyunca dönmedi. Ayaklarımın altı ağrıyana ve tozla kaplanana kadar tepede daireler çizerek volta attım. Eğer oturursam bir daha kalkamazdım. Tarlanın bir ucundan diğer ucuna koşturan işçiler, onlara bakmadığımı sandıkları anlarda beni izliyorlardı. Ben, onların gözünde, ejderha terbiyecisiyle gizemli bir işi olan Flamenko dansçısıydım.

³⁹ *Isp.* Vaya con Dios. (Tanrı, yanında olsun.)

Köpük gibi kabaran bulutlar, yağmuru haber verir gibi karardı. Akşam çanı çalmadan evvel Arturo avdan döndü. Kızıl bir kısrakın üzerinde, yanında birkaç atıyla birlikte demir bir kafesin içine konmuş koca bir sandıkla geldi. Sandığın içinde abanoz renkli pulları olan ve boğaya benzeyen bir ejderha vardı... Bir Morcego.

Bu canavarları tanırdım. Yarasaya benzer küçük kanatları ile yere yakın olarak sadece kısa mesafe uçabilirdi. Ejderha, kafesine yaklaşan herkese kükredi. Kulakları delen tiz bir çığlıkla çenesini uzatarak, dişleriyle onları yakalamaya çalıştı. Terbiyecinin ne tip bir silah taşıdığını görmek için gözlerimi kısıp dikkatle baktım fakat silahı yoktu.

Doğal olarak.

Morcego, bir kez daha kükredi ve küçük hücreesindeki demir parmaklıkları darbeleriyle titretti. Kalabalık korkudan kaçıştı. Ejderhanın yanında, bacaklarını çapraz yapmış, kollarını göğsünde birleştirmiş bir vaziyette duran Arturo'dan başka kimse kalmadı. Siyah saçları rüzgârda dalgalanıyordu. Derken işçilerden biri yaklaşmaya başladı ama Arturo ona bağırarak bir emir verdi. Ne dediğini duyamadım ama o ses tonunu tanıyordum. Sert esen rüzgâr bile onun sesini bastıramamıştı. Biri ona kırmızı kumaşla sarılmış bir değnek uzattı. Terbiyecinin ağır ağır açtığı kırmızı kumaş kan kırmızı bir pelerine dönüştü.

Ejderha matadorlarının aleti.

Arturo, boş ringin açılmasını emretti. Sonra uzun bir kanca ile Morcego'nun kafesini açtırdı. Kanatları bağlı olan canavar, hızla ileriye doğru hamle yaparak Arturo'nun elindeki kırmızı pelerine saldırdı.

Ardından türlü hamlelerle dolu bir dans başladı.

Ejderha, son anda geri çekilen Arturo'ya, saldırıp kuyruğuyla vurmaya çalıştı. Ejderha terbiyecisi hemen eğildi. Morcego, ona ateş ve duman üflerken, o havaya sıçrayıp önünden çekildi. Terbiyeci, canavarı bir şekilde boş ringin önüne getirene dek, bu karmaşa devam etti. Canavar kafese girince, işçilerden biri büyü-lü kalkanı terbiyeciye verdi hemen.

Arturo keskin bir ısıklık çaldı ve kafesin kapısı anında kapandı. Şu anda kendisinden üç kat daha büyük, eğitilmemiş, vahşi bir ejderhayla aynı kafesin içinde baş başaydı. Bu manzaraya alışık olmam gerekirdi. Babamın aynı düşmanla yüzleştiğini kim bilir kaç kez görmüştüm? Ama ellerim terlemeye ve midem bir şelalenin döküldüğü bir dev kazanı gibi çalkalanmaya başladı.

Terbiyeci, elindeki kalkanı yavaşça burun hizasına yükseltti. Yansımasını gören ejderha irkilip öne doğru adım attı ama saldırmadı. Arturo, dilini şaklatarak öne doğru ilerledi. Ejderha onu bitkin gözlerle süzdü. Kalkandaki yansıması büyüdü. Arturo eğilip yuvarlanarak çıkacağı küçük aralığa gitgide daha çok yaklaşıyordu.

Ejderhanın çılgın hareketleri yavaşladı. Arturo ayağıyla demir parmaklıkları kaldırdı ve dilini şaklatmaya devam etti. Canavara bir dokunuş mesafesindeydi. Sonra hızla arkasını dönüp yuvarlanarak kafesten çıktı. Dilini şaklatma sesi kesildi. Morcego kafasını geriye doğru kaldırıp tiz bir çığlık attı.

Hepimiz irkildik. Tepede, onlardan uzakta güvende olan ben bile. Arturo, yanında bekleyen birine kalkanı uzattı ve sonra ısıklıkla bilmediğim bir melodi çalarak ellerini ceplerine sokup bana doğru geldi.

Beni gördüğü an neşeli ısıklık kesildi, çenesi kasıldı. Yaklaştıkça ifadesini daha net görebiliyordum. Öfkesini belli eden çatılmış kaşlarını, kasılmış omuzlarını ve keskin şekilde hareket eden kalçalarını. Uzun bacakları, sert toprağa hızla inip kalkıyordu.

Benimle konuşacak havada değildi.

Önümden hızla geçip, evin arkasında bekleyen işçilerden birinin yanına gitti. Konuşurlarken işçi, başıyla birkaç kez beni işaret etti. Ona neler anlattığını hayal edebiliyordum. Çiftliği terk etmeyi nasıl reddettiğimi, arabayı nasıl gönderdiğimi söylüyor olmalıydı. Arturo, yüzünde taş gibi bir ifadeyle işçiye dinledi. Bir kez bile dönüp bana bakmadı.

Derken konuşma bitti ve Arturo eve girdi.

Çan çaldı, herkes toplanmaya başladı. Bazı insanlar atlarını bulmaya giderken, işçiler de kendi evlerinin yolunu tuttu. Karanlık, kupkuru bir sahile vuran deniz gibi etrafı sardı. Banktaki berbat bir geceye daha hazırlamıştım kendimi. Bu kaç gün sürecekti? Ya Arturo fikrini *hiç* değiştirmezse ne olacaktı? Aptal gibi görünmek istemiyordum ama başka seçeneğim yoktu. Onunla en azından son bir kez konuşmalıyım.

Omzuma yağmur damlaları düşmeye başladı. Gözlerimi kapadım, alnıma bir damla daha düştü. Sonra bir tane, bir tane daha. Saniyeler içinde sağanak yağmur başladı. Kıyafetim üzerime yapıştı. Zayıf otlar ve çakıl taşlarından oluşan zemin, kopkoyu bir bataklığa dönüştü. Gözlerimi açtım ve en azından çamurdan kurtulacağım için şükrederek bahçeye koştum.

Çiftlik evine baktım. Pencerelelerden birinden ışık süzülüyordu. Camın arkasında tek başına bir figür belirdi. Işığın arkasındaki karanlık ve bulanık şekli, kıpırdamadan duruyordu. Su kirpiklerime vurarak akarken, ben de yerimden hiç kıpırdamadan onu selamladım.

Uzun bir süre birbirimize dik dik baktık. Yağmur hızla yağmaya ve bedenimin her bir santimetrekaresine sertçe vurmaya devam etti. Kararlı bir şekilde omuzlarımı dikelttim ve kollarımı göğsümde birleştirdim. Soğuk, içime işledi. Islaklıktan korunmak ister gibi kollarımı ovuşturdum. Tütsülenmiş pirinç ve çok iyi kızarmış tavşan etiyle dolu bir tabak için şu an neler vermezdim.

Evimi özlemiştim.

Yumuşak yatağımı ve yumuşacık minderimi özlemiştim. Sıcacık bir fincan sıcak çikolata içmeyi ve Ofelia'yı taklit edip beni güldüren Lola'yı özlemiştim. *Kapıyı çal ve at sırtında Santivilla'ya geri dönmeyi iste* diyen içimdeki sesi bastırmaya çalıştım.

Beni olduğum yerde tutan şey, Arturo'nun benimle konuşmayı reddetmesiydi. Buraya gelip benimle yüzleşmesi için ona meydan okuyordum. Ama bunu yapmadı ve sonunda arkasını

dönüp pencereden uzaklaştı. Saksıdaki bitkinin yanına doğru yalpalayarak gittim ve yapraklarının altına oturdum. Sert çakıl taşlarıyla kaplı zemin ağırlarıma hiç iyi gelmese de en azından temizdi. Babamın rahatsızlığı gittikçe artarken, gözlerden uzak olan bu tepede daha kaç gün böyle oturmak zorunda kalacağımı düşünmemeye çalıştım.

Ama başka bir şey düşünemiyordum.

Ertesi sabah hava yine gri ve bulutluydu. Ne sıcaktan eser vardı ne de gün ışığından. Sırtım tutulmuş bir vaziyette ayağa kalktım ve rahatlamak için çalılara çömeldim. Kıyafetim ıslaktı ve neredeyse her yerimden çamur damlıyordu. Açlıktan midem gurulduyordu. Gece boyunca yumruğumu sıkmaktan parmaklarım acımış, soğuktan uyuşmuştu ancak bir şekilde tepedeki yerime geri dönmeyi becerdim.

Arka kapı açıldı ve elinde kahvesi, kolunun altında gazetesıyla Arturo belirdi. Tazelenmiş ve kupkuruydu, temiz tuniği ve pantolonuyla son derece saygın görünüyordu. Bense bir çamur yığınınına benziyor olmalıydım.

Küfreder gibi bahçeye şöyle bir baktı ve beni görünce donup kaldı. "Gittiğini sandım."

"Hayır," dedim.

Eliyle yüzünü ovuşturdu. Sonra gözlerimin içine baktı ancak yüz ifadesinden bir şey anlayamadım. Sanki savaştaymış gibi yüz hatları gergindi. Gözlerinde saygı pırıltısı vardı ama ağzını her zamanki gibi büzmüştü. Dikkatinden hiçbir şey kaçmıyordu. Berbat görüntüme; giysilerimdeki tozlara, uyuşmuş ve pislenmiş ellerime, ayaklarıma baktı. Geceki soğuk yüzünden hâlâ titrediğimi de fark etti.

"İçeriye gir o zaman," dedi.

"Bir kez daha konuşmadan gitmiyorum."

Benimle tartışmasını bekledim. Ama o, kahvesiyle birlikte sessizce uzaklaştı. Ben de peşinden, yumuşak bal renkli duvarları ve sert zemini olan evin içine girdim. Beni ofisine götürdü ve masasının karşısındaki koltuğa oturmamı işaret etti. “Düşmeden otursan iyi edersin.”

Homurdanarak koltuğa gömüldüm.

“Sakın bir yere ayrılma,” dedi ve çıktı.

Kabarık koltuğa iyice yaslandım ve gözlerimi kapattım. Birkaç tabak sesi duydum, Arturo elindeki tepsiyi düşürmemeye çalışarak geri döndü. Tepside iki fincan, içinde dilimlenmiş tortilla⁴⁰ olan bir tabak ve zeytinyağında kızartılmış patates turtasına benzer bir şey vardı. Başka bir tabakta chorizo⁴¹ ve üzerine tereyağı sürülmüş, kalın bir dilim kızarmış ekmek duruyordu. Ağzım sulandı.

Arturo yiyecekleri masaya koydu. Chorizoya uzandım ama ellerim o kadar uyuşmuştu ki güzelim sucuğu düşürdüm. Koltuğumun tepesinde dikilen Arturo’nun bakışları, kasılmış olan parmaklarıma odaklanmıştı. Dudaklarını, incecik bir çizgi hâline gelene dek birbirine bastırdı. Eğilip chorizoyu aldı ve kibarca tabağıma koyarken sert bir sesle, “Seni ben mi besleyeceğim?” dedi.

“Elbette hayır.” Sucuğu yedim, sonra tortilladan büyük bir parça almak için uzandım. Saniyeler içinde tabağıyı temizledim. Sonra café con leche fincanlarından birini kaptım. İlk yudumda tüm vücuduma bir sıcaklık yayıldı ve keyifle inledim.

Arturo masanın diğer ucuna gidip deri koltuğa oturdu. Rahatlayınca yüzünde taş gibi bir ifadeyle bana baktı. Gergin bir havası vardı.

“Bunu neden yapıyorsun?” diye sordum.

“Tam olarak neyi?”

“Beni doyurmayı. Dün yapmadın.”

“Bir cesetle uğraşmak istemiyorum da ondan.”

⁴⁰ *Is.* Tortilla, lavaş benzeri ince ekmek. -ed.n.

⁴¹ Chorizo, özellikle İspanya ve Portekiz’de bolca tüketilen domuz sucuğu. -ed.n.

İrkildim. "O noktaya kadar gelmezdi."

Beni suçlar gibi, "Öyle diyorsun ama buradan bakınca yanı ölü gibi görünüyorsun," dedi.

Gözlerimi kırıştırdım. O kadar da kötü görünüyor olamazdım. Bir dilim ekmek aldım ve kocaman bir parça ısırđım. "Dramatik davranıyorsun. Gracias por la comida y café."

"Yemek ve kahve için bana teşekkür etme. Burada olmanın tek sebebi şu: Neden öldüğünü Don Ignacio'ya açıklamakla uğraşmak istemiyorum."

"Şimdiye dek döner sanıyordum."

"Birkaç gün daha yok. Neden? Yoksa beni ikna etmek için onu kullanmayı mı düşünüyordun?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, sadece *tatlı biriyle sohbet etmek güzel olurdu*, diye düşündüm."

"Bu durum böyle devam edemez."

Fincanı dudaklarıma götürdüm ve koca bir yudum daha aldım. Bu ânı bekliyordum ve şu an işte buradaydım ama onu ikna etmek için ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Her yerimden akan yorgunluk, beni alaşağı etmekle tehdit ediyordu. Arturo neyin peşinde olduğumun farkındaydı. Saatlerce tartışmanın hiçbir anlamı yoktu. "Sana ihtiyacım var."

"Onları başka ejderha matadorlarına satmak zaten benim için yeterince kötü," dedi fısıldar gibi. "Bir de seni eğitemem. Bir ejderha arenasına geri dönemem. Matadorluk hayatım geride kaldı."

"Senden matador olmanı istemiyorum."

"Don Ignacio bana onları avlatıyor. Daha sonra katledilsinler diye onları terbiye ediyorum. Şimdi sen de kalkmış, onları öldürmeyi öğretmemi istiyorsun. Burada çizgiyi çekerim işte."

"Ama sen zaten onları ölüme götürüyorsun..."

"Bunu *bilmediğimi* mi sanıyorsun," dedi öfkeyle. "Her dakikasımdan nefret etmediğimi mi?"

"O zaman neden burada çalışıyorsun?"

Bana dik dik baktı ve kollarını göğsünde birleştirdi. Evet, bu adam soru sorulmasını sevmiyordu. “Babamın durumu iyi değil,” dedim. “Bakımı için para lazım. İkimiz de istemediğimiz şeyler yapmak zorundayız. Benim ringi açık tutmam lazım ve bu da *ejderha dövüşü* demek. Eğer bu iş için başka birini bulabilseydim bulurdum ama bir aile dostumuz bana bu sezon için artık çok geç olduğunu söyledi. Başka uygun birini bulamam.”

Bakışlarını çevirdi. Kitap raflarından birinde duran para dolu keseye baktığını gördüm. Masada duran parayı gözünün önünden kaldırmıştı. Ama hiçbir şey, çaresiz bir adamı bir yığın altından uzak tutamazdı. O da ben de bunu biliyorduk.

Kızarmış ekmeği bitirdim ve “Bu paraya ihtiyacın var,” dedim kibarca. “Bu şekilde baştan başlarsın. O çantadaki her bir para sana ait ve sen bu paralarla bu çiftliği satın alıp dilediğin şeye dönüştürme şansını yakalayabilirsin.” Derin bir nefes aldım. Ne teklif etmem gerektiğini biliyordum ama bu gerçekten elimdeki son şeydi. “Ödemeni 500 riyale çıkarıyorum. Bu, ilk teklifimden 200 riyal daha fazla eder.”

İnsan bu parayla iki yıl yaşardı. Hem de çok rahat bir şekilde. Bunu söylerken 500 riyalin benim için son derece rahat ödenecek bir miktar olduğunu hissettirmiş olabilmeyi diledim. Titreyen ellerimi kucağıma bastırdım ki paniğim belli olmasın. Eğer bunu da kabul etmezse ne yapacağımı bilmiyordum.

Arturo dikkatini tekrar bana çevirdi ve yüzümü, gözlerimi inceledi. Sonra koltuğunda hafifçe döndü. Bitkin bir kabulleniş çökmüştü üzerine. İçimde havalanan umut kelebekleri göğüs kafesime vuruyor, özgür kalmak istiyorlardı. Öne doğru eğilip, söyleyeceklerini bekledim.

“Hangi ejderhayı istiyorsun?” diye sordu sonunda.

Ayağa fırlamamak için kendime hâkim olmalıydım. O zaman sinirlenirdi, hem zaten ben de çok yorgundum. “Morcego’yu.”

“Ya diğeri?”

“Sen seç. Hangisi iyi dersen o olsun.”

Kaşlarını kaldırdı. "Arenada burun buruna kalacağın canavarı benim seçmem akıllıca olur mu sence?"

"Az evvel, hayatımın senin ellerinde olmasını istemediğini itiraf ettin," dedim sırtarak.

"Ama öyle ya da böyle, olacak olan bu. Seni sağ tutacak şey, vereceğim eğitim olacak," dedi. "Ya da olmayacak," diye ekledi düşünceli bir şekilde.

Gülümsemem kayboldu. Teklifimi kabul etsin diye her şeyi yapmıştım. Artık başarmış olduğumdan, durumun hakikati bir tokat gibi yüzüme çarptı... Yarasa kanatlı, son derece öfkeli siyah ejderha şeklinde hem de.

Kirli pencerelerden içeriye günün ilk zayıf ışıkları doldu. Ağır ağır kuruyan giysilerim çamurdan kaskatı kesilmişti. Ahşap raflarda duran aşınmış kitapları gösterdim. "Hepsini okudun mu?"

Arturo sessizliğini korudu. Kulaklarından öfkeli dumanlar çıkmaması beni şaşırttı. Her zamanki koyu renk tuniğini ve pantolonunu giymiş, ayaklarına da pek çok tozlu yol görmüş deri botlarını geçirmişti.

"Eğer birlikte çalışacaksak en azında biraz sevimli olmayı deneyemez misin?"

Dudakları inceldi. "Sana işi kabul ettiğimi söyledim. Bu arkadaş olduğumuz anlamına gelmez ve sana boyun eğmeni söylemek dışında başka hiçbir medeni laf etmek gibi bir borcum da yok."

"Daha çok talimat vereceğini umuyorum."

Omuz silktiğini görünce kaşlarımı çattım. Bu pek rahatlatıcı olmamıştı. Gözlerim yine para kesesine takıldı. 325 riyal küçük bir servet ederdi. Üstelik ona daha fazlasını teklif etmiştim. Elimdeki tüm parayı. "Ücretten memnun musun?"

Dudakları tiksindir gibi çarpıldı. Belki soruma belki de paraya ne kadar ihtiyacı olduğunu bilmeme bozulmuştu. "Evet."

Bir dilim ekmek daha almak için uzandım. "Bir plan olduğunda daha iyi çalışırım. Sence hazır olana kadar kaç derse ihtiyacım olur?"

“Ölmekten korkuyor musun?”

Ağızma götürmek üzere olduğum lokmayı indirdim. “Herkes korkmaz mı?”

Kara kaşları indi. Kederli ve ciddi bir sesle, “Her şeyden önce, ringe adım attığında ölümle barışık ol. Eğer işin sonucundan korkacak olursan odaklanamazsın ve ejderhaya karşı kendini savunman mümkün olmaz. Bunu yapabilir misin?”

Boğazım düğümlendi, bakışlarımı başka yöne çevirdim. Annemin çılgınlıkları zihnimde yankılanınca irkildim. Parlak dişli, sivri pençeli, ateş püskürten bir ejderha ile karşı karşıya kaldığımı hayal ettim. Onlar sadakat ve vicdan bilmeyen canavarlardı. Korktum ve güçlükle yutkundum.

“Başka seçeneğin olmadığını söyledin ama bu pek de doğru sayılmaz,” dedi. “Evlenebilirsin.”

Elimdeki fincanı öfkeyle masaya bıraktım, yanaklarım kızarmıştı. Kalbim gürültüyle çarpmaya başladı. “Ne?”

“Evlenebilirsin,” dedi ve ses tonu ilk kez yumuşadı. Kalp atışlarım normale döndü. Çok kısa ve garip bir an için bana... ama hayır. Aslında bana acıyordu, çenem kilitlendi. “Finansal yükünü omuzlamak isteyen varlıklı bir koca bul,” diye devam etti. “Birini baştan çıkaracak kadar güzelsin.”

Onun adına bunu söylemek kolaydı. Haklarımı devretmek, başka birinin malı olmak... Finansal yük. Tanımadığım biriyle öz saygım karşılığında değiş tokuş yapmak... Köle olmak. Rafta duran porselen bir biblo olmak. Aklıma Señora Montanegro'nun soğuk bakışları ve geveze ağzı geldi. Benim hakkımda yaydığı yalanlar... Evlenme fikri tüylerimi diken diken etti. Az sayıdaki caballeroların arasından telaşla beni isteyen birini seçme fikri...

Bir yerlerde bana da babamın anneme davrandığı gibi davranacak biri olabilirdi. Beni sevecek, bana saygı duyacak, beni hayat arkadaşı olarak görecekti. Bunu değerlendirmezsem aptallık ederdim. Ancak zamanım yoktu ve eğer şimdi evlenmek için acele edersem hayal ettiğim ilişkiden çok uzak bir şey yaşardım. Hayatımın sonuna kadar birinin malı olmak ruhumu yiyip bitirirdi.

Ne içimdeki ateş kalırdı ne de yüreğim.

Böyle bir hayat istemiyordum. Onun yerine bir ejderha ile karşılaşmayı tercih ederdim.

“Mümkün değil,” dedim. “Şimdi ne yapıyoruz?”

“Santivilla’ya gidiyoruz.”

Artık krem rengi sayılamayacak kadar pis gömleğime baktım. Elde etmeyi umduğum zafer, tam olarak böyle bir şey değildi. “Önce sıcak su dolu bir küvete ihtiyacım var.”

Arturo bana pis pis sırıttı. “Emretmek yerine rica etmen gerekiyor.”

“Herhalde bu pis hâlimle eve dönmemi beklemiyorsundur.”

“Hâlâ rica ettiğini duymadım.”

İç çektim. “Lütfen bana içi sıcak su dolu bir küvet ayarlar mısın?”

“Çok zahmetli olur.”

“Evet, bir büyü اساسını ortadan ikiye bölmek eminim çok emek ister.”

“Burada büyülü asamız yok. Bir tane bile.”

Çok şaşırdım. “Sıcak suyu nereden buluyorsunuz peki?”

“Eski yöntemle,” dedi soğuk bir sesle. “Kaynatarak.”

“Büyü kullanmanın nesi kötü?”

Kaşlarını kaldırdı. “Her şeyin bu kadar kolayca çözülmesi gerekmiyor. Çok ihtiyacım olmadığı sürece asla büyü kullanmam.”

İksir üretmek ve büyü yapmak için ejderhaların uzuvlarını kullanan Gremio de Magia ile Gremio de Dragonadores arasında eskiden beri süregelen bir düşmanlık vardı. Onlar, yüzlerce canavarı öldüren ilk ve esas avcılardı. Ejderhaların onlara karşılık verip Santivilla’ya saldırımları böyle başlamış ve ejderha matadorlarına ihtiyaç duyulmuştu. Şimdi büyücü ve brujalar arenaları ziyaret edip korkunç büyülerini yapmak için ihtiyaçları olan ejderha cesetlerini topluyorlardı. Artık canavar avlamıyorlardı ama bu önemli değildi. Zira ejderhalar kin tutardı ve hafızaları çok güçlüydü.

Gremio de Draganodores'in Hispalya'da el üstünde tutulmasının sebebi buydu. Canavarlarla olan savaşı biz başlatmamıştık.

"O zaman bana su kaynatabilir misin? Por favor?"

Aydınlanan odada, kara gözlerindeki ışıltı belli oluyordu. "Hayır, yapamam. Burada kendi varlığından sorumlu olan tek kişi sensin."

"Ama..."

Birden ayağa kalktı. "Ben ejderhaları yol için hazırlayacağım. İşin bitince ön tarafta buluşalım."

Koltuğuma iyice gömüldüm. "Misafirperverlik üzerine biraz çalışman lazım."

Odadan çıktığı için sözlerimi tam duymadı. Yine de kapıdan çıkarken sinirimi oynatan bir cevap vermeyi es geçmedi.

"Seni buraya davet eden olmadı."

CATORCE

İçlerinde birer ejderha olan iki demir kafes, arabalara bağlandı. Bir tanesi, talep ettiğim Morcego, diğeryse çöl tepelerine aitmiş gibi görünmeyen mavi ejderhaydı. Arturo kızıl kırsığına binmişti, altı öküz de Santivilla'ya gidecek olan arabayı çekmeye hazır vaziyette bekliyordu.

Bizimle birlikte iki muhafız geliyordu. Kalın, deri yelekler giymiş ve ayaklarına kalın kenarlı, dize kadar uzun deri botlar geçirmişlerdi. İkisinin de bir elinde uzun bir kırbaç, diğer elinde yay vardı. Sırtlarındaki kınların içinde güneşten parlayan çelik uçlu oklar duruyordu. Demek ki ejderhalar görmesin diye büyü yapılmış oklardı bunlar. Bu tedbirlerin gerekliliğini anlayabiliyordum. Her ejderha, diğer ejderhaları yanına çekme potansiyeline sahiptir. Dolayısıyla saldırıya uğrama riskimiz yüksekti.

Arturo'nun tek silahı deri şapkası ve sırtına taktığı kalkanıydı. Ejderhalarım, kafeslerine yaklaşan herkese kükreyerek ateş püskürtüyor ve son derece düşmanca tavırlar sergiliyordu. O an, *keşke evden çıkıp terbiyecinin onları kafeslere nasıl soktuğunu izleyseydim*, diye düşündüm. Ama sıcak su ve sabunu bırakamazdım.

Pislenmiş gömleğimin üzerindeki çamurları silkeledim. Sandaletlerim de mahvolmuştu ama en azından giyilebilir durumdaydılar. Terbiyeci, arabalardan birkaç metre ötede huzursuzca

bekleyen öküzleri kontrol etti. Kafeslerin yanında, meşeden yapılmış ve kilitlenmemiş, deri kulplu büyük sandıklar duruyordu.

“Sürebilir misin?” diye sordu Arturo, bana.

İşçilere, ejderhalara, öküzlere ve yüklere baktım. Etrafta at arabası yoktu. Elbette sürerdim ama çok iyi değil. “Hayır dersem ne olur?”

“Kendimi kötü bir yolculuk için hazırladım.” Kızıl kısırağını işaret etti. “Seninle eyerimi paylaşacağız. Atım Beto’yla tanış.”

At beni süzdü ve ayağını yere vurdu.

“Benim için başka bir at yok mu?”

Arturo cevap vermeye zahmet bile etmedi. Asil bir hamleyle ata bindiği esnada sırtındaki kasları fark ettim ve bunu fark etmekten *nefret ettim*. Beni terkisine aldı ama bu vaziyette ona dokunmadan yolculuk etmem imkânsızdı. Bacaklarımı bacaklarına bastırdım. Güçlü kasları ateş gibiydi. Ellerimi beline sardığımda kasıldı.

“Böyle durmazsam düşerim,” dedim yavaşça.

Keskin bir ıslık çaldı ve topuklarını atın yanlarına bastırdı. Öne doğru hamle yaptık ve taşlı patikadan ilerlemeye başladık. Burası dağların dibinde ilerleyen, inişli çıkışlı, dolambaçlı bir yoldu. Çöl bitkileri ve çalılıklarla doluydu. Tek caddeli kasabaların etrafında kurulmuş olan ve hiçbir Hispalya haritasında yer almayan ufak mahalleler vardı.

Gökyüzündeki bulutlar dağılmıştı, güneş kızıl patikaya vuruyordu ama hava yeterince sıcak değildi. Ejderhalar, öküzlerin hohmurtusundan ve bir şahinin çığlığından rahatsız oluyor, kükreyerek kafeslerinin demirlerine çarpıyordu. Tepelerde hava serindi, içgüdüsel bir şekilde Arturo’ya daha da sokuldum.

Neyse ki şikâyet etmedi.

Başımı kaldırıp gökyüzünü inceledim. “Ya bir ejderha görürsek?”

“Şu an bunu mu düşünüyorsun?”

Omzunu dürttü. “Cevap ver.”

“Ejderhaları kışkırtmıyoruz ama peşimize düşerlerse hallederiz,” dedi.

“İyi de nasıl?”

Cevap vermedi. Biri ona sohbet etmeyi hiç öğretmemişti. Derin bir nefes aldım. Bu adam beni görmeye bile katlanamıyordu, tamam ama bu kadar göz önünde olmak bana iyi bir fikir gibi gelmiyordu. At arabasında olsam kendimi güvende hissederdim, en azından öyle zannederdim. Kuru toprakların yerini gitgide daha da kıvılcıklı topraklar ve tepeler almaktaydı. Göğsümün arası terlemiş, eyerin sıcaklığından eteğim ıslanmıştı. Önümde duran adamın harlı bir ateş gibi alev saçması da bana hiç yardımcı olmuyordu.

“Neden burada yaşıyorsun? Burası çok ıssız ve çok riskli bir bölge. Şehirde daha güvende olurdun,” dedim uzun bir sessizliğin ardından. Yaklaşık bir saat geçmişti. Bacaklarım uyuşmuştu, ayrıca sert eyer de canımı acıtıyordu. Çok rahatsızlık verici, zalim bir pozisyondaydım.

Arturo hiçbir şey söylemedi.

“Yargılamadım,” dedim. “Sadece merak ettim. Çiftliğe sık sık ejderhalar saldırıyordur. Bölgedeki en büyük bina orada. Hem bir uyarı çanı olmadığı için riske de açık.”

Cümlemin karşılığı daha çok sessizlik oldu. Sırtını dürttüğüm için homurdandı. Bir daha dürttüm. Yan dönüp bana baktı, suratlı ifadesini görebiliyordum. “Ne istiyorsun, seňorita?”

“Seninle konuşmaya çalışan birini umursamamak kabalıktır.”

“Öyle mi?”

“Annem hep öyle derdi.”

Kasıldı ve homurdanarak, “Nerede ve nasıl yaşadığımız seni hiç ilgilendirmez ama illa bilmek istiyorsan cevap vereyim. Kibar toplumdan bu kadar uzakta olmamızın sebebi, ejderhaların *tam olarak* riske açık olduğumuz için bize daha sık uğramasıdır.”

Arturo öfkeyle önüne döndü, sırtı kaskatı kesilmişti. Sohbet sona ermişti.

İyi.

Belli ki arkadaş olmak istemiyordu. En iyisi, onu iş için kirala-
dığımı unutmamaktı. Uyumlu çalışmamız yeterliydi. “Ne için
para ödediğimle ilgili şartları teyit etmek istiyorum. Ben, iki ej-
derha ve onları ring için terbiye etmen adına bu parayı ödedim.
Artı, bana ejderha matadorluğu için gereken teknikleri öğret-
men ve beni eğitmen için. Çalışma saatlerinle ilgili konuşma-
dık. Vardığımızda o konuyu da konuşacağımızı düşünüyorum.”
Tereddüt ederek sustum. Zira iş yerinde kalmaya alışmış biriydi
o. Aklıma bunu teklif etmek gelmemişti. “Sana kalacak yer ayar-
layabilirim.”

“Bana zaten paranı verdin. Detayları konuşmak için artık bi-
raz geç değil mi? Sana vereceklerimle yetinmek zorundasın. Buna
çalışma *saatlerim* ve kalacağım yer de dâhil.”

Bana vereceğiyle yetinmek mi? Demek ki çok az şey yapmaya
niyetliydi, hatta belki o kadarını bile yapmayacaktı. Oysa ben,
elinden gelenin en iyisini yapması için para ödemiştım ona. Ta-
vırları Hispalyadaki matadorlarda görmeye alışkın olduğum ta-
vırlara hiç benzemiyordu.

Onların sözleri ve karakterleri her şeyin üzerindeydi ve çok
güvenilir olurlardı.

“Onurlu biri olmadığını mı söylüyorsun bana?” diye sessizce
sordum.

Arturo dizginleri çekti ve at aniden durdu. Öne doğru yal-
paladım, neredeyse burnumu sırtına çarpacaktım. Hafifçe yan
döndü ve bana dik dik baktı.

“Sana son kez,” diye kükredi, “iş yapacağımı söylüyorum. Sa-
kın onurumu sorgulamaya kalkma.”

“O hâlde bu iğrenç ses tonu nedir?”

Öne doğru eğildi. Şapkasının kenarı alnıma sürttü. “Çünkü
işin detaylarını ve benden beklentilerini, parayı vermeden önce
düşünecektin. Bu tarz hatalar sana pahalıya patlar. Bana ödedi-
ğin parayı kolay elde etmediğini tahmin ediyorum.”

“Neden öyle düşündün?”

Arturo çatlak bir sesle güldü. “Aksi takdirde neden geceyi bir yabancının evinin kapısında geçiresin ki? Ancak çaresiz insanlar bunu yapar.”

“Ya da inatçı,” dedim dişlerimi sıkarak. “Bu, parasız olduğum anlamına gelmez.”

Bir an için sustu. “Olabilir ama bana parayı öderken yüzünde beliren dehşet ifadesi, o anlama gelir.”

Boğazıma kocaman bir yumru oturdu.

“Kararlı birisin,” dedi. “Hakkını vereyim. Ancak Santivilla’da aile adını koruman için daha fazlasına ihtiyacın var.”

Büyük bir yorgunluk, beni sıkıca saran bir kaban gibi üzerime oturdu. “Olanları biliyorsun.” Haberler daha ilk günden şehrin her yerine ulaşmış olmalıydı. Kötü haber çabuk yayılırdı.

“Biliyorum. Rezillik,” dedi.

Önüne döndü, yüzünü görmediğim için şükrettim. Mecbur kalmadıkça ona dokunmak istemediğim için ellerimi üzerinden çektim. Sözleriyle dişlerime yumruk atmıştı sanki. Onu dürtüp bunun bizim hatamız olmadığını ve bir sabotaj olduğunu söylemek istedim ama parmaklarım eyerin kenarlarını sıkıca kavramaya devam etti. Öfkem, loş bir odada yanan mum gibi belirgindi. Zaten ne söylersem söyleyeyim bana inanmayacaktı. Kanıtlarımızı gözleriyle görene dek.

Karşımda bir gölge belirdi.

Çok büyüktü ve giderek daha da büyüyordu. Uzayıp genişleyerek güneşi engelledi. Başımı kaldırıp bakınca ciğerlerim nefessiz kaldı. Boğazıma bir çığlık oturdu ama dilimi kanatana kadar ısırtıp sustum.

Ejderha.

Ellerimle gözlerimi güneşten korumaya çalışarak, tepemizde daireler çizen canavara baktım. Üzerinde La Giralda’nın renklerini, rüzgârda dalgalanan altın sarısı-kırmızı kurdeleleri göreceğimden emindim ama hayır, bu ejderha tuz ve kemik rengindeydi. Şu anda da kanatlarını iyice açmış, tam tepemizde uçuyordu.

Her şey bir anda oldu.

Arturo dizginleri çekti, at itiraz eder gibi gürültüyle kişnedi. Öne doğru yalpaladım, terbiyecinin omzuna çenemi çarptım. Arturo hızla arkasını dönüp muhafızlarla göz teması kurdu. Tepedeki canavar da kükremeye başladı.

Ratón, pençelerini çıkarıp bize doğru indi. Kan kırmızısı gözleri parlıyordu.

Bu benim ejderhalarımından biri değildi ama onlarla aynı şeyi istiyordu.

Arturo kısıraktan atladığı gibi beni de aşağıya çekti. İki muhafızın açık beklettiği ahşap sandığa doğru beni çekiştirdi. Sonra gözlerini kısıp, kükreyen canavara bir kez daha baktı.

“Avlanıyor mu?” diye sordu muhafızlardan biri.

Arturo başını salladı. “Kadını koru.”

İkinci muhafız kuru otlardan yapılmış bir pelerin çıkardı. Nehrin dibinden çıkmış gibi balık ve nem kokuyordu. Bana uzattı. “Şunu giyin, señorita.”

Gözlerini uçan canavardan ayırmayan Arturo’ya baktım. “Nedir bu?”

“Giy,” dedi. “Sonra kafeslerden otuz metre ileriye koş ve ben *güvendesin* diyene kadar pelerinin altında saklan.”

“Ya sen?” Sandığın içinde herhangi bir silah olmadığını gördüm. Fazladan bir ok ya da kılıç bulunmuyordu. Arturo’nun nasıl korunacağını anlayamadım.

Gözlerini güçlükle ejderhadan ayırdı. “Benimle kavga etmeyi kes ve dediğimi yap.”

“Ama...”

Arturo başını kaldırdı. Yüzü bembeyaz oldu. “*Ahora!*”

Ejderha dalışa geçtiğinde ben de pelerini üzerime çekip gruptan hızla uzaklaştım. Çakıl taşlarını ayaklarımla savura savura koştum. Pelerinin uzun otları burnumu kaşındırdı, iğrenç kokusu hapşırmama neden oldu. Gözlerim sulandı, ayağım takılınca birkaç saniye kaybettim. Tepemde bir gölge belirdi ve havada gürültülü bir ses yankılandı.

“Señorita! Şapka!” diye kükredi Arturo, arkamdan bir yerden.

Hemen pelerinin şapkasını kafama geçirdim, o sırada keskin bir sıcaklık beni içine almış gibi hissettim. Yere düştüm ve kuru otlardan yapılmış örtünün altında çığlık çığlığa bağırmaya başladım. Bir top gibi kıvrılmıştım. Aklıma, yanan annemin görüntüsü geldi. Ben de tıpkı onun gibi ölecektim. Yanaklarımdan yaşlar süzülüyor, bedenim düğüm düğüm oluyordu. Burası çok sıcaktı. Çok ama çok sıcak. Bir fırının içine hapsolmuştum. Terler gözlerime akıyor, gözlerim yanıyordu. Otların kokusu, ateşin korkutucu sıcaklığıyla birleşince daha da keskinleşti.

Derken pelerinin üzerindeki baskı hafifledi ve bir sessizlik oldu.

Şaşkın bir çığlık attım. Bedenim yanıp kül olmamıştı. Uzanıp otlara dokundum. Küflü bir limon rengini almışlardı, kupkuruydular. Beni kurtaran şey buydu.

Kulaklarım olan biteni algılamaya başladı. Yavaşça pelerinin ucunu kaldırıp yüklerin olduğu tarafa baktım. Kılıçları görünce pelerini açtım. Ejderha yerde, tek başına duran Arturo’ya saldırmaya hazırlanıyordu. Terbiyeci, kalkanını çene hizasına kaldırmış, ayaklarını omuz genişliğinde açmıştı. Gün ışığı metale yansdığı için direkt olarak bakmak zordu. Muhafızları aradım ama hiçbir yerde göremedim.

Terbiyeciden birkaç metre uzaklaşan ejderha yavaşladı. Bir insanın üç katı büyüklüğündeydi. Pelerini biraz daha kaldırdım, otlar hışırdadı. Avuçlarım terlemeye başladı. Arturo gizlenmemi söylemişti ama tek yapmak istediğim arkama bakmadan kaçmaktı. Kıpırdamamak için o kadar kasılmıştım ki bacaklarım titriyordu. Pelerini biraz daha kaldırdım, kuru otlar bu kez gürültüyle hışırdadı.

Ejderha başını bana doğru çevirdi.

Devasa bir adımıyla yanıma varabilirdi. Arturo elinin tersiyle kalkanına vurdu ama ejderha beni çoktan fark etmiş, yanan otlardan yükselen dumanı görmüştü. Hâlâ yaşıyor olmama şaşırdı. Kükreyerek bana doğru koştu.

“Şimdi!” diye haykırdı Arturo.

Ejderhanın arkasındaki çalıların arasına gizlenmiş olan iki muhafız ayağa fırladı. Uzun, ince ve parlak bir şey havada süzülerek yaratığın ensesindeki pulsuz bölgeye battı. Canavar titredi ve korkunç bir çığlık yankılandı. Kanatlarını çırpınca üzerime sıcak bir esinti geldi. Gözlerime toprak doldu. Ejderha uçmaya çalıştı, kanı Arturo ile muhafızların üzerine sıçırıyordu. Her yere kalın damlalar fışkırdı.

Pelerini üzerimden attım ve ayağa kalkıp, gitgide yükselen ejderhanın arkasından baktım. Korkunç varlığı yavaş yavaş kayboluyordu.

Arturo bana öfkeyle baktı. “Neden sana söyleneni yapamıyorsun?”

Ses tonu ve yüzündeki ifade, geriye bir adım atmama neden oldu. “Bana saldırdı!”

“Sana gizlenmeni söyledim, değil mi? Yaralanabilirdin.”

Kaçmak istediğimi, arkama bakmadan koşmak istediğimi söyleyecektim ama vazgeçtim. “Senin iyi olduğundan emin olmak istedim.”

Sözlerim onun için çürük yumurtadan farksızmış gibi yüzünü buruşturdu. “Ben durumu kontrol altına almıştım... Şimdi senin yüzünden şehrin üzerinde uçan yaralı bir ejderha var. Yaralı bir canavardan daha tehlikeli bir şey yoktur. Hem de hiçbir şey.”

“Olan oldu,” dedi muhafızlardan biri, yerdeki pelerini alarak. Kavrulan pelerin, adamın elinde ufalanıp küle döndü. “Güvendesiniz ve canavarın ne yapacağını bilemezsiniz. Endişelenmenin bir anlamı yok.”

Suratını asan Arturo dönüp diğer canavarları kontrol etti.

“Nedir bu pelerin?” diye sordum.

“Ona *griminea* denir,” dedi muhafız. “Kuzeydeki dağlarda yetişir ve sadece üç gün yaşar. Ateş geçirmeyen bir ot türüdür. Tabii eğer düzgün işlenip kurutulursa. Arturo bunları biriktirmek için yıllarını verdi.” Muhafız parmaklarını kılıcın üzerinde gezdirdi. “Sadece tek seferlik kullanılır.”

Pelerini yere attı. Arturo ve o, yüklerin yanındaki diğer muhafızın yanına gittiler. Ottan yapılmış pelerini ve terbiyecinin bu pelerin için yıllarını harcadığını düşünmemeye çalışarak ben de onların peşinden gittim.

O pelerini bana vermişti...

QUINCE

Çölden, tepelerden, bulutlu havadan ve kafesteki ejderhalar-
dan çok uzaktaki Santavilla'ya vardığımızda ana meydan-
daki katedralin öğlen çanları çalıyordu. Terbiyeci, geldiğimiz yol
boyunca tek kelime etmemişti. At sırtında gitmekten bacaklarım
ağrıyordu. La Giralda'ya yaklaştıkça midem kasıldı. Evden gün-
ler önce büyük bir telaş ve annemin nikâh yüzüğüyle çıkmıştım.
Lola, babama göz kulak olacağına söz vermişti. Şifacı için ona bi-
raz para bırakmıştım. Babam hâlâ yatakta dinleniyor da olabilir-
di tüm bu paranın nereden geldiğini merak ediyor da olabilirdi.

Umarım, yapmak zorunda olduğum şeyi neden yaptığımı anlardı.

Köşeyi döndük ve savaştan kalma bir enkazı andıran, yan-
maktan duvarları kararmış La Giralda karşımızda belirdi. Taşlı
yolları dolduran at arabaları bir zamanlar olduğu gibi ejderha
arenamızın önünde durmuyor, aksine hızla geçip gidiyorlardı.
Burada La Giralda'nın resmini çizen ve pazarda iyi fiyatlara satan
bir sürü ressam olurdu eskiden. Ancak rezillik kokan bu mekâna
artık gelmiyorlardı. Buraya uğramaz olanlar sadece ressamlar de-
ğildi, genelde yabancılar da durup Hispalya'nın en meşhur ej-
derha matadorunun ringini ziyaret etmeyi severlerdi. Fuaye her
zaman halka açıktı. Burada atalarımızın tablolarıyla birlikte ba-
bamın eskiden giydiği matador kostümleri de sergilenirdi.

Ama büyük kapılara açılan mermer basamaklar boştu. Arenamızın sonsuza dek ayakta kalacağını düşünürdüm hep. Meğer ne kadar da safmışım. Bu bina ölümsüz değildi, onu kurtarmak için üzerime düşeni yapmazsam, hepimiz gibi onun adı da toprağa karışırdı. Bunun olmasına izin veremezdim.

“Ahırlarınız nerede?” diye sordu Arturo.

Tam cevap verecektim ki ejderhalardan biri korkunç bir şekilde uludu. Hızla arkamı döndüm, yandan canavarları görebiliyordum. Morcego bedenini demir parmaklıklara vuruyor, kurtulmaya çalışıyordu.

“Bu kafesler güvenli mi?”

Cevap gelmeyince Arturo’nun sırtını dürttüm. Homurdandı. Şu an iki canavar da kafeslerine vuruyor, etrafa alev saçıyordu. Onları görenler telaşla bağırarak kaçıştılar.

“La Giralda’nın kapısında bir felaket daha yaşayamam.”

“Eğer *bu* konuda benden şüpheleneceksen,” dedi kafesleri göstererek, “şu anda yollarımızı ayırmayı öneririm.”

“Bana kükremeyi keser misin? Sadece bir soru sordum,” dedim, Arturo atı arenanın önünde durdururken. Attan indim ve yaratıklara döndüm. İki ejderha da pençeleriyle demiri çiziyordu. “Neden böyle davranıyorlar?”

Arturo atından atladı. “Daha önce bu kadar kalabalığın arasına girmediler. Korktular.”

Ejderhalar yine alev püskürttü ve hemen yanımızdaki portakallar yandı. Portakalların sahibi bana dik dik baktı. “*Korktular mı?*”

“Onları bulvardan hemen çıkarmamız lazım,” dedi Arturo, dikkatini yavaşlayan at arabalarına vererek. Meraklı tipler kafalarını camdan çıkarıp canavarları gösteriyordu. Sokakta yürüyenler durup şaşkın gözlerle onlara bakıyor, bazıları bağırarak kaçıyordu. Kafeslerden birkaç metre ötede toplanan bir kalabalık, henüz süslenmemiş ve kanatları bağlanmamış olan vahşi ejderhaları izliyordu. Herkes onları havada uçarken defalarca kez görmüştü ama böyle sokakta görmek son derece sıra dışıydı.

Bunu tahmin etmeliydim. Babam, yeni gelen ejderhaları içeriye almak için arka sokağı kullanıyor olmalıydı. O sürece hiç dâhil olmamıştım. Gelen ejderhaları içeriye alıp zindandaki kafeslerine sokan hep babam olurdu.

“Geri çekilin,” diye çıkıştı Arturo, yaklaşan kalabalığa. Çoğu, Arturo’nun siyah dalgalı saçlarına, omuzlarının keskin hatlarına, ağzının alaycı kıvrılışına ve gözlerindeki vahşi pırıltıya iki kez baktı. O, sakın sularda kopan bir fırtına gibiydi.

Seyahat arkadaşlarımızı izleyen kalabalığı inceledim, gözlerim bir anda merdivenlerin tepesinde tek başına duran bir figüre takıldı. Şık bir takım elbise giymişti. Koyu renk pantolonunun içine soktuğu keten gömleği, üzerine eskisi kadar iyi oturmamıştı. Buradan bile görüyordum bunu. Giysiler ince bedeninden sarkıyordu. Nefesimi tutup yüzüne baktım.

Bu, şimşekleri andıran öfkeli yüz ifadesiyle babamdı.

Solgun ve bitkindi ama ayaktaydı.

Çok rahatladım, gözlerim yaşlarla doldu. O günden bu yana onu hiç ayakta görmemiştim. Dizlerimi titretmeye yetmişti. Arturo bakışlarımı takip etti ve Hispalya’nın en ünlü ejderha matadorunu görünce verdiği tepki hiç de beklediğim gibi değildi. Omuzları kasıldı, burun delikleri genişledi. Çoğu insan iltifat etmek, dokunmak, ondan bir parça almak için babamın yanına koşardı genelde. Babamın bana ait olmamasına alışmıştım. Hayranlarının, izleyicilerinin ve destekleyicilerinin kökleri hayatımın içine sızmıştı.

Onları koparmaya çalışmaktan çoktan vazgeçmiştim.

Ama bu terbiyeci, hayatımda hiç görmediğim bir tepki verdi. Beni ve diğerlerini boş verip babamın yanına koşmamasına memnun olmam gerekirdi ama bu farklılığı, hatta gözlerindeki hafif tiksinti beni sinirlendirdi.

“O, onurlu bir adamdır,” dedim yavaşça. “Yerinde olsam ona saygısızlık etmezdim.”

Gözleri bana döndü ve derinlerde bir yerlerde bir kalkan gibi taşıdığı aşağılamayı gördüm. Bizden ve hayatımızı idame ettirme şeklimizden tiksiniyordu. Babamın ona dik dik baktığını fark ettim. Ondan hiç hoşlanmadığını buradan bile anlayabiliyordum.

Babamın onda gördüğü şeyi görmek için Arturo'ya baktım, ilk kez bakar gibi. Babamın La Giralda'yla ilgili planımı kabul etmesi gerekecekti ve karşısında duran terbiyecisi de bu plana dâhildi. Onunla ilgili her detay -koyu renk giysilerinden, tenine yerleşmiş öfke ve keskin ses tonuna kadar- yanına yaklaşmak isteyen herkesi uzaklaştırıyordu. Arturo, yürüyen bir kale gibiydi.

Babam omuzlarını dikmiş, çenesini kasmış, ellerini hareket ettirmeden merdivenlerden inerken ejderhalar huzursuzlandı. Gözlerimi kıstım. Bu çabası ona pahalıya patlıyor olmalıydı. Çok zayıflamış, rengi solmuş ve kaşlarının üzerindeki çizgiler derinleşmişti. Onu hiç bu kadar yaşlı görmemiştim, annem öldüğünde bile. Bir korku dalgası, yüreğimi avucuna alıp sıktı. Babam burada olmamalı, yatağından çıkmamalıydı.

Taşla kaplı bulvara inen babamın yanına koştum. Beni kollarının arasına aldı. Yumuşak tuniğine yanağımı bastırıp hindiba kokusunu içime çektim. "Baba, içeriye gir. Ben her şeyi hallediyorum."

Bana sıkıca sarıldı ve sonra kibarca çekilip ejderhaların yanına yaklaştı. Kasvetli bir ifadeyle onları inceledikten sonra Arturo'ya döndü.

"İkinizle de ofisimde görüşmek istiyorum." Elimini tuttu. "Şimdi."

İkisi ofise geçerken ben önce mutfağa uğradım. Ofelia ahşap lavaboda bulaşık yıkamakla meşguldü. Kendi kendine şarkılar mırıldanıyordu. İçeriye girdiğim an sevinçle haykırıp yanıma koştu ve sabunlu elleriyle bana sıkıca sarıldı.

“Çabuk döneceğini söylemiştin,” dedi suçlar gibi bir ses tonuyla. “Günler oldu, Zarela! Lola habersiz kaldı, baban çok gerindi ve bir anda tadilat için ustalar geldi. Çamurlu ayaklarıyla halılara bastılar, ellerinde boya kutularıyla her yere doluştular. Sen nerelerdeydin?”

Ellerini sıktım. “Şu an açıklayamam. Babam çalışma odasında beni görmek istiyor. Çayımız var mı? Kahvemiz? Yemeğimiz?”

Ofelia bana şüpheyle baktı. “Sanki beni tanımıyorsun.” Ellerimi bıraktı ve raflardan birinden bir tepsi çekti. “Yanında kimi getirdin? Al, dilimle şunu.”

Bana, sertleşmiş kabuğundan anladığım kadarıyla bir günlük ekmek ve bir bıçak uzattı. Dilimlemeye başladım. “Yeni bir terbiyeci kiraladım, babam onunla ilk kez karşılaşılıyor. Bu görüşmenin iyi geçmesi lazım.”

Çünkü ona parasını çoktan ödemiştım ve başka bir terbiyeci bulacak paramız yoktu. Bunu yüksek sesle dile getirmediim, gerçi Ofelia yaşadığımız maddi sıkıntıyı biliyordu.

“Baban çok endişelendi,” dedi, tepsiye başka şeyler koyarken. Zeytinyağında marine edilmiş bir kâse yeşil zeytin, dilimlenmiş jamón ile manchego⁴² ve küçük bir tabak baharatlı domates. “Yataktan çıkmak için çok ısrar etti.”

İçimi bir suçluluk duygusu kapladı. “Ama size haber gönderdim.”

Ofelia elini salladı. “Yetersiz bir haber.”

“Eva ne dedi?” diye sordum.

Tepsiyi bana verdi. “Ateşi düştü ama Eva, nüksetmesinden korkuyor. Dinlenmesi ve çok yemesi lazım. Ama sor bakalım, neler yapıyor.”

Sormak üzereydim fakat Ofelia devam etti: “Yediği tek şey tost!” diye haykırdı. “Onun için hazırladığım dana kuyruğunu yemesi için Lola ne kadar dil dökse de baban bir lokma bile yemedi. Hiç anlamıyorum. Oysa dana kuyruğuna bayılır.”

⁴² Manchego, İspanya'nın La Mancha Özerk Bölgesi'nde yetiştirilen Manchega cinsi koyunların sütünden üretilen peynir. -ed.n.

“Ben ona yediririm.”

Gürültüyle yaklaşan ayak sesleri duyuldu, arkamı döndüğümde mutfak kapısından içeriye dalan Lola’yı gördüm. “Dönmüşsün!”

Kucağında bir yığın çarşafı nefes nefeseydi. Saçları darmadağındı, Ofelia, onaylamayan gözlerle ona baktı. Bu tanıdık sahne yüreğimi ısıttı ve yüzüme kocaman bir gülümseme yayıldı.

Elindeki çarşafı tabureye bırakan Lola, “Ne kaçırdım?” diye sordu.

Ofelia kaşlarını çattı. “Onu orada bırakma! Derhâl yıkamaya götür.”

İkimiz de onu duymazdan geldik. Ofelia’nın ellerini havaya kaldırıp söylendiğini görünce yüzümdeki gülümsemeyi saklamaya çalıştım. Lola bana sıkıca sarıldı. Temiz çarşaf ve kahve kokuyordu. Yüreğimi bir pişmanlık sardı. Ona ilgilenmesi gereken çok fazla şey bırakmıştım.

“Uzun kalamam. Babam...”

“Terbiyeciyi birlikte,” diye cümlemi bitirip geri çekildi. “Pencereden gördüm. Çok güzel saçları var. Onu arenada dövüşmesi için ikna edeceğini biliyordum.”

“Tam olarak değil.” Boğazımı temizledim. “O beni eğitecek. Ben de babamın yerini alacağım.”

Lola’nın ağzı bir karış açık kaldı. “Ama ne giyeceksin?”

Bu cümle tam ona göreydi. Omuzlarımdaki gerginlik hafifledi ve bir kahkaha patlattım.

Bana ciddi gözlerle baktı. “Bana bırak... Sana en mükemmel kıyafeti tasarlarım. Elbette malzemeleri Valentiadan getirtmem gerekecek çünkü Santavilla’nın kumaş seçimleri berbat.”

Kumsalları, kalamarlı, midyeli ve safranlı pilavıyla ünlü, bulvarları mermerle kaplı bu sahil şehri hem Lola’nın hem de annemin doğduğu yerdı. Annemin ailesinin orada bir kiralama şirketi vardı. Kumsalı kucaklayan mavi sularda bir deniz canavarı yakalama ya da bir deniz kızı görme umuduyla iyi ödeme yapan müşterilere yer kiraliyorlardı. Annem hep bir deniz insanı olmadığını söylerdi. O yüzden şehirden kaçıp, daima karada

yaşayacaklarına söz veren babamla evlenmişti. Şık bir şehirdi ve ailemle birlikte her yıl oraya, anneannemle dedemi ziyarete giderdik. Santivilla'dan sonra, orası dünyada en sevdiğim yerdii.

Annem öldüğünden beri oraya hiç gitmemiştik.

Ofelia bize doğru yaklaştı. "Lola! Çamaşırlar!"

Lola bana göz kırptı ve Ofelia'nın süpürgesini ensesine yemeden kaçtı. Ofelia süpürgeyle vurmasıyla ünlüydü, özellikle onu kızdırdığımızda.

Tepsiyi alıp merdivenlerden çıkarken, pis kıyafetlerimin ve sırtımdan sarkan kirli saçımın farkına vardım. Bir an için üzerimi değiştirmeyi düşündüm ama koridordan yükselen öfkeli sesleri duyunca vazgeçtim. Kıpırdamadan durdum, tepsideki tabak ve fincanları oynatmamaya çalıştım ve neler konuştuklarına kulak kabarttım.

"Bir beyefendi olarak, bana söz vermeni istiyorum," dedi babam, soğuk bir sesle. "Ona tek kelime etmeyeceksin."

Tüylerim diken diken oldu.

"Señor, ben bir beyefendi değilim. Ailem hep çalıştı, anlarsınız. Ben arenadaki toprak kadar sıradan biriyim," dedi Arturo, kupkuru bir sesle.

"O zaman onurun üzerine yemin et," dedi babam, yine o aynı kış soğuğu sesiyle.

Uzun bir sessizlik oldu.

"Bunu neden yapayım?" dedi Arturo, sonunda.

"Ödüllendirileceksin."

Tepsiyi o kadar sıkı kavradım ki parmaklarım bembeyaz oldu.

"Hangi parayla? La Giralda ayakta zor duruyor."

"Zarela yaşamak zorunda," dedi babam.

Sırtımdan buz gibi terler aktı. Arturo birkaç saniye içinde arenada dövüşeceğimi anlatmıştı... *babama*. Yüksek sesle kendi kendime söylendim. Oysa bu şekilde öğrenmesini *istemiyordum*. Önce kendi savunmamı hazırlayacak, konuşmayı mantıklı bir şekilde sürdürecekt ve onunla uzlaşacaktım.

“O zaman onu arenadan uzak tutun,” dedi Arturo, buz gibi bir sesle.

Babam iç çekti. “Kızım ile tanıştın, nasıl biri olduğunu biliyorsun.”

Şaşkınlıktan, elimdeki tepsiyi neredeyse düşürecektim. Tabaklar ve kaplar yüksek sesle tıngırdayınca konuşma aniden kesildi.

Kapı açıldı ve Arturo, eşikten bana dik dik baktı. “Ne kadar zamandır orada dikiliyorsun?”

Keskin ses tonuna çok kızdım. “Kendi evimde nerede duracağımı bana sen mi söyleyeceksin?”

“Kapı dinlediğin belli, o yüzden soruyorum.” Kapıyı iyice açtı. Çenemi havaya kaldırdım, elimdeki ağır tepsiye yardım etmesini bekleyerek gözlerine baktım.

Etmedi.

“Benimle bu şekilde konuşabileceğini nasıl düşünüyorsun, bilmiyorum,” dedim tepsiyi masaya koyarak. Arturo cevap verme zahmetine girmedi. Yüzünde kasvetli bir ifadeyle koltuğunda oturan babama döndüm. Koltuğa bu şekilde gömülmesinden, yüzündeki yeşilimsi renkten hoşlanmamıştım.

Ve bana, sanki ona ihanet etmişim gibi bakmasından da.

“Baba, ben...”

“Seninle sonra konuşacağız, Zarela,” dedi. Sesi öfkeli çıksa da gözleri bambaşka bir şey söylüyordu. Onu korkutmuştum.

“Birinin konuşması lazım,” dedi Arturo, yavaşça. Kendine bir tabak alıp masanın önündeki deri koltuklardan birine yerleşti. Onu kiralamanın iyi bir fikir olduğunu nereden çıkarmıştım, bilmiyordum. Ama başka iyi bir seçeneğim de yoktu.

Boğazımı temizleyip babama döndüm, gerçi gözlerine bakacak cesaretim yoktu. “Bir şeyler yiyecek misin?”

“Aç değilim, tesoro.”

Tesoro. Hazinem.

Ne zaman üzgün olsam ya da annemle kavga etsem babam bana hep böyle hitap ederdi. Sözü içime bal gibi, tatlı bir altın

gibi işler ve o gün ters giden her bir şeylerin üzerine şifalı bir merhem gibi gelirdi. Genelde, zorlandığım bir dans figürü, annemin saçımı yapmamı istediği bir model ya da makyaj yapıp pazara gitmemi söylemesi yüzünden canım sıkılırdı.

Annem burada olsaydı, babama yemek yedirmenin bir yolunu bulurdu.

İçi yiyecek dolu bir tabağı önüne bırakıp neşeyle gülümse-dim. "O zaman benim için ye."

Arkamda oturan Arturo, "Adam *hayır* dedi ya," diye homur-dandı.

Boş kalan koltuğa oturdum ve öfkeyle Arturo'ya baktım. "Ye-mesi lazım."

"Kızının onu dinlemesi *lazım*," dedi. "Aç olmadığını söyledi."

Babam koltuğuna yaslanıp bizi incelemeye devam etti. Çatı-lan kaşları düzeldi ve nedense gülümseyiverdi.

"Ben ve Lola'dan başka hiç kimse, kızıma karşı koyamaz," dedi. "Hatta ben bile bazen bunu beceremem. Genelde kendi bildiğini okur ve bu tamamen benim hatam. Eşim onu hiç şı-martmadı. Ve şimdi ektiğimi biçiyorum. La Giralda'ya uyum sağlayacağına inanıyorum, Señor Díaz de Montserrat."

Ağzım bir karış açık kaldı. Babam genelde yabancıları etkiler-di. İnsana, kendini özel hissettirirdi ama bu terbiyeciye her za-manki gibi davranmıyordu. Fazla kibar ve fazla dürüsttü... Hiç hoşuma gitmeyen bir şekilde dürüst.

Tanımadığı insanların önünde asla ailevi konuları açmazdı.

Terbiyeci, ağzına bir zeytin attı. "Arturo'ya uyar."

"Siz birbirinizi tanıyor musunuz?" diye sordum, Arturo atış-tırmaya ve babam tek lokma almamaya devam ederken. Bu gö-rüşmede istenmediğim gerçeği bir tokat gibi yüzüme çarptı. İkisi de soruma cevap vermeyince, sahili hırpalayan bir fırtına gibi öfkem kabardı. Ne de olsa bunların hepsi *benim* fikrimdi.

Babamla Arturo beni duymazdan geldi. Öfkeyle kendime bir tabak aldım ve içine zeytinle manchego doldurdum.

“Demek artık ejderha avlıyorsun,” dedi babam. Sözleri zararsızdı ama ses tonu hiç öyle değildi. Onaylamadığı çok belli oluyordu.

Arturo bir dilim ekmeği zeytinyağına bandırdı. Yarıyı boşalan kavanozun kaç para olduğunu düşünmeden. “Ne olmuş?”

“Sezon sonuna kadar Hector’un arenasında çalışmıyor muydun?”

Arturo omuz silkti.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Arturo, amcam için mi çalışmıştı? İlginç. Üstelik bu kabalığına da inanamıyordum. Biraz medeni olsa ölür müydü yani? Öfkeyle kükremesini beklediğim babama doğru döndüm ama o, midesine doldurmakla meşgul olan bu kaba adamdan rahatsız olmuşa benzemiyordu.

“Netleştirmek için soruyorum, siz ikiniz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?” dedim yine.

Ama ikisi de cevap vermedi ve anlamadığım, çözemediğim bir şekilde bakışarak sessizce iletişim kurdular. Birbirlerini nereden tanıyorlardı? Santivilla’da çok fazla ejderha matadoru yoktu... Sadece en iyi mezunlar vardı. Yollarının kesişmiş olması mümkündü.

“Nerede okudun?” diye sordu babam, yavaşça.

Bu sorgulamayı beklemediği belli olan Arturo, gözlerini kırptırdı. Soru sormak için yanıp tutuşarak ağzım açtım ama o, bana fırsat vermedi. “San Jorge.”

“Hispanya’nın en iyi matador okuludur. Neden ringde dövüşmüyorsun?”

Arturo ona anlamlı gözlerle baktı. “Bir daha asla dövüşmeyeceğim, hiçbir şey için. Ejderhalarla dövüşmek geçmişte kalan bir şey olmalı.”

Araya girmemek için kendimi zor tuttum. Aynı tartışmaya bir daha giremeyecektim.

“Sence,” dedi babam, “bu gelenek neden üç bin yıldır devam ediyor?”

“Para yüzünden, başka neden olacak?”

"Toplumsal değerleri küçümseyen herkes, aynı cevabı verir. Oysa matadorlar, insanların ejderhaları yenebileceklerini Hispalya'ya göstermek için varlar. Yenilmez sanılan bu yaratıklara karşı zafer kazanabileceğimizi gösteriyoruz. İnsanlar her gün saldırıya uğruyor, köyler yanıyor, çocuklar uykularında öldürülüyor. Biz insanlara umut vermek için dövüşüyoruz."

Çok sevdiği işinden bahsederken babamın gözleri tutkuyla parladı. Ama fark ettiğim tek şey bu değildi. Saçlarında hatırladığımdan daha çok grilik, göz kenarlarında daha kederli çizgiler vardı.

"İnsanlara umut vermek için tek yol, ejderhalarla insanları daha da düşmanlaştıran gelenekler değildir, bunun dışında pek çok yol var," dedi Arturo, sessizce.

"Bence gelenekler onurlandırılmalı," dedim.

"İnsanların süreci kabullenip adapte olmalarına saygı göstermek lazım."

"Hakikatimiz, ejderha dövüşleri başladığından beri hiç değişmedi... Hâlâ savaştayız," dedim.

"Başka bir şey yapma girişiminde bulunmadık da ondan," dedi Arturo.

"Onlar *köpek* değil," dedi babam. "Daima insan eti isteyecekler, güçlerini hep yıkım için kullanacaklar. Onlar eğitilemez."

Arturo'nu gözlerinde bir ışık yanıp söndü. Babam fark etmedi ama ben fark ettim.

"Kızımı çok iyi eğiteceğine inanıyorum," dedi babam, kısa bir sessizliğin ardından. "O benim en büyük hazinem. Hazır olduğundan emin olmalısın... Bu işten seni sorumlu tutuyorum."

Arturo bana ilk kez kaşlarını çatmadan baktı. Bu işi kabul ettiğine pişman olmuş gibiydi.

"Parayı unutma," dedim. "Ve ne kazanacağını."

"Bana ne borçlu olduğunu da unutma," diye mırıldandı babam.

Kaşlarımı kaldırdım. "Arturo'nun sana ne borcu var, baba?"

"Matadorluk günlerinden kalma eski bir iş," dedi babam.

"Şimdilik bu kadar, Arturo."

Arturo ayağa kalktı ve başıyla selam verip çıktı. Bu ani sessizlik yüzünden koltuğuma iyice gömüldüm ve birazdan babamla yapacağımız konuşmaya kendimi hazırladım.

Babam beni fazla bekletmedi. Sanki bu kasvetli görüşmede sarf edilecek sözleri duymaya tahammülü yokmuş gibi ellerini kucağında birleştirdi ve bana dik dik baktı. “Zarela, arenada dövüşme iznini sana kim verdi?”

“Bu şekilde öğrendiğin için çok üzgünüm,” dedim yumuşak bir sesle. “Ama ben bir ejderha matadoru *olacağım*. Başka seçeneğim yoktu.”

“Buna inanmıyorum. Başka birini bul. Ejderha dövüşü okuluna yaz ve ellerinde uygun biri olup olmadığını...”

“Hector, ejderha matadorlarının çoğunun sezon sonuna kadar sözleşmeleri olduğunu söyledi bana,” dedim çekinerek. Zira babamı incitmek istemiyordum. Derin bir nefes aldım ve kaburgalarının arasına bir bıçak saplamaya hazırlandım. “La Giralda tüm saygınlığını kaybetti ve arenamızda dövüşecek başka bir matador bulma şansımız çok azaldı. Üstelik bulsak da ona ödeyecek paramız yok. O yüzden o kişi ben olmalıyım, baba. Eskiden dansçı olarak bilinen kızın artık bir matador olarak tanınacak. İnsanlar merak edecek.” Ona gerçekleri hatırlattığımda yüzünde beliren ifadeyi görmemek için gözlerimi sıkıca yumdum. “Senin matadorluk günlerin bitti.”

Sözlerim karşısında sessiz kaldı. Gözlerimi açtığımda onu koltuğuna gömülmüş, yüzü avuçlarında, omuzları titrerken buldum. “Annen buna asla izin vermezdi,” dedi boğuk bir sesle. “Hangi baba böyle bir şeyi onaylar?”

“İlerlemenin başka bir yolu yok,” dedim. İçimdeki o eski sızı yeniden büyüdü ve yüreğimi avucuna alıp sıktı. “Annem burada değil.”

Yüzü çok solgundu ama yine de doğrulup kendini toparladı. “Bu para nereden geldi?”

Derin bir nefes alıp ona gerçeği anlattım.

Hepsini.

Babam gözlerimin önünde güneşte solan bir çiçek gibi kuru-
du. Ellerimi kucağımda sıkıca birleştirdim ve hızla atan kalbimin
göğsümden fırlamaması için direndim. Biz birbirimizin aynasıy-
dık. Omuzlarımız dikti ama ağır yükler taşıyorduk, ikimiz de
annem için yas tutuyor ve benzer şekilde mücadele ediyorduk.
Doğru olanı yapmıştım. Bunu biliyordum ve her ne kadar hoşu-
na gitmese de o da biliyordu.

“Önce bana sormalıydın.”

“Sen kendinde değildin.”

Siyah gözleri parladı. “Zarela, buna hakkın *yoktu*.”

“Başka ne yapabilirdim? İlaça ihtiyacın vardı, buranın onarıl-
ması gerekiyordu, ejderhalarımız öldürülmüş, terbiyecilerimiz öl-
müştü.” Ellerimi uzattım. “Daha iyisini nasıl yapabilirdim, söyle.”

Omuzları düştü, masasına uzanıp ellerimi avuçlarına koydum.
Babam, parmakları titreyerek ellerimi tuttu. Yüzü kederle büzül-
dü. “Yatağa dönsen iyi olur. Hâlâ tam iyileşmiş sayılmazsın.”

“Lola bugün Eva’yı getirecek,” dedi suratını buruşturarak.
“Ağrım hiç geçmiyor.”

Öfkesini ve ölüme çok yaklaştığı için hissettiği korkuyu an-
layabiliyordum. Sanki kaçıışı olmayan bir odada, bir kurtla baş
başaydı. Ellerinin bu yüzden titrediğini görebiliyordum. “Neden
hiçbir şey yemedin?”

İrkilerek başını iki yana salladı. “Canım hiçbir şey istemiyor.”

Kaşlarımı çattım. Yataktan çıkmaması, La Giralda için endi-
şelenmemesi gerekiyordu. Bu stres, ona iyi gelmezdi. Derin derin
düşünmüş olmalıydı çünkü yüzünde bitkin bir ifade vardı. “Bu,
gençliğimdeki Hispalya değil, hija. Birinin bize zarar verme niye-
tiyle La Giralda’ya sızacağını hayal bile edemezdim. Ejderhaları
serbest bırakıp diğerlerini öldüreceğini... Zavallı Benito.”

Olan biten onca şeyden sonra, bu konuyu araştırarak zama-
nım olmamıştı. “Baba, olanlardan biri sorumlu. O kişiyi bulma-
mız lazım.”

“Çok tehlikeli.”

“Ama...”

“Zarela, bana bak. Sana içimden geldiği gibi yardım edecek bir hâlde değilim. Sen arenada dövüşeceksin, o yüzden sadece eğitimine odaklanmalısın. En azından...”

“En azından, ne?”

Yanakları kızardı. Gözlerini kaçırdı. Söyleyeceği şey yüzünden zorlanıyordu. “Belki de... vakti gelmiştir...”

Çenem kasıldı. Ne önereceğini biliyordum, o henüz hiçbir şey söylemeden avuçlarım terden sıırılsıklam oldu. “Ne, baba?”

“Belki de senin için uygun bir koca bulmamızın vakti gelmiştir. On sekiz yaşındasın. Aslında bunu çok daha önceden düşünmeye başlamam gerekirdi. Senin yaşındaki tüm señoritalar evli ve bebek bekliyor.”

“Lola hariç,” diye hatırlattım.

“Onun bir sürü ablası var da ondan. Üstelik annesinin de başında pek çok dert var. Benim böyle bahanelerim yok.”

Birbirine kenetlenmiş ellerimize baktım. Bu fikrin çok kötü olduğunu düşünmek için bir sürü sebebim vardı. Her birini tek tek eldim ve onu incitmeyecek bir sebep aradım. La Giralda'nın duvarları dışında görüp duyduklarımı ona anlatamazdım. *Uygun* bir koca bir yana, eskisine oranla üçte bir bilet satabilsek bile ne kadar şanslı olacağımızı anlatamazdım. Evlenmeyi düşünebileceğimi söylediği bekâr erkeklerin, *beni* soyadı lekelenmiş ve çulsuz kalmış bir señorita olarak gördüğünü anlatamazdım. “Ben anemle seninki gibi bir evlilik istiyorum. Daha azına razı olamam.”

“Zarela...”

“Bana biraz zaman ver. Önce bırak da durumumuzu kendi yöntemlerimle düzelteyim.”

“Ne kadar zaman?”

“Bir ejderha dövüşü. Eğer satışlar eskisi gibi olmazsa, o zaman evlenecek bir adam bulurum.” Sözlerim boğazıma takıldı, neredeyse boğulacaktım. “Senin onaylayacağın birini.”

Başını salladı ve anlamayı yapmış olduk.

Bunu teklif ederken bile kaderin bana oyun oynayacağını düşünmeden edemiyordum.

DIECISEIS

Yatağına yatırdığım babama zorla su içirdim. Kaşlarını çatıp uykuya daldı. Yüzüne düşen gri saçlarını kenara itip yanığına bir buse kondurdum.

Babamın hafifçe horladığını duydum, ses çıkardığını görmek hoşuma gitti. Gülümsedim. Zira son zamanlarda çok sessiz, çok kırılgandı.

Ejderha terbiyecisiyle yaptığımız toplantı bana umut vermişti. Babamın yataktan çıktığını görmek -çok zayıftı ama çıkmıştı- Arturo'ya kısa ve sert cevaplar vermesi, sırlarımızı açması hoşuma gitmişti.

O vahşi ve kaba yüzü gözümde canlandı.

Cilalı bir amber gibi koyu ve parlak tenini, soğuk bir fırtınayı andıran siyah gözlerini düşündüm. İsimlendirmek istemediğim bir sebeple yanaklarım kızardı. Ne olmuştu da kendisine başka bir yol seçmişti? Bir kez bir gremioya girdiğinizde, öylece çıkıp yeni bir hayata başlayamazdınız. Zira bu, hayatınızın son günlerine kadar bağlı kalmanız gereken bir taahhüttü. Santivilla halkı gremiolarını bırakan insanlara iyi gözle bakmazdı. Bu yazılı olmayan bir kuraldı. Bazı kurallar böyle olurdu. Geçerli olmaları için resmî olmaları gerekmezdi. O hâlde, Arturo bu kuralı neden çiğnemişti? Fikrini bu denli değiştirmesine yol açan bir şey olmuştu muhtemelen. Gizemli terbiyeciyi bulma niyetiyle büyük merdivenlerden indim ve zindana yöneldim.

Adımlarım duvarlarda yankılanıyor, kulağıma sesler geliyordu. Tartışanların sesi karanlıkta yanan ateş gibiydi. Arturo ile muhafızlarımdan biri.

Yeni ejderhalarımız zindanın girişinde, kafeslerindeydiler. Meşalenin alevleri, canavarların gölgelerini çatlak duvarlara yansıtıyordu. Canavarlar huzursuz bir şekilde daireler çiziyor, gövdelerini demirlere çarpıp pençeleriyle taş zemini çiziyorlardı. Sesler artınca dişlerimi sıktım.

Arturo bir anda muhafızla konuşmayı kesti... Boş hücrelerden birinde gördüğü bir şeye dikkat kesilmişti. Eğilip yerdeki bir şeyi inceledi. Profili çok hoştu. Gururlu bir burnu, keskin bir çene hattı vardı. Siyah saçları, çatık kaşlarının üzerine dalgalar hâlinde düşüyordu. Bunu fark ettiğimi fark edince kendime çok kızdım. Arturo ellerini çıkıntılı duvara sildi ve işaret parmağını burnuna götürüp kokladı. Derken hızla arkasını döndü, loş ışıkta göz göze geldik. Üzerine parlak bir şey bulaşmış olan parmağı hâlâ havadayken bana dik dik baktı.

Bu adam bana hep dik dik bakıyordu.

“Biri burada çok güçlü bir büyü kullanmış.” Gölge odada parlayan, belirsiz, kıvrık bir izi işaret etti. “Büyünün kalıntılarını görüyor musun? Pahalı malzemelerle yapılan büyüler genelde böyle bir kalıntı bırakır. İksir daha yoğundur, iki bakır paraya alınan o ucuz büyülere benzemez.”

Gösterdiği yere baktım. “Bir temizleme büyüğü olabilir mi?”

Kaşlarını çattı. “Olabilir. Ama encantonun yoğun bir kokusu var. Paspasla temizleme büyülerine benzemiyor.” Sonra hücrelerden birindeki koyu renkli birikintiyi işaret etti. “Ejderha kanı,” dedi. “Burada ne oldu?”

Demir parmaklığa tutundum. Dehşete kapılmıştım. La Giralda’daki bütün asalar, ucuz ve etkisi kısa süren büyülere batırılmış asalardı. “Güçlü bir büyü, ha? *Neden?*”

“Nereden bileyim?” dedi sert bir sesle. “Ben sadece olanı söylüyorum.” Tekrar zemini işaret etti. “Ya, bu kan?”

Kendimi toparladım. Zindana şöyle bir bakınca, hücrelerinde öldürülmüş olan ejderhaları hatırladım ve magianın parlak ışığı altında yatan Benito'nun cansız bedenini. Bunların hiçbiri tesadüf değildi. Biri planlarını gerçekleştirmek için encanto kullanmıştı. Ama *kim*?

Ellerimi saçlarımda gezdirdim. O an gremioya gitmeyi düşündüm ama Ejderha Başkanı'nın şüpheli tavrı beni vazgeçirdi.

Don Eduardo bana inanmazdı.

"Señorita?"

Gözlerimi kırıştırdım ve düşüncelerimden sıyrılıp, hayaletlerle dolu karanlık zindana geri döndüm. "Pardon, ne sormuştun?"

Gözünden hiçbir şey kaçmıyordu, yüzümdeki şaşkınlık ifadesini fark etmiş olabilirdi.

"Kanı sormuştum," diye yavaşça tekrarladı.

Kelimeler boğazıma takıldı, konuşmaya çekindim. Arturo, korkak olduğumu düşünüyormuş gibi kaşlarını kaldırdı ama açılmak benim için çok zordu. Güvendiğim çok az insan vardı. "Anlatacağım ama sözümü kesmeyecek ve beni yargılamayacaksın."

Yavaşça durup beni uzun uzun inceledikten sonra, "Eee?" dedi.

"Katliamın yaşandığı gün biri gelip ejderhalarımızı salmış." Zindanın diğer ucunu gösterdim. "Şuradan arenaya gidiliyor. Ejderhalar arenaya daldıkları gibi herkesi ve her şeyi ateşe verdiler ve sonra da kaçtılar. Sadece üçü salınmamıştı. Ertesi sabah biri gelip uykularında onları öldürmüş."

Yüzünde öfkeli bir ifade belirdi. "Güvenliğiniz ne kadar da sağlamış."

Yumruklarını sıkkan muhafıza, kendine hâkim olmasını ister gibi sert bir bakış attım. Arturo çıkıntılı duvara yaslanıp ellerini göğsünde birleştirdi. Boğazımı temizledim. "Güvenlik kadromuzda beş terbiyeci vardı... Para karşılığında çalışan en iyi terbiyecilerdi ve yüzlerce insanı La Giralda'dan güvenle çıkartmakla meşgullerdi. Biri hariç, hepsi katliamın olduğu gün öldü."

“Bu hücrelerin hepsi dolu muydu?”

Onu başımla onayladım. “Evet. Her birinde bir ejderha vardı.”

Arturo kafesleri saydı. “Dokuz ejderhaya beş terbiyecisi mi? Siz buna geniş güvenlik önlemi mi diyorsunuz?”

Haklıydı ve ikimiz de bunu biliyorduk. Bu dikkati karşısında omuzlarım ve çenem gevşedi. Midemde utanç baloncukları kaynamaya başladı. Başarısızlığı itiraf etmek kolay değildi. Her bir kelimeyi, gizli kalması gereken yerden çekip çıkarmak zorundaydım. Annem öldüğünden beri babam kendinde değildi. Bu felaketten çok daha önce dâhil olmam gerekirdi duruma. “Daha iyisini yapmalıydım.”

“Tüm bunları Ejderha Başkanı’na aktardın mı?”

“Elbette ama şüphelerimi önemsemedi.”

Arturo elini kaldırıp devam etmem için işaret etti. “Neydi o şüpheler?”

Fikirlerimi yok sayacak birinin karşısında bir kez daha konuşmak istemiyordum... Bakışlarımı kaçırdım.

“Eğer anlatmazsan sana yardım edemem,” dedi yavaşça.

Kaşlarımı kaldırdım, içimde beni bile şaşırtan bir heyecan dalgası belirdi. “Yardım etmek mi?”

“Burada çalışacağım,” dedi. “O yüzden ölümcül bir tehlikede olmadığımdan emin olmam gerekir.”

Doğru... Bu mantıklıydı. İçimdeki heyecan bir anda söndü. “Bu katliamın arkasında Asociación’un olabileceğini düşündüm. Ertesi gün bir grup insanla La Giralda’nın önüne geldiler.”

Arturo duvarlarda parlayan büyü kalıntılarına kaşlarını çatarak baktı. “Haklı olabilirsin ama bunu tek başlarına beceremezler.” Büyü lekesi olan işaret parmağını kaldırdı. “Bu tip büyüler çok pahalıdır ve Asociación’dakilerde bu kadar para olmaz. Zaten çoğu, düşük loncalara üyedir ya da Gremio General’e. Buradaki insanlar iki gümüş parayı bile bir arada görmemiştir. Bence başka biriyle çalışıyorlardı. Ya da başka biri tarafından yönetiliyorlardı.”

Görünmez bir düşman daha. Korku, sıkı bir yumruk gibi beni içine aldı. “Umarım yanıyorsunuzdur.”

Arturo çenesini eğdi. “Buradaki girişte bir kilit olduğunu fark ettim. Anahtarlara kimin erişimi var?”

“Babamın, Ofelia’nın -bebekliğimden beri bizimle çalışan hizmetçimizdir- ve benim.”

“Peki, anahtarları nereye koyuyorsunuz?”

Gergin bir şekilde yutkundum. “Benimki, odamdaki çekmecemde durur. Babam kendisininkini hep boynuna takar. Ofelia da mutfaktaki bir demliğin içinde saklar.”

“Neden onda anahtar var?”

“Düzenli olarak hücreleri temizleyen işçileri o yönlendirdiği için.”

“Peki, sen anahtar yerinde duruyor mu diye çekmecemene baktın mı?”

Ellerimi belime koydum. “Beni salak sanıyorsun herhalde?”

Kaşını kaldırdı. “Seni hiçbir şey sanmıyorum, señorita. Hele ki zekân hakkında bir şey düşünmüyorum.”

Utanç ve aşağılanma duygusu, tenime işledi, kanımda bir isyan dalgası yarattı ve yanaklarımla kulaklarım kıpkırmızı oldu. Aramızdaki boşluk gerildi, duvarlar üzerime üzerime geldi ve nefes alacak yerim kalmadı. “Çok kabasın.”

Soğuk bir şekilde omuz silkti. “Öyleyim.”

Öfke, utancımı yok etti ve hiç düşünmeden Lola’nın öğrettiği bir hareketi yaparak, orta parmağımı ejderha terbiyecisinin yüzüne doğru kaldırdım.

Çok kızmasını bekliyordum ama Arturo öyle bir kahkaha attı ki sesi zindanın duvarlarından yankılandı. Ben de elimde olmadan sıırıttım. Kahkahası gülümsemeye dönüştü. *Lanet olsun*, gibi bir şey mırıldandı.

Birbirimizden uzaklaşıp uzun bir süre sessiz kaldık. “Peki, ya diğer anahtarlar? Onlar yerlerinde mi?” diye kararlı bir sesle sordu.

“Katliamdan sonra hepsini kontrol ettim ve yerlerinde olduklarını gördüm.”

“Ya o günden sonra? Hâlâ yerlerindeler mi?”

Gözlerimi kırptırdım. “Kontrol etmedim. Anahtarlar daha önce hiç kaybolmamıştı. Bu yüzden suçlunun zindana başka bir şekilde girdiğini düşündüm. Hem zaten o günden beri başka bir olay yaşanmadı ki...”

“Biri, şüphelendiğin gibi La Giralda’ya sabotaj düzenlemek istiyorsa eğer, o hâlde anahtarların sürekli güvenli bir yerde saklanması gerekir. Suçlunun ejderhalarınızı saldıktan sonra anahtarı yerine koymadığını nereden biliyorsun?”

“İyi de neden böyle bir riske girsin?”

“Belki de şüpheleri başka yöne çekmek için. Anahtarı aldıysa eğer, demek ki nerede gizlendiğini biliyordu. Böyle birinin La Giralda’yla bir bağlantısı olmalı. Hoşnutsuz bir muhafız ya da öfkeli bir hizmetçi olabilir.”

Bu sorgulaması, boşlukları hiç dolduramamış olduğumu fark etmemi sağladı. Ofelia ve babamla konuşmam gerekirdi. Loncayla başka bir toplantı daha ayarlayıp bir an evvel soruşturma açılmasını istemem gerekirdi.

Çabalarım yeterli değildi.

Utanarak, “Bunu düşünmem gerekirdi,” dedim.

Yüzündeki ifade yumuşadı. “Ejderhaların burada güvende olacaklarından emin olmadan gidemem.” Muhafıza döndü. “Ben dönene kadar burada kal.”

“Nereye gidiyorsun?” diye sordum.

“Ofelia ile konuşmaya tabii ki,” dedi giderken omzunun üzerinden bakarak. Merdivenlerde gözden kayboldu. Bir saniye sonra kaşlarını çatarak geri geldi. “Ofelia’yı nerede bulurum?”

Kibar davranıp da yüzümdeki alaycı gülümsemeyi gizlemeye çalışmadım.

Arturo sabırsızlıkla kükredi.

Güldüm. “Bu taraftan, terbiyecisi.”

Merdivenlerden çıkarken nefesini enseme hissedebiliyordum. Çok fazla yer kaplayan boğucu varlığını görmezden gelmek imkânsızdı.

“Parlak bir şeyin var mı?” diye sordu.

Durdum ve arkamı döndüm. Göz hizasından iki basamak yukarıdaydım. “Parlak mı?”

“Ejderhaların uyumasına yardımcı olur. Onlara bir amaç, bir iş verir. Korumaları gereken bir şey olduğunda daha az huzursuzlanırlar.”

Elimde sadece annemin eşyalarından kalanlar vardı ve bunları da bir ejderhaya verecek değildim. “Benden oraya mücevher yerleştirmemi mi istiyorsun?”

Omuz silkti. “Şamdan da olur... Gümüş ya da altın.”

“Gümüş ya da altın yok,” dedim. “Hepsini sattım.”

Bunu söylediğim an pişman oldum. Çok fazla şey anlatmıştım. Arturo’nun suratından aynı anda birkaç farklı ifade geçti. Şaşkınlık. Kafa karışıklığı. Acıma.

Hızla arkamı döndüm. Onun bana acımasını istemiyordum. Ben acınacak biri değildim. Ben Hispalya’nın en yetenekli sanatçılarından kızıydım ve ayakta kalmamızın bir yolunu bulacaktım. Sadece daha çok çalışmam gerekiyordu, hepsi bu. Ana kata ulaştığımızda Arturo çabucak önüme geçip beni durdurdu, sonra ağzını açtı... ama hemen vazgeçti ve bir şey söylemedi.

“Ne var?”

Daha iyisini düşünmüş gibi başını iki yana salladı. “Benim sorunum değil,” diye mırıldandı.

Onu mutfağa götürdüm, içerisi mis gibi ekmek kokuyordu. Ofelia tabureye oturmuş, salatalık ve domates dilimliyordu.

“Gazpacho?” diye sordum.

Başını kaldırıp yumuşacık gülümsedi. Arturo’yu görünce gülümsemesi kayboldu. “Kim bu caballero?”

“Ofelia,” dedim sakince. “Bu bizim yeni ejderha terbiyecimiz. Bana arenada dövüşmeyi öğretecek ve onun sayesinde artık zindanımızda iki yeni ejderhamız var.”

“*Annenin sayesinde, demek istedin herhalde,*” diye çıkıştı.

Arturo kara kaşlarını çatarak bir ona bir bana baktı.

“Doğru,” diye mırıldandım. “Buraya gelmemizin sebebi...”

Ancak Ofelia’nın vaazı -ya da özel konularımızı öğrenmesini istediğim son kişinin önünde tartışması- henüz bitmemişti. “Bunun kıymetini bilsen iyi olur, caballero. Bu aile, mükemmel bir iş çıkarman için çok fazla şey feda etti. Zarela, annesinin eşyalarını satmak zorunda kaldı, haberin var mı senin?”

Arturo’nun yüzü taş kesildi. “Mi nombre es Arturo, señora.”

“Söyleyeceklerin bu kadar mı?”

Arturo iki avucunu da mutfağın adasına dayadı. “Hayır. Zindanın anahtarı nerede?”

Elindeki bıçağı bırakan Ofelia, raftaki seramik demliğe doğru gitti. Demliğin içindekileri masaya boşalttı. Demir bir anahtar düştü. Sonra şüphelenerek oturdu.

Arturo’nun gözlerinde sanki Santivilla’daki tüm felaketlerin sorumlusu bu anahtarmış gibi bir ifade vardı. Anahtarı tuniğinin cebine attı. Ayağa fırlayan Ofelia’nın altındaki tabure yere düştü. Terbiyeciyeye baktım ve kaşımı kaldırdım.

“Bu anahtar benim,” dedi, tartışma kabul etmeyen bir ses tonuyla.

İtiraz etmedim. Ofelia buna çok şaşırdı. Tüm kusurlarına rağmen bu terbiyecinin ejderhaları ne kadar önemsedığını biliyordum. Onların başına bir şey gelmesine izin vermezdi. Ringe adım attıkları âna kadar, o zaman kaderleri onun elinden çıkıyordu.

“Hizmetçilerimizin aşağıyı temizlemeleri gerekir!” dedi Ofelia. “Onları yöneten de benim...”

“Artık ben olacağım,” dedi Arturo. “Sabah ilk iş burada olacağım ve hayvanların yanına inip, gün sonuna kadar kapıyı arkamdan kilitleyeceğim. Kafesler, ben ejderhaları eğitirken temizlenebilir. Beni diğer anahtarlara götür,” dedi. “Bunları bir arada tutabileceğimiz bir yer var mı? Aksi takdirde güvende olacaklarına inanmıyorum.”

Ofelia bir çılgılık attı. “Sen kim oluyorsun da onunla böyle konuşuyorsun?”

Ofelia'yı duymazdan geldim çünkü bununla vakit kaybedeceğimizi biliyordum. Arturo, anahtarları bizzat görmek isteyecek ve Ofelia'nın bağıırıp çağırmasına aldırıp da geri adım atmıyacaktır. "Bu taraftan, terbiyecı."

Büyük merdivenlerden, sessiz ve dikkatli bir şekilde çıktık. Onu odamda istemiyordum, hem de yargıları, çatık kaşları ve yüksek sesli fikirleriyle. Öte yandan varlığının bana ağır geleceğini ya da siyah gözlerinin beni heyecanlandıracağını düşünmesini de istemiyordum. Bu terbiyeciden hoşlanıyor olmaktan hiç memnun *değildim*. Ellerinin ellerime dokunduğunu, demir gibi omuz hatlarını ya da bir canavarla sakince yüzleşmesini düşünmeyi istemiyordum.

Ondan etkilenmek *istemiyordum*.

Ama etkileniyordum. Lanet olsun, etkileniyordum işte.

Koridor sessizdi, sadece taş zemine vuran botlarımızın hafif sesi yankılanıyordu. Benim odama vardık, ağır meşe kapıyı omuzumla itip açtım. Arturo'nun odama girmeden önce kapıda beklediğini görünce şaşırdım. Çabucak içeriye baktı. Gözleri, duvarları süsleyen desenli yelpazelerde ve nakışlı bir yorganla örtülü olan yatakta dolaştı.

Boğazını temizledi, yanakları hafifçe kızardı.

"Sakın bana daha önce bir kadının yatak odasını görmediğini söyleme."

Kaşlarını çatarak eşiğe yaslandı. "Anahtarı bul, olur mu?"

Anahtar tam olarak söylediğim yerde, çekmecemdeki eski dergiler ve tüy kalemlerle mürekkep şişelerinin arasında gizliydi. Avucumdaki demir anahtara bakan Arturo'nun gözlerinde şüpheli bir pırıltı belirdi. "Odanın kapısını hiç açık bıraktığın olur mu?"

"Gün içinde olabilir."

Kapı eşiğinin aşınmış ahşabında parmağını gezdirdi. "Buraya genelde kim gelir?"

"Bazen babam gelir ama Lola ve Ofelia çok sık gelir."

Tuhaf bir ses çıkardı. Anahtarı alan kişinin La Giralda'dan biri olduğunu söylediğini anımsadım ve ima ettiği şeyden hiç hoşlanmadım. "Onlar *yapmaz*."

"Eğer öyle diyorsan."

"Üçüncü anahtarı da isteyeceksin," dedim kendiminkini uzatarak.

Başını salladı. "¿Y dónde está?"

"Üçüncü kat. Babamda."

"Vamos."

Ama duvarlardaki düzinelerce desenli yelpazeden dikkatini ayırmadan eşikte durmaya devam etti. Bunları annem boyamıştı, babamla tartıştıktan sonra sakinleşmek için yaptığı bir şeydi. Annem tartışmalarının konusuna, o zamanki mevsime ve o anki ruh hâline göre boyardı yelpazelerini.

"Şunu hatırladım," dedi yumuşak bir sesle.

Baktığı yere döndüm. Yelpaze siyaha boyanmıştı, üzerinde gardenya desenleri vardı, yaprakları altın sarısı ve parlaktı. Annem o yelpazeyi bana ilk solo performansımda vermişti. Annemi arena girişinde, gölgelerin arasında dururken görene dek çok gergindim. Orada durup, ben sahnedeyken benimle dans etmiş, her figürü ve her dönüşü benimle birlikte yapmıştı.

Bu anı, yüreğimi bir yumruk gibi sıktı. Gözlerim yanıyordu. Boğazım düğümlendi. Annemin yokluğunun acısı bir bıçak gibi göğsüme saplanırken dolan gözlerimi saklamaya çalıştım. Görüşüm düzeldiğinde Arturo'yu itip kapıyı arkamdan gürültüyle kapattım.

"Babamın odası şu tarafta," diye mırıldandım, geldiğimiz yöne dönüp merdivenlere yürüyerek.

"Yelpazeyi nereden hatırladığımı sormadın," dedi Arturo, sert adımlarıma eşlik ederken.

Ona yan yan baktım. "O benim ilk dansımdaki yelpazemdi."

"Sen çok güzel bir dansçısın."

Sözleri o kadar yumuşak çıkmıştı ki neredeyse zar zor duydum. Gözlerim, bana bakmamak için yere indirdiği ve yüzümü değil de ayaklarını incelediği gözlerine takıldı.

"Gracias."

Arturo, iltifatı sanki özel bir şey değilmiş gibi omuz silkti, sanki nefesimi kesmemiş gibi. Beni koridora ve oradan da merdivenlerin başına kadar sessizce takip etti. Ben karanlık odada dolanırken onun dışarıda bekleyeceğinden emindim. Ağzı hafifçe açık bir hâlde uyuyan babamın nefes alıp verişleri odanın sessizliğini bozuyordu. Pencerelerden sızan loş ışığa şükrederek yatağın kenarına yaklaştım.

Çok huzursuz uyuyordu. Yorgan, ayaklarının altına sıkışmış, yastıklardan biri şifonyere doğru kaymıştı. İki kolunu da yana açmış, yatağının uçlarına uzanmıştı. Sarkmış yanakları, üzerine çok bol gelen kıyafeti ile uyurken son derece savunmasız görünüyordu.

Bu yeni hakikate bir türlü alışamıyordum. Babam gençti... Tanıdığım çoğu babadan çok daha genç. Capcanlı ve diri olmak, ringe çıkıp binlerce insanı coşturmak, onun kimliğinin bir parçasıydı. O ölemezdi.

Başka birini daha kaybedemezdim.

Öne doğru eğilip, ucunda anahtar olan uzun, deri kolyeyi aradım. Loş ışıkta gözlerimi kısıp dikkatle baktıktan sonra nihayet buldum. Babam, anahtarı kolunun altına gizlenmişti. Kolunu nazikçe çektim. Babam uyanmadı, hatta ben sessizce odasını terk ederken bile huzursuz homurtular çıkararak uyumaya devam etti.

Arturo koridorun karşı duvarına yaslanıp kollarını göğsünde birleştirmiş, bacaklarını birbirine çaprazlamış, beni bekliyordu. "Eee?"

Ona babamın anahtarını verdim. "Üçü de tamam."

Uzun süre bir şey söylemedi, başını yana eğmişti. Siyah, dalgalı saçları yüzünün yarısını kapatıyordu. "Bütün terbiyecilerinin arenada öldüklerini söyledin."

Kapıyı yavaşça arkamdan kapattım. "Benito hariç, hepsi."

“Ona ne oldu?”

“Öldürüldü.” Tenimin aniden ürperdiğini belli etmemek için ben de kollarımı göğsümde birleştirdim. “Ya da çok fazla ejderha dumanı solumuş olabilir,” dedim acı acı. Aklıma Ejderha Başkanı ile yaptığım görüşme geldi.

“*Sen* ne düşünüyorsun?”

Ellerimi açtım. “Ben onun öldürüldüğüne inanıyorum. Ama babamla Don Eduardo öyle düşünmüyor. *Yeterince uzun bir süre ejderhaların etrafında olursan eğer, bu çok sık görülen bir ölüm şeklidir, diyorlar.*”

“Öyledir.” Bir tutam saç kulağının arkasına atınca elmacık kemiğinin keskin hattı ortaya çıktı. “Ama ejderhalarınız kasten salınmış ve geri kalanları da öldürülmüş. Yerinde olsam her şeyden ve herkesten şüphelenirdim.”

Sahip olduğu her şey, insanları kendisinden uzak tutmak içindi âdeta. Koyu renk giysileri, kara gözlerindeki o sert, vahşi bakışları ve bir bıçak kadar keskin görünen çene hattı.

“Kimseye güvenmez misin?”

“Çok az insana.”

Sesindeki kederi özellikle ilginç buldum. “Yalnız birine benziyorsun.”

“Öyle mi?”

Son derece aptalca bir laf ettim. Ama düşünmeden söyleyiverdiğim sözcükleri durdurmam mümkün olmadı: “Bana güvenebilirsin.”

Gözlerimiz buluştu. Soğuk siyahla sıcak kahverengi. Bu buz gibi gözlerin derinliklerinde dolanan o çiğ duyguları isimlendiremiyordum. “Sahiden mi?”

Çenemi kaldırdım. Artık geri adım atmak için çok geçti. “Evet, güvenebilirsin.”

Koridorun duvarına yaslanıp bacaklarını çaprazladı. “Sana bırakacağım ejderhalar burada güvende değiller. Onları alıp gitmek geliyor içimden.”

Konu değişince şaşırdım ve gözlerimi kırptırdım. Ona teklif ettiğim şeyi... arkadaşlığı bu kadar çabuk reddetmesi beni şoke etti. Bir adım öne çıktım ve işaret parmağımı göğsüne batırdım. "O ejderhalara para ödedim, terbiyeci. Burada kalıyorlar."

Gözlerime baktı ve bileğimi kavradı. Sıkı tutuyor ama canımı yakmıyordu. "Bu işin parçası olmayı asla istemedim."

Arturo beni eğitmekten bahsediyor olabilirdi. Öte yandan, tamamen farklı bir şeyden de bahsediyor olabilirdi. Yanaklarıma yayılan sıcaklık avuçlarımı ısıttı. "Bırak beni," diye fısıldadım. Çok yakın duruyorduk. Benimle aynı anda o da bunu fark etmiş olmalıydı çünkü bileğimi hemen bıraktı. Boğazını temizledi ve benden uzaklaştı, söndürülmesi gereken bir ateşmişim gibi.

"İyi. Ejderhalar kalıyor," dedi. "Ama ring dışında başlarına bir şey gelecek olursa bundan bizzat seni sorumlu tutarım."

Daha çok sorumluluk. Sorumluluğun içinde boğuluyordum. "Ne tavsiye edersin? Bütün anahtarlar sende."

Somurttu. "Bu senin sorunun. Benim değil."

"Ejderhaların burada tehlikede olmasını neden bu kadar önemsiyorsun?" diye çıkıştım. "Zaten arenada ölecekler."

"Öyle mi? Bunun için onlarla dövüşmen lazım ve zaferi senin kazanacağına bahse giremem," dedi sakın bir tavırla.

"Muhteşem."

Ama artık dikkati bende değildi. Koridora bakıyor, pencereleri inceliyordu. Sonra balkondan aşağıya, fuayeye baktı. "Burada çok göz önündesin. Hatta gözetlendiğini bile söyleyebilirim. Gerekli önlemleri al. Nereye gidersen git, yanında daima bir şey taşı. Geceleri bütün kapı ve pencereleri kilitle. Nasıl olsa başka biri kilitler diye düşünme."

Ağzım kurudu ve soğuk bir ürperti hissettim. Sanki ölümün buz gibi parmağı bana dokunmuştu. "Anlaşıldı," dedim çatlak bir sesle.

"Yarın sabah eğitimde görüşürüz. Tam sekizde. Gecikme." Balkondan uzaklaştı ve ana merdivene yöneldi. Tırabzana yaslanıp arkasından baktım. Birinci kata indiğinde çenesini kaldırdı

ve gözlerime baktı. Yüzündeki ifadeyi göremeyecek kadar yukarıdaydım, zaten bakışlarını çabucak kaçırdı. Ön kapıyı arkasından kapattı ve ses, ani bir farkındalıkla olduğum yere çakılıp kaldığım üçüncü kata kadar geldi.

Bu senin sorunun, demişti ama yine de bana bazı tavsiyelerde bulunmuştu. Potansiyel tehlikeye karşı beni uyarmıştı. La Giralda'nın bütün giriş noktalarını kontrol etmemi söylemişti.

Beni koruduğunu hissettim.

Yatmadan önce, önerdiği gibi tüm kapı ve pencerelerin kilitlendiğinden emin oldum. Babamı, Lola'yı ve Ofelia'yı kontrol ettim. Herkes, olması gereken yerde, evimde dönen tehlikeden uzak bir şekilde güvenle nefes alıp veriyordu.

Ancak ben yine de gecenin çoğunda uyuyamadım ve biri içeri girerse diye tedirgin olup, evdeki tüm sesleri dinledim.

DIECISIETE

Terbiyeci geç kaldı.

La Giralda'nın ön girişinde protestocuların seslerine ve ailemi aşağılayan pankartlarına dayanmaya çalışıp beklerken saat sekizi vurdu. Her zamanki sabah trafiğinin içinde Arturo görünmüyordu. Oysa tüm sabah boyunca onun alaycılığına ve huysuzluğuna kendimi hazırlamıştım. Eğitimin ilk günü olduğu için çok gergindim. Taşlı caddede bir aşağı bir yukarı baktım.

Hiçbir şey göremedim.

Homurdanarak arkamı döndüm ve gittikçe büyüyen kalabalığı bir süre daha görmezden geldim. Arenanın önünde yüz kişi yürüyüş yapıyor, binanın yakılmasını, kellelerimizin kesilmesini ve canavarlar için adaletin sağlanmasını talep ediyorlardı. Onlarla iletişim kurmak gibi bir seçeneğim olamazdı. Zira böyle bir çeteyle mantıklı bir konuşma yapılmazdı.

Öfkem iyice kabardı. Bir fincan kahveye ihtiyacım vardı. Botlarımın topuklarını yere vura vura fuayeye girdim. Ruh hâlim, oniks taşı gibi simsiyahtı. Mutfağa girdiğimde, hasretini çektiğim şeyin kokusu burnuma çarpmadı.

"Kahve yok mu?" diye sordum Ofelia'ya.

Yarınki kahvaltı için yoğurduğu çörek hamurunu bıraktı. "Korkarım bitmiş."

Yeni bir demlik hazırlamasını söylemek üzereydim ki Lola esneyerek içeriye girdi. Ama en azından giyinmişti. Adanın yanındaki taburelerden birine pat diye oturdu ve taş gibi bir ifadeyle işine devam eden Ofelia'ya baktı. Elimle yüzümdeki gülümsemeyi sakladım. Sonra Ofelia, Lola'nın önüne bir tabak omlet koydu. Tabacı masaya çarparak, gürültüyle koymuştu.

Lola yüzünü buruşturdu. "Sabahları gürültüden hoşlanmadığımı biliyorsun."

"Sen de gece geç saatlere kadar oturmandan hoşlanmadığımı biliyorsun," diye tısladı Ofelia. "Bir saat geciktin."

Lola tekrar esneyince güldüm. Ofelia bana dik dik baktı. "Sen de onu şımartma!"

Utanarak gülümsedim ve arkadaşımın sıcacık görünen yumurtalara yumuluşunu izledim. "Benim için bir mesaj götürmeni istiyorum."

Lola ağzındakini çiğnemeyi bıraktı. "Nereye?"

"Guillermo'dan bir ricam olacak."

Çatalını indirdi. "Yapmaz ki. Kurallara çok bağlıdır ve sana yardım etmek için Gremio de Magia'nın gazabına uğrama riskine girmez."

Dudağımı ısırdım. Kenarda hiç param yoktu. "O hâlde ikna edici cazibeni kullan."

"O çocuk çok dirençli," dedi Lola, tiksinierek. "Bana görünmezmişim gibi davranıyor."

Lola'ya daha yakından baktım. "Onu gerçekten önemsiyor musun?"

"Evet," dedi birdenbire. Sonra gözleri büyüdü. "Yani, eğer o beni önemsiyorsa evet, demek istedim."

"Yani seni dinlemiyor?"

Suratını astı. "Hiç. Hem benimle hiçbir konuda aynı fikirde de olmuyor. Çok tuhaf."

Eğer bu kadar keyifsiz görünmeseydi o an bir kahkaha atardım. Ancak benim için onunla konuşabilmesini umuyordum.

Zindanda kullanılan gizemli encanto ile ilgili fikrine ihtiyacım vardı. Bu konuda danışabileceğim başka bir büyücü ya da bruja da tanıımıyordum. Bu durumu çözmek için ona ihtiyacım vardı.

“Ona bir sonraki ölü ejderhayı bedava alabileceğini söyle,” dedim.

“İşe yaramaz.”

“Nereden biliyorsun, belki seni şaşırtır.”

Lola gözlerini devirdi. “Tamam, denerim. Ne söylememi istiyorsun?”

“Akşam uğramasını söyle. Hiç kimseye söylemesin.”

Kaşlarını kaldırdı ama başını sallayıp yemeğini bitirdi. Çabucak el sallayıp çıktı. Ofelia onun arkasından baktı. “Yataklar ne olacak? Çamaşırlar?”

“Ben kendi yatağımı yaparım,” dedim kapıya yönelerek.

“Ben de daha fazla kahve yaparım,” dedi Ofelia. “Birazdan olur. Önce kahve çekirdeklerini öğütmem gerek.”

İç çektim. Bu bana kaç patlayacaktı? Ama sonra ne dediğini anladım ve buz gibi oldum. “Daha fazla mı?”

Çörek hamurunu bir kâseye koyup üzerini bir bezle örttü. “Hepsini terbiyecin içti.”

“Neyim?”

“Domatesle ekmeğin çoğunu da o yedi. Bir sürü jamónla zeytin ve birkaç dilim de manchego. Aç gelmiş.”

“¿Cuándo? Ne zaman geldi?”

Ofelia, avucuna bir tane Hispalya portakalı alıp bıçakla ikiye böldü. “Portakal suyu içmedi. Gördüm. Geriye kalan birkaç portakalı da babana ayırdım.”

“Ofelia.”

Üç portakalı, küçük bir bardağa sıktı. “Bir saat önce buradaydı. Ejderhaları kontrole gitti sanırım.”

Hızla döndüm ve zindana koştum. Dünkü muhafız bana, “Buenos días,” dedi.

“Nerede o?” diye sordum.

“Arenada.”

Elbette oradaydı. Ejderhaların ringe çıkarıldığı uzun tünelden koştum ve üzerinde hâlâ geniş kan lekeleri olan sıcak kumlara vardım. Tadilat ustalarının başında dikilmem ve babamın tercih ettiği beyaz kumu döşerlerken de onları izlemem gerektiğini zihnime not aldım. Başka neler yapmam gerektiğini düşünerek arenanın ortasına geldim ama etrafta Arturo’dan eser yoktu. Sabah güneşinin altında gözlerimi kırıştıtarak etrafımda dönüp durdum fakat burada tek başımaydım.

Hafif bir ısıklık, sessizliği böldü. Yumuşak ve ısrarcı bir ısıklık.

Sesin geldiği yöne baktım ve ateş yüzünden çatlamış olan taş oturakların üzerinde rahat bir vaziyette duran Arturo’yu gördüm. Yavaşça kalktı ve dikkatle enkaza doğru yürüdü. Taşların tamirini kontrol etmem gerektiğini de zihnime not ettim. Çoktan onarmaya başlamış olmaları gerekiyordu. Arturo, babamın omuz hizasına gelen duvardan aşağıya bir kedi gibi atladı.

“Bekletilmeyi sevmem,” dedi.

Beni böyle karşılıyordu demek. Ne bir *hola* ne bir *buenos días*... Sadece suçlayarak. Kahvesini de içmişti, o yüzden bir bahanesi de yoktu.

“Ön girişeydim,” dedim, beni duyabileceği kadar yaklaşıncaya. Bağırarak hâlim yoktu, özellikle de henüz kahve içmemişken. “Hepsini içmek zorunda mıydın?”

Sorumu düşündü. “Evet, öyleydim.”

“Seni sekizinci çan çalınca bekliyordum, yedinci değil.”

Bir yırtıcı, avının etrafında nasıl dönüyorsa terbiyecisi de benim etrafımda öyle döndü. Sırtımın ona dönük olmasını istemediğim için ben de onunla beraber döndüm.

“Sinir bozucu, öyle değil mi? Hiç beklemediğin bir anda evinde bir yabancıнын olması...”

“Bu konuya geri mi döndük? Oysa kilometrelerce geride bırakmıştık. Gerçekten.”

Tırnaklarına baktı. “Sanırım bu konuda hâlâ tereddütlerim var.”

“Eğitime başlar mısın artık?”

Kendi kendine gülümsedi ama beni meraklandırmak ister gibi kurnaz bir ifadeyle gülümsüyordu. Ancak o kıt aklından neler geçirdiğinden bana neydi. Bu sabah göğsümde çok garip bir baskıyla uyanmıştım. Babamı kurtarabilecek yeterliliğe sahip olduğumu kanıtlamam için ilk gün, bugündü.

Yuvamızı kurtaracaktım.

Arturo şeytan gibi ama kesinlikle haylaz bir şekilde gülümseyerek öne doğru eğildi. Kara gözleri parladı. “O hâlde çalışalım.”

Tünel girişinden derin bir kükreme sesi geldi. Sürtünme sesleriyle birlikte birinin keskin nefes sesleri de duyuluyordu. Birinin değil, iki kişinin. Arturo’nun muhafızları karşımda belirdi, uzun zincirlerinden çeke çeke ejderhalardan birini getiriyorlardı. Morcego’yu. Metal zinciri taşlara sürte sürte, kanlı kum zemine getirdiler canavarı. Ejderha, ağzını açıp bir daha kükredi. Ağzında, fazla bağırmasını ya da alev püskürtmesini engelleyen deri bir ağızlık takılıydı. Köşeli kafasının iki yanında, ona yaklaşma cesaretini gösteren herkesi delip geçecek otuz santim uzunluğunda birer boynuz vardı.

Bayılmamak için derin nefesler almaya başladım. Ejderha yaklaşıncı tüm vücudum gerildi ve kaslarım yukarı aşağı oynamaya başladı. Arturo’nun adamlarına emir verdiğini duyar gibi oldum ancak sözleri sadece geceleri ortaya çıkan yıldızlar kadar uzaktaydı.

Mideme kök salan korkuya karşı koydum. Ciğerlerime daha fazla hava çektim. Kalp atışlarım yavaş yavaş normale döndü. Muhafızlar zincirleri sıkıca tutuyor ve ejderhanın iki yanında, kaslarını germiş bir vaziyette bekliyorlardı. Böyle bir canavara karşı kontrolü asla kaybetmemeleri gerekiyordu.

“Morcego,” dedi, yanıma gelen Arturo. “Bu hayvan hakkında ne biliyorsun?”

“Çok fazla şey değil,” diye itiraf ettim. “Binlerce yıldır geleneksel olarak ejderha dövüşlerinde kullanılır, atalarımızla ringde dövüşen gladyatörlerin yerini almışlardır. Fil dışından farkı olmayan boynuzları ölümcül ve çok değerlidir. Her dövüşten sonra bu boynuzlar başkanlara ve diğer gremioların üyelerine hediye edilir.”

“Sen geleneği anlatıyorsun,” dedi Arturo, sabırsızlanarak. “Ben sana,” canavara yaklaşıp onu parmağıyla gösterdi, “bu yarı-tık hakkında ne bildiğini soruyorum.”

“Alev püskürtür,” dedim. O an bu özelliğin bende de olmasını çok isterdim. “İsmine ve boğa gibi güçlü gövdesine rağmen yarasaya benzer, kısa kanatları vardır. Uçabilir.”

“Bien,” dedi Arturo. “Başka?”

İyice düşündüm ve başka bir şey buldum. “Eğer su içerse, bir saat boyunca alev püskürtebilir.”

“Bu bütün ejderhalar için geçerli,” dedi. “Tükürenler için bile.”

Ellerimi açtım. “Onun hakkında tüm bildiklerim bu kadar.”

Terbiyeci bana yüzünü döndü. Sırtı, ejderhayı kontrol edebileceklerine güvendiği muhafızlarına dönüktü. “Ejderhaların hiçbirisi renk görmez, kırmızı hariç. Nedenini bilmiyoruz ama ilk Ejderha Başkanı Alvaro Baltasar, dövüş esnasında neden kırmızı bayrak sallandığını bu şekilde açıklamıştır.”

Duvara gidip, yerden bir kumaş yığını aldı. Sonra bana uzattı. Parmakları elime değince kolum elektriklendi. “Bunu hiç tuttun mu?”

Başımı iki yana salladım. La muleta, sandığımdan daha ağırdı. Yavaşça açtığımda rüzgârda hafifçe dalgalanıp uçtu. Santivilla’da yine sıcak bir gündü ve gökyüzü masmaviydi. Saç diplerim terlemişti.

“La muletayı, bedeninin hangi tarafındayken rahat edeceksen, o tarafa doğru tut. Ağırlığı yedi kilodur. Alışmak biraz zaman alır.”

“İki elimle tutmam doğru olur mu?”

Keskin bir şekilde başını öne doğru salladı. "Sallamaya başla ama sakın doğrudan vücudunun önüne tutma. Sürekli bir taraftan diğer tarafa doğru salla."

La muletanın sanki kendi aklı var gibiydi. Kumaş havada dönerek dans ediyordu, kontrol etmekte zorlandım. Arturo bir süre sallamama izin verdikten sonra arkama yaklaşıp la muletayı iki elimin arasına yerleştirdi. Bana yardım ettiği için avuçlarımdaki ağırlık hafifledi. Kumaşı sallayabiliyordum ama şimdi Arturo'nun nefesini ensemden hissediyordum ve dikkatim buna yoğunlaşmıştı. Bedeni bedenime çok yakındı, öz güven ve ısı yayıyordu. Yanaklarım kızardı. Bu kadar etkilenmemeliyim diye onu itmek istedim.

"Böyle." Elini elime yaklaştırıp başparmağını serçe parmağıma koydu. Geri çekilmemek için kendimi zor tuttum. Birlikte la muletayı salladık, rüzgârın gücünü kullanarak onu nazikçe havalandırıyor ve emrimiz altında süzülmesini sağlıyorduk. Kumaşın sallanması garip bir şekilde rahatlatıcı ve ritmikti. Tıpkı dans eder gibiydi. Yüreğimde, varlığını daha önce hiç fark etmediğim bir yara sızladı. Dans etmeyi özlemiştim. Bu şekilde sallanmak bile yarama iyi gelmişti. Mutlu bir şekilde omzumun üzerinden geriye bakıp gülümsedim. Şaşırان Arturo gözlerini kırıştırdı.

Daha önce yüzümde böyle bir ifadeyi hiç görmemiş olduğumu fark ettim.

Yanaklarım kıpkırmızı oldu. Bir anda geri çekildi ve az evvel bedeninin durduğu yerde soğuk bir rüzgâr esti. La muleta ellerimde bir kez daha kontrolsüzce sallanmaya başladı. Rüzgâra karşı koymaya çalışarak onu önüme doğru tuttum. Kırmızı kumaş şiddetle savruluyordu.

"La muletan senin kalkanındır. *Asla* önünde tutma," diye tekrar etti.

Pratik yapmaya devam ettim, hareketlerimin akıcı ve nazik olmasına gayret gösterdim ama bir sonraki tavernaya girmeye çalışan bir sarhoştan farkım yoktu.

“Çalışabileceğin bir la muleta var mı?” diye sordu. “İhtiyacın olacak gibi görünüyor.”

Ona dik dik baktım. Sırıttı. Bir anda her şey değişmişti. Yüzündeki ifade yumuşadı.

“Kumaşı katla,” dedi, “ve şimdilik kenara koy. Haydi, şimdi Morcego’yu inceleyip, onun hakkında neler fark edeceğini görelim.”

Dediğini yaptım, işim bitince hayvanı incelemek için döndük. Dev gibiydi, dişleri ve pençeleri parlıyordu, kalın pullarını delmek mümkün değildi. Bu yaratığı nasıl yenecektim? Nasıl sağ kalacaktım? Korku ve panik canlanıp, kanıma ve bedenime sızdı; ikisi de aynı geçit töreninde yürüyüş yapan asiler gibiydi.

Yaşadığım dehşetten habersiz olan Arturo, dersine devam etti. “Bir ejderhayla karşılaştığında yapacağın ilk şey zayıf noktasını bulmaktır.”

“Ensesindeki kaslar,” dedim. Babamın kılıcını defalarca o noktaya sokup çıkardığını görmüştüm. “Morrillo.”

“O en bariz olanıdır,” dedi sözünü kestiğim için rahatsız olan Arturo, sabırsızlıkla. “Ama dahası var. Görme sorunlarını kontrol et çünkü çoğu ejderhada görme sorunu vardır. Sıra dışı kafa hareketlerinden anlarsın.”

Arturo, hayvanın yan tarafına geçti. Canavar, başını o tarafa çevirip Arturo’nun adımlarını takip etti.

“Bunda görme sorunu yok,” dedim.

“Espera,” dedi ejderhanın etrafında bir daire çizen Arturo. Canavar, uzun boynunu bükebildiği kadar Arturo’yu takip etti, sonra hızla diğer tarafa döndü ama Arturo daha hızlı davrandı ve diğer tarafa doğru koşup onu şaşırttı. Ejderha, Arturo’ya yetişmeye çalışıyordu ama onu görüş açısından yitirince öfkeyle kükredi.

Terbiyeci tekrar yanıma geldi. “Çok hızlı hareket etmediğin sürece, görüşü gayet iyi.”

“Tamam,” dedim kaşlarımı çatarak. “Peki, ne yapıyorum?”

“Hızlı hareket ediyorsun.”

Gözlerimi devirdim. “Sonra?”

Ejderhanın kalın, siyah pullarla kaplı sırtını ve ensesinin dibindeki açık bölgeyi gösterdi. “Bir ejderha ile dövüşürken üç aşama vardır. İlki, hayvanı zayıflatmak için yapılan ani saldırıdır. Bunu kısa bir mızrakla yaparsın. Kan kaybetmesi için mızrağını morrilloya, yani ensesine saplaman gerekir. İkinci aşamada, uçlarında bıçaklar olan üç küçük sopa, yani banderilla verilir sana...”

“Diğer ucunda da bayraklar olur, mesela bizimkinde La Giralda’nın flamasına uygun kırmızı ve altın sarısı renkler vardır.”

Arturo bana öfkeyle baktı. Bu adam, lafının kesilmesinden hiç hoşlanmıyordu.

“Ejderha dövüşündeki aşamaları biliyorum.”

“Çok sevindim,” dedi ama hiç de sevinmiş gibi görünmüyordu. “Sonra ne yapılır?”

“Üç banderilla da kullanıldıktan sonra ölüm aşaması gelir.” Yutkundum. Bu noktaya kadar gelmem bir mucize olurdu.

“Devam et, son aşamada ne yapılır?”

“Bana bir kılıç verilir...” dedim kaşlarımı kaldırarak. “Sanırım onu sen vereceksin.”

Çenesi kasıldı. “Mecbur kalırsam.”

“Mecbursun.” Başka birini tutmaya param yetmezdi. “Ejderhanın işini bitirmek için la muletayı ve kılıcı kullanırım. O ana kadar zaten çok bitkin ve tükenmiş olacağı için kolayca yenilir. Bu kadar, öyle değil mi?”

Arturo dudağını kıvırdı. “Pek sayılmaz. Bunun bir gösteri olduğunu asla unutma.” İki kolunu da yana açıp döndü. “Bu bir gösteri! İnsanları eğlendirmek için yapılan bir performans! Mümkün olduğunca insani bir şekilde o ejderhayı pat diye öldüremezsin. Hayır! Onu kışkırtıp sinirlendirmen gerekir. Öldürme aşamasını uzatmalısın.” Kumları tekmeledi. “Yerde, konuklarını tatmin edecek kadar kan olmasından emin ol. Çok kolaymış gibi gösteremezsin.”

Güçlkle yutkundum. “Sence kolay mı? Hiç de değil. Ödüm kopuyor.”

“Kopmalı,” dedi, işaret parmağını ejderhaya doğru sallayarak. “Ejderhalarla oyun olmaz. Onlar vahşi ve tehlikelidir. Her yıl düzinelerce ejderha matadoru hayatını kaybediyor. Bu arenadan sadece birinizin sağ çıkacağını sakın unutma.”

“Bunu söylemene şaşırdım doğrusu.”

Ellerini indirdi. “Ne?”

“Bazen ejderhalar hakkında konuşurken, onları insanlara tercih ediyormuşsun gibi geliyor bana. Sanki onlara çok düşkün-müşsün gibi.”

“Düşkün mü?” dedi. “*Düşkün mü?* Ben onlara saygı duyuyorum çünkü kontrol edilemeyen canavarlara benziyorlar. Bu, onları sırf eğlence olsun diye avlayıp öldürmeyi onayladığımı göstermez.”

Ama bu eğlence için yapılmıyordu. Yani, *sadece* eğlence için değil. Tabii ki eğlence de bu işin bir parçasıydı. Ancak ejderha dövüşü, kökleşmiş eski bir gelenek ve bir sanat şekliydi. Korunması ve onurlandırılması gerekirdi. Asla silinmemesi gereken bir sanattı.

Bunların hiçbirini yüksek sesle söylemedim. Bu konuda ne düşündüğünü çok iyi biliyordum. O da benim ne düşündüğümü gayet iyi biliyordu. Ancak daha sonra ejderhalarla ne yaptığımızı bilmiyor olabilirdi. “Kemiklerinden ayrılan etleri mutfağımızda pişirip yoksullara dağıtırız. Bedenlerinin kalan kısmı, iksir için kullanılır. Hiçbir yerini ziyan etmeyiz.”

Bana soğuk gözlerle baktı, cevap vermeden önce kelimelerini tartıyor gibiydi. “Bunun La Giralda’yı daha mı insancıl yaptığını düşünüyorsunuz?”

“Bence konu, bu geleneği onurlandırmakla ilgili.”

“Bazı geleneklerin bitmesi lazım ya da en azından tekrar gözden geçirilmesi,” dedi keskin bir edayla.

Cevap vermeye hazırlandım ama ejderha bir anda kükreyince korkudan sıçradım.

Arturo öfkeli bir ses çıkardı. “Seni hiç anlamıyorum. Ne zaman bir ejderha ile yakınlaşsan yüzün bembeyaz oluyor, titremeye başlıyorsun.”

"Bunu yüzüme vurma," dedim, mızrak gibi keskin bir sesle.

"Ama bu doğru, o hâlde bunu neden yapıyorsun?"

Çenemi kaldırdım. "Yapmak zorundayım da ondan."

"Hayır, değilsin. Herkesin bir seçeneği vardır. Sen bunu seçiyorsun... Neden? Görmediğim bir şey var."

"Ben babam için dövüşüyorum. İsmimizin bu skandalla lekelenmemesi için. Hispalya'daki yerimiz için dövüşüyorum. Ailemin inşa ettiği her şeyi korumak istiyorum." Kollarımı iki yana açıp döndüm. "Bu arena olmadan her şeyimizi kaybederiz. Zaten parasız kaldık, saygınlığımız yerle bir oldu. Bunu yapmazsam bize atalarımızdan kalan yuvamız da elimizden gider. Anlamıyor musun?" Derin bir nefes aldım. "Eğer La Giralda'yı kaybedersem, *adımı da* kaybederim."

Yüzünde, beni küçümseyen ve hor gören bir ifade görmeyi bekledim ancak fırtına bulutlarına benzeyen o kara gözlerinin derinliklerinde, beni neredeyse tepetaklak eden başka bir şey gördüm.

Saygı.

"Beni sürekli şaşırtıyorsun," dedi. Sesinde, gözlerinde gördüğüm saygıyı perçinleyen bir çaresizlik vardı. "Keşke dursan."

İçimi bir sıcaklık kapladı. Omuzlarım ve çene kaslarım gevşedi. Sözleri, şifalı bir ballı merhem gibi iyi geldi, hatta öyle ki balın o bağımlılık yapan şekerli tadını ağzımda hissettim.

"Neden?"

"Çünkü bana hissettirdikleri hoşuma gitmiyor," diye çıkıştı.

"Sakın arkadaş olmaya başladığımızı söyleme bana," dedim hafifçe.

Ağzında kederli bir gülümseme belirdi. "Ben olsam öyle demezdim."

Sonra yüzündeki ifade değişti ve o sert çenesi ile yüz hatları eski hâlini aldı. "Ders bitti. Yarın aynı saatte gelirim. Her aşamada kullanılması gereken silahların üzerinden geçeriz."

Muhafızlara ıslık çaldı ve adamlar ejderhayı yerine götürdüler. Arturo da onlarla gitti, görüş alanımdan çıktığında, "Geç kalma," diye seslendiğini duydum.

Şu an arenanın ortasında tek başıma dikiliyor ve ilk kez *acaba bir ejderhayı gerçekten öldürmeyi başarabilecek miyim*, diye merak ediyordum. Yoksa annemin ölümünü izlediğim gibi babam da benim ölümümü mü izleyecekti.

Guillermo, duvarın önünde eğilip işaret parmağıyla büyü kalıntısını aldı. Esmer teniyle çok güzel bir zıtlık oluşturan mavi dikişli kırmızı bir tunik giymişti. Bize yardım etmek için kendi iradesiyle La Giralda'ya geldiğine hâlâ inanamıyordum. Gremio de Magia ve katı kuralları, üyelerine sosyal hayat için fazla zaman bırakmazdı. Parlayan pudrayı inceleyip kendi kendine bir şeyler mırıldanan Guillermo'yu izledik.

“Ne dedin sen?” dedi Lola.

Onu duymazdan geldi ve parmağındaki maddeyi kokladı. Sonra hafifçe diline değdirdi. Dudakları keskin bir şekilde büzüldü.

Lola bir çığlık attı. “Bunu neden yaptın? Bir gorile dönüşebilirdin.”

Guillermo ona şaşkın gözlerle baktı. “Gorile mi?”

“Ya da bir *kurbağaya*,” dedi Lola, soğuk bir sesle.

“Kurbağaya,” diye tekrar etti çocuk. “Benim lafım bu.”

Lola cevap verecekti fakat tartışmalarının boşu boşuna devam edeceğini fark ettiğim için ona fırsat vermeden araya girip, “Ne düşünüyorsun?” diye sordum.

Doğruldu ve düşünceli bir şekilde başını yana eğdi. “Mantar, atkuyruğu, ısırgan otu ve sığırdili kalıntısı bu. Bir de ejderha gözyaşları,” diye ekledi suratını buruşturarak. “Bu malzemelerin bir temizleme büyüğü için *kullanılmadığını* kesinlikle söyleyebilirim. Öyle olsa içinde limon kabuğu ve narenciye de olurdu.”

Benito'yu düşündüm... Vücudunda tek bir yara bile olmadan ölen Benito'yu. “Bu, birini öldürebilir mi?”

Kaşlarını çattı ve elindeki büyü kalıntısına tekrar baktı. “Rengine bakarsak... Ölümcül büyülerdeki o soluk altın rengine sahip. Ejderha gözyaşı en zor bulunan malzemedir, aşırı pahalıdır. Kullanmak zahmet gerektirir ama doğru şekilde yapılırsa bu büyü, zehirli bir duman salgılar. Ancak içeride çok fazla duman olması gerekirdi. Göz gözü görmeyecek kadar.”

Guillermo, tuniğin derin ceplerinden birinden çıkardığı bir asayı ikiye böldü. Asanın içinden yayılan ışıltılı kıvılcımlar zindanı aydınlattı. Yere baktı, ben de gözlerimi onun baktığı yere çevirdim ve bir çığlık attım.

Zeminde yer yer yayılmış altın renkli büyü izleri vardı. Duvarlara, köşelere kadar uzanıyordu ve yerde binlerce noktacı hâlinde sıçramıştı. Encanto her yere yayılmıştı, çok belli belirsizdi ama gece yıldızlarla dolu bir gökyüzünde duruyor gibiydim. Dudakları titreyen Lola, gözlerime baktı.

“İşte, kanıt,” diye mırıldandı Guillermo. “Duvardaki izi daha net görmenin sebebi de asanın orada ikiye bölünmüş olması. Duvarın o kısmına daha çok bulaşmış.”

Benito bu zehirli dumanı soluduğu için ölmüştü. İçimin kaydığını hissettim. İşte bu. Olay doğrulanmıştı, Benito öldürülmüştü. Gece ben uyurken öldürülmüştü.

“Gremio de Dragonadores’e gitmelisin,” diye fısıldadı Lola. “Bilmeleri gerek.”

Başımla onu onayladım. “Hem de hemen.”

Guillermo telaşla bize baktı. “*Gidemezsin.*”

Keskin ses tonunu duyunca irkildim. “Ama neden? İşte aradığım kanıt burada...”

Elini kaldırdı. “Detayları bilmek istemiyorum. Bu beni ilgilendirmez. Ben, protokol dışında size yardım etmek için ne gerekiyorsa yaptım. Burada ne bulacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama şimdi yüzlerinizdeki ifadeden çok ciddi bir şey bulduğumu anlıyorum... *Cinayet.*” Durdu. “Böyle bir şey için bir büyücü ya da cadıyla iletişim kurma iznin yok. Eğer biri öğrenirse ikimizin de başı derde girer.”

“Sen?” diye kaşlarını kaldırdı Lola. “Sen kuralları mı çiğnedin? İyi ama neden?”

Kıpırmızı olan Guillermo, kaskatı kesilmiş bir vaziyette tekrar etti: “Bunu hiç kimseye anlatamayız.”

Yüzümdeki bütün kan çekildi. Haklıydı... Üstelik ben de uzaklaştırma sürecindeydim. Oraya adım atarsam geri dönülmez sonuçlarla karşılaşabilirdim.

“Dinle, benim bunun gibi kurallara uyma takıntım yoktur,” dedi Lola. “Ama ben bile ne yapmamız gerektiğini biliyorum...” Guillermo başını iki yana sallayınca Lola durdu. Sonra daha yumuşak ama korku dolu bir sesle sordu: “Peki, *hiçbir şey* yapmayacak mıyız?”

Asadaki ışık söndü ve yine karanlıkta, gölgelerin arasında kaldık. Yüzlerindeki tedirgin ifadeyi görebiliyordum: Midem kasıldı. İkisini de bu işin içine ben sürüklemiştim.

“Öğrendiklerinizi alın ve kendinizi hazırlayın,” dedi Guillermo. Bana imalı bir bakış attı. “Yerinde olsam gerekli güvenlik önlemlerini alır ve hiçbir yere yalnız gitmezdim. Size zarar veren her kimse, bunu tekrar yapabilir.”

DIECIOCHO

Bir sonraki eğitim seansı neredeyse beni öldürüyordu. Zavallı Benito'yu öldüren o zehirli büyüyü düşünmek için elimden geleni yapmıştım. Arturo beni arenada o kadar yormuştu ki soluk soluğa kalmıştım. Bedenimin her noktası ağrıyordu. Sanki hiç ara vermeden saatlerce dans etmiş gibiydim. Bacaklarımdaki acıyı dindirmeye sıcak bir banyo bile yetmezdi.

Hizmetçilerin çoğu eve gitmişti. Alışkanlık hâline getirdiğim şeyi yaptım ve evdeki bütün kapı ve pencerelerin kilitli olup olmadıklarını kontrol ettim. Babamla ikimizin güvende olduğumuzdan emin oldum. Muhafızların çoğunu ejderhalara göz kulak olsunlar diye zindana yolladım, sonra mumları söndürdüm ve kilitleri bir kez daha kontrol ettim.

Midem guruldayınca mutfağa indim, Ofelia'nın bana bir tabak yemek bıraktığını biliyordum. Ancak içeriye adım attığımda gördüğüm ilk şey, katlanmış bir kâğıt oldu. Üzerinde adım yazıyordu. Not Hector'dan geliyordu. Bu berbat el yazısını nerede görsem tanırdım. Mektup tam da tahmin ettiğim gibi eksiklerle doluydu ve çok çirkin yazılmıştı.

Sevgili Zarela,

Bu akşam yemek planın var mı? Aşçım çok fazla yemek pişirmiş ve bitirmek için yardıma ihtiyacım var.

Santiago'dan haber almak isterim.

Sevgiler, Hector.

Ofelia'nın benim için bıraktığı kızarmış ekmeğe ve bir avuç zeytine baktım. Seçim yapmaya gerek yoktu. Hector'un evinde leziz soslar, mükemmel kızarmış etler ve en iyi patateslerin olduğu harika bir yemek yedim. Giyinmek için çabucak odama çıktım. Hector tırnaklarımın arasındaki kumu fark etmesin diye dua ettim. Sonra aşağıya koştum ve girişin diğer tarafındaki yüksek taş duvarın arkasına gizlenmiş olan ve daha az bilinen hizmetli kapısından çıktım. Malzemeleri eve buradan taşırdık. Ahırlarda sadece bir tane araba vardı. Bir zamanlar at ve arabalarla dolu ahırlar, şu an toz içinde ve bomboştu. Çalışma saatlerini azalttığım sürücü, ejderha dövüşü için verdiğim ilanı okuyordu.

Beni görünce kâğıdı pantolonunun cebine soktu. “¿Dónde quieres ir?”

“La Doña'ya gitmek istiyorum.”

Başını sallayarak arabanın kapısını açtı, “Don Hector'u ziyaret etmeyeli uzun zaman olmuştu.”

İçimi bir suçluluk duygusu kapladı. Oysa en az haftada bir kez ona yemeğe giderdim. Altın sarısı püskülleri, kabarık koltukları olan kadife kaplı, tanıdık arabaya bindim. Annem bu sade ama şık arabayı çok severdi. Hector'un son derece güzel ve ünlü arenasına doğru yola çıktık. Bu arena bizimkinden kısa bir süre sonra inşa edilmişti. Bütün ejderha ringleri, ortasında devasa bir

arenanın ve taş koltukların bulunduğu daire şeklinde binalardı. Ama hepsinin farklı renkte flamaları vardı, bizim renklerimizi kullanan El Prado hariç. İkram ettikleri yiyeceklerin berbat olduğunu duymuştum. La Giralda diğer ringlere kıyasla çok daha üstündü.

En azından, *eskiden* öyleydi.

Yastığa başımı dayadım ve şehrin diğer yakasına giderken içinden geçtiğimiz gürültülü sokakları seyrettim. İnsanlar akşam için dışarıya çıkmış, ya sevdikleri ringdeki ejderha dövüşüne yetişmeye çalışıyorlar ya ana plazadaki lokantalarda yemek yemeye hazırlanıyorlar ya da her köşeden yükselen müziğin tadını çıkarmaya gidiyorlardı. Birinin gitar çalmadığı, insanların yollar-da Flamenko dansı yapmadığı tek bir sokak bile yoktu. Notalar sıcak rüzgârla birlikte dalgalanıyor, açık pencerelerden içeriye giriyor ve bir âşık gibi öptüğü insanların tenlerine nüfuz ediyordu. Müzik, insanları evlerinden çıkarıyor, kapılarının önünde ahenkle sallandırıyor, Asturion'n zümrüt yeşili sahillerinden ithal edilen sidralarını -ekşi elma şarabı- içerken ayaklarını ritmik bir şekilde yere vurduruyordu. Annemle babam bir keresinde beni oraya götürmüştü. Kıvrımlı tepeleri kaplayan meyve bahçelerinden elma toplamıştım.

Geceleri Santivilla uzun bir fiestaya benzerdi... Romantik, vahşi ve kesinlikle çok canlı. Hiçbir şehirde bizimki gibi partiler verilmezdi. Lola ile dışarıya çıkmaktan asla hoşlanmazdım çünkü sık sık annemle karıştırılırdım. O öldükten sonra, yanlışlıkla olsa bile bana onun adıyla seslenilmesine katlanamazdım.

Gremio de Magia binasına çok yaklaşmıştık. Katedral şeklindeki bu etkileyici yapının sihirli camlardan yapılmış pencereleri ve devasa bir çan kulesi vardı. Hemen yanında, efsanevi Mercado de los Magos yer alıyordu. Satılan büyüler, asalar, iksir malmeleri ve şişe şişe sıvılar nedeniyle bu adı almıştı. Sokaklarda tam bir renk cümbüşü hâkimdi. Yerler mora boyanmış, sütunlar rengârenk kurdele ve flamalarla süslenmişti. Ürünlerin çoğu,

Santivilla çevresindeki diğer bölgelerden ithal edilen şeylerdi. Cantabria'dan gelen baharat ve kuru otlar, Besalu şehrinin dağlarından gelen ve zengin renklere boyanmış kalın ve lüks kumaşlar, Santillana del Mar'dan gelen müzik aletleri ve muhteşem çanak çömlekler... Mercado de los Magos, Hispalya'nın her köşesinden bir iz taşırdı.

Sokaktan geçerken başımı camdan çıkarıp baktım ve tanıdık bir yüz gördüm. Hemen arabanın tavanını yumrukladım. "Para por favor!"

Derhâl durduk. Sürücünün inmemeye yardım etmesini beklemeden bağırarak sokağa koştum. "Hemen dönerim!"

Mercadonun girişine varınca gözlerim kıvırcık, gür saçlı bir kıza takıldı. Kız, ayak bileklerinde savrulan, fırfırlı muhteşem bir keten etek giymişti. Üzerinde, narin çiçek desenleri olan ley-lak rengi bir gömlek vardı. Kendi tasarımı olduğundan emin-dim. Yanında duran adam uzun boylu, buğday tenliydi ve son derece şık, gri bir tunik giymişti... Kıyafetinde tek bir kırışık bile yoktu.

"Lola!" diye seslendim.

Arkasını döndü, şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. "Zarela! Burada ne işin var?"

"La Doña'ya gidiyorum," dedim, yanındaki adama bakarak. Onu Guillermo ile gördüğüme çok şaşırmıştım doğrusu. Aylardır çocuğu dansa götürmeye çalışıyor ve başarılı olamıyordu. Duyduğuma göre, lonca başkanı onları çok sıkıyordu, kapıların ardında olan biten hiçbir sırrı paylaşmamaları için son derece sıkı kurallar koymuştu. Büyü kazançlı bir işti ve eğer yeterince paranız varsa, önce çırak sonra da loncanın bir üyesi olması için çocuğunuzu oraya gönderirdiniz. Ama loncaya bir kez girdiğinizde, bir daha çıkmanız neredeyse imkânsızdı.

Zira büyüler için öğrettikleri şeyler çok gizliydi ve kesinlikle dile düşemezdi. Ya da geceleri dışarıda tatlı kızlarla yapılan sohbetlerin konusu olamazdı.

Ama Lola, gökyüzünü bile başka bir renge bürünmeye ikna edebilirdi. O yüzden çok da şaşırmamam gerekirdi. “Sonunda buluştunuz demek?”

“Pardon?” dedi Guillermo.

Lola, Guillermo’yu dürttü. Çocuk irkildi. “Nihayet, arkadaşımı gece bana eşlik etmesi için ikna edebildim.”

Çocuk öfkeden kıpkırmızı oldu. “Beni ikna *etmedin*, Lola. Lütfen insanlara böyle söylemeyi kes. Büyü Loncası, çıraklarından düzgün davranmalarını ve herkesle kaynaşmamalarını bekler...” Lola imalı bir şekilde kaşını kaldırıp ona dik dik bakınca, Guillermo sustu.

“Masaların üzerinde dans etmek gibi şeylere de mi karşıdır- lar?” dedim gözlerimi kısıp onlara bakarak.

Bana gülümsedi. “Ever, aynen.”

“Hep kurallara uyar mısınız?” dedi Lola. “Gece ondan sonra dışarıda olmak yok, hafta içi içmek yok, mezun olana kadar kimseyle çıkmak yok. Bu korkunç bir şey. Bir geceliğine o aptal eşarbz çıkarıp...”

Çocuk kasıldı. “Bu *aptal* değil, Señorita Delgado.”

Sokak, pazar kapanmadan önce bir şeyler alma umuduyla gelen müşterilerle doluydu. Geceleri burası oldukça ilginç bir yere dönüşüyordu. Ben sadece söylentileri duymuştum ama satıcılar gecenin derinliklerinde neler olup bittiğini bilirdi. Ürkütücü ve gizemli alışverişler olurmuş. Temizlik yaparken işleri kolaylaştırmak için fareleri tüy yumağına dönüştüren sihirli asalar satılan bir tezgâha doğru koşan biri, beni itti.

“Eğer dansa gelmediyseniz burada ne yapıyorsunuz?”

Lola normalden çok daha gürültülü bir kahkaha patlattı. Gözlerimi kısıp ona bakınca sustu. Onun tüm kahkahalarını bilirdim, bu sahteydi. Kendisini olduğundan maalesef daha komik sanan Tío Hector’un yanındayken böyle kahkaha atardı genelde.

“Elbette alışveriş yapıyoruz,” dedi çabucak.

Etrafıma baktım. Hiçbir yerde kumaş tezgâhı yoktu. Onun yerine, ürünlerini satmak için bas bas bağırarak satıcılar vardı: 16 riyale ejderha dişi, 10 altın paraya ejderha kalbi, 50 altın paraya fil dişi boynuz. Varillerce ejderha kanı da bir düzine bakır paraya satılıyordu. Pazardan yükselen ağır et ve farklı otların kokusu etrafı sarmıştı. Bu keskin kokulu pazardan Lola’nın herhangi bir şey alması mümkün değildi.

“Özel bir mantar arıyorum,” dedi Guillermo, çabucak. “Lola da aramama yardım etmek istedi.”

“Ne kadar da kibarmış,” dedim. Ona kesinlikle inanmamıştım. Guillermo hep neyse oydu ve dürüst bir çocuktur. Kurallara bağlı, yolundan asla sapmayan biriydi. Ama bana yalan söylüyordu, bunu hissedebiliyordum. Bu ikisi neyin peşindeydi? “Neyse, benim kıza iyi bak. Kan görmeye dayanamaz.”

Lola suratını buruşturdu. “Neden bu kadar çok kan satmak zorundalar sanki?”

Guillermo sinirlenmiş gibi bir of çekti. “Burası Mercado de los Magos da ondan. Encanto yapmak için tüm bu malzemelere ihtiyacımız var.”

Lola ürperdi.

“Yarın görüşürüz,” dedim. “Dikkatli ol ve hiçbirinin üzerine düşmemeye çalış.”

Lola güldü ve çocuğu çekti. Aralarında ne olduğunu, hangi sırrı sakladıklarını anlamak için onları bir süre daha izledim. Ama bir türlü çözemedim. Öncelikle, ikisi de birbiriyle arkadaşmış gibi görünmüyordu ve bunun sebebi sadece farklı kişilikleri değildi. İnsanlar genelde kendi gremiolarının üyeleriyle takılmayı tercih ederdi. Bu bir kural olmasa da yaygın bir durumdu. İkincisi, Lola ilk kez beni dansa davet etmemişti.

Belli ki bu gece beni etrafında istemiyordu.

Por qué?

Arabaya geri döndüm. Tío Hector'a gidene kadar ikisinin birlikte olmasının ne anlama geldiğini düşündüm. Ancak ne kadar düşünürsem düşüneyim, bir şey bulamadım. Belki de birlikte romantik bir akşam geçirmek istemişlerdi.

Suratımı astım.

Pis kokan ejderha organlarıyla dolu bir yerde romantik bir akşam mı? Mümkün değildi.

Araba aniden durunca perdeyi çekip camdan dışarıya baktım. La Doña'nın devasa kapıları birkaç metre ötede, ay ışığının altında parlıyordu. Hector'un arenası La Giralda'dan çok farklıydı. Bizimki, eski bir kaleyi andıran, kan kırmızı flamalar ve altın detaylarla süslü, karamel renkli taş duvarlar ve demir aksesuarlarla donatılmış bir binaydı. Bu daire şeklindeki bina, üzerine pahalı bir şampanya dökülmüş gibi duruyordu. Beyaz taşlar parıl parıl parlıyordu ve altın kapılar, ulu bir kralı savaşa yolluyormuş gibi görkemli görünüyordu. Dört kulenin tepesindeki mavi ve gümüş renkli kurdeleler rüzgârda dalgalanıyordu. Ve asiller ejderha dövüşlerini izlerken sıradan insanlarla oturmasınlar diye her kulede özel localar vardı.

Pirinç düğmeli beyaz ceket ve mavi pantolon giymiş iki kapıcı, demir kapıları açtıktan sonra araba içeriye girdi. Arabanın kapısını açtığımda, ana girişteki mermer merdivenlerin tepesinde beklemekte olan Hector'u gördüm. Bizimki gibi onun evi de arenaya bağlıydı. Doğduğu şehir olan Valentia'yı andıran kemerler ve deniz kızı heykelleriyle süslenmiş bir koridorla bağlanıyordu. Evin içi, dış cephesiyle uyumluydu. Beyaz ve cilalı mermer sütunlar, ağır kadife perdeler ve pahalı ahşap mobilyalarla dekore edilmişti. Ay ışığında parlayan kapı kulpları bile, yüzen bir ejderha olan Lagartos kafası şeklindeydi.

"Zarela!" diye bağırarak yanıma koştu. "Bana eşlik ettiğin için çok mutluyum."

İki elini de sıkıca tuttum. "Hola, Tío Hector."

Arkama bakıp sürücümü görünce kaşlarını çattı. "Muhafızların nerede? Yanında başka kim var?"

Beni bırakıp arabanın içine göz attı. Sonra ağzını büzerek bana döndü. “Yalnız mısın? Hem de gecenin bu vaktinde?”

Yanaklarım kızardı. Eğer Santivilla’dan uzaktaki o çiftlikte muhafızlar ya da başka herhangi biri olmadan tek başıma geçirdiğim geceleri bilseydi, kim bilir ne olurdu. Herhalde çok öfkele-nirdi. Hector, hep bir korumayla görmüştü beni. Her adımım izlenirdi. Annem gösterideyken, babam da arenadayken biri bana eşlik ederdi. Babam bile bu kadar korumacı değildi, o yüzden Hector’u hep memnun etmeye çalışırdım... Çünkü korumak isteyebileceği birinin yanında olmasını seviyor gibiydi. Çocukları yoktu. Santivilla’da benim ailemle merhum kız kardeşinden başka kimsesi yoktu.

“Tío,” dedim, “son derece güvendeydim.”

Koluma girip, çelenkler ve altın deniz kabuklarıyla süslü ahşap kapının olduğu ana girişe götürdü beni. İçerideki büyük salonun zemini mavi-beyaz çizgili mermerle kaplıydı ve tavanda bir deniz kızı için savaşıyor gemiler resmedilmişti. Tavandan sarkan kristal bir avize, düzinelerce bodur mumla etrafı aydınlatıyordu. Burası birkaç metre daha geniş olsa mükemmel bir balo salonu olurdu. La Giralda’nın balo salonu, yüksek tavanlı, kalın ahşap kirişleri olan çok şık bir salondur. Duvarlarda demir aplikler ve yerde kırmızı ve altın renkli kabarık halılar vardı. Ancak balo salonu, annem öldüğünden beri kullanılmamıştı.

Zeminle uyumlu mavi-beyaz bir üniforma giymiş olan kâhya, elinde tepsiyle yanıma yaklaştı. Tepsinin içindeki kristal kadehlerde kalın elma dilimleri, kiraz ve birkaç çubuk tarçınla tatlandırılmış şarap vardı.

“Algo para beber, Señorita Zalvidar?” diye sordu kâhya. “Tinto de verano?”

“Ben gerçekten...” Midem guruldayınca sustum. Yanaklarım bir kez daha kızardı.

Hector ağır elini omzuma koydu. “Dios mío! En son ne zaman doğru dürüst yemek yedin?”

“Çok meşguldüm,” dedim.

Beni aceleyle yemek odasına götürdü. Dikdörtgen masanın yanında uzun ve ayaklı gümüş şamdanlar duruyordu. Taş duvarların üzerinde, hepsi altın rengine boyanmış birkaç çömlek sergileniyordu. Bu zanaatkar dekorun içinde, Hector'un uzun zaman önce ölmüş olan ailesinin denizci üniforması giymiş tabloları vardı. Tío, Valentia'da bıraktığı ailesi hakkında fazla konuşmazdı ama konuşulanlardan duyduğum kadarıyla bazılarının Hispalya Rey⁴³ ve Reinası⁴⁴ için casusluk yaptıklarını öğrenmiştim. Etrafa baktım ve bizim de ipek elbiseler içinde, aynı gülümsemeyle resmedilmiş birkaç tablomuz olduğunu gördüm.

Buranın tek kişi için çok büyük bir oda olduğunu düşündüm ve suçluluk duygusu bir iğne gibi içime battı. Onu görmeye daha önce gelmeliydim. Ama artık burada olduğuma göre, ona kocaman gülümsedim. O da bana aynı şekilde gülümsedi. “En sevdiğin kişi olduğum için buraya oturacağım.” Masanın başındaki sandalyeyi seçtim. “Yemekte ne var?”

Sırıtarak, solumdaki sandalyeyi çekti. “Evet, sen en sevdiğim kişinin ve seni daha erken ziyaret etmediğim için ben de tam bir pisliğim. Ama biz de şeyden beri...” Yüzü çarpılır gibi oldu ve bir anda durdu. “Bağışla beni. Her arenanın bir sürü işi olduğunu biliyorum. Bundan bahsetmekle düşüncesizlik ettim. İnanamıyorum...”

Uzanıp kadife, yeşil ceketinin kolunu tuttum. “Çok üzgünüm. La Doña nasıl?”

“Bu konudan söz etmek zorunda değiliz.”

“Tío.”

İç çekti. “Fiyatı ne kadar düşürsem de koltukları dolduramıyoruz. İnsanlar ejderha dövüşü izlemekten çok korkuyor. Bazı personellerimin işine son vermek zorunda kaldım.” Öfkeyle gözlerine baktı. “Ama satılan her bileten sana da para ayırıyorum. Çok değil ama...”

⁴³ *İsp. Rey: Kral.*

⁴⁴ *İsp. Reina: Kraliçe.*

Sandalyemden kalkmaya çalıştım. "Tío! Bunu kabul edemem. Lütfen kapılarını açık tutmak için ne gerekiyorsa yap."

Oturmamı işaret etti. "Sen benim kızım sayılırsın. Yardımımı geri mi çevireceksin? Sadece sana ve babana bu kadar cömert davranırım. Parayı sizin için saklıyorum. Acil durum parası diyelim."

Boğazımı temizledim. "Gracias, Tío Hector."

Geleceği düşünmek tam ona göre bir şeydi. Babam bir rüyada yaşardı ama annemin vefatıyla birlikte sanki bulutlara çıkmış gibi ulaşılmaz olmuştu. Beni sevdiğini, benimle gurur duyduğunu biliyordum ama bazen bana geri dönmesini çok istiyordum. Sohbetlerimizi, benimle dalga geçmesini ve bizim için planladığı maceraları dinlemeyi özlemiştim. *Onu* özlemiştim.

Mutfağa açılan yan girişten üç hizmetçi geldi. Biri, içinde taze ekmek ve bir şişe Hispalya zeytinyağı olan bir sepet taşıyordu. Diğer ikisinin ellerinde de altın sarısı pirinç, deniztarağı, sarımsaklı midye ve mükemmel şekilde sotelenmiş karidesle dolu tepsiler vardı. Bir diğer görevli, balla tatlandırılmış ve biberiye serpilmiş yumurtalarla dolu bir tabak bıraktı masaya. Bu benim en sevdiğim yemektir ve hemen ağzım sulandı. Çok uzun zamandır böyle yemek yememiştim. Kâhya, bir sürahi kırmızı şarapla döndü. Kadehime konan içkiden bir yudum aldım.

Tabağı doldurmaya hazırlanarak masaya bakarken ani bir nostalji hissine kapıldım. Bu masada duran bütün yemek takımını ve çatal bıçağı, Hector'un kız kardeşi Amalia'yla annem seçmişti. Mavi-beyaz çizgili güzel porselen takımlar, zemin döşemesiyle tam bir uyum içindeydi. Alttaki düz tabaklar altın sarısı, bardaklar uzun ve inceydi... Amalia'ya deniz kızı kuyruğunu anımsatan, yanar döner ısıltılı, Hispalya'nın geleneksel kadehleri için son derece modern bardaklardı. Hector ikisine de asla hayır diyemez ve aşırı harcamaları için kadife kesesinin ağzını sonuna kadar açardı. Amalia, ağabeyine burayı La Doña'ya dönüştürmesi için yardım ettikten kısa bir süre sonra bir at arabası kazasında öldü. Dolayısıyla emeklerinin tadını çıkartamadı. Amalia ile annem çok iyi arkadaşlardı...

Tío Hector ölüme yabancı değildi. Bu durum, *benim* başıma bir şey gelmesinden bu denli korkmasının nedenini açıklıyordu.

Bakışlarımı yakaladı ve tabaklarımızı doldururken onunla özel ve kederli bir gülümsemeyi paylaştık. Annemin ölümü ona çok ağır gelmişti. Hepimize öyle. Ama Tío sanırım Amalia'nın eve dönemediği o talihsiz günü de hatırlamıştı. Annemin öldüğü gün Santavilla'dan ayrılıp Valentia'daki ailesinin evine gitmişti. Tío Hector, içine deniz havası işlemiş bir hâlde nihayet geri döndüğünde, doğruca evimize gelmişti ve La Giralda'yı işletmesi için babama aylarca yardım etmişti. Arenasını ve onu çok seven hayranlarını bir kenara bırakıp yanımızdan hiç ayrılmamıştı.

Onsuz ne yapardık, bilmiyordum.

Hizmetliler gidince yemeklere daldık. Biber ve tuzla tatlandırılmış zeytinyağına ekmeğimin ucunu bandırdım. Ağzımda sanki cennet vardı.

"Tío..."

Hector başını iki yana salladı. "Önce yemek ye. Sonra konuşuruz."

"Ama..."

Paellayı⁴⁵ gösterdi. "Çok zayıflamışsın. Bu vaziyet hoşuma gitmedi. Uyuyor musun diye sormaya bile korkuyorum. Saçlarını en son ne zaman taradın?"

Bir ağaca yaslanıp uyuduğum ya da tenimi yakan sıcak güneşin altında eğitim almakla geçirdiğim günler geldi aklıma. Bir noktada, ne işler karıştırdığımı anlayacaktı. Aslında ona gösteri planlarımı anlatmam gerekirdi ama bu, çok uzun zamandır yediğim en iyi yemektir. Ne ruh hâlimizi ne de yemeği mahvetmek istemiyordum.

Paellanın sıcak kokusu burnuma doldu ve Hector'un anaçlığına itaat edip yemeğin tadını çıkarmaya karar verdim. Bana babamı sordu ve yemek pişirmekle ilgili hikâyeler anlattı.

⁴⁵ Paella, içerisinde ahtapot, kalamar, karides, midye gibi deniz mahsulleri ve çeşitli sebzeler olan pirinç pilavı. -ed.n.

Sonunda, tabağımdaki en ufak kırıntıyı bile silip süpürdükten sonra Tío Hector sessizleşip beklenti dolu gözlerle bana bakmaya başladı.

“Sanırım başım belada,” dedim. Bunu söylerken sesimin titremesinden nefret ettim. Derin bir nefes aldım. “La Giralda’daki katliamın aileme sabotaj yapmak isteyen birinin suçu olduğuna inanıyorum.” Durdum ve amcamın bu açıklamaya nasıl bir tepki vereceğini görmek için yüzünü inceledim. Ancak sözlerimi sakinlikle karşıladı ve devam etmem için elini salladı. Boğazımı temizleyip tekrar başladım: “Yıldönümü gösterisi sırasında biri ejderhaları arenamıza salmış. Bundan kısa bir süre sonra, geride kalan ejderhaların da sağ kalan son ejderha terbiyecimiz Benito’nun da öldürüldüklerini keşfettim. Çok güçlü bir encanto ile öldürülmüş. Cesetlerin hepsi zindandaydı.”

Kadehini dikkatle masaya bıraktı. “Zarela, bu çok ciddi bir şey. Neden daha önce söylemedin?”

“Her şey çok hızlı oldu. Gösteriden sonra Gremio’ya çağırıldım -ki bunu zaten biliyorsun- ve babam hâlâ çok hastaydı... Ne yapacağımı bilemedim,” diye ekledim. “Konuyu Ejderha Başkanı’na açtım ama o, şüphelerime inanmadı. Sanırım Asociación bu işin bir şekilde içinde ama kanıtlayamıyorum.”

Tío Hector masaya bakıp düşüncelere daldı ve uzun bir süre sessizliğini korudu. Yüzündeki bu ifadeyi tanıyordum... Düşünceliydi, aklından bir sürü şey geçiyordu. Bir ejderhaya karşı kullanacağı yeni bir taktik bulduğu zaman da yüzünde bu ifade olurdu. “Sanırım Asociación’un bu işin içinde olduğunu kanıtlanmanın bir yolu olabilir.”

Başta ne dediğini kavrayamadığım için ona aptal aptal baktım. “Yani... Sen bana inanıyor musun, Tío?”

Hector başını kaldırdı. “Elbette inanıyorum, Zarela. Sen aptal biri değilsin.”

İşte bu yüzden benim akrabam gibiydi. Sorgulamadan ve eleştirmeden bana inandığı için. Babam *bile* bunu yapmazdı.

“Gremioda tartışılan bazı özel bilgiler elime geçti,” dedi yavaşça. “Onlara ödediğin paranın müşterilere geri verilmediğine inanmak için sebeplerim var.”

Ağzım bir karış açık kaldı. “Verilmemiş mi? O hâlde para nereye gitti?”

Hector tereddüt etti. “Birazdan sana söyleyeceklerim bu odadan asla çıkmamalı. Söz mü?”

Nefesimi tutup başımı öne doğru salladım.

“Don Eduardo ile Asociación’un lideri Martina Sanchez arasında birtakım yazışmalar olmuş.” Durdu ve anlamamı bekler gibi bana baktı.

Yine o korkunç kadın. Soluk gözlü, elindeki pankartı bir silah gibi tutan o kadın. Tío Hector’un söylediklerini içimden tekrar ettim ve bir anda gerçekleri kavradım. “Paranın Martina ve takipçilerine gitmiş olabileceğine inanıyorsun. İyi de neden? Asociación, gremioya karşı... Hem de her anlamda. Don Eduardo neden onlara para versin?”

“Belki de bir hizmetin karşılığı olarak vermiştir,” dedi yavaşça.

Parçaları birleştirmem için bekledi. Hızla düşündüm, ağzım kurudu. Bir olasılık açığa çıkmaya başlamıştı. Titrer gibi nefes aldım. “Mesela ejderhaları serbest bırakmak için arenaya sızmak gibi bir hizmet? Çok güçlü bir büyü kullanarak?”

Amcamı daha önce hiç bu kadar kasvetli ve ciddi görmemiştim. Bu tip konuşmalar hayatına sorun ve bela getirebilirdi. Eğer biri öğrenecek olursa amcam gremiodan atılırdı. Sonsuza dek itibarsızlaştırılırdı. “Bunun mümkün olduğuna inanıyorum.”

“Ama neden?” diye haykırdım. “Don Eduardo hangi sebeple benim ailemi sabote etmek istesin ki?”

“Don Eduardo, yirmi yıldır sürekli kazanarak Conde de la Corte oluyor,” dedi Hector, alçak ve korku dolu bir sesle. “Ama artık yaşlandı ve bu pozisyona babanın önerildiğini herkes biliyor.”

“*Papá*? Fakat bana hiç söylemedi!”

Hector omuz silkti. “Belki de resmiyet kazanana kadar beklemek istemiştir. Ama artık bu imkânsız. Hiç kimse rezil olmuş bir ejderha matadorunun başkan olmasını istemez. Gremio, Don Eduardo ile devam etmek zorunda. Tabii komite başka bir aday düşünene kadar.”

Eğildim ve parmaklarımı şakaklarıma bastırdım. “Don Eduardo, babamın Santivilladaki en güçlü pozisyona geçmesini engellemek için bizi sabote etmiş olabilir mi? Bu işten gerçekten o sorumlu olabilir mi?”

Tío Hector tereddüt etti, gözleri şarap kadehindeydi. “Emin olmadan böyle bir şey söylemek istemem...” Sonra bakışlarını gözlerime çevirdi. “Ama bu *mümkün*, Zarela.”

“Ne yapılabilir?”

Hector tuniğini düzeltti. “Zarela, yapılabilecek bir şey var mı, bilmiyorum. Don Eduardo ile uğraşmak tehlikeli olabilir. Eğer tüm bunları yapıbiliyorsa, seni susturmak için kim bilir başka neler yapar.”

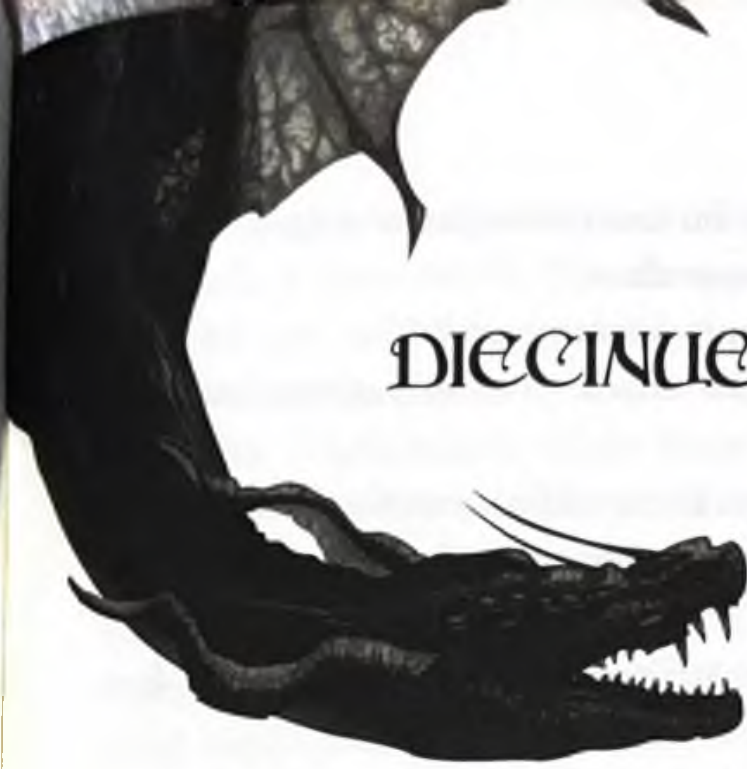
Damarlarımda yanmaya başlayan ateş, yüreğimi yaktı. “İyi de hiçbir şey yapmadan duramam!”

“Sana *yapma* demiyorum,” dedi. “İzin ver, önce biraz bilgi toplayayım. Özel olarak. Bu durum çok dikkatli bir şekilde halledilmeli, Zarela.”

Söylediği her şeyi duymama rağmen, tek kelimesini bile dinlemeyeceğimi biliyordum.

Biz masumduk.

Ve ben bunu kanıtlayacaktım.

DIECINUEVE

Odam tam bir felaketti. Yatağında ve yerde bir sürü giysi yığını vardı. Bu gece ana meydandaki baskın için giyecek uygun bir şey bulamıyordum. Bu fikir, Tío Hector'un karşısında oturup şüphelerimle ilgili daha fazla bir şey yapmayacağıma dair söz verirken aklıma gelmişti.

Ama yalan söylemiştim.

Bu gece gizlice Gremio'ya girecek ve Don Eduardo'yla Martina arasındaki gizli yazışmaları bulacaktım.

Giyecek uygun bir şey bulur bulmaz. Fırfırlı eteği ve nakışlı yakasıyla güneş sarısı elbisemin kesinlikle doğru bir kıyafet olmayacağından emin olmam için kilitli bir binaya daha önce de girmiş olmama gerek yoktu. Böyle gizli maceralar için gardırobunda hiçbir şeyin olmamasına sinirlenerek bir of çektim. Sahip olduğum her şey neden canlı renklerde olmak zorundaydı? Ah, *doğru*... Çünkü Lola hastalıklı gibi görünen hiçbir şey giymeme izin vermezdi ve buna siyah renk de dâhildi.

"Bir yere mi gidiyorsun?"

Şaşırarak arkamı döndüm.

Lola, çok fazla kurdeleyle süslenmiş olan mavi geceliğini giymiş, dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle eşige yaslanmıştı. Bakışları, her yere dağılmış olan giysi yığınlarına kaydı. "Ofelia sabah bunu görünce çok sevinecek."

Yüzüm kızardı. "Senin bu kadar erken saatte evde ne işin var? Guillermo'yla olursun sanıyordum."

Gözlerini devirdi. "Onun dönmesi gerekti."

"Ha," dedim masum bir tavırla. "Ben de yatmaya hazırlanıyordum."

Etrafa bakarken ağzının kenarındaki kıvrımlar derinleşti. "Yatağında vereceğin parti için ne giyeceğine karar vermeye mi çalışıyorsun?"

Tuniklerimden birini yüzüne fırlattım. "Beni rahat bırak ve gidip uyu."

İçeriye girdi ve kapıyı kapattı. "Ne yapacağını ve neden beni davet etmediğini anlatana kadar hiçbir yere gitmiyorum. Eğer tavernaya gidiyorsan, ilk kadehi ben ısmarlarım, söz."

Gözlerimi devirdim. "Dansa gitmiyorum... Gremio de Dragonadores'e sızacağım."

Yatağıma oturdu. "Bu, kulağa hiç eğlenceli gelmiyor."

"Koyu renk bir şey bulmam lazım." Derin bir nefes aldım. "Yardım eder misin?"

Lola biraz düşündü ve sonra odadan çıktı. Ben de kıyafetlerimi didikleyerek aramaya devam ettim. Lola, biraz sonra elinde siyah bir etek ve tunikle geri döndü. Bunlar modası geçmiş, kesinlikle süsü püsü olmayan, son derece basit ve sıradan kıyafetlerdi. Onları bana uzatırken üzerine ne giydiğini ancak fark ettim. Geceliğini çıkarmış, o da bana getirdiği gibi siyah bir etekle tunik giymişti.

"Sen gelmiyorsun," dedim telaşla.

"Aslında kendime dans edecek yeni bir yer bulmayı tercih ederim ama başına bir şey gelecek olursa, sence yardımına kim koşar?"

Ona sıkıca sarıldım. "Gracias, amiga."

Burnunu çekti. "Tabii birkaç sokak boyunca koşmam gerekmediği sürece."

Kaç tane asa götüreceğimiz konusunda tartıştık ve sonunda üçer tane almaya karar verdik. Ben bir tane tamir ve dönüşüm büyüsü, bir tane de küçük yaraları iyileştirme büyüsü aldım. Bu, yapımı sadece on dakika süren ucuz bir büyüydü. Eğer biri beni kalbimden bıçaklayacak olursa bunu kullanacaktım. Lola'ya hangilerini aldığını sormadım çünkü o sırada *yürüyerek mi yoksa atla mı gitsek* diye tartışmaya başlamıştık. Lola, gremio binasının yürüyerek çok uzak olacağı konusunda ısrar etti ki bu doğrudu ama geceleri Santivilla'nın karanlık sokaklarında saklanmak daha kolay olurdu. Zaten yürüyen başka bir sürü insan daha olacaktı. Güneş doğana kadar o taverna senin bu taverna benim gezerlerdi.

"Eğer bir sorunla karşılaşsak hemen kaçmamız gerekmez mi?" diye sordu dışarı çıktığımızda.

"Ama yürürsek kalabalığın arasına karışır ve daha kolay hareket ederiz," diye karşı çıktım.

Suratını astı ama ne demek istediğimi anladı. Santivilla'nın merkezine giden taşlı yoldan dikkatle ilerlemeye başladık. Serin bir geceydi. Etraf, bir sonraki eğlence mekânına gitmek için yürüyen insanlarla doluydu.

Etkileyici cephesi, içeri gitmemiz yasakmış gibi bize bakan gremio binasına ulaştık. Kapıda iki nöbetçi vardı, bir tanesi de duvarın etrafında yürüyordu.

Lola bana baktı. "Umarım bir planın vardır."

Yoktu... Gözlerim en alt katın alçak pencerelerine odaklandı. Her biri en az on beş santim dışarıya taşmış, kalın ahşap panellerle kaplıydı. Tırmanmak için mükemmeldi, özellikle de Don Eduardo'nın özel odası ikinci katta olduğundan. Sadece, doğru pencereyi bulmam gerekiyordu. Binanın yan tarafına doğru peşimden gelmesi için Lola'yı dürttüm. Gremionun önündeki bulvarda sel gibi akan insanların arasından yürüdük. Sarhoşlar, arkadaşlarına dayanarak yürüyor, yanlarından geçenlere bağırıp duruyordu.

Köşeden başımı çıkarıp, patikanın hemen yanındaki binayı çevreleyen alçak çalılığa doğru baktım. Başımı kaldırıncı saksıda bir bitki gördüm... Don Eduardo'nun kıymetli bitkisi. Penceresinin, aşağıdan dördüncü pencere olduğuna bahse girerdim. Bana iyice sokulan Lola'nın elinden tuttum ve bir dizi ağacı gösterdim. Ağaçların dalları, binaya değiyordu ve yukarıdaki pencerelere doğru uzuyordu.

"Ben o ağaca çıkmam. Böcekleri düşünsene," dedi Lola, dudaklarını kıvrarak.

"Çıkmana gerek yok," dedim, gremioya en yakın ağacın yanına giderken.

"Elbette var," diye mırıldandı arkamdan. "Ama bu şikâyet etme hakkımı elimden almaz."

Hafifçe güldüm ve en alttaki dala uzanarak kendimi yukarıya doğru çektim. Lola da homurdanarak beni takip etti. Bu pis ve ağır bir işti... Doğru dalı bulmak, doğru parçaya tutunmak ve her adımda ayaklarıma değen tozlu ağaç gövdesini hissetmek. Nihayet doğru yüksekliğe eriştim ve Ejderha Başkanı'nın odasına bakan camın önünde durdum. Dal, binadan ürkütücü derecede uzaktı. Yutkunarak korkumu savdım ve hareket etmeyi sürdürdüm.

"Aşağıda nöbetçi var," diye tısladı Lola.

Muhafız, binanın köşesinden döndü ve rüzgârda uçuşan eteğimin altından sarkan ayaklarımın altına kadar geldi. Nefesimi tutup ayaklarımı çektim ve yaprakların arasına gizledim.

"Düşme," dedi Lola.

Omzumun üzerinden ona öfkeli bir bakış attım. "Çok yardımcı oldun."

"İnsanlar da onlara hep çok yardımcı olduğumu söyler bana," dedi. "Korkunç muhafız gitti."

Haklıydı. Etrafa baktım ve dala tutunup pencere pervazına uzandım. Arada otuz santimlik bir mesafe vardı. Dikkatle kalktım ve bir kurbağa gibi karşıya atlamaya hazırlandım... Rezil bir kurbağa gibi.

“Uzanamıyor musun? Of, tamam. Haydi, gidip biraz sangría bulalım.”

Onu duymazdan gelip derin bir nefes aldım ve atladım. Üstteki camın pervazına tutundum ve bacaklarım gürültüyle alttaki pencerenin pervazına çarptı. Acıyla irkildim.

“O pencereye atlayabileceğimi sanıyorsan delirmişsin.”

“Kapa çeneni.”

“Çok kabasın.”

Asalarımından birini çıkarıp doğrusunu aldım mı diye üzerindeki altın sarısı etiketi okudum. Dönüşüm. Mükemmel. Asayı kırdığım an içeri girmem çok kolaylaşacaktı ama bir pencere pervazına tutunurken asayı kırmam da bir o kadar zordu. Dengede durmak için cama yaslandım ve “Çekiç,” diye mırıldanarak asayı kırdım.

Hafif bir parlama ve biraz dumanın ardından asa paslı ve ince bir çekice dönüştü.

“Lanet olsun bu ucuz büyülere,” diye tısladım. Ama bu tamamen benim suçumdu çünkü ihtiyacımız olandan fazlasına para harcamak istemiyordum.

“Zarela!” diye seslendi Lola. “Nöbetçi!”

Adam tam o anda köşeyi döndü. Cama iyice yaslandım ve bacaklarımı mümkün olduğunca gövdeme doğru çektim. Durumu kurtarmak için nefesimi tutup beklemekten başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Adam gözden kaybolana kadar nefesimi tuttum. Sonra camı kırdım ve elimi içeri sokup pencerenin kilidini açtım. Göz açıp kapayınca kadar kendimi içeride buldum.

Lola, yüksek sesle bir çığlık atıp peşimden geldi. Yaralı bir kuş gibi bağırdı ve taş zemine pat diye düştü.

“Benden asla hırsız olmaz,” dedi, sırtüstü dönüp tavana bakarak.

Kalkması için ona yardım ettim. Cebinden basit bir aydınlatma büyüğü çıkardı. İkiye bölünmüş asanın ucu bir mum gibi yanmaya başladı. Bana verdiği asa ile etrafa dikkatle bakıp, gerçekten Ejderha Başkanı’nın odasından olup olmadığını kontrol

ettim. Pervazda, bir saksıda eğrelti otu duruyordu ve oda kesinlikle Don Eduardo gibi ateş, duman ve inat kokuyordu. Burası tıkiş tıkiş bir odaydı, sanki şöminede ateş yanıyormuş gibi sıcaktı.

Ucuz tamir büyüsüne batırılmış asamı Lola'ya uzattım. "Pencereyi onarır mısın?"

Adamın çalışma masası, hemen hemen saygın bir yemek masası uzunluğundaydı, keskin kenarlıydı ve mükemmel şekilde zımparalanıp cilalanmıştı. Masada birkaç çekmece, bir yığın rulo şeklinde parşömen, neredeyse boşalmış mürekkep şişeleri ve içi gösterişli tüy kalemlerle dolu mermer bir kalemlik vardı. Önce parşömenlere göz gezdirdim, birkaçını açıp çabucak okudum.

Pahalı asalar için birkaç reçete, yeni mezunlardan üyeliğe kabul için gelen bazı talep dilekçeleri ve derhâl ateşe atmak istediğim, ailem hakkında şikâyetler vardı.

Lola tamir esasını ikiye böldü ve pencere düzeldi. Ama mükemmel olmadı. Birkaç kırık cam parçası örümcek ağı gibi kenardan fişkırıyordu.

Homurdandım. "Don Eduardo bunu fark edecektir."

"Ama bizim olduğumuzu bilemez." Lola masaya doğru geldi. "Ne arıyorsun?"

"Martina Sanchez ve Don Eduardo arasındaki yazışmaları. Bir hizmet bedeli olarak yapılan ödemeye ilgili herhangi bir şey."

"Tamam. Çekicin nerede?"

Çekici ona verdim. Lola çekmeceleri kırmaya başladı, içlerini karıştırdık. Altın paralar, birkaç reçete bulduk. Gremionun çatısını bu tip büyülerle onarmak çok pahalı olurdu ama bir ejderhanın geride bıraktığı enkazı toparlamak için gerekliydi. Diğer gremio başkanlarıyla yaptığı birkaç yazışma ve programının detaylarının yer aldığı deri kaplı bir defter bulduk. Lola her sayfaya tek tek baktı ve bir ara esasını kırdı. Odayı serin bir esinti kapladı ve parşömenlerin uçları havalandı.

"Bir serinleme encantosu mu getirdin cidden?" diye tısladım. Yemek pişirirken mutfak aşırı sıcak olduğu için Ofelia bu asalardan birkaç tane bulundururdu.

“Burası çok bunaltıcı,” dedi Lola. “En iyi hazırlığı yapan ben olmuşum belli ki.”

Gözlerimi devirdim. Çekmecelerden birini karıştırmaya başladım ve parmaklarım, en arkaya sıkıştırılmış olan küçük bir zarfa değdi.

Martina’dan gelen mektup olmasını dileyerek zarfı açtım. Ama değildi.

Sevgili Eduardo,

Sen bunu okurken ben çoktan gitmiş olacağım. Şifacıların çözümleri tükendi ve korkarım ihtimallerin en kötüsü çok yaklaştı. Eve koşma zahmetine girme. Onun yerine benim için bir şey yapman adına sana yalvarıyorum.

Sakin ondan vazgeçme.

Sana yalvarıyorum.

Kâğıdı katlayıp kaşlarımı çattım. Bu kesinlikle umduğum şey değildi ama yine de çok meraklandım.

“Şu çekmeceye baktın mı?” dedi Lola, başıyla işaret ederek. “Ben bu taraftaki dört çekmeceye baktım.”

“Sesini alçalt,” dedim yavaşça. “Ve hayır, bakmadım.” İki çekmecem daha kalmıştı. İlk ikisine bakmayı daha yeni bitirmiştim ki...

“Şu bitkiye neler oluyor böyle?”

Hızla arkamı döndüm ve bir çığlık attım. Don Edurdo’nun sevgili eğrelti otu büyümüştü. Hem de birkaç metre. Uzun yaprakları saksıdan sarkmış, bileklerimize dolanmaya başlamıştı.

Sıçrayarak geri çekildim, elimdeki mumu düşürmemek için dengede zar zor durdum. Lola kıvırcık saçlarını savurarak yanıma koştu.

“Lanet bitkisi büyülüymüş,” diye hırladım. “Çıkışımızı kapatıyor.”

“Onu camdan dışarı atalım.”

“Böylece *hiç* şüphe çekmeyiz.”

Birki giderek büyürken saksı titremeye başladı. Uzun yaprakları masayı sardı ve bize doğru ulaşmaya çalıştı.

Kapıya varıncaya dek geriledik. Kapının kolunu tuttum ve hızla açtım. Koridorun diğer ucunda devriye gezen nöbetçiler vardı.

“Neden gitmiyoruz?” dedi Lola, panikle.

“Koridorda nöbetçiler var.”

“Carajo.”

“Aynen.” Bir sürü fikir üretmeye çalıştım. “Bende bir şifa asası var. Lütfen sende daha işe yarar bir şey olduğunu söyle.”

Lola elini eteğinin cebine sokup bana asasını verdi. “Dönüştürücü.”

“Excelente.” Şu an tehlikeli bir şekilde yanmakta olan ışığı Lola'ya verip biraz düşündüm.

“Zarela!” dedi Lola, bileğine dolanmaya başlayan bitkiyi göstererek. Ona yardım etmek için öne doğru atıldım ama birkaç dal, benim de bileklerime dolandı. Eteğimin altından yukarıya doğru tırmanıp bacaklarımı sardı. O kadar sıkı sarıyorlardı ki gözlerimden yaş geldi.

“Ejderha gazı büyü,” dedim nefes nefese bir hâlde. Ejderha gazı, dokunduğu her şeyi çürütürdü. Bitkiyi, toprağı, otu, çiçeği, ağacı, her şeyi. Eğer soluyacak olursak, içimizden dışımıza doğru bizi de yakardı.

“O kadar da değil,” dedi Lola, daha da telaşlı bir hâlde. Çünkü bitki, göğsüne doğru tırmanıp üst gövdesini de sarmaya başlamıştı. Dışarıdaki nöbetçilerin korkusundan, şu vaziyette bile çılgınlığını tutmaya çalıştı.

“Nefesini tut, Lola.” Hemen asasını kırdım ve gerekli sözleri içimden tekrarlardım. Sonra da çok derin bir nefes alıp tuttum. Asanın ucundan yayılan büyü, yeşil bir sis gibi etrafa dağıldı. Lola boştaki eliyle ağzını ve burnunu kapattı.

Pencereyi gösterdim. Pencere, tek kaçış umudumuzdu. Ağır ve acı dolu adımlar atarak kapıdan uzaklaştık. Bitki bizi sımsıkı sarıyor, ölümcül avucunun içine alıyordu. Zehirli duman yayıldı ve sonunda bitkinin üzerine inip köklerine ulaştı.

Bitki titredi ama pes etmedi.

Lola kolunun üstüne, yere düştü. Kötü bitki neredeyse her yerini kaplamıştı. Ona doğru döndüm ancak ayaklarıma bitkinin dalları dolanmıştı. Parmak uçlarımı hissedemiyordum. Ciğerlerimdeki hava bir aleve dönüşmüş, göğsümü yakıyor, yanarak dışarıya çıkmanın bir yolunu arıyordu.

Lola'nın solgun yüzüne, sıkıca kapattığı gözlerine baktım. Bir şekilde mumu hâlâ tutuyordu.

Ölme, *lütfe*n ölme.

Bir anda sinirlendim. Birini daha kaybedemezdim. Kaybetmeyecektim. Uzandım ve elindeki mumu yakaladığım gibi göğsünü kavrayan dalları yaktım. Gevşediler... Sonunda duman işe yaradı ve bitki kıvrılarak kurumaya başladı.

Kendimi kurtardım ve Lola'ya yardım ettim. Nefesini göğsünde tutmasını söyledim. Zehir hâlâ çalışıyor, aramızdaki havayı çürütüyor, bitkiyi ağır ağır öldürüyordu. Canlı yeşil rengi önce griye, sonra da donuk bir kahverengiye döndü.

İyi kurtulmuştuk.

Lola'yı ayağa kaldırıp pencereye doğru ittim. Çabucak camı açıp, pervaza çıkmasına yardım ettim. Temiz havayı içine çektikten sonra karşıdaki ağacın dalına atladı.

Odaya son bir kez daha baktım. Felaket durumdaydı, masada bir sürü parşömen yığını vardı ve ölmekte olan bitki, odanın büyük bir kısmını kaplamıştı. İşleri düzeltecek vakit yoktu, hem zaten havaya ihtiyacım vardı; muhteşem ve çok güzel bir nefese...

Pencereden çıktım ve derin derin nefes aldım. Sonra da dala atladım. Ağaçtan inmek daha zor oldu ve hızlı olmaya çalışmaktan her yerim titriyordu. Lola da aynı şeyi hissetmiş olmalıydı çünkü aşağıya indiğimizde hasta gibi görünüyordu.

Kolumu beline sardım. “İyi misin?”

“Elbette değilim,” dedi. Kollarımın arasındaki bedeni tir tir titriyordu. “O iğrenç saksıyı camdan aşağı atmalıydın.”

Gülmeye başladım. “Haydi, eve gidelim de sana...”

“Ne yapıyorsunuz?”

Lola kaskatı kesildi. Birlikte yavaşça arkamızı döndük. Devriye gezen muhafız, sakın bir vaziyette bizi inceliyordu. Keldi ve belalı birine benziyordu. Kocaman omuzları vardı ve göğsü de aynı büyüklükteydi.

“Siz ikiniz bu mülkte ne yapıyorsunuz dedim?”

Lola homurdanarak midesini tuttu.

“Arkadaşım bu gece biraz fazla eğlendi. Çok fazla içti... Yüzü ne kadar yeşil, görüyor musunuz? Üç kadehten fazla şarap içmemeliydi.”

Muhafız, tiksinererek dudaklarını büzdü.

“Sadece sessiz bir yer bulmaya çalışıyordum,” diye çabucak ekledim. Sokaktan gelen gürültüye minnettardım. Müzik, bağırarak dans eden ve genellikle keyfi yerinde olan insanlar...

“Götür onu buradan...”

Lola bir daha inledi ve hiç de yanlışlık laymış gibi görünmeyen bir şekilde muhafızın ayakkabılarına kustu. Zamanlaması için ona daha sonra teşekkür edecektim.

Eve geri dönüşümüzü hayatım boyunca bir daha hiç hatırlamamayı diledim. La Giralda'ya geri döndüğümüzde ayaklarımı sürüyordum. Lola'ya odasına gitmesi için yardım ettim, ayakkabılarını çıkardım ve üzerine bir battaniye örttüm.

“Zarela,” diye boğuk bir sesle fısıldadı.

Eğildim ve ona doğru yaklaştım. “Ne oldu?”

“Az kalsın ölecektik.”

“Biliyorum.”

“Guillermo'yu da götürmeliydik. O bizden daha iyi hazırlanırdı.”

Kaşlarına düşen lülelerini elimle geriye ittim. Konu sihirbaz çırağı olunca, gerçek duygularından asla söz etmezdi. Büyük sır-

rını saklamak için gürültülü ve yüksek sesini kullanırdı. “Ondan bu yüzden mi hoşlanıyorsun?”

Yastığa doğru başını salladı. “Kendimi güvende hissettiriyor.”

“Bunu ona söylemelisin,” dedim ama horlaması, sesimi bastırdı.

Odama giderken, geceyi ziyan ettiğim için öfkeli ve bitkin bir hâldeydim. Aradığım kanıt bulamamıştım ve artık gremio, birinin içeriye gizlice girdiğini bilecekti. Bundan sonra oraya tekrar girmek çok daha zor olacaktı.

Kendimi berbat hissediyordum. Geceliğimi giydim. Aslında banyo yapmak istiyordum ama yıkanmak ve saçlarımı kurutmak *sonsuz dek sürece* bir iş gibi göründü gözüme. Uzun bir saç kurutmaktan daha kötü bir şey var mıydı?

Yorganı açınca bir not buldum. İkiye katlanmış kâğıt, yastığımın üzerinde duruyordu. Tanımadığım bir el yazısıyla ismim yazılmıştı.

İçimi bir korku kapladı.

Notu açtım ve sanki odadaki bütün hava çekildi. Kalbim kavgalarına çarpa çarpa atıyordu. Kelimelerin değişmesi ya da bir şekilde yok olması için dua ederek, notu defalarca okudum.

Bu işin peşini bırak, Zarela.

Yoksa biz de Lola'nın peşine düşeriz.

Ne kadar okursam okuyayım kelimeler aynı kaldı.

VEINTE

A klımda keskin sorular belirdi. Her biri, bir diğerinden daha korkunçtu. İzlediğim çok açıktı, La Giralda'nın dışındayken Lola'yla yalnız değildik. Biri bizi gözetlemiş, incelemiş ve takip etmişti. Bacaklarım buz kesti, tüylerim diken diken oldu. Hem sinirliydim hem de korkuyordum. Eğer notta sadece benim adım geçseydi, şüphelerimin peşinden gitmeye devam ederdim.

Ancak Lola'nın da adı geçiyordu.

Don Eduardo'nun masasını aramak için gremioya geri döne-mezdim. Bu çok tehlikeliydi ve Lola'yı riske atamazdım. *Bunlar* her kimse, önemsedğim kişiden haberdardılar ve daha başka ne-lerden haberdar olabileceklerini anlatmaya gerek bile yoktu. Gü-nümü nasıl geçirdiğimi, babamın hastalığını, parasızlığımızı... Liste uzayıp gidiyordu.

Tüm bunlar, yorganımın altına saklanmak istememe yetti.

Ama saklanamayacaktım. Buraya kadar, bir korkak gibi dav-ranıp birinin sevdiğim her şeyi ve herkesi elimden almasını bek-lemek için gelmemiştim.

Hazırlığımı tamamladım ve mutfağa indim. Ofelia, kalın bir dilim tortilla, otla kızartılmış patates, ince dilimlenmiş domates ve tütsülenmiş chorizo koyduğu kil bir tabak uzattı bana. Cö-mert bir porsiyon zeytinyağını da yemem için beni zorlayarak mutfak adasına oturdu.

“Berbat görünüyorsunuz,” dedi. “Lola da sen de. Onu yatağına geri yolladım.”

İçimi bir suçluluk duygusu kapladı. Yiyeceklerin kokusu burnuma değince tabağı ittim.

Ofelia’nın ağzının kenarları aşağıya doğru kıvrıldı.

“Eğitime gitmem lazım,” dedim ve arenaya gitmek için mutfaktan ayrıldım.

Santivilla’da bir başka sıcak gün daha yaşanıyordu ve cehennemde eğitim yapıyor gibiydik. Uykusuzluktan midem bulanıyordu, sıcaktan terliyordum. Doğru dürüst performans sergileyemedim ve Arturo’nun hamlelerinden zar zor kaçabildim. Saatler böyle geçti ve Arturo birkaç kez kaşlarını kaldırarak beni inceledi. Ama defalarca kez çabalamamı istedikten sonra, “İyi misin?” diye sordu.

Bu kadar endişelendiğine göre berbat görünüyor olmalıydım. “Elbette iyiyim.”

Arturo tuniğinin eteğiyle yüzünü sildi. Zeytin rengi teni ortaya çıkınca başımı çevirdim, yanaklarım yanmaya başladı. Akıldan geçenler yüzünden başımı iki yana sallayıp terbiyecinin sözlerine odaklanmaya çalıştım. Bir matadorun dövüşte ejderhalara karşı kullandığı farklı silah ve malzemelerin üzerinden geçiyorduk. İlk aşama için mızrak, ikinci aşama için üç başlı bıçak ve üçüncü aşama için kılıç. Hangi silahın ne için kullanıldığını biliyordum ama onları doğru şekilde kullanmak başka bir konuydu.

Her şey, terbiyecinin ayaklarının dibinde üst üste yığılmıştı. Mızrağı almak için eğildim. Onu sağ elime aldım ve sol elimle de pelerini kaldırdım. İkisini de garipsediğim için doğru tutabilmek adına mücadele ediyordum. “Mızrakla bir kez daha pratik yapmak ister misin?”

Birkaç metre geriledi. “Evet. Şu an ringin tam ortasında duruyorsun. Trompet çaldı ve ejderhanın gelmesi için kapılar açıldı. Ne yaparsın?”

“Ejderhanın zayıf yanını ararım,” dedim. “Bulunca da ejderhanın ringin bir bölümünü kendi bölgesi olarak işaretleyip işaretlemeyeceğine bakarım.”

“Peki, bu neden önemli?”

“Çünkü savunmaya geçmiş olan bir ejderha, saldırıya geçmiş olan bir ejderhadan daha tehlikelidir. Bayrağı yakalamaya çalışan bir ejderhaya saldırmak, kendi bölgesini korumayan çalışan bir ejderhaya saldırmaktan daha kolaydır.”

“Bien,” dedi ve bunu sanki kendi iradesi dışında, bana zorla iltifat etmiş gibi söyledi. “Bu ilk aşama. Rakibini gözlemledin ve neye karşı dövüştüğünü anladın. Şimdi ne olacak?”

“Ejderhanın ne kadar gaddar olduğunu ölçmek için pelerini kullanacağım,” dedim. “Eğer ejderha pelerini yakalamaya çalışırsa o zaman ilk hamlem olan suerte de capote’yi yapacağım.”

“İlk geçişin adını hatırlıyor musun?”

Başımı öne doğru salladım. “Veronica. Ejderhanın, pelerini hangi boynuzuyla almaya çalıştığına çok dikkat etmem gerek.”

“Bien,” dedi yine. “Başla.”

Pelerini bana öğrettiği şekilde sallamaya çalıştım. Ama iki elle bile ağır gelen kumaş, tek elle bana daha da ağır geliyordu. Dudağımı ısırp, avucumdan akan terleri görmezden geldim.

“Neden bu kadar öfkeli görünüyorsun?”

“Odaklanıyorum.”

“Kusacak gibisin.”

Ona pis bir bakış attım. “Kusmayacağım. Beni kışkırtmayı kes, yoksa...”

“Yoksa ne yaparsın?” diye sordu alçak sesle. “Beni kovar mısın, evime mi yollarsın? Hiçbir şey yapamazsın. Beni kaybetmeyi göze alamazsın. Ama sorun değil, ne haltlar karıştırdığını konuşmak istemiyorum.”

Yemin ederim, içimdeki saf kötüyü dışarı çıkarıyordu. Çabuk sinirlenirdim, evet. Davranışlarım biraz agresif sayılabilirdi. Ama bu adam şiddeti çağırıyordu. Mızrağı ona saplamayı düşündüm. Aklımdan geçeni anladı ve arkasını döndü... Ama ben gülümsemesini fark etmiştim. Görmemi istemediği gülümsemesini.

Bu çok saçmaydı. Bunu öğrenmem gerekiyordu. "Dikkatimi dağıtmayı bırak."

"Bunun eğlenceli olması gerekiyor," dedi küçümser gibi. "Unutma, güzel vakit geçiriyor olman lazım."

Yeniden yalpalayınca la muletanın ahşap değneği kontrolden çıktı ve eğitmenim, genzinden gelen iğrenç sesler çıkardı.

"Bir kez daha, böyle." Arturo pelerini elimden alıp, uzun ve asil daireler çizerek salladı. "Ejderha, bayrağın hareketini takip edecek. Bunu hayal et. Boynuzlarına tehlikeli derecede yaklaşmış olacaksın ama olay da bu zaten. Ne kadar yaklaşırsan, alkışlar o kadar artar."

Son cümlesi bana çok acı geldi. Ancak Arturo dersine devam ederek pelerini zarifçe sallamayı sürdürdü ve o hareket ederken ben de onun söylediğini yapıp, kırmızı pelerinden rahatsız olan ejderhayı hayal ettim. Pelerin, Arturo'nun bedeninin önünde hiç durmuyordu, yine de çok yakındı ve matadorların yaralanmaya karşı geliştirdikleri bu umursamaz tavra hayran oldum. Ama Arturo haklıydı. İşin heyecanı buradaydı. Seyirciler bir ejderha matadorunu onuruyla ve dövüşme şekliyle yargıladı. Pelerini ve silahları nasıl kullandığına bakarak, onu ve yeteneğini överlerdi. Ölümünden kaçınma becerisine bakarak.

"Kendine daima çok önemli bir soru sormayı unutma," dedi Arturo, hareket etmeye devam ederken. "Kalabalığı memnun etmek için ne kadar ileri gideceksin?"

"Bu noktada, ben sadece sağ kalmayı düşünebiliyorum," dedim. "Tüm bu geçişlerde uzmanlaştıktan sonra kalabalığı düşünürüm."

Arturo pelerini elime tutuşturdu. "Bir daha yap. Ama daha iyi yap."

Kaşlarımı çatıp pelerini kaldırdım ve bir daha denedim.

Güneş gökyüzünde ilerliyor, gitmesi ya da bir yağmur bulutunun arkasına saklanması için yakardığımı duymuyordu. Gökyüzü masmaviydi ve her yer Santivilla'nın dört köşesindeki binlerce portakal ağacının çiçekleri gibi kokuyordu.

Hiç gelişme gösteremedim.

Ne kadar denersem deneyeyim. Terbiyeci bana ne kadar denetirse denetsin. Bana mantıklı gelmiyordu. Zira içimdeki her şey, ölümden ve yaralanmaktan kaçınmak istiyordu. Ama ejderhaya karşı yapılan her hareket onu kızdırtmak içindi, onu yakına doğru çekmek ve gaza getirmek için. Oysa ben fazla gergin, fazla korkaktım.

"Tamam, dur," dedi Arturo, pelerin ve banderillayla yaptığım birkaç başarısız girişimi izledikten sonra. "Biraz otur da düşüneyim."

"Sen oturuyor musun?"

Ellerini beline koydu ve kaşlarını çatı. "Hayır."

"O zaman ben de oturmuyorum."

"Ne istersen yap," dedi sertçe. "Yemin ederim, beni rahatsız etmekten zevk alıyorsun. Şu an sana su iç desem, bir yudum bile içmezsin."

"Hiç alakası yok," dedim soluk soluğa. "Oturmuyorum çünkü yorulunca kalkmam zor oluyor. Bastırmaya devam etmek daha iyi çünkü az evvel pratik yapmayı sürdüreceğimizi söyledin."

Bu onu şaşırtmışa benziyordu.

"Dans ederken," diye açıkladım, "bütün hareketleri öğrenmem gerekiyor... Yani oturmadan önce öğrenmem değil de *bilmem* gerekiyor. Bunu yaptığım an çalışma bitiyor ve ben dinlenme faslına geçebiliyorum."

"Sen Flamenko dansı yapıyorsun."

Bu bir soru değildi.

"Bunu bildiğini sanıyordum."

Daha evvelki iltifatı, aramızda asılı kalmış gibiydi. *Bence sen çok güzel bir dansçısın.*

Siyah gözlerinde belirgin bir ışıltıyla başını salladı. “Biliyorum. Tıpkı annen gibi dans ediyorsun.”

Bu da bir soru değildi.

Annemin bahsi ne zaman geçse insanların gözlerinde aniden beliren o acıma duygusunu Arturo’nun gözlerinde de görmemek için başımı çevirdim.

“Başımdan beri derslerimize olan yaklaşımım yanlışmış.”

“Nasıl yani?”

Kollarını iki yana açtı. “Çünkü ringde bir ejderhayla baş başa olmak, çok karmaşık bir dans partneriyle baş başa olmak gibidir. Seni o yönetmek ister ama yönetmesi gereken sensindir. Onlara, yönetilen senmişsin gibi hissettirmelisin, öyle olmasan bile.”

“Nasıl?”

“Senin dans partnerim olduğumu varsayarak,” dedi. “Haydi, Veronica geçişini çalışalım ve bu defa ben ejderha olayım. Mızrağı bırak. Sadece pelerin çalışması yapacağız.”

Kollarını indirdi ve bir adım öne geldi. Derin bir nefes alıp pelerini sol elimle kaldırdım. Kolum titrese de acıya rağmen direnmeye devam ettim. Arturo’nun siyah saçları, kaşlarına değerek dalgalanıyordu. Başını eğdi ve omuzlarını düşürdü. Neredeyse diz çökmüştü, siyah gözlerindeki haylaz bakışı umursamadım.

“Unutma,” dedi yumuşak bir sesle, “sana yaklaştığımda bayrağı başımın üzerinden savurman gerekiyor... Boynuzlarımı etine batırmadan.”

“Tamam,” dedim ciddi ses tonumu korumaya çalışarak. “Hazırım.”

Dudaklarında minik bir gülümseme belirdi. “Ya, öyle mi?”

Üzerime atladı. Hızla önünden çekildim ve öne doğru uzattığı avuçlarından kaçmayı başardım. Soluk soluğa bir çığlık attım. Ama o sırtarak bana doğru koştu. Bedeni öne doğru eğilmişti, ayaklarıyla kumu tekmeliyordu. Saldırısına hazır değildim ama ayaklarım bir şekilde beni onun önünden çekti... Ama avucuyla belimi çizdi.

“Öldün,” dedi hızla arkasını dönerek. “Bir daha.”

Öne doğru eğildim, nefes alıp verirken titriyordum, kaburgalarım saplanan acı yüzünden sol tarafımı tuttum. “Bir dakika.”

“Sakın *eğitim bitti* deme bana,” dedi. “Bundan daha iyisini yapabilirsin.”

Doğrudum, öfke boğazıma kadar çıkmıştı. Arturo, yüzümdeki ölümcül ifadeye bakıp güldü, ayaklarımı yere sağlam basmam ve bir sonraki saldırısına hazır olmam için beni kışkırtıyordu. Gülmeyi kesti, dizlerini büktü ve ciddi gözlerle beni tarttı.

“Pes etmiyorsun,” dedi. “Hayatım boyunca senin kadar inatçı biriyle hiç karşılaşmadım.”

“Aynaya bak o zaman.”

Mükemmel ağzında bir gülümseme belirdi.

Ölümcül bir hızla üzerime doğru koştu ama bu defa dikkatini dağıtmak için pelerinimi kullandım. Arturo, bir ejderhanın kırmızı kumaşı takip edeceği gibi pelerinin hareketlerini takip etmeye başladı. Fakat lanet pelerin çok büyük bir sorundu. Geniş bir kemer çizerek şekilde sallamak için fazla ağırdı bunu yaparsam aniden ejderhanın kafasına inerdi. Defalarca kez denedim ve eğitmenimi yanıma çekmeyi başardım ama çok da değil. Yine de çok uzun dayandım. Bu pelerin korkunç derecede ağırdı. Arturo bağırdı:

“Boynuzu yedin!”

Bir daha denedik ve bir saniye sonra...

“Öldün!”

Buna rağmen tekrar denedik.

“Ölümcül kanaman var!”

Pelerini yere fırlattım. “Neyi kaçırıyorum?”

“Sahneyi paylaşmaya alışık değilsin,” dedi. “Eğer onu kendi hâline bırakırsan hayvan düzensiz davranacaktır. Beni yönlendirmek için pelerini kullan. Kontrolü benim almama izin verme.”

Öfkeyle soluyarak öne doğru eğildim.

“Tamam mı devam mı?”

Pelerini yerden alıp doğrulttum. “Elbette hayır.”

Beni kısa bir süre inceledi. “Son deneme.”

Güneş ışığı kemiklerime vuruyor, yüzümden ve tuniğimin yakasından terler damlıyordu. Her yerim kum içindeydi ve ördüğüm saçlarım çoktan açılıp dağılmıştı; omuzlarımla üzerine çılgınca düşüyordu. Nefes nefese kalmıştım. Arturo da benimle aynı durumdaydı, kahverengi kaşlarında pislik birikmişti, alnına düşen siyah saçlarını sabırsızlıkla geriye attı.

Nefes nefese bir hâlde ve incecik bir sesle, “Son deneme,” dedim.

Arturo’nun siyah gözleri, gözlerimle buluştu. Güneşin altında metal gibi parlıyorlardı. “Yapabilirsin.”

Ona cevap verecek vaktim yoktu. Saldırdı ve bir kez daha onu kendime doğru çekmek için pelerini kullandım. Rüzgârı kullanarak bir o yana bir bu yana savurduğum kumaşın iyice açılmasını sağlıyordum. Arturo pelerini takip etti ve ben onu hem yakınımda tutup hem de bana ulaşmasını engellemek için dans eder gibi hamleler yaptım. Ne zaman bana dokunacak gibi olsa ya kenara kayıyor ya da önünden çekiliyordum. Birbirimizin bölgesine dans eder gibi girip çıkıyor, bütün arenayı kullanıyorduk. Zor işti ama kalbim neşeyle çarpıyordu ve yorgunluğumu daha önce hiç tecrübe etmediğim bir şekilde alıp götürerek beni rahatlatıyordu. Diğer her şey silinip gitti. Sadece daireler çizerek her hareketimi, ağır pelerini taşıyışımı, yolundan çekilmek için kalçamın her savruluşunu dikkatle izleyen Arturo vardı.

Sonunda Arturo yanımdan hızla geçip gittiğinde, pelerini daha da yukarı kaldırdım ve hafifçe yavaşlatarak kafasının üzerinden geçirmeyi başardım. Ellerini uzatıp hızla arkasını döndü ama önünden çekilmeyi becerdim.

Pelerinle birlikte kendimi yere bıraktım. Rahat bir nefes alıp çığlık attım. Arturo yavaşça önüme gelip durdu ve yüzüme vuran güneş ışığını engelledi.

“Sanırım bugünlük işimiz bitti,” dedi.

“O zaman git.”

Ama gitmek için bir hamle yapmadı. Ben de bırakın doğrulmayı, bir santim bile kıpırdayamayacak kadar yorgundum. Bıraksalar, burada bir hafta boyunca uyuyabilirdim. Arturo tepemde dikilmiş, onunla tanıştığım günden beri ilk kez son derece ciddi bir ifadeyle yüzüme bakıyordu. Sonra elini uzattı. Kabul ettim, beni tutup çekti ama bedenlerimiz birbirine temas edene kadar elimi bırakmadı. Aramızda hiç mesafe yoktu. İkimiz de soluk soluğaydık, inip kalkan göğüslerimiz birbirine değiyordu. Kollarını belime doladı, ben de başımı çenesinin altına yasladım. Yanağımda hissettiğim kalbi, deli gibi atıyordu.

“Yapabileceğini biliyordum,” diye fısıldadı saçlarıma. Dudaklarını aşağı indirdi, indirdi, indirdi ve kulağımın arkasındaki yumuşak tenime bastırdı. Ürperdim ve elimi yavaşça koluna, oradan da boynuna doladım. Arturo hafifçe geri çekilip yüzüme baktı.

Beni öpecekti ve ben de öpmesini istiyordum.

Arenayı, kaçak katili ve içine atıldığım bu durumun neden kötü bir fikir olduğuyla ilgili tüm sebepleri bana unutturmasını istiyordum. Sanki tam burada durabilmek için kilometrelerce yol katetmiş, canavarlarla ve kendi şüphelerimle dövüşmüştüm. Ama artık burada, onun kollarının arasındaydım ve neden baştan beri kendimle kavga ettiğimi merak ediyordum.

Parmak uçlarımda dikildim, dudaklarımızın arasında çok küçük bir mesafe vardı. Belimi saran kollarını daha da sıktı ve parmaklarını sırtımdan aşağı indirdi. Ama gözlerinde bir kararsızlık ışığı yanıp söndü. Nazikçe ellerimi itip birkaç adım uzaklaştı. Ağır ağır nefes aldı ve gözlerini yere indirdi. “Söylemem gereken bir şey var.”

Çenem kilitlenmişti. Söyleyecekleri sır değildi. Bu işe onay vermediğini açıkça belli etmişti... Benim için hissettiklerinden şüphelensem bile.

Ağzını açtığında ürkek bir hâldeydim.

Güneş kayboldu ve üzerimize büyük bir gölge çöktü.

Gözlerimi kırptıştırarak yukarı baktım.

Arturo öne doğru kapandı ve yukarıdan gelen alev toplarından birlikte yuvarlanarak kaçtık. Morcego büyük kanatlarını çılgınca çırpıp yükselirken dizlerimizin üzerine doğrulduk. Etrafa saçılan kumlar ve küçük çakıl taşları yüzüme çarptı. Derken canavar daha da yükseldi ve Santivilla'nın kalbine, şehir merkezine doğru uçtu. Boynunda, altın sarısı harfler işlenmiş olan kan kırmızısı bir flama sallanıyordu.

Ejderha, La Giralda'nın renklerini taşıyordu.

VEINTILINO

Arturo beni ayağa kaldırdı. “Bir korunak bulmalıyız.” Hareketsizce durdum, sözlerinin bana ulaşması asırlar sürüyor gibiydi. Dünya belirsizdi, sanki boyası dağılmış bir tablo gibiydi. Kolumu tuttu, ağzı çılgınca kıpırdıyordu. Ama söylediği hiçbir şeyi duymuyor ve anlamıyordum çünkü aklım, öldürmeye ve yakıp yıkmaya hazır vaziyette Santivilla’nın üzerinde uçan ejderhadaydı. Tüketmeye.

Bunun sorumlusu bizdik.

Arturo önüme geçti ve bana bir tokat attı.

Kafam otomatik olarak geriye gitti ve gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Yüz hatları belirginleşiyordu.

“Saklanmamız lazım.”

Uzakta bir yerden, çan kulesinden delice sesler geliyordu. Hepimiz bu ritmik sesin ne anlama geldiğini biliyorduk. Santivilla halkını dışarıya çıkılmaması için uyarın o sestir bu. *Herkes saklan-sın, gizlenin çabuk* diye bağıırıyordu. Arturo küfredip elimi tuttu. Beni sürüklerken ayaklarım iradem dışında onu takip etti. Önce tünel girişine geldi, sonra döndü ve telaşla açtığı gözleriyle gökyüzünü taradı. Beni kendime getiren şey, yüzündeki ifade oldu ve göğsüme sıkıca bastıran suçluluk duygusundan uyandım. Botlarımla taşları savura savura, Arturo’nun yanından koşarak geçtim.

Onlara yardım etmeliydim.

Kim olduklarını bilmiyordum, yüzleri net değildi ama yarım saat içinde evlerinin altına gömülmüş, ters dönen at arabalarının içine sıkışıp kalmış düzinelerce insan olacaktı. Kan içinde, tüm kemikleri kırılmış, yanan insanlar. Bacaklarımı daha da hızlandırdım ve uzun koridordan geçip hazırlık odasına, oradan da büyük fuayeye koştum. Ön kapıda, kafalarını kaldırmış, gökyüzünü tarayan hizmetçileri zar zor fark ettim.

Santivilla sakinlerinin saniyeleri kalmıştı, yaklaşan katliamdan gizlenmek için çok az vakitleri vardı.

Odadan koşarak geçerken, “Kapıları açık tutun,” diye bağırdım. “Eve gizlenmeye gelen herkese izin verin.”

Mutfağa daldım. Ofelia, beni görünce irkilip elindeki ekmek sepetini düşürdü. Doğrudan ahırlara açılan dar kapıya koştum.

“Zarela!” diye bağırdı Ofelia.

“Burada kal,” diye omzumun üzerinden ona seslenip koşmaya devam ettim. Ağır ayak sesleri arkamdan gürültüyle yaklaşıyordu ama ahırlara ulaşmaya çalışırken bunu duymazdan geldim. Görevlinin bana yardım etmesini beklemeden ve tabureye bile çıkmadan kısırağın eyersiz sırtına atladım... Herhangi bir önlem almadan. Dilimi şaklatarak işaret verdiğim atın yanlarına vurdum. Atla birlikte dışarı çıktım.

Arturo önümü kesti. “Aklından ne geçiyor senin?”

“Çekil yolumdan.”

“Hayatını kaybedeceksin.” Sesi bir ejderhanın kükremesi gibiydi. “Yapabileceğin hiçbir şey yok. Hiç kimsenin yapabileceği bir şey yok.”

“Denemem gerek.” Ahırdaki görevli yanıma koştı ve atın ağzına geçirdiği dizginlerin ucunu bana verdi. “Eğer çekilmezsen seni ezerim.”

Çenesini kilitledi. Dişlerinden çıkan sesi duyabiliyordum. Yana çekildi ve bir kez daha ayaklarımı atın iki yanına vurup harekete geçmeye çalıştım. Arturo’nun elini bir anda bacağımda hissettim.

Parmaklarıyla beni sıkıca tutuyordu. İçimi bir sıcaklık kapladı ve alışık olmadığım bu his, irkilmeme neden oldu. İçimde telaşlı bir alev vardı. Arturo başını ileriye uzattı ve soğuk, siyah gözleri gözlerimle buluştu. Avuçları pantolonumu yakarcasına beni tuttu. Bu sırada çanlar berbat seslerle çalmaya devam ediyordu.

Eğer gideceksem hemen gitmeliydim.

“Bu berbat bir fikir,” dedi sert bir sesle.

“Bırak da geçeyim.”

Arturo bacağını kaldırıp terkiye bindi ve kısırağın kalçasına bir tokat attı.

“Ne yapıyorsun?”

“Aptal sorular sorma,” diye çıkıştı.

Onunla tartışacak vaktim yoktu. Ahırdan çıkıp taşlarla kaplı ana bulvara doğru fırladık. Sabırsızlandığımı hisseden at, dört-nala Santivilla'nın merkezine koştu. Sokaklar boştu ama çalan çanlar, göreceğimiz manzaraya karşı bizi uyarıyordu. Kapıları ve pencereleri kapatılmış evlerin önünden, ıssız ara sokaklardan geçerken tuniğim rüzgârda dalgalanıyordu. Sıkıca belimi kavramış olan Arturo, başını kaldırdı ve kararmakta olan gökyüzünü inceledi. Kaşlarımdan ve şakaklarımdan terler akıyordu.

Devasa bir gölge yolumuzu kesti. Kapladığı her yeri karanlığa boğuyordu.

“Orada!” Arturo'nun sesi, taşlara vuran atın nal seslerine karıştı. “Meydana doğru gidiyor.”

Güçlü kolunu ve işaret parmağıyla gösterdiği çan kulesini takip ettim. Tepemizdeki karanlık gölge, büyük kanatlarını çırparak o bölgeye doğru uçuyordu. Ejderha devasa ağzını açıp alevler püskürterek birkaç binayı yaktı. Çığlık sesleri yankılandı.

“Yo, hayır.” Öne doğru eğildim, Arturo beni sıkıca tuttu ve sert göğsünü sırtıma yapıştırdı. “Rápido, niña.”⁴⁶

⁴⁶ *İsp.* Rápido, niña. (Daha hızlı, kızım.)

At, telaşımdan döne döne sokakları arşınlarken çevremizde yükselen altın sarısı şehir duvarları, tarlaya yayılmış buğdayları andırıyordu. Ana plazaya daldık, ateşin sıcaklığı yanaklarıma vurdu. Külün tadı dilime yapıştı. Tuniğimin koluyla ağzımı ve burnumu kapadım. Duman, gözlerimi sulandırıyor. Fena hâlde yanmış olan birkaç binanın üzerinden kapkara dumanlar yükseliyordu.

Nefes almaya çalışıp, etraflarını saran alevlerden kaçmak için çırpınan insanlarla doluydu meydan. Dumanı engellemek ve alevlere kapılıp yanmaktan kurtulmak için büyülu asalarını kırıyorlardı. Ancak bu kadar büyük bir yıkımı, şiddeti ve ölümü durdurmaya hiçbir büyü yetmezdi. İnsanlar, çarpa çarpa küçük bir kızın yanından öylece geçip gidiyordu. Bağırarak bir o yana bir bu yana savrulan küçük kıza takıldı gözlerim. Kısrağımdan indim ve koşarak kalabalığın arasına karıştım. Arturo arkamdan seslenerek bir şeyler söyledi ama tepemizde uçmakta olan ejderhanın sesinden onu duyamadım.

Kıza ulaştım ve onu hemen yanıma çektim. Ağırdı, isli yanaklarını yanaklarıma bastırdı. Bağıra bağıra ağlıyor, sesi kulaklarımı çınlatıyordu. Gün ışığı kayboldu ve kopkoyu bir gölgenin içinde kaldım. Başımı kaldırıncaya, bizden birkaç metre yukarıda kükre-yen canavarı gördüm.

Ejderha, bir alev topu daha fırlattı ve gözümün önünde birkaç kişi anında yanıp öldü. Üzerimize gelen alevlerden kaçmaya çalışırken küçük kız da bağırıyordu. İnce kollarını boynuma öyle sıkı doladı ki nefes alamadım. Hızla arkamı dönüp bacaklarıma yüklendim.

“Estás bien,” dedim soluk soluğa. “Bir şeyin yok.”

Kalabalıktan kaçarken yüzüme vuran sıcaklık, neredeyse yuvarlanıp düşmeme neden olacaktı.

“Pilar!” diye bağırıldı biri. Kız kollarımdan kurtuldu. Benden birkaç yaş büyük bir kadın, kızı kucağına aldı ve bana şükran dolu bir bakış attı. Cevap vermeme fırsat bile kalmadan birbirlerine kenetlenip koşarak uzaklaştılar...

Gölge, yollarını kesti. Ejderhanın kanat çırpmasıyla oluşan rüzgâr, yüzüme bir tokat gibi çarpıyordu. Tozla dolan gözlerim acımaya başladı.

“Espera!” diye bağırdım. Ağzım külle doldu. *“Bekle!”*

Ancak çok geç kalmıştım. Üç metre öteme düşen bir alev topu onları yuttu. Ejderha yere indi, sağa sola savurduğu kuyruğu bir kadına çarptı. Çarpmanın şiddetiyle ayakları yerden kesilen kadın, yakındaki taş duvara savruldu. Kanları ve kemikleri etrafa saçıldı. İs içinde kalmış bir adam elinde kazmayla öne doğru atladı ve canavar, adamın üst gövdesini ağzıyla kapı. Çenesini kapatarak adamın çığlıklarını susturdu. Adamın diğer parçası, ejderhanın ayaklarının dibine düştü. Şok içinde donakalıyor, gözlerimi ovalıyordum. Şehir meydanındaki bu katliamı ve yıkımı bir türlü algılayamıyordum.

Biri koşup elimi tuttu.

Arturo'nun isle kaplı yüzü birkaç santim ötemde belirdi. *“Gidelim!”*

Meydanı çevreleyen kemerlerin altına doğru koşmaya başladık, nasırlı avucu elimi kavırıyordu. Saklanmak için bir yer ararken, şehir meydanına bakan bir binanın ikinci katında tanıdık bir yüz gördüm. Señora Montenegro pencerenin kilidini açmaya çalışıyordu. Arturo'nun elinden kurtulup kadının evine doğru koştum.

“Lanet olsun,” dedi arkamdan.

Her adımda küfrederek peşimden geldi. Ön kapıya varınca altın kulpa dokundum. Çok sıcaktı. Mermer merdivenlerden çıkıp seňoranın penceresinden içeriye baktım. Beni fark edince pencereyi tekrar açmaya çalıştı, yüzü kıpkırmızı olmuştu. Hiç düşünmeden öne doğru fırladım ve duvardaki çıkıntıları kullanarak kendimi yukarıya çektim. Pencere pervazına çıkıp dengemi bulmaya çalıştım.

“Al!” diye bağırdı Arturo, aşağıdan.

Başımı eğdim, uzun bir gümüş saplı bir hançer attı bana. Hançer tepemden geçip gürültüyle yere düştü.

Arturo bana öfkeyle baktı. "Yakalaman gerekiyordu!"

"Parmağımı mı kaybedeyim?"

Hançeri aldı ve sapından tutup, "Yakala," dedi.

Çok şükür ki hançeri doğru yerinden tutarak yakalamayı başardım ve ikinci kata tırmandım. Yoğun bir duman içinde kalan Señorita Montenegro, çıldırmış bir hâlde cama vuruyordu.

Pencereye ulaşınca hançerle camı kırdım. Camın vurduğum noktası parçalandı ama tamamen kırılmadı. "Carajo," diye kükredim ve tekrar vurdum. Düşmemek için diğer elimle pervaza tutunarak tüm gücümle hançeri cama indirmeye başladım.

Cam paramparça oldu.

Omzuma düşen büyük cam kırıklarını temizledim. Señora Montenegro öne doğru eğildi, öksürüyor ve nefes almaya çalışıyordu. O güzel ve kibirli yüzünden yaşlar boşalıyordu, gözleri kan çanağına dönmüştü.

"Atlamanız gerekiyor," dedim ve kenara çekilip, yanan odadan çıkması için pervazda ona yer açtım.

Ama sürekli öksürüyor ve öksürürken sarsılıyordu. Dumanlar tıpkı kıvrılarak ilerleyen yılanlar gibi camdan dışarıya süzülmekteydi. Gözlerim sulanmaya, yanmaya ve kaşınmaya başladı. Sıcaklık yüzünden giysilerim ateş gibi oldu.

"Señora Montenegro," dedim nefes almaya çalışarak. "Salta! Atlayın!"

Beni anlamışa benziyordu çünkü pervazı sıkıca kavrayan parmakları gevşedi ve önce başını, sonra da tüm vücudunu kaldırdı.

Boştaki elimle kolunu yakaladım, ağırlığı yüzünden ayağım kaydı. Kadını bırakıp pervaza tutunmaya çalıştım. Señorita Montenegro düştü. Omzumun üzerinden aşağıya bakınca rahatladım. Arturo kadını belinden yakalamış, kadının kocaman eteği taş zemine yayılmıştı. Onu nazikçe yere yatırıp bana baktı.

“Tu turno!”

Ellerimi bıraktım ve yumuşak bir şekilde Arturo'nun kollarının arasına düştüm. Tunüğünün sert kumaşı yanağımı çizdi. Beni yere bıraktı. Dizlerimin üzerine, kadının yanına çöktüm.

Kadın gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Dudakları kurumuş ve çatlamış, şık elbisesi sıcak fırında kızarmış gibi kokmuştu. “Beni kurtardın.”

Yorumunu bir kenara bıraktım. “Kalkmanıza yardım edeyim.”

Bir öksürük nöbetine daha tutuldu.

Arturo eğilip kadının kalkmasına yardım etti. “Çok fazla duman solumuş.”

“Onu La Giralda'ya götürmeliyiz,” dedim. “Ve sığınağa ihtiyacı olan herkesi.”

Señora Montenegro, beni rahatsız eden, kişner gibi bir sesle güldü. “Hiç kimse gelmez.”

Yanımda duran Arturo kasıldı.

“Ne... Ne demek istiyorsunuz?” Gözleri kapanır gibi olunca omuzlarından tutup onu sarstım. “Señora!”

Öfkeyle bir çığlık attım. Kadın Arturo'ya yaslandı ve Arturo da sırtı taş zemine değene kadar onu nazikçe yere yatırdı. Daha fazlasını duymak için çaresizlik içinde kadının üzerine eğildim.

“Baban ölene dek mutlu olmayacak,” diye mırıldandı.

“Kim?”

“Babanın en büyük düşmanı tabii ki,” dedi. Sesi ölümle kaplanmış gibi cılızdı. Göğsüne bastırdım. Bir, derken iki kez inip kalktı ve sonra durdu. Geri dönüp ne demek istediğini açıklamasını beklerken ciğerlerimdeki bütün havanın çekildiğini hissettim. Artık kıpırdamıyordu. Sözleri zihnimde yankılanırken sessizce yanında oturdum.

Arturo dizlerinin üzerine çöktü.

“Öldü,” diye fısıldadı. “Ne yapmak istersin?”

Gözlerimi cesetten çektim. Plazanın her santimi yıkılmıştı. İnsanlar birbirlerine sarılmış, sevdikleri için ağlıyorlardı.

Binaların üzerinde yanık izleri vardı, bazı kapı ve pencerelerden hâlâ alevler yükseliyordu. Taşla kaplı zeminde bir sürü ceset yatıyordu. Karnını doyuran ve yaptığı yıkımdan tatmin olan ejderha çoktan gitmişti.

“Yaralıları arenamıza davet edelim,” diye fısıldadım.

Ancak ne kadar yalvarırsam yalvarayım hiç kimse La Giralda’ya gelmedi. Pek çok kişi, ejderhanın renklerimizi taşıdığını görmüştü ve pek çok kişi bu işin sorumlusunun kim olduğunun cevabını gökyüzünde okumuştı. Pek çok kişi bana öfke ve korkuyla, tiksinererek bakıyordu.

Nefreti bu kadar yakından görmeye alışkın değildim.

Arturo, tüm olanları kasvetli bir suskunlukla izledi. Hiç kimsenin duymadığı ya da kabul etmediği özürleri tekrarlamaktan sesim çatlamıştı. Harabeye sırtımı döndüğüm sırada ani bir gürültü koptu ve bir şey pat diye yere düşüp, irkilme neden oldu. Hızla arkamı döndüm. Santivilla halkı, babamın heykelini devirmişti. Heykel baş aşağı düşerek paramparça oldu. Derken kalabalık yaklaşmaya başladı. Gözlerinde yırtıcı bakışlar vardı, kaşlarını öfkeyle çatmışlardı. Benden nefret etmek ve beni suçlamakta haklıydılar.

Geriledim, Arturo önüme geçti. İki elinde ince hançerler vardı, omuzları dik ve gergindi. Etrafımızı saran kalabalık, Arturo’nun elindeki silahları görünce tereddüt etti. Benim onlarla dövüşmemi beklemiyorlardı ama Arturo’dan kesinlikle beklerlerdi.

“Bir adım daha atmayın,” diye çıkıştı Arturo.

Dikkat çekmekten korktuğum için nefesimi ciğerlerimde tuttum. Arturo küçük bir adım geriledi ve ben de grupla aramızda yeterli mesafe açılana kadar onu takip ettim. Arkalarında kalan ana meydan, tıslayıp sıçrayarak yanmaya devam ediyordu.

“Kısrağını yan sokağa bağladım,” dedi Arturo, alçak sesle. “Benimle birlikte yavaşça yürü ve arkana bakma.”

Dizlerim titriyordu ama dediğini yaptım. Maria Claudia Caddesi'ne varana dek bir kez bile arkama bakmadım ve Arturo da bir kez bile silahlarını indirmede. Böylesine aptalca bir risk aldığım için beni azarlamasını bekliyordum, yerin dibine girmemi istetecek sözler söyleyip, imalarda bulunmasını.

"Gracias," diye mırıldandım ve kaderimi bekleyerek kendime sarıldım.

"Yapabileceğin hiçbir şey yoktu," dedi yumuşak bir sesle. "Ama her zamanki gibi çok cesurdun."

Sözlerinin arasına gizlenmiş hakaretleri kaçırdım mı acaba diye düşünerek gözlerimi kıstım ve yüzüne baktım. Ancak suratında o her zamanki asık ifade yoktu. Belki de yüzüme kazınmış utancı, omuzlarıma binmiş suçluluk duygusunu görebiliyordu. Zira aşağılar gibi bakmak yerine, bir türlü çözemediğim garip ve yoğun bir ifadeyle bakıyordu bana. Bu aşağılama, küçümseme ya da sabırsızlık ifadesi değildi. Ağız kenarlarında görmeye alışık olduğum çizgiler yoktu. Hayır, bu başka bir şeydi.

Yanaklarımın kızardığını hissedince bakışlarımı hemen üzerinden çektim. İlerledi ve ben de ağırlaşmış ayaklarımı sürükleyerek peşinden gittim. Gremio benden bir toplantı daha talep edecekti. Belki de Ejderha Başkanı, babamın cezasını bizzat yüzüne bildirmek için yataktan çıkması konusunda ısrar edecekti. Onun bu işin içinde olduğuna dair kanıtım olmadan, hiçbir üstünlüğüm de olmazdı. Onu Asociación'a ödeme yapmakla suçlayamazdım.

Kendimi savunacak hiçbir şeyim yoktu.

Çünkü emin olduğum tek bir şey vardı, o da Hispalya'nın altınları önüne serilse bile Ejderha Başkanı'nın buna karşı hiçbir şey yapmadan durmayacağıydı.

VEINTIDÓS

Çağrı, ertesi sabah, ahşap çerçevesine ejderha şekilleri oyulmuş, altın işlemeli, siyah bir arabayla geldi. Tecrübelerime dayanarak, arabanın içinin kan kırmızı kadife ile kaplı ve dört kişinin rahatça sığabileceği kadar geniş olduğunu biliyordum. Babam, daha önce pek çok toplantı için gremioya çağırılmıştı. Ben de arabanın içine hayran hayran bakmak için onu arabanın kapısına kadar geçirirdim.

Oysa bugün arabayı görmemek için kaçmak istiyordum.

Bir altın paraya satılan ipek kurdele ile bağlanmış kalın parşömeni bana sürücü uzattı. Son derece güzel ifade edilip yazılmış mesajı aldım ve çocuğa hafifçe gülümsemeye çalıştım. Simsiyah giyinmişti, dizlerine kadar uzanan şık, deri çizmeleri vardı. Ayakkabılarıyla tıpatıp aynı renkte bir kırbaç taşıyordu.

“Bu kadar mı?” diye sordum.

Çocuğu iyi eğitmişlerdi. Yüzü taptaze bir sabah havası gibi ifadesizdi. “İçeriği okur okumaz babanızın benimle gelmesi gerekiyor.”

“Babam çok hasta ve hiçbir yere gidemez.”

“Bu durumda lonca benden sizi götürmemi istedi. Ailenin temsilcisi olarak.”

“Şimdi mi?”

Gözleri üzerimdeki kıyafete takıldı. "Hazırladığınızda."

Çok öfkelen dim. "Yapacak önemli işlerim var. Lütfen kendi programımı ayarladığımda uğrayacağımı söyleyin. Gracias."

Sürücü ağır ağır gözlerini kırptırdı. "Bugün gelmezseniz, kararlarını siz olmadan vereceklerini söylemem istendi."

Kıyafetim kaburgalarımı sıkmaya başladı. "Karar mı? Ne kararı?"

"Bunu söyleyemem, señorita."

"Anlıyorum. Sizinle geleceğim. Bana birkaç dakika müsaade edin."

Sürücü başını eğdi. "Elbette. Sizi arabada bekliyor olacağım." Sonra da dönüp bir zamanlar Hispalıya'nın en önde gelen ailelerinin girdiği ama şu an rüzgârla savrulan yaprak ve tozlardan başka bir şey olmayan büyük kapılardan çıktı.

Çağrı, elimde ağırlaştı, la muletadan bile daha ağırdı. Acıyla yutkundum.

"Okumamı ister misin?"

Arkamı döndüm. Lola elinde bir fincan kahveyle büyük merdivenden indi ve her zamankinden daha erken gelmiş olan Arturo da elinde kahvesiyle tırabzanlara dayanmış, bana bakıyordu. Kahvesinden bir yudum alıp sakın gözlerle beni inceledi.

Lola elini uzattı. '

Omuzlarım dik bir şekilde yanına gittim ve parşömeni ona kibarca uzattım. Omuzlarını kıvrıp açtığı kâğıdı dikkatle okumaya başladı. Başında durdum, gece yarısı rengindeki mürekkep, gözlerimin önünde kıvrılıyordu sanki. Kelimeleri seçemiyordum. Sadece lanet şeyler olduklarını biliyordum.

Lola okurken bir noktada kaşlarını çatı.

Ona nedenini sordum. Okumayı bitirdi ve parşömeni tekrar rulo şeklinde katladı. "Gösterişçi pislikler."

Arturo bir ona bir bana baktı. "Bilmesi gereken bir şey var mı?"

Lola başını iki yana salladı. "Zaten çoğunu biliyor."

"O zaman çekil."

Arturo'ya şaşkın gözlerle baktım. Yeşil gözleri parlayan Lola, parşömeni bacağına vurdu.

“Siz ikiniz tanıştınız mı?” diye sordum.

Lola bana dalga geçer gibi bir bakış atıp merdivene döndü. “Ben Lola Delgado.”

Terbiyeci, fincanıyla ona selam verdi. “Arturo Díaz de Montserrat.”

“Ah, biliyorum,” dedi Lola, ona doğru göz kırparak. “Hakkında *her şeyi* biliyorum.”

İçimi hafif bir telaş kapladı. “Lola.”

Kahvesini dökmemeye dikkat ederek durdu. “Arkadaşım, şimdiye dek gördüğü en yakışıklı adamın sen olduğunu düşünüyor.”

Hayatım boyunca asla böyle aptalca bir laf etmemiştim. Yanaklarım yanmaya başladı. Lola’ya onu öldürecekmişim gibi baktım.

Arturo’nun verdiği tek tepki hafifçe gözlerini kırıştırmak oldu. Sanki Lola’nın sözlerinden hiç etkilenmemiş gibi kahvesinden bir yudum daha aldı.

Lola ağzını tekrar açtı.

“Konuşmayı kes, Lola.”

Bana döndü. “Yardıma olacağını düşünüyorum.”

“Yardım mı?” dedim. “Yardımcı falan *olmuyorsun*. Bundan daha işe yaramaz bir şey düşünemiyorum doğrusu.”

Hafifçe gülümseyip bize sırtını döndü. “Haydi, gel de seni giydirelim.”

Arturo’nun olduğu tarafa bakmamaya çalışarak yukarı çıktım. Attığım her adımda bakışlarını sırtımda hissediyordum. Dizlerimin bağını çözecek kadar sıcak bir his her yerimi kapladı. Ama dönüp arkama bakmadım.

Lola bana kırmızı giydirdi. Ona göre zeytin tenimle abanoz saçlarıma en güzel giden renk buydu. Fırfırlı ve kalın kemerli, askısız bir elbiseydi bu. Alt kısmında bronz renkli portakal çiçekleri ve aynı renk telkâri işlemler vardı.

Bu, savaşlarda dövüşmek için tasarlanmış bir elbiseydi.

Kapım hafifçe çalındı. Lola kapıyı açmadan önce bana baktı. Kapının diğer tarafında babam duruyordu.

“Dinleniyor olman lazımdı,” diye surat astım ama daha sözcükler ağzımdan çıkarken katliam gününden bu yana çok daha iyi görüldüğünü fark ettim. Renk gelmiş olan yanakları parlıyordu, bakışları daha canlı ve keskindi. Hâlâ çok zayıftı ama gölgeler eskiden olduğu gibi tenine yapışmıyordu.

Babam gidip kendini yatağa attı. “Bu sabah Eva gelecek. Kadın resmen beni öldürmeye çalışıyor.”

Lola olgunluk gösterip odadan çıkarken bana sempatik gözlerle baktı. Babama iyi geldiğini çok iyi görebiliyordum. “Bir şeyler yedin mi?”

Kaşlarını çattı. Ama bana bakarken yüzünün ifadesinde hiçbir kızgınlık belirtisi yoktu. Oysa öfkesi bir efsaneydi, etrafındaki herkesi kırıp geçirirdi. Annem onun bu çıkışlarına gülümserdi... Bir yandan da yemesi için bir şeyler verirdi. Zira annem, babamın en kötü tavırlarını açken sergilediğini biliyordu.

Babam nihayet ne giydiğimi gördü. Kaşlarını çattı. “Nereye gidiyorsun?”

Bir adım uzaklaşarak bakışlarımı çevirdim. Ne kadar az şey bilirse o kadar iyiydi. İyileşme aşamasındayken onu endişelendirmek istemiyordum. “Ufak bir işim var. Fazla uzun sürmez.”

Bunu kabul etmiş gibi başıyla onayladı. “Terbiyeci sana ihtiyacın olanı veriyor mu?”

Utanarak güldüm. “Ne demek istiyorsun?”

Babam gözlerini kıstı. “İşini yapıp yapmadığını soruyorum, Zarela.”

“Ah,” dedim ve nedense gözlerine bir türlü bakamadım. Sorun, Arturo hakkında ne hissettiğimi benim de bilmememdi. Kafa karıştıran, sinir bozucu bir tipti. Ama sonra, Santivila yanarken benimle birlikte merkeze nasıl geldiğini hatırladım. Dansıma nasıl iltifat ettiğini ve sonunda geçişi yaptığımda beni kollarının arasına aldığını. Fark etmediğimi sandığı o bakışlarını. Kafamın ne kadar karıştığı tüm yüzümden belli oluyordu, bundan emindim ve babamın görmesini istemedim.

“Beni gayet iyi eğitiyor,” dedim ve ses tonumun kayıtsızlığından gurur duydum.

Ama ne kadar saklamaya çalışsam da babam yüzümdeki ifadeyi fark etti. Yanaklarımın kızardığını, parmaklarımın iç içe geçtiğini gördü.

“Sana bir caballero gibi davranıyor mu?” diye sordu sert bir sesle.

Kaşlarımı çattım... Ses tonunda hoşlanmadığım bir şey vardı. Sanki bilmediğim şekilde tartışıyor gibiydik. İçimden Arturo’yu savunmak geldi. “Evet. Neden davranmasın ki?”

Babam ince sabahlığını düzeltti. “O bir... Yabancı.”

Aralarında geçen konuşmaya kulak misafiri olduğum anı hatırladım. Babamın Arturo hakkında bildiği ve benden sakladığı bir şey vardı. “Onun hakkında ne biliyorsun?”

Boğazını temizledi, soruyu tam olarak yanıtlamadı. “İşini yapacağından şüphem yok. Zaten yapması gereken tek şey de bu.”

Ne demek istediği açıkça belliydi ve bu hiç hoşuma gitmedi. Eşyalarımı topladım -küçük bir ipek çanta ile annemin boyadığı yelpazelerden biri- ve tam olarak istediğim yüz ifadesini takındım. Son derece nötr. “Ona ihtiyacım olduğunda yanımda oluyor,” dedim sonunda. “Şimdi gitmem lazım.”

“Zarela,” dedi babam, öfkeyle. “O, sana göre biri değil.”

Ona katılmıyor değildim, katılıyordum ama bu zorba tavrı beni sinirlendirdi. Kendi kararlarımı kendim verebilirdim, kendi hatalarımı yapma iznim vardı. “Nedenmiş o? Onunla ilgili hoşlanmadığın şey nedir? Senin de söylediğin gibi, o bir yabancı.” Anlamlı bir süre sustum. “Öyle değil mi?”

“Sana sebeplerimi söylemeyeceğim, Zarela. Bunu çok istesem bile. Ama şunu söyleyeceğim... Arturo sağ kalmak için senin en iyi fırsatın.”

“Bunu *biliyorum*.”

“O zaman yeterince şey biliyorsun... Şimdilik.” Sesi yumuşadı. “Bana güvenmen gerekecek.”

Ona nasıl itiraz ederdim? Onu kaybedeceğimi, bir daha onunla sohbet edemeyeceğimi, daha fazla vakit geçiremeyeceğimi, güçlü kollarının beni sardığını bir daha hissedecek fırsatım olmayacağını düşünürken hem de. Ama babam yatağından kalkmış, benden bir şeyler saklıyor ve bir zamanlar yaptığım gibi yine ona güvenmemi istiyordu. Her ne kadar atmosfer birbirimize söylemediğimiz şeylerle ağırlaşmış olsa da eğilip ona sıkıca sarıldım. “Gerçekten gitmem lazım,” diyerek yatağından öptüm. “Lütfen yatağa dön.”

Babam homurdanarak ayağa kalktı ve odadan çıktı. O çıkar çıkmaz Lola tekrar içeri daldı.

“Sence gerçekten iyileşiyor mu?”

“Evet. Başka ne var, biliyor musun? Sanırım Arturo’dan hoşlanmıyor,” diye mırıldandı. Saçlarını düzelterip yanaklarını çimdikledi.

“Yine kapı mı dinliyorsun?”

Omuz silkti. “Senin hayatın benimkinden daha ilginç.”

Gözlerimi devirince, bana utanarak baktı. Ama numara yapıyordu. Lola herkesle konuşur, Santivilla’nın hatta ötesinin her santimini dolaşır ve enfes bir sanat yaratırdı.

Lola sonunda beni Gremio de Dragonadores’teki duruşmaya gitmem için hazırladı. Bedenim korkudan uyuşmuştu. Az evvel Arturo’ya söylediklerinden ötürü ona bağırımıyordum bile. Beni dikkatle incelerken kaşlarının arasında minik bir çizgi belirdi. Yanaklarımdaki kan çekilmişti ama içimde bir ateş yanıyordu. Korkaklık edip bu dövüşten kaçmayacaktım. Elimi tutup sıkı. Büyük fuayeye indiğimizde gözleri terbiyeciyi aradı. Kapıya doğru giderken dudakları belirgin bir şekilde aşağı doğru sarktı. Terbiyeci, görünürlerde yoktu.

“Kalmasını beklemiyordun, değil mi?” dedim neredeyse kızarak. “Üstelik onları söylediğine de inanamıyorum. Senin *neyin* var böyle?”

“Senin dikkatini dağıtmak için yaptım.”

“Dikkat dağıtmak için,” diye tekrarladım düz bir sesle. Bu durumu kontrol altına almam gerekiyordu aksi takdirde Lola o hayalci, koca ağzını tekrar açıp dökülmeye başlarsa sağ kalmam mümkün değildi. “Bahse girerim biz yukarıya çıkar çıkmaz o da binayı terk etmiştir. Onun bu yargılayıcı ve düşmanca tavırlarına ihtiyacım yok. İnan bana eğer...”

Ana kapıyı hızla geçip siyah arabaya doğru hızla yürürken bir ses geldi...

“Eğer ne?”

Mermer merdivenlerde hızla arkamı döndüm. Arturo dizini büküp, ayağını taş duvara koyarak eşiğe dayanmış, duruyordu. Rüzgâr, saçlarını dağıtıyordu. Ellerini kahverengi pantolonunun ceplerine sokmuştu. Sanki beni tamamen çözmüş de ne söyleyeceğimi gayet iyi biliyormuş gibi, ağzında alaycı bir gülümseme vardı.

Bana altın da verseler yüzümdeki şaşkın ifadeye engel olamazdım sanırım. “Hâlâ burada mısın?”

Kaşlarını çatıp ayağıyla duvarı iterek doğruldu. Sonra da merdivenlerden inip, bekleyen sürücünün yanına gitti. Biz de arkasından koştuk. Ona soru sorar gibi bir bakış attım ama gözlerime bakmaktan kaçınıp, arabaya binmeme yardım etti. Dikkatli bir şekilde elimi tuttu ve ben de dengemi hiç bozmadan bindim.

Lola’ya bir şey söylemek için Arturo’nun omzunun üzerinden arkaya baktım. “Çabuk dönerim. Eğer babama bir şey olursa...”

“Sana haber yollarım,” diye hızla cümlemi tamamladı Lola. “Şu an bunu düşünmemeye çalış.”

Derken başka biri karşımda belirdi ve son derece nazik ve alçak ses tonuyla bana, “Merhaba,” dedi... Büyücü çırağı Guillermo.

“O burada ne yapıyor?” diye sordum.

“Ben davet ettim,” dedi Lola, son derece resmî bir tavırla.

Çok telaşlandım çünkü Lola asla resmî davranmazdı.

“Neden?” diye üsteledim. Kime baktığımızı gören Arturo’nun yüz hatları sertleşti.

“Benim de sır saklamaya hakkım var,” dedi Lola, kurnaz kurnaz.

Sırlar ve Lola hiç de doğru bir *karışım* değildi. Bunun bir sebebi, sırların genelde gizli kalmasıydı. Bir de Lola ne zaman böyle söylese, sonradan arkasını benim toplamamı gerektiren bir şeyler karıştırıyordu. Mesela saçını kumaş boyasıyla boyamaya kalkışıp, rengi çürük yeşil olduğunda.

“Acele etmezsen geç kalacaksın,” dedi.

Kaşlarımı çattım, ona itiraz etmek istiyordum ama haklıydı. Bu konuşmanın şimdilik beklemesi gerekecekti. Atların başında sabırla bekleyen sürücüye baktım. “Ben hazırım, gidelim.” Sırtımı kadife yastığa dayadım. “Öğleden sonrası dinlemek için sabırsızlanıyorum, Lola.”

Bana el salladı. Bir an *keşke yalnız gitmeseydim*, diye düşündüm. Sürücü eğilip arabanın kapısını kapatacakken, Arturo onu durdurdu ve içeri girip karşıma oturdu. Uzun boylu ve uzun bacaklı olduğu için arabanın içinde büzülmüş gibi görünüyordu. Lola bana anlamlı bir şekilde gülümseyip arkasını döndü ve La Giralda’nın mermer merdivenlerinden çıkıp, kapıda onu hazır bekleyen Guillermo’nun yanına gitti. Camdan bakan Arturo kaşlarını çattı. Sonra kollarını göğsünde birleştirip bacaklarını birbirine çapraz bir şekilde uzattı.

Ne diyeceğimi bilemediğim için aklıma ilk gelen şeyi söyledim: “Ayaklarını çeker misin? Elbisemi kırııştırıyorsun.”

Gözleri gözlerime değdi. “Dünyanın sonu sanki.”

“Seni bir yerde bırakmamı ister misin?”

Bana kötü kötü bakarken ağzının kenarları gerildi. Sonra yumruğuyla arabanın tavanına iki kez vurdu.

Araba hareketlendi ve gremioya doğru yola çıktık. Santivil-la sokakları, kucaklarında bir şeyler taşıyarak güne hazırlanan insanlarla doluydu. Satıcılar bağırarak satış yapıyordu. Camın önünden, içinde kuru gıdalar bulunan fiçılar taşıyan beyaz el arabaları gürültüyle geçiyordu. Sıkışık arabanın içine zengin ve baharatlı krema kokusu dolunca ağzım sulandı. Ejderhamızın evleri ve hayatları yakıp yıktığı ana meydana doğru yaklaşırken midem kasıldı. Parmaklarımı sıkıca kucağımda birleştirdim.

Arturo beyaz parmaklarıma baktı. "Gergin misin?"

"Tabii ki," dedim. Meydana vardığımızda kendimi yıkıntılara bakmaktan alıkoyamadım. Arturo eğilip perdeleri kapattı ve arabanın içi gölgelerle doldu. "Enkazı görmene gerek yok."

Acıyla yutkundum. "Sorumlusu benim."

"Ejderhalar şehre hep saldırır," dedi sessizce. "Aradaki tek fark, şu an bağırabilecekleri birinin olması. Onlar tehlikeli yararıklar ve hep öyle olacaklar. Ejderhaların davranışları yüzünden kendini suçlu hissetme."

"Söylemesi kolay," diye fısıldadım ellerime bakarak.

"Evet, biliyorum."

Bakışlarımı kaldırdım. Arturo'nun yüzünün yarısı gölgede kalmıştı ve sadece parlayan gözleri görünüyordu. Onlar da bana kederli bir şekilde bakıyorlardı.

"Tecrübe mi konuşuyor?" dedim yavaşça.

"Elbette."

Yüzünün gri renge dönmesine sebep olan anısını anlatmasını bekledim, onu hâlâ bir yumruk gibi sıkın şeyin ne olduğunu. Ama bir şey söylemeyince ben de üzerine gitmedim. Eğer onu daha iyi tanısaydım, üzerine giderdim. Ama biz arkadaş değildik. Hiç sanmıyordum. "Neden benimle geliyorsun?"

Dudakları ince bir çizgi hâline geldi ve sessizliğini korudu.

"Gremioda işin mi var?"

"Öyle de denebilir," dedi yavaşça.

Araba keskin bir dönüş yapınca yana doğru savruldum. Arturo dirseğimi tutup dengemi bulmamı sağladı. Biraz daha öne geldi, bacakları bacaklarıma değiyordu. Ayakları eteğimin altındaydı. Aramızda telaşlı bir alevlenme oldu. Bu durum tüm savunma mekanizmamı altüst ediyor ve içinde kaybolduğum düşüncelerimi çarpıtıyordu. Arturo'nun, şimdiye dek görmediğim kadar soğuk gözleri, yanından geçenleri kendisinden uzak durmaları için uyaran sert bir ağzı vardı. Ama arada sırada, gözleri yıpranmış gümüş paralar gibi sıcacık parlıyordu.

“Señorita Zalvidar,” dedi kontrollü ve bana bağırdığını düşündüğüm bir ses tonuyla. Başka bir şey söylemedi. Söylemesine de gerek yoktu. Ne için dövüştüğümüzü çok iyi biliyorduk, her ne kadar çok istesem de aramızdaki bu his yok olmayacaktı.

“Neden bana sadece adımla hitap etmiyorsun?”

“Bana izin vermedin de ondan.”

Öne doğru biraz eğildim. Dizlerimiz birbirine değince içim ürperdi. Bacaklarını bir santimetre bile olsa kıpırdatmadı. “İzin verilmiş say.” Sonra birbirimize temas etmeyelim diye hafifçe kıpırdandı ve kollarını yine göğsünde birleştirdi.

“Bunun için birbirimizi yeterince iyi tanımıyoruz.”

Bir anda kendimi küçük düşmüş gibi hissederek kızdım ve gözlerimi kırıştırdım. Ben de onun duruşunu taklit ettim ve sert sert nefes alıp vererek gözlerimi kaçırdım. Pislik. Bana adımla hitap etmeyecek miydi? Bir anda, sessiz kalmamaya ve son sözü ona bırakmamaya karar verdim. Sözcükler ağzımdan kendiliğinden döküldü: “Asla da tanımayacağız.”

Omuzları kasıldı. “Öyle mi?”

“Sen ailemi, kim olduğumuzu ve arenada yaptıklarımızı hiçbir zaman onaylamayacaksın. Hakkımda çok olumsuz fikirlere sahipsin ve ben de tek taraflı bir arkadaşlık için sana yalvaracak değilim.”

“Hakkında çok da olumsuz fikirlere sahip değilim,” dedi yumuşak bir sesle. “Alakası bile yok.”

Araba aniden durdu ve ben de kaymamak için içgüdüsel olarak koltuğa tutundum. Perdeyi aralayıp camdan baktım ve gre-mionun tanıdık girişini gördüm. “Geldik.”

“Öyle görünüyor.”

Kapıyı açmak için hareket ettiğimde Arturo kolunu uzatıp çıkışımı engelledi. Hayatımda çok fazla yer kaplamaya başlayan bu terbiyeciden ve bu arabadan uzaklaşmaya hazır öne doğru eğilmiş, yarı oturur yarı ayakta vaziyette öylece bekliyordum.

Gözlerim kocaman oldu. Loş arabanın içinde gözleri parlıyordu. Hiç kıpırdamadan avını izler gibi bana baktı. "Senden hoşlanmıyorum," dedi sonunda.

Ona dudak büzdüm. "Ben de senden hoşlanmıyorum."

"Bien." Her zamanki gibi suratını asmayı beceremedi. Sanki kendisini hipnotize etmişim gibi gözlerimin içine bakmaya devam etti. Çıkışı engellediği için hareket edemiyordum. Alnına bir tutam saç düşmüştü, düzeltmemek için kendimi zor tuttum.

"Haklısın. Ailenin savunduğu her şeyden nefret ediyorum," dedi. Sözlerinin beni incitmesi gerekiyordu ama incitmediler. Çok yumuşak ve neredeyse ısrarcı bir ifadeyle konuşuyordu, sanki kendisini gerçeğe ikna etmeye çalışır gibi. "Ben sandığın gibi biri değilim. Biz birbirimize uygun değiliz."

Tıpkı babam gibi konuşmuştu ve o kadar kararlıydı ki ona neredeyse inanacaktım. Buna rağmen... Benden uzaklaşmamış, hatta nefes almama yetecek kadar alan bile açmamıştı. "Ya, gerçekten mi?" dedim.

Güldü ve eliyle yüzünü ovuşturdu. "Sen inanılmaz birisin."

"Sen de."

"Ama sen daha betersin."

Üzerimde yarattığı etkiyi düşündüm. Ona bağırarak, onunla dövüşmek istiyordum çünkü ona vurma arzusun altında eziliyor gibiydim. Ama mümkün olan her an beni tehlikeden nasıl kurtardığını, oturmak istediğimde bile eğitimime devam etmem için beni nasıl zorladığını hatırladım. Bir de bana ara sıra bu bakışı vardı, sanki hiç çözmek istemediği ama yine de çözüm bulmaya çalıştığı bir sorunmuşum gibi. "Bunun doğru olup olmadığından emin değilim," diye mırıldandım.

Arturo yavaşça aramızda bir yer açtı. Nefesim boğazıma takıldı. Kendimle savaşıyordum. Oradan kaçmak istiyordum. Olduğum yerde kalmak istiyordum. Yüzü yüzümden birkaç santim ötedeysen, ona öfkeli olmasını umut ettiğim bir ifadeyle bakmaya çalıştım. İkimiz de bir sonraki hamleyi birbirimize bırakmak istemiyormuşuz gibiydik, uzun süre öyle durduk.

Sonra başını eğdi, dudakları yanağıma sürtündü ve ağzımın kenarına indi. Orada durup bekledi. Tenime değen dudakları yumuşacık ve çok sıcaktı. Kirli sakalları çenemi gıdıkladı.

Kıpırdamadım. Hatta nefes aldığımı bile sanmıyordum.

“Ne yapıyorum ben?” dedi Arturo, kendi kendine. Bu soru bana değildi. Gözleri kilitli bir kapı gibi davetkâr bir şekilde arabanın diğer yanına çevrildi ve geri çekildi.

Terbiyeci, kollarını göğsünde birleştirdi. “Git.”

Gittim.

Hızla ve hiç arkama bakmadan, yanaklarım alev alev, kalbim göğsümden fırlayacak gibi gittim. Tenim yanıyordu, ağzıyla temas ettiği yerler. Girişe vardığımda kendimi toparladım ve terbiyeciyi kafamdan attım.

Odaklanmam ve *her şeyden* sorumlu olan Don Eduardo ile yapacağım toplantıda sakın kalmak için kendimi zorlamam gerekiyordu.

Binadan içeriye girdiğimde herkes sustu. Ana girişi dolduran insanlar küçük gruplar hâlinde merkezdeki barın etrafında toplanmış, sigara ve puro içiyorlardı. Ama beni gördükleri anda hepsi durdu. Aynı anda bana döndüler. Yüzlerinde aşağılayıcı bir ifade vardı.

Omuzlarımı dikleştirip yanlarından geçtim ve doğruca danışma masasına yöneldim. Masada yine aynı oğlan vardı. Yaklaştığımı görünce kadife bir kordon çekti. Kahve kokusu, deri ve tütün kokusuna karışmıştı.

Yüzümde gergin bir gülümsemeyle oğlanın yanına gittim. “Buenas tardes.⁴⁷ Sanırım gelişimi bekliyordunuz?”

“Hola, señorita.” Bakışları, göz kamaştırıcı kırmızı elbisemin üzerinde gezindi. Elbise sanki vücuduma boyanmış gibiydi. Sağ ol, Lola. “Y tu Papá? Dónde está Don Zalvidar?”⁴⁸

⁴⁷ *İsp.* Buenas tardes: İyi günler.

⁴⁸ *İsp.* Y tu Papá? Dónde está Don Zalvidar? (Peki, ya baban? Don Zalvidar nerede?)

"Babam hasta," dedim. Onun tek başına iyileşiyor olduğunu düşününce sinirlerim biraz yatıştı. Bunu yapabilirdim. Bu kadın ve erkeklerin karşısında durup ismimi ve yuvamızı savunabilirdim.

"Burada olması gerekiyordu," dedi oğlan, durumu onaylamayan bir ses tonuyla. "Ancak gremio ertelemek istemiyor."

"Kiminle görüşeceğim?"

"Gremio üyelerinin çoğuyla."

Ensem gıdıklandı. Herkesin bıçak gibi ölümcül ve keskin bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. "Hepsiyle mi?"

Başıyla onayladı. "Şu an şehirde olan herkesle."

Dimdik bir vaziyette yavaşça arkamı döndüm. Çenemi kaldırıp hepsine tepeden baktım. Her biri pahalı ayakkabılar, terzide dikilmiş kıyafetler giymişti. Başlarının üzerinde tütün dumanları dönüyordu. Yüz ifademın buzdan bile daha soğuk olmasını diledim.

Siyahlar giyinmiş iki üye bana eşlik etmek için öne çıktı. Ofislere, toplantı odalarına ve daha önce hiç görmediğim bir yer olan Gremio de Dragonadores'ın altına açılan mermer merdivenleri işaret ettiler.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Hücreleri aşağıdaydı. Merdivenlerin başına gelince durdum. İki üye çoktan yolu yarılamış, botlarını taş zemine vura vura iniyordu. Hafifçe arkamı dönüp tanıdık bir yüz aradım. Hector burada olabilirdi. Ama dinlenme alanında da üyelerin birbirleriyle sohbet ettikleri bölümde de görünmüyordu.

Dönüp bir kez daha merdivenlerle yüz yüze geldim. Nefesimi toparladım.

Sonra ilk adımımı atıp, canavarın karnına doğru, merdivenlerden indim.

VEINTITRÉS

Iki üye beni zemin kattaki devasa odaya götürdü. Odada, çerçeveleri elle işlenmiş, meşe ağacından dört büyük deri koltuk kare şeklinde birbirine karşılıklı olarak konmuştu. Altlarında bronz ve siyah renkli yün halılar vardı. Taş kemerler, altın kulplu siyah ahşap kapıların olduğu diğer odalara açılıyordu.

Üyelerden biri soldaki ilk kapıyı gösterdi. Buranın girişi diğerlerine göre iki kat daha genişti ve kapıdaki pirinç tabelanın üzerinde “SALA DE JUSTICIA” yazıyordu. “Buradan,” dedi.

Eğer biri içimin derinliklerine bakacak olsaydı, utanç ve korku duygusunun bir yumak gibi iç içe geçtiğini ve bir avın *kaç, kaç, kaç*, diye bağırان sezgisini görürdü. Ensemde akan terler sivri uçlu bıçaklar gibi canımı yakıyordu.

“Önce siz,” dedi.

Çatlak sesimle sadece tek kelime edebildim. “Tamam.”

Bu kapının arkasında bir yargılama gerçekleşecekti. Gerçek bir kükreme sesi sanki her düşüncemi yutuyor, herkesten aynı anda hayal kırıklığı ile dolu bir çığlık yükseliyordu. Kalabalığın beni yuhalayarak sahneden kovmaya çalıştığı, o gün arenada duyduğum çığlıkların aynısıydı bunlar.

Annem bu kapıdan geçiyor olsaydı, ne yapardı?

Ona danışamıyor olmam dünyanın en üzücü şeyiydi. Burada olmaması, beni yönlendirememesi ve her şeyin yoluna gireceğini söyleyememesi...

İki üye kapılara yüklendi ve ağır ahşap kapılar gıcırdayarak açıldı. Belli ki uzun zamandır kullanılmıyorlardı. Taş basamaklar yuvarlak bir gömme odaya iniyordu. Birkaç meşalenin yandığı oda loştu ve farklı seviyelerde koltuklarla çevrilmişti. Dikkatle bakınca birkaç şeyin farkına vardım.

Bu oda tam bir ejderha ringi gibi tasarlanmıştı.

Ayrıca tamamen boştu.

Merkezdeki alçak, daire şeklindeki bölgede ayakta durmam için bir yer vardı. Mermerden yapılmıştı ve fırtına bulutları rengindeydi. Etrafında da daire şeklinde dizilmiş, ejderha derisinden yapılmış sandalyeler vardı.

“Tam ortada durun,” diye bağırdı beni getiren üyelere biri. Onun iyileşmekte olan babama emirler verdiğini, Ejderha Başkanı ile tek başına yüzleşmesi için onu zorladığını hayal ettim. Don Eduardo’nun bu işin içinde olduğunu kanıtlayamıyordum ama aileme ve babama yaptıklarını düşündükçe korkum azalıyordu. Yerimi aldım. Bedenimin her santimi sıcaklamaya, ateşim çıkmaya, kanım kaynamaya başladı.

Loş odada ağır fısıltılar ve gürültülü ayak sesleri yankılandı. Geliyorlardı. Birini bu durumdan sorumlu tutmak istiyorlardı. Yanmamı istiyorlardı.

Gremio üyeleri merdivenin başında belirdiler ve odayı yavaş yavaş doldurdular. Fısıltılarının gürültüsü kulaklarımda gök gürültüsü gibi çınladı. İri bedenlerine kan kırmızısı cübbelerini sarmışlar, yakalarını da boyunlarını örtecek şekilde kaldırmışlardı. Kim bilir o derin ceplerinde neler saklıydı.

Durduğum nokta hassastı, gizlenecek yer yoktu. Herkesin gözü önündeydim ve sinirlerim gerilmişti. Herkes yerine otururken öfkemi bastırmak için parmaklarımı ovuşturdum. Gremio üyeleri farklı yaşlardaydı, bazıları ağır hareket ediyordu.

Belli ki hayatın ağırlığı onları ezmişti. Bazılarıysa büyük bir enerji ile hareket ediyorlardı. Uzun boylu, dalgalı saçları omuzlarına kadar inen tanıdık bir figüre gözlerim takıldı. Nefesim göğsümde donup kaldı. O düşünceli şekilde kıvrılmış ağzı, sırtındaki gergin hattı çok iyi tanıyordum.

Arturo.

Zemin ayaklarımın altından kayar gibi oldu. Boğazım kurudu, dilim tozla kaplandı. *Onun* burada ne işi vardı? O bir ejderha matadoru değildi. Yoksa o... Üye olamazdı... Kıdemli üye? Oturacak yer arayan birkaç adam ve kadın, Arturo'nun yanından geçerken onu görünce durup şaşkınlık ve memnuniyet nidalarıyla omzunu sıvazladılar.

Yerimden ayrılp ona doğru yaklaştım. "Señor Díaz de Montserrat."

Arturo kasıldı. Sonra yavaşça, çok yavaşça döndü. Gözlerimiz birbirine kilitlendi. Kanımı kaynatan öfke yüzünden bednim titriyordu. Bariyerden üzerine atlamamak için kendimi zor tutuyordum.

Don Eduardo görüş açıma girdi, tüy gibi bembeyaz olan saçları meşalelerin loş ışığında altın gibi parlıyordu. Kasti bir şekilde Arturo'ya yöneldi. Dikkatlerini Arturo'dan Ejderha Başkanı'na çeviren izleyicilerin meraklı gözlerinin önünden geçti. Siyah bir cübbe giymişti, pirinç düğmeleri ve omuzlarından aşağıya kadar inen altın sarısı nakışları vardı. Kıpırmızı bir deryada gölge gibiydi. Topuzu ejderha başı şeklinde olan, cilalı, ahşap bir baston taşıyordu. Aramızdan geçerken yüzünde boş bir ifade vardı.

Ne kadar da aptaldım. Arturo beni öpmek üzere olduğu o an aslında bana bir şey söylemeye çalışıyordu. Yoksa bu muydu? Öyle olmalıydı. Babamla Arturo'nun sakladığı o büyük sır.

"Gidip yerinizi alın da başlayalım," dedi Don Eduardo, taşlı ve keskin uçlu o derin ve tırtıklı, sert sesiyle.

Yerime dönmeden önce Arturo'ya zehirli bir bakış fırlattım. Don Eduardo, ejderha mağarası gibi tasarlanmış ve diğerlerinden daha geniş olan deri koltuğuna yerleşti. Görevliler peşinden gelirken çıkan gürültü salonu susturdu. Ejderha Başkanı cübbesini düzeltti ve kalabalığa seslendi. "Hepimiz neden burada olduğumuzu biliyoruz," diye söze başladı. "Maalesef son derece talihsiz bir iş için. Señor Zalvidar'ı çağırmıştım ama hâlâ çok hasta olduğu için onu temsilen gelen Señorita Zalera Zalvidar'ı ağırlamak zorundayız. Herkese hatırlatmak isterim ki bu salonda konuşulanlar tamamen bir sır olarak kalacaktır. Bu toplantıda konuşulan herhangi bir söz buradan çıkacak olursa bütün üyeler on riyal ile cezalandırılacaktır." Başıyla beni işaret etti. "Señorita, ejderhanızın dün sebep olduğu büyük felaketin farkında mısınız?"

Yutkunup kuru dudaklarımı yaladım. "Detayları bilmiyorum ama tahmin edebiliyorum."

"Ölü sayısı artıyor, bildiğimiz kadarıyla şimdilik en az on yedi ölü var," dedi kasvetle. Bunu duyunca irkildim. "On altı bina tamamen yıkıldı ve kayıpları tespit etmek için hâlâ diğer mahallelerde inceleme yapıyoruz. La Giralda zaten sıra dışı bir skandalın merkezindeydi ve artık bir karar verilmesi gerekiyor. Santivilla şehri, ailenizin bir ejderha ringi işletme becerisi olduğuna artık inanmıyor ve siz bu loncanın üyesi olduğunuz için bizler de desteğimizi kaybetme riskine girmiş olduk. Üstelik Hispalya'nın en güçlü gremiosu olma unvanımızı da riske atıyoruz."

"Bu loncaya ve uzun süredir devam ettirilen geleneklere saygı duyuyorum," dedim. "Şehirdeki can kaybı ve yıkım felaketine dâhil olduğumuz için çok ama çok üzgünüm. Sizden konuşma izin vermenizi rica ediyorum, belki böylece o ilk trajedinin yaşandığı günden bu yana bazı detayların aydınlatılması için sizlerle hepsini paylaşabilirim. Konuşmama izin verecek misiniz?"

"Bence yaşanan olaylar zaten yeterince şey anlatıyor," dedi Don Eduardo.

“Efendim,” dedim bu defa sabırsızlıkla, “babam bu organizasyonun önemli bir üyesidir ve sesinin duyulması gerekir. Ailem yıllarca seve seve gremioya binlerce helon ödeme yaptı. Size tekrar soruyorum, Santiago Zalvidar’ı temsilen konuşmama izin verecek misiniz?”

Deri koltuğuna yaslanan Don Eduardo parmaklarını kaldırdı. “Eğer yine o sabotaj zırvalarından söz ederseniz, korkarım ki sizi başlamadan durdurmam gerekecek.”

Ağzım bir karış açık kaldı. “Saygılarımla belirtmek isterim ki bu durumla ilgili çok fazla belirgin...”

“Señorita, devam etmenize izin veremem,” diye sözümü sertçe kesti. Çok sinirlendim. “Bu çok saçma bir teori, kayıp kilitler dışında elinizde başka hiçbir kanıt olmadan birilerini boşuna suçlamaya çalışıyorsunuz. Bu asla işe *yaramaz*.”

Kalabalıktan uğultular ve fısıltılar yükseldi. Kalabalığın içinde dost bir yüz aradım ama bulamadım. Terbiyeciyi bakmak istemedim çünkü beni onaylamayan o asık suratını ve çatık kaşlarını görmekten korkuyordum.

Kaybedecektim. Bu farkındalık yüzüme bir tokat gibi çarptı. Şu ana kadar boş bir umuda tutunmakla ne büyük aptallık ettiğimi fark etmemiştim. “Bu işi düzeltmek için ne yapabilirim?” dedim hızla düşünerek. “Bu yıkımdan sorumlu olan ejderhaları avlayıp...”

Sözcüklerim büyük bir kahkahayla bölündü.

“Ejderhaları nasıl avlayacaksınız?” diye sordu kalabalıktan biri.

Arturo’nun olduğu yere bakmadan, “Hispanyadaki en iyi avcıyı kiralayacağım,” dedim. Yanaklarım kıpkırmızı olmuştu.

“Peki, kim sizin için çalışmak ister?” diye sordu Don Eduardo, suratını asarak.

Yanaklarım daha da kızardı ve Arturo’nun sert bakışlarını üzerimde hissettim. “Yapabileceğim *bir şey* olmalı.”

“Alacağımız aksiyonu kabul edebilirsiniz.”

Dudaklarımı yaladım. “Ne gibi bir aksiyon alacaksınız?”

“Ailenizin gremiodan çıkarılması için oylama yapacağız,” dedi Don Eduardo. “Ailenizin loncamızla imzaladığı sözleşmeye göre de La Giralda’yı işletme hakkı bizim olacak ve biz de onu çok daha iyi işletebilecek, yeterli donanımına sahip, yıllardır bu işi yapan, saygın ailelerden birine devredeceğiz.”

Boğazım alev alev yanmaya başladı. Ağzımdan çok acı sözler çıkmak üzereydi. “La Giralda beş yüz yıldır bizim ailemizde. Orası bizim yuvamız, Zalvidar ismine ve onun varislerine ait.”

“Santivilla halkından büyük baskı alıyoruz. Birkaç ejderha ringi çoktan başvuruda bulundu bile.”

Güçlkle nefes alıyor, titreyen vücuduma engel olamıyordum. “Suçun bir kısmının bizde olduğunun farkındayım. Güvenlik tedbirlerimizin çok daha iyi olması gerekirdi. Ben de daha fazlasını yapmalıydım ancak birinin bizi...” Sesim çatladı. “Herkes babama katlanamadığınızı biliyor. Bunu sırf ondan kurtulmak için yapıyorsunuz.”

Salondaki uğultu kesildi. Işığı içeriye almak için kapıları sonuna kadar açmıştım. Don Eduardo’nun sırrı artık karanlıkta gizlenemeyecekti.

“Baban hakkında hissettiklerimin bu görüşmeyle hiçbir alakası yok.”

“Bence var,” dedim sessizce. “Yerinize onun geçmesini istemiyorsanız...”

“Bu kadarı yeter,” diye gürledi Ejderha Başkanı. “Hemen oy veriyoruz.”

“Por favor. Ne yapabilirim?”

“Hiçbir şey.”

“Hayır,” dedim. “Bunu kabul edemem...”

Don Eduardo ayağa kalktı. Koltuğu yeri çizerek tiz bir ses çıkardı. “Haydi, oylayalım. Zalvidar ailesi ve varislerinin gremiomuzdan çıkartılmasını isteyenler el kaldırsın.”

Nefes almamı imkânsız hâle getiren büyük bir ağırlık çöktü göğsüme. Düşünmemi zorlaştıran. Onurumu, benim de söz hakkım olduğunu ve sesimin en az Ejderha Başkanı kadar yüksek ve önemli olduğunu hatırlamaya çalıştım. Eğer bunu hatırlayamazsam atalarımı hayal kırıklığına uğratar, aile üyelerimi yarı yolda bırakmış olurum.

Yere bakmak için kendimi zorladım, böylece aileme ve babama sırtlarını dönen insanları görmeyecektim. O sırada salonun kapısı büyük bir gürültüyle açıldı. Başımı şaşkınlıkla kaldırdım. Kapıda, hayatım boyunca tanıdığım o yüz duruyordu. Yıpranmış ve ince ama çok sevdiğim o yüz. Sendeleyerek yürürken, titrek gölgeler ince bedeninin üzerine yansdı.

Babam gelmişti. Yere çöktüm.

Dimdik duruyordu. En güzel takımını ve ayna gibi cilalanmış deri ayakkabılarını giymişti. Meşale ışıklarının altında öfkeyle ve kıpkırmızı parlayan çok sevgili pelerinini omzuna atmıştı. Hiç kimse konuşmadı. Don Eduardo bile yerine oturdu. Yanaklarımdan kocaman yaşlar süzülüyordu ama ben bırakın onları silmeyi, yerimden kıpırdıyamıyordum bile. Oysa hiçbirinin beni ağlarken görmesini istemezdim. Babam parmağıyla nazikçe çenemi kaldırdı.

“Querida,” dedi yumuşacık bir sesle. Başparmağıyla yanaklarımı sildi. Yüz hatları çok keskin ve sertti. Giysileri, üzerine bol gelmişti. Ama son derece yakışıklı ve gururlu görünüyor ve aylardır hiç görmediğim şekilde canlı duruyordu. İçindeki güç onu dimdik tutuyor, başını havaya kaldırmasını sağlıyordu. Babam kolunu omzuma attı ve birlikte, yan yana yüzleştik Ejderha Başkanı’yla.

“Señor Zalvidar,” dedi Don Eduardo. “Eski *dostum*.”

Seni çürümüş yalancı. Babam sırtımın aniden kasıldığını hissetmiş olacaktı ki bana daha sıkı sarıldı.

“Böldüğüm için affedin. Ancak oylama başlamadan önce, eğer bu büyük meclis izin verirse birkaç şey söylemek isterim,” dedi.

Ejderha Başkanı uzun süre konuşmadı. Bana gelince katı ve sertti. Ölüm gibi karşımda durmuştu. Ama şu an bana bakmıyordu. “Buyurun.”

Babamın sesi yükseldiğinde ruhum ısındı ve bir sıcaklık yüreğimin bütün gizli köşelerine doldu. "Ailemin kaderine karar vermeden önce, hatırladığınız adam olduğumu bilmenizi isterim. Yani bir dost, bir meslektaş ve ring geleneğinin âşığı dediğiniz o adam. Bana amigo diyenlerden, ne uğruna yaşadığımı hatırlamalarını isterim. Hepsinin üstünde, ben ailemin ve adımın koruyucusuyum ve asla ikisini de riske atacak bir şey yapmam. Kızım, çatımızın altında bize karşı oynanan bir oyun olduğuna inanıyor. Sizden bugün aleyhime oylama yapmak gibi bir hatayı tekrar gözden geçirmenizi istiyorum, aksi takdirde kızım haklı çıkmış olacaktır. Mirasımı yerle bir etmiş olacaksınız. Sizden..." Babamın dizleri bükülmeye başladı. "Hayır, size bunu çok dikkatli düşünmeniz için yalvarıyorum. Eğer bir şüpheniz varsa, lütfen aleyhimde oy vermeyin."

Babamın dizleri yere çarptı, ellerini belime sarmıştı. Kendimle savaşıarak uzun bir süre bekledim. Onur acımasız bir efendiydi ve ben hayatım boyunca ona kölelik etmiştim. Titreyerek nefes aldım ve dizlerimin üzerine çöktüm.

Salon birkaç kalp atışı boyunca sessizliğini korudu.

"Diego," dedi Don Eduardo. "Biraz sonra ne olursa olsun, kızının düşüncelerine rağmen bu toplantıyı son derece adil bir biçimde yönettiğimi bilmeni isterim. İkimiz birbirimizden farklıyız ama seni temin ederim ki kararlarımı verirken bu konuyu bir kenara bıraktım. Belki evinde bir hain vardır ama kapıda senin ismin yazıyor ve birinin tüm bu olanlardan sorumlu tutulması gerek. Ben insanların talebine uygun şekilde oy vereceğim ve üyelerimizden de aynısını yapmalarını isteyeceğim."

Babam bana baktı ve ağzının kıvrımlarında kederli bir gülümseme belirdi. Omzumu sıktı. Bunun ne demek olduğunu biliyordum. Beni kaçınılmaz olana hazırlıyordu. Ejderha Başkanı oylamayı başlattı. Az evvelki gibi bakışlarımı yine zorla yere eğdim. Yüreğim, havaya kalkmış tüm o elleri görmeye dayanamazdı.

Birkaç saniye sonra Don Eduardo boğazını temizledi. İkimiz de ayağa kalktık. Kalbim, bir saniye daha yaşamak için çırpınan vahşi bir hayvan gibi atıyordu.

“Oy çoğunluğu ile,” dedi yumuşak bir sesle, “Gremio de Dragonadores, Zalvidar ailesini kalıcı olarak kitabından silecek ve La Giralda’yı onlardan teslim alacaktır. Eşyalarınızı toplayıp yeni bir yer bulana kadar size biraz süre tanıyoruz.”

Ayakta durmaya devam etmek çok zordu, onurumdan kalanlara tutunmaya çalıştım.

“Dava açabilecek miyiz?” diye sordu babam, kuru bir sesle.

“Neye dayanarak?” dedi Don Eduardo.

“Kanıtımız yok ancak hakkımdaki suçlamalardan biri, ejderha ringini güvenli şekilde işletme kabiliyetimin olmadığıysa bu kurula ve Santivilla’ya bunun tam tersini ispat etmem için izin verin. Eğer müşteriler La Giralda’ya bir kez daha güvenirse, bu diğer arenalar için de iyi bir işaret olacaktır. Bu şansı bize verin ve başaralım... Ardından, üyeliğimin devam etmesi ve La Giralda’nın elimizde kalmasıyla ilgili bir oylama daha yapmak için bize söz verin.”

“Bu mümkün değil,” diye çıkıştı Don Eduardo. “La Giralda’da bir dövüş daha...”

Ayağa fırladım. “Ama geri dönüşü nasıl olur bir düşünsenize... La Giralda’daki *son* gösteri. İnsanlar gelecektir. Eskiye duydukları özleminden dolayı, meraktan dolayı.” Sesim çatlıyordu. “Anneme duydukları sevgiden dolayı.”

Bu onu susturdu. Herkes nefesini tutmuş, Ejderha Başkanı’nın ağzından çıkacak sözleri bekliyordu. Don Eduardo babamı sevmiyor, bana da çok fazla katlanamıyor olabilirdi ama anneme tapardı. Annem herkesi büyüler, hatta bir ejderhayı bile gülümsetebilirdi.

“Peki, arenada kim dövüşecek?” diye sordu sonunda.

Zaman yavaşlamış gibi oldu. Tek duyabildiğim, kaburgalarıma vurarak atan kalbimin sesiydi. Onlara tüm gerçeği anlatabilirdim... Ringdeki ejderha matadorunun ben olacağımı söyleyebilirdim. Ancak iliklerime kadar *biliyordum ki* hiçbirini beni kabullenmez veya onaylamazdı. Bu nedenle onlara gerçeği söyleme riskine giremezdim.

Oysa o fırsatı istiyordum, bu yüzden yalan söyledim.

Buna hiç memnun olmayacaktı.

Yavaşça Arturo'ya baktım. O da bana bakıyordu. Kaşlarını çatmış, dudakları bana küfretmemek için kendini zor tutuyormuş gibi ince bir çizgi şeklini almıştı. Kimin adını vereceğimi biliyordu. Ancak benim iradem en kötü havaya, en kötü anlara karşı bile dimdik duran soğuk bir dağ gibi sağlamdı.

Sesim Santivilla'nın çanları kadar berrak çıktı. "Arturo Díaz de Montserrat."

Koltuklardan şaşkın uğultular yükseldi. Nedense bu cevabım gremio üyelerini hayrete düşürmüştü.

"*Yeğenim* sizin arenanızda mı dövülecek?" dedi kaşlarını kaldıran Don Eduardo.

Taş kesilmiş bir hâlde gözlerimi kırıştırdım.

Bir kez daha ne söyleyeceğimi bilemedim. Yeğeni mi? Yavaşça boynumu çevirip terbiyeciyeye baktım. Kollarını deri sandalyenin iki yanına indirmiş, kıpırdamadan duruyordu. Ağzını öfkeyle büzmüştü. Salondaki loş ışık elmacık kemiklerinin altını gölgelendirmekteydi. Don Eduardo'ya olan benzerliğini fark edince afalladım. Aynı boşluklar, aynı gölgeler. Arturo, Ejderha Başkanı'nın akrabasıydı. Bunu öğrenince yere yapışacak gibi oldum.

Kaderimden Don Eduardo sorumluydu. Ve Arturo La Giralda'nın içine girmiş, zindanlarımıza inmişti. Üstelik o lanet hücrelerin *anahtarı* da ondaydı.

Yatak odamı görmüştü.

Başından beri casusluk ediyor olabilirdi ve ben o kadar yoğunum, dikkatim o kadar dağınıktı ki sinyalleri bir türlü görememiştim. Arturo'ya, beni mahvetmesi için ihtiyacı olan şeyi ellerimle vermiştim az evvel. Sözlerimi reddedebilir, tüm bu insanların önünde beni rezil edebilirdi. O zaman gremiodan sonsuza dek atılırdık.

Bu dövüşte bana karşı kullanması için ona bir kılıç vermiştim.

Şimdi tek yapması gereken bana saldırmak ve kanımın akmasını izlemektir.

“Bu doğru mu?” dedi Ejderha Başkanı. “Bir kez daha ejderha matadoru olacak mısın?”

Kaderimi elinde tutan kişinin gözlerine bakamayacak kadar korkak biri değildim. Öfkesi her yeri saran, korkutan bir öfkeydi. Ellerini kucağında yumruk yapmıştı, bacaklarından alev yükseliyormuş gibi bedeninin her yerinden öfke fışkırıyordu. Tek solukta beni yakabilirdi.

“Evet,” diye kükredi Arturo. “Doğru.”

Sanki kelimeler ağzından zorla dökülüyor gibiydi. Başta inanmadım, ta ki iliklerime kadar işleyene dek. Benim aleyhimde davranmayacaktı. Gözlerine baktım, hâlâ çok kızgındı ama nefesimi kesen bir ifadesi vardı. Benim tarafımdaydı. Biz aynı savaşta yan yana dövüşen askerlerdik. Nedenini bilmiyordum, hatta umurumda da değildi. Sadece bana destek çıkması önemliydi.

Ejderha Başkanı boğazını temizledi. Dikkatimi Arturo’dan ona çevirdim. Yeğeninini beni açıkça desteklemesine sinirleneceğini sanıyordum ama tahminimde yanıldım. İki adam arasında sessiz bir iletişim oldu. Anlamak imkânsızdı. Bunun beni huzursuz etmesi gerekirdi. Ama beni tam olarak istediğim yere götüren coşkulu bir akıntının içinde yüzüyordum.

“Zalvidar ailesinin La Giralda’da son bir gösteri düzenlemesine izin verenler?” diye sordu Don Eduardo.

Pek çok el havaya fırladı. Bazıları ağır ağır, bazıları hızla. Savaşdaki yoldaşım Arturo da elini kaldırdı. Bunu görünce nefesim kesildi.

Çoğunluk kazandı.

Ejderha Başkanı büyük deri koltuğunu itince salon gıcırılı bir sesle yankılandı. “Toplantı bitmiştir.”

Gözyaşları içinde babama baktım. O da benim gibi ağlıyordu, ellerimi sıkıca tutup göğsüne bastırdı.

İşte bu.

Yuvamızı kurtarmak için son şansımız buydu.

VEINTICUATRO

Babamla birlikte mutfak adasına oturmuş, kahvelerimizi yudumluyor, zeytinyağına batırılmış kızarmış ekmeklerimizin tadını çıkarıyorduk. Ertesi sabahtı ve babamın, kan gelmiş yanaklarıyla, siyah gözlerindeki neşe ve umutla, sırtımı yaslayacağım bir dağ gibi yanımda duruşuna inanamıyordum. Elim tutup sıkınca kuvvetini fark etmek içimi rahatlattı.

Ofelia etrafımızda dört dönüyor, fincanlarımızı ve tabaklarımızı dolduruyordu. Bakmadığımı sandığı bir anda gömleğinin koluyla gözlerini sildi. Mutfak kapısı gürültüyle çalınınca irkil-dim, neredeyse kahvemi dökecektim.

“Bu kapı neden kilitli?” diye sordu Lola ve daha büyük bir gürültüyle vurdu. “Hola?”

Kıpkırmızı bir hâlde ayağa fırladım. Genelde yan kapıyı açık tutardık ama her gece La Giralda'nın tüm kapı ve pencerelerini sıkı sıkı kilitliyordum. Lola'yı içeriye aldım ve kaşlarımı kaldırıp yüzüne baktım. Soluk soluğaydı ve saçları darmadağındı.

“Bize katılmana sevindik,” diye dalga geçti Ofelia. “Ne de olsa yapılacak yataklar, yıkanacak çamaşırlar var.”

Lola yan tarafını tuttu. Yanakları kıpkırmızıydı. “Üzgünüm geciktim.”

“Tanrım, Lola. Buraya kadar koştun mu?” diye sordum. “Kovalayan mı vardı?”

“Sus da beni dinle. Haber bütün şehre yayılmış,” dedi nefes nefese.

“Ne haberi?” diye sordu babam. “Lola, sevgili çocuğum lütfen otur yoksa düşeceksin.”

“Kahvaltı et,” dedim konuşmasına fırsat vermeden. Zeytin tabağını ve kalın kalın dilimlenmiş greyfurtu önüne koydum. Neyse ki pazardan aldığımız ürünler o kadar da pahalı değildi. Genelde ekmek, domates, zeytinyağı ve zeytin, taze yeşillikler ve mevsim meyveleri ile besleniyorduk çünkü şu an La Giralda’da bol bol narenciye vardı.

Ofelia kalkıp kahve fincanlarımızı doldurdu. “Bu kızı çok şımartıyorsunuz,” diye mırıldandı.

Lola bu yorumu umursamadı. “Ejderha Loncasının merkez binasının önüne bir ejderha bırakılmış.”

Yavaşça ayağa kalktım. “Hangisi?”

Gözleri sabırsızlıkla parladı. “Seninki... Morcego. Üzerinde La Giralda’nın kurdelesini takılıymış.”

Ellerimi masaya koydum, ahşabın olukları avuçlarımı okşuyordu sanki. “Canlı mı, ölü mü?”

Lola güldü ve eliyle adaya vurdu. “Tabii ki canlı. Biliyorsun, o ejderhaları öldürmeye karşı.”

Söz ağzımdan zar zor çıktı. “*Quien?*”

Lola öne doğru eğildi, sabah ışığında gözleri pırıl pırıl parlıyordu. “Arturo.”

Ağzımı güçlükle kapattım. Sanki, *Ejderha Başkanı bir sonraki doğum günü partisini ayda vereceğini duyurdu*, demiş gibi hepimiz Lola’ya şaşkın gözlerle baktık. Belki de bu sabah yeterince kahve içmemiştim. Zira Arturo’nun bana böyle bir iyilik yapması mümkün değildi. Dünkü açıklamam yüzünden bana çok kızgındı.

“O yapmış olamaz.”

Lola göz kırptı. “Onun yaptığından eminim.”

Bir anda sanki gece boyunca odasına uğramamış gibi bir hâlinin ve üzerinde geceliğinin olduğunu fark ettim. “Sen uyudun mu?”

“Gözümü bile kırpmadım,” dedi neşeyle ve kendine bir tabak yiyecek hazırladı. “Ofelia, domates reçeli yaptın mı?”

Ofelia cevaben gözlerini devirdi.

“Şuradaki kapta,” dedi babam, rafları göstererek.

“Sen bana,” diye dikkatle söze başladım, “Arturo’nun dünkü toplantının ardından kaçan ejderhalarımızdan birini avlamaya gittiğini mi söylüyorsun? Ve başardığını... *Hem de bir günden daha kısa bir sürede?*”

Yanımdaki boş tabureye çöktü. “Biri delicesine âşık.” Bunu şarkı gibi söyleyebilse, söylerdi. Aptal kız. Ama aklım bir an için at arabasındaki o ana gitti. Tenime değen dudaklarına. Neler hissettiğime. Kafamın nasıl karıştığına. Onu ne kadar istediğime.

Bütün Ejderha Komitesi’nin önünde bana nasıl arka çıktığına.

Buna rağmen gremio üyesi olduğunu saklamıştı. Ejderha Başkanı’nın yeğeni olduğundan bana hiç söz etmemişti. Oysa ben baştan beri onun akıllı bir karış havada bir ejderha terbiyecisi, hayal kırıklığı içinde mesleğini bırakan biri olduğunu sanmıştım. Ancak bundan fazlası vardı... Santivilla’nın en güçlü adamıyla akrabaydı. Ejderha dövüşüne ya da gremioya karşı olan onca fikrine ve açıklamalarına rağmen, dün sırf oy vermek için toplantıya katılmıştı.

Tüm bunların ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Sırları olduğu belliydi ve neden bana yardım etmeyi seçtiğini tam olarak hiçbir zaman anlayamayabilirdim ama ruhumun gizli bir köşesinde, hiç kimseye paylaşmadığım bir köşesinde, bunu benim için yapmış olmasını umuyordum. Bu çok saçma bir düşünceydi, sanki gerçekleşmesini istediğim bir dilek gibi.

“Terbiyeciden eğitim almanın doğru bir fikir olduğunu hâlâ düşünüyor musun?” dedi babam, aklımda dönen peri masalını görüyormuş gibi. Beni dikkatle inceliyordu.

Ona istediğim şekilde cevap vereceğimden emin olduktan sonra -yani kendime hâkim, kafam karışmamış bir şekilde- doğruya en yakın olan şeyi söyledim: “Ona kızgınlım ve güvenmiyorum ama eğitime devam edeceğim.”

Babam başını salladı. “Bunun dışında onunla vakit kaybetmene degecek biri değil zaten, querida.”

Kollarını açtı, ben de kucağına koştum.

İki elini sıkıca omuzlarıma sardı. Kahve çekirdeği ve pipo tütününü gibi kokuyordu. “Daha iyiye gitmen gerekiyor, en önemli olan şey bu.”

“Herkesin tantana etmesinden hiç hoşlanmıyorum,” dedi o eski ateşli hâliyle. Birdenbire içim ısındı.

“Yazık,” dedim gülümseyerek. “O hâlde kendini daha fazlasına hazırla.” En yakın arkadaşşıma baktım. “Lola, babamı yukarıya çıkarır mısın?”

Lola kollarını babamın beline sardı -bunun üzerine babam öfkeyle ona karşı çıktı- ama sıkıca sarılıp kapıdan birlikte çıktılar. Gözüme bir an küçücük görünen babam, bana döndü. Ona gülümsemeye devam ettim. Tantana istemediğiyle ilgili sözleri pavalaydı. Zira o, kendisine bakılıp ilgi gösterilmesini çok severdi. Babamın omzunun üzerinden bana bakan Lola, gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı.

Çanlar çalınca işlerim aklıma geldi. Babamın eski hâline döndüğünü görmek muhteşemdi ama hâlâ ejderha terbiyecisi ile yüzleşmem gerekiyordu.

Sorularıyla. Öfkesiyle.

Eğitim kıyafetlerimi giydikten sonra, dizlerimi göğsüme çekip arenanın ortasındaki kumların üzerine oturdum ve Arturo’yu bekledim. Zihnimde o öfkeli yüzü belirdi. Yaklaşmakta olduğunu bildiğim kavgaya kendimi hazırladım.

Birinin yaklaştığını duyunca kasıldım. Gözlerim girişten uzakta, direkt karşıdaydı. Arturo’nun deri botları ve kahverengi pantolonu göründü. Göz hizasına gelelim diye çömeldi. Acımasız görünüyordu, dudakları inceikti ve bedeninin uzun hatların-

dan yorgunluk akıyordu. La muleta elindeydi. İçimden küçük bir parça koptu. Ama sonra aklıma gremiodaki yüzü geldi. Öfke ve ihanete uğrama hissi geri döndü ve onun için hissettiğim tüm yumuşak duyguları silip süpürdü. Benim için oy verdiğini ve Morcego'yu avlamış olabileceği ihtimalini hatırladım ve duygularım birbirleriyle savaşa tutuştu.

Dümdüz bir sesle, "Ejderha Başkanı dayınmış," dedim.

"Doğru," dedi ama beni kandırmıyordu. Etrafına ördüğü o sağlam duvarlar ve duvarların önüne kazdığı ihanet hendeği öfkeyle yanıyordu. Hendeğin içi zehirli yılanlarla dolu olmalıydı.

"Neden bana söylemedin?"

Arturo kara kaşlarını kaldırıp suratını astı. "Sırlarım güvende mi sanki?"

Kesinlikle özür diler gibi bir hâli yoktu. Çok sinirlendim, ona alev püskürtüyordum. Gözlerim öfkeden kıpkırmızı oldu. Tıpkı pelerinin kan ve savaş rengi gibiydi. "Bu ne *cüret*? Bundan daha fazlasını hak ediyorum ben."

"Öfkeni yanlış kişiye yöneltiyorsun," dedi soğuk bir tavırla. "Dayımın La Giralda'da olanlarla ilgili verdiği cezayla *hiçbir* alakam yok."

Arturo yanlış kişiye kızdığımı düşünüyordu. La Giralda'daki katliamdan sorumlu olan kişiyi -dayısını- bulduğumu bilmiyordu. Dilimin ucuna geldi ama hiçbir şey söylemedim. Zira ona güvenmiyordum.

"Peki, ya sen?" diye sakın bir şekilde sorunca, tüylerim diken diken oldu. "Ya senin yaptıkların?" dedi, bu kez daha yüksek bir sesle. Acaba ayağa mı kalksam diye düşündüm. "Neden öyle bir şey söylediğini bilmek..." Sesi kükrer gibi çıkmaya başlayınca kaşlarımı onu uyarır gibi kaldırdım. Dudakları yine dümdüz oldu. Bu kez daha sakın bir sesle konuşmaya başladı ama kendini tuttuğu belliydi: "Sana bir daha asla dövüşmeyeceğimi söylemiştim. *Asla*. Aklından ne geçiyordu?"

Ona hiç fırsat vermeyecektim. Bunu hak ediyordu. “Burada olanları dayına rapor mu ediyordun?”

Taş kesildi. “Dayıma rapor... *Hayır*. Tio Eduardo, benim üyelik ücretimi ödemeye başladığında on üç yaşındaydım. Bir gün fikrimi değiştirip ejderha başkanı olarak onun yerini alırım umuduyla yapıyor bunu. Ama böyle bir şey olmayacak,” dedi bana dik dik bakarak.

Sorumu cevaplamıştı ama ben tatmin olmamıştım. Hâlâ ona güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyordum. Ama daha fazla bastırmama fırsat kalmadan, insanın etini kesecek kadar keskin bakışları geri döndü. “Bunu bana nasıl yaparsın? Bu meslek hakkında neler hissettiğimi biliyorsun!”

“Elbette biliyorum!” diye öfkeyle bağırdım. “Seni arenada bir ejderha ile asla dövüştürmem.”

“Ya, gerçekten mi? Oysa dün tam da bunu yapacakmışım gibi konuştun.”

“Yalan söylüyordum.”

Yüzündeki öfkeli ifade yavaşça kayboldu ve yerini şüpheli bakışlar aldı. “Ne?”

“Arenada bir dövüş olacak. Senin ismini sırf son şansımı güvenceye almak için söyledim.”

“Peki, ringde seni gördüklerinde ne olacak?”

Dudağımı ısırıp omuz silktilim. “Belki cesaretimden etkilenirler. Sen de bana hep bunu söylemez misin? Ejderha matadoru olmak aslında ejderhayı öldürmekle ilgili değildir. Bu yaşayan ve nefes alan bir sanattır, dövüşçünün cesaretini ve onurunu sergilediği bir performanstır.”

Kaşlarını çattı. “Bu çok riskli.”

“Elimdeki son hamle bu.” Gözlerimi kısıtım. “Neden fırsatın varken dayının önünde beni reddetmedin? Ona yalan söylediğimi, neden bahsettiğimi bilmediğini söyleyebilirdin.”

“Bunun bir önemi yok.” Yanakları kızardı ve hemen konuyu değiştirdi. “Eğitim yapacak mıyız yapmayacak mıyız? Daha fazla vakit kaybetmek istemiyorum.”

Ona dik dik baktım. Hakkımda hiçbir şey öğrenmemiş miydi? “Cevabımı biliyorsun.”

Elini uzatıp kalkmama yardım etti. “O zaman kaldır kıcını.”

Arturo beni ayağa kaldırınca dengemi hafifçe kaybettim. Dengemi bulup ona yaklaşmam için iki eliyle kollarımdan tuttu.

“¿Por qué?” diye fısıldadım.

Yüzü taş gibi durgun ve ifadesizdi. Aşılmaz bir kale gibi. “Çalışma vakti.”

Aramızda bir nefes mesafesi kalana dek ona yaklaştım. Ne yaptığımı fark etmiş gibi olduğu yerde sapasağlam durdu. “Kayıp ejderhamızı avlayıp gremioya teslim mi ettin?”

Bana verdiği tek cevap ağır ağır gözlerini kırıştırmak oldu. Başını çevirdi ama onunla işim bitmemişti. “Gerçeği bilmem lazım.”

Pelerini açtı ve bir engel gibi aramıza tuttu. “Ne fark eder? Tehlikeli bir ejderha sokaklardan uzaklaştırıldı...”

“Sen miydin?”

Dudakları seğirdi. “Ben ejderha avlarım. Benim işim bu...”

Bayrağın ucundan tuttum. “Sendin. İyi de neden? Onu öldürürler.”

“Biliyorum.”

Buna rağmen ejderhayı avlamıştı. Pelerini bırakıp ondan uzaklaştım. Ağzım bir karış açık kaldı. “Peki, neden?”

En sıcak olduğunu öğrendiğim ses tonuyla, “Sana söyledim,” dedi. “Ben bir ejderha avcısıyım. Bu kadar. Ben senin için sadece buyum.” Bir an için yüzündeki o savunma ifadesi kayboldu ve dünle ilgili bir şey söylemeye çalıştığını fark ettim. Arabadaki o anla ilgili.

Öpücükle ilgili.

Hiçbir anlamı olmadığını söylüyordu. Ejderhanın bulunması, aramızda geçenler... Hiçbiri birbiriyle bağdaşmıyordu, özellikle de Lola'nın düşündüğü şekilde. Kendime gülmek, hatta belki ağlamak istedim... Onu düşünerek harcadığım vakte, onun için kafamın karışmasına.

Yapacak bir işi olan tek kişi o değildi.

“Evet,” dedim sertçe. “Söyledin.”

Başını salladı. Kısa ve keskin bir cevaptı bu. Benden biraz daha uzaklaşıp çenesini kaldırdı. “Güzel çünkü yarın ejderha ile karşılaşacaksın. Dört gün sonra da arenada dövüleceksin,” dedi sessizce. “Öldürmen gereken canavarla yüzleşme vaktin geldi.”

“Hazır mıyım?”

Dudakları ince bir çizgi hâlini aldı. “Olmak zorundasın.” Sonra tüm silahların depolandığı sandıktan mızrağı aldı. Pelerini sandığın üzerine koyup mızrağı bana fırlattı. Tek elimle yakaladım. Terbiyecisi, kaşını kaldırdı. “Bakalım bana mızrağı saplayabilecek misin?”

O koşarak üzerime gelirken ben de mızrağı havaya kaldırdım.

VEINTICINCO

Gösteriye üç gün kalmıştı. Bu sabah antrenman yapmam gerekiyordu ama mızrakla değil. Onun yerine elimde bir kova boya vardı. Fırçayı kovanın içine geri koydum ve kollarımı kafamın üzerine kaldırıp esnettim. Başım biraz dönüyordu. Herhalde uykusuzluktandı. Veya çok fazla kahve içip çok az şey yediğimden. Öte yandan Lola kendi kısmını güzelce bitirdi ve fırçasını benimkinin yanına koydu.

Birlikte yaptığımız işi görmek için geri çekildik. La Giralda, tuğla ve altın sarısı taşlarla inşa edilmiş, büyük kemerli pencere-lerinde mavi renkli camlar olan devasa bir binaydı. Girişin yanında, hiçbir deseni ya da süsü bulunmayan düz bir duvar vardı. Lola oraya arenamızda dövüşen ejderhaların resmini çizmemiz için beni ikna etti. Ayrıca koyu kırmızı renkle son gösterinin tarihini ve saatini de ekledi.

Neredeyse bitmişti. Parlak renkler sade duvarın üzerinde çok hoş bir zıtlık yaratıyor, yarasaya benzeyen kısa kanatlı, siyah pul-lu Marcego'nun saldırırken resmedilmiş hâli gün ışığında parlı-yordu. Şafak vakti yaklaşmıştı, gökyüzüne hâkim olan mor renk altın sarısı ışıkla birleşerek sessiz ve durgun sokakları aydınlatı-yordu. Ahşap el arabalarının yumuşak tıkırtıları ve ana meydanın yanında tezgâhlarını kurmaya başlayan satıcıların sesinden başka

ses yoktu. La Giralda'daki çalışmalar neredeyse tamamlanmıştı. Tek eksikimiz sahilden gelen beyaz kumlardı. Ofelia kum arabalarının yarın sabah geleceğini söylemişti.

Sanırım o da neredeyse hazırды ama ben kendim için aynı şeyi söyleyebileceğimden emin değildim.

Lola kollarını omzuma doladı ve resme sevinçle baktı. "Ne düşünüyorsun?"

Baktığı yere bakınca, benim bir figürümü de çizmiş olduğunu fark ettim. Çok güzel kırmızı bir elbise giymiştim, her yeri dantel ve fırfırlarla süslüydü. Lola bir de arenada ejderha matadorlarının giydiklerine benzer geleneksel beyaz bir ceket eklemişti. Ceketin üzerinde son derece canlı renkler hâkimdi. Yırtıcı bir kırmızı, saf altın sarısı ve lavanta ile yumuşak pembenin tonları. Açık ve dalgalı olan saçlarımı ıslıl ıslıl parlayan şık bir saç bandı süslüyordu. Beni, hissettiğimden daha güçlü çizmişti. Yetenekli ve cesur. Ben bir dansçı ve bir dövüşçüydim.

"Beni böyle mi görüyorsun?"

Bana dalga geçer gibi baktı. "Zarela, sen zaten böylesin."

Gülümsedim ve duvar çizimimize hayranlıkla baktık. Damarlarımda bir umut coşkusu hissettim. Artık La Giralda'nın önünden geçen herkesin gösteriden haberi olacaktı. Ejderha matadoru olarak Arturo Díaz de Montserrat'ı görmeyi bekliyorlardı.

Ama matador ben olacaktım. Annem gibi yetenekli bir Flamenko dansçısı, babam gibi cesur bir matador olarak değil. En çok sevdiğim bu iki insanın karışımı olarak. Onları gururlandırmayı ümit ediyordum. Zira kalabalık beni tekrar yuhalayarak sahneden atmaya çalışırsa, bir daha performans gösterebileceğimden emin değildim.

"Ceketi eklemene bayıldım," diye fısıldadım. "Gerçek hâlini görmeyi sabırsızlıkla bekliyorum."

"Ah, biliyorum," diyerek bana göz kırptı.

Güldüm ve kollarımı Lola'nın boynundan indirdim. Kendimi Flamenko elbisesinin içinde görünce, kollarımı havaya kaldırıp ayaklarımı yere vurarak dans etmek geldi içimden.

“Nereye gidiyorsun?” Lola gökyüzüne baktı. “Eğitim vakti geldi mi?”

“Sayılır,” dedim. En son ne zaman dans ettiğimi hatırlayamadım. Göğsümde gittikçe büyüyüp derinleşen bir boşluk vardı ve eğer kadife Flamenko ayakkabılarımı giymezsem korkarım bir daha hiç giyemeyecektim. “Arturo gelmeden biraz dans edeceğim.”

Lola beni başıyla onayladı. “Peki, ya müzik?”

“Melodiyi kafamda duyabiliyorum,” dedim gülümseyerek ve ayakkabılarımı bulmak için giderken onu da resmi bitirsin diye bıraktım. Ayakkabılarımı yatağımın altında yapış yapış kum içinde buldum, arenadaki o korkunç günden sonra hiç giyilmemişlerdi. Lekeleri gizleyen mavi renkli, üç katlı, fırfırlı basit bir etek giydim. Egzersiz yaparken giydiğim eteklerden biriydi. Sonra ringe gittim. Gün ışığı o kadar yoğundu ki gözlerimi kısıtım. Sıcaklık, açıkta kalan tenimin üzerine bir tokat gibi çarpıyordu.

Arenanın tam ortasında durup gözlerimi kapadım, zihnimin köşelerindeki melodiyi duyabilmek için sustum. Melodi, notalar hâlinde yavaş yavaş zihnimde belirmeye başladı. Gitarın yumuşak sesi, baştan çıkaran melodisi kanımı kaynattı. Bileklerimi büküm ve kollarımı başımın üzerine kaldırdım. Sırtım otomatikman kıvrıldı ve omurgam uzadı. Zihnimdeki ritim giderek daha yüksek sesle akmaya başladı. Ayaklarımın altında ahşap bir platform yoktu ama ben varmış gibi yaptım ve ayaklarımı sertçe sıcak kumlara vurdum.

“Uno, dos, tres,” diyerek ritimleri saydım. “Siete, ocho, nueve, diez.”

Dönüşleri yapabilmek için parmak uçlarımda dans ettim ve defalarca döndüm ama başım hiç ama hiç dönmedi. Bu figürü yaparken kollarım iki mükemmel kıvrım şeklindeydi. Eteğimin ucunu kaldırıp sağa sola savurdum. Bu sırada ayaklarım yere vurmaya devam ediyor, vücut hatlarım kıvrılıyordu. Saç diple-rimden sızan ter, ensemden aşağıya akıyordu. Dios, dans etmeyi çok özlemiştim. Daha önce buna vakit ayırmadığıma inanamı-yordum. Kendimi çok ama çok canlı hissettim.

Güneş gökyüzündeki görünmez yolunda yürümeye devam etti ama ben bunu fark etmedim bile.

Zihnindeki müzik çok gerçekçiydi. Beni karşı konmaz ağının içine almıştı.

Notalar, mümkün olduğunu sandığımdan çok daha yüksek çıkıyordu. Ta ki bir ara etrafıma bakıp, arenanın çevresindeki bir taşın üzerine oturmuş, beni izleyen birini görene kadar.

Arturo, babamın gitarını tıpkı kendi öz güvenli ve umursamaz tavrı gibi çalıyordu. Sıcak ve soluksuz kısa bir an için gözlerimiz buluştu, sonra ben şarkısının içine dalıp dönmeye başladım. Gitar sanki onun bir uzantısı gibi cesur, öfkeli ve yıkıcıydı. Bir elimi havaya kaldırdım ve öne-geriye adım atarken diğer elimle kalçama vurdum. Topuklarım kumları parçalıyordu.

Arturo gitarı çalmaya devam ederek ayağa kalktı ve dans ettiğim yere geldi. O, gitarı kükretiyor, bedenim de bu savaş çılgınlığına yanıt veriyordu. Derken melodiyi yavaşlattı ve son bir kez hafifçe dönmemi sağladı. Kollarımı aşağıya doğru indirip, bir ayağımı diğerinin önüne koyarak dansı bitirdim.

Bakışları acımasız ve düşmancaydı. Sanki onun için bir tehditmişim gibi.

Bunu fark etmek beni aşırı derecede mutlu etti.

Gitarı bırakmadan tırabzanın üzerine tünedi ve ben nefesimi toparlamaya çalışırken beni izlemeye devam etti.

“Her zamanki gibi çok güzel dans ediyorsun,” dedi yanıma gelince.

“Bu bir suçlama mı?”

“Ne?” dedi şaşırarak.

“Sesin öfkeli çıkıyordu. Bana ne zaman iltifat ettiğini anlayamıyorum.” Ona gülümsediğim anda bakışlarını kaçırdı. Suratını astı. Yanakları kızardı.

Kısa bir sessizliğin ardından, “İltifat etmiştim,” dedi sertçe.

“Gracias. Sen de çok iyi çalıyorsun,” dedim içtenlikle. Şaşkın bir şekilde gözlerini kırptırdı sonra çenesini havaya kaldırdı. Utandığını görmek bana çok komik geldi. “Kim öğretti?”

Arturo'nun yüzündeki ifade paramparça oldu, kapıyı öyle gü-rültüyle çarptı ki kulaklarımın çınlamamasına şaşırdım. "Babam."

Onu dikkatle izledim. "Ailene ne oldu?"

"Birkaç sene önce ateşlenip öldüler."

Hastalık, yangın gibi hızla yayılmış, kumsalı döven dalgalar gibi nüfusu kırıp geçirmişti. Bir sürü insan ölmüş ve uzun bir süre boyunca meydanda cenaze töreni görmeden yürüyemez ol-muştunuz. "Lo siento."

"Alıştım artık."

"Bu acını hafifletmez," dedim sessizce. "Müzik için sağ ol. Dans etmeyeli çok uzun zaman olmuştu."

"Lola çalmamı isteyip bana gitarı verdi. Sanırım babanın gitarı."

Başımı salladım.

Arturo'nun yüzünde kasvetli bir ifade belirdi. "Bugün ejder-hayı getiriyorum."

"Biliyorum." Eteğimden sarkan iplerden birini çektim. Ağ-zım kurumuştu.

"Haydi, birkaç geçiş yapıp ısınalım. Sonra ben aşağıya inerim. Bu etekle antrenman yapabilecek misin?"

Midem kasıldı ama başımı salladım.

Arturo sessizliğimi fark edip kaşlarını çatarak beni inceledi. Hafifçe yaklaşıp kolunu kaldırdı, işaret parmağını yanağıma yak-laştırdı. Yumuşak dokunuşunu beklerken nefesimi tuttum. Ama elini indirdi ve sabırsızlanıyormuş gibi bir ses çıkararak -bana değil, kendine- gitarı duvara yasladı ve uzaklaştı. Ardından bana döndü ve kaşlarını kaldırıp, "Hazır mısınız?" diye sordu.

Birbirimizden birkaç metre uzaklıkta, soluk soluğa bir vaziyet-te, yüz yüzeydik. Arturo bana her aşamayı tekrar ettirmiş, her hamleyi ve geçişi yaptırmıştı. Her seferinde bir ejderha gibi ani,

vahşi ve kavgacı, acımasız ve enerjik şekilde hareket etmişti. Ben de her seferinde tehlikeden kaçmayı başarmış, yaklaştığında gülümseyerek mızrağı ona doğru saplar gibi yapmıştım. O bana saldırırken ben de ondan kaçıp arenanın etrafında sert daireler çiziyor, hamlelerime dönüş figürleri ekliyordum. İşimiz bitince bana bakıp başını salladı.

“Bu hazır olduğum anlamına mı geliyor?”

Deri botlarındaki kumları temizledi. “Evet. Pelerinini uzat.”

Bir anda telaşlandım. Ayakkabılarımda içindeki parmaklarım kıvrıldı. “Canavarı buraya getirirken yardım lazım mı?”

Bana öyle bir bakış attı ki parmaklarım yine kıvrıldı. Tünel girişine doğru uzaklaşırken, duvara yasladığı gitara boşta kalan eliyle uzandı ve tellere dokunarak gölgelerin arasında kayboldu. Eteğimin ucundan tutup, yapışan toz ve kumları silkeledim. Birkaç dönüş ve geçiş daha çalıştım. Ölümcül canavarı önümde hayal ettim ve kısa bir süre sonra Arturo, koluna doladığı kalın zincirle geldi. Diğer elinde pelerini taşıyordu. Morcego kırmızı kumaşa doğru ağzını açtı. Rengini fark ettiği belliydi.

Arturo, yaratığı temkinli bir şekilde arenaya getirdi. Bileğindeki kırmızı pelerin rüzgârda savruluyordu. Korkusuz ve sakin, omuzları dik, omurgası demir gibiydi. Demir zinciri taştan yapılmış küçük bir platformun üzerindeki demir halkaya bağladı.

“Kıza su verdim, o yüzden alev püskürtmesinden endişelenmemize gerek yok.”

“Dişi olduğunu nereden biliyorsun?”

“Erkeklerin kuyrukları daha kalın ve uzun olur,” diye cevap verdi pelerini uzatarak.

Ejderha, terbiyeciyeye doğru hamle yaptı, kırmızı rengi görünce ağzını açıp kapadı. Yakıcı güneşin altında siyah pulları ıslık ıslık parlıyordu.

Arturo dikkatini canavardan ayırmadan geriledi. “Zinciri gevşek bıraktım. Artık başlayabilirsiniz.”

İçim korkuyla doldu. Kalp atışlarımın sesi kulaklarımda yankılanıyordu. Pelerini iki elimle kaldırdım ve bedenimden uzaklaştırıp hafif bir şekilde salladım. Bu, zaferle dalgalanan bir kale bayrağını temsil ediyordu. Arturo'nun bana öğrettiği gibi hareket ederek kısa ve asil adımlarla canavara doğru yaklaştım. Pelerin işini yaptı ve ejderha, terbiyeciyi bırakıp dikkatini bana çevirdi.

Morcego ejderhası. Siyah ve güzel, güçlü ve tehlikeli. Pulları en sert kalkanlar gibi, vahşi bakışları hipnotize edici ve aynı zamanda çok çekiciydi. Yutkundum ve pelerini daha yükseğe kaldırdım. Kükreyen ejderha kumları tekmeleyerek atıldı. Benden otuz santim uzaktayken yana doğru çekildim ve bir ayağımı diğerinin üzerine koydum. Pelerin yanımda dalgalanıyordu. Aklımdan Arturo'nun kuralları geçti.

Aranızda her zaman otuz santim mesafe bırak.

Pelerini asla önüne tutma.

Birinci adım ilk geçiştir. Veronica.

Ejderha pelerinin hareketlerini takip etti ve başını vahşice geriye atıp kocaman boynuzlarıyla kumaşı parçalamaya çalıştı. Her hamlesiyle bedenime daha da çok yaklaşıyordu. Sıkı bir daire çizerek döndüm ve bunu yaparken pelerini ejderhanın başının üzerine sürterek geçirdim. Arturo sevinçle bağırdı, ejderha öfkeyle kükredi ve saçlarım bu kükremenin rüzgârıyla dalgalandı.

Hareket etmeyi bırakmadım. Dönüp pelerini savurmaya devam ettim, önce birkaç adım yaklaşp sonra birkaç adım uzaklaştım.

“Dikkat et!” diye bağırdı Arturo.

Yerde yatan mızrağı çok geç olana dek görmedim. İnce bıçağa takıldım ve pelerin önüme savrulup kontrolümden çıktı, göğsüme yapıştı. Kum taneleri yüzüme tokat gibi çarptı. Şaşkınlıktan Arturo'nun ne dediğini zar zor duydum, derken canavar tepemde dikildi. Salyaları yüzüme ve pelerine damlıyordu. Aylarca dolapta kalmış bayat su gibi pis kokuyordu. Ölümcül bir kükreme sesi daha çıkardı. Kalbim kaburgalarımın vurarak atıyordu. Tam koca ağzını açarken bayrağı üzerimden fırlattım ve çılgılık attım.

Derken gittikçe yaklaşan bir melodi duydum. Müzik hem bana hem de canavara ulaşmıştı ve ikimiz de büyülenmiş bir hâlde donakalmıştık. Tepemdeki ejderha solumaya başladı. İki kalın bacağının arasında duruyordum. Terbiyeciyeye baktım ama onun gözleri Morcego'ya sabitlenmişti. Gitarı çalmaya ve ani sessizliği bozmaya devam etti.

“Sakin ol,” dedi çalmaya devam ederek. Sesi gergindi, bağırmasına saniyeler kalmış gibi kasılmıştı. “Gürültünün, ejderhaların dikkatini dağıttığını keşfettim. Yavaş yavaş hareket et.”

Notalar zihnimde ağır ağır akıyordu. Kaslarımın her santimi gerilmiş bir vaziyette ejderhanın altından çıkmak için sürünmeye başladım. Ejderha, terbiyeciyeyi izliyordu ama hareketimle birlikte kocaman başını bulduğum yöne doğru çevirdi. Burun deliklerinden yoğun bir hava soludu. Her soluğu saçlarımı havalandırıyor, midemi bulandırıyor. Sanki içi çürümüş gibi pis kokuyordu.

Ama kükremedi. On beş santim uzunluğundaki dişlerini etime geçirmedi.

Ayağa kalktım, aramızda otuz santimetre mesafe ya var ya yoktu. Yüzümden terler boşalıyordu. Vücudum kaçma arzusuyla titredi. Ejderha kıpırdamamı bekliyordu. Gözlerim mızrağa yöneldi. Mızrak, hâlâ canavarın karnının altında duruyordu. Acaba uzanmalı mıydım? Bir adım öne çıktım ve canavar kükredi. Tüylerim diken diken oldu.

Müziğiyle arenayı doldurmaya devam eden Arturo, “Kıpırdama,” dedi.

Müzik ısrarcı, gürültülü, dikkat dağıtıcıydı.

Ejderhanın bana dönmemesi gerekiyordu. Fakat döndü. İkimiz de bir oyunun içine hapsolmuştuk ve ben nasıl kazanacağımı bilmiyordum. *Nasıl hayatta kalacağımı bilmiyordum.* Dişleri gün ışığında parladı. Bir adım geriledim, ejderha da beni takip edip bir adım yaklaştı. Avuçlarım yanmaya başladı.

Müziğin melodisi zihnimde dönüyordu. Olacakları tahmin edemiyordum. Dehşete kapılmıştım, çaresizce kaçmak istiyordum ama kalçalarım kendi iradeleriyle tenime işleyen müziğin ritmine uyarak sallanmaya başladı.

Morcego beni izliyordu.

Ve o da benimle birlikte sallanmaya başladı.

Müzik hafifledi ve ejderha öfkeyle tısladı. Kendini toparlayan Arturo çalmaya devam etti. Yeniden sallanarak bir ileri bir geri hareket etmeye başladım. Müziğin beni bir dalga gibi içine almasına izin verdim.

Ejderha da benim yaptığımı yaptı.

İnanılmazdı, ürkütücüydü ve muhteşemdi.

Arturo tanıdık bir şarkı çaldı. Ritmi bekledim ve ayağımı güçlü bir şekilde kumlara vurdum. Figürlerin hepsini biliyordum. Kollarımı başımın üzerine kaldırdım, bileklerimi kıvrıdım ve parmaklarımı büktüm. Fırfırlı eteğim ayak bileklerimde savruluyordu.

Ejderha hareketlerimi takip etti ve benimle birlikte sallanıp ayağını vurdu. Çevremde sıkı bir daire çizdi, kuyruğunu yere vurarak, ben ayaklarımı yere vurduğumda o da eğilip ön ayaklarını yere vurmaya başladı. Derken kuyruğu bileklerim gibi kıvrılmaya ve inip kalkmaya başladı. Hayretle bir çığlık attım ama durmaya cesaret edemedim.

Birlikte dans ediyorduk.

İnsan ve ejderha.

Av ve avcı.

Arenanın her karışını kullandık, Arturo da yanımızda ellerindeki gitarla sanatını icra etti. Kollarım titremeye, bacaklarım yanmaya başlayınca Arturo'nun gözlerine baktım. Başını salladı ve önüme geçti, Morcego'nun dikkatini dağıtmamak adına daha yüksek sesle ve daha büyük bir tutkuyla çalmaya devam etti. Ben de yana kayıp dans ederek ikisinden uzaklaştım. Soluk soluğaydım, kalbim deli gibi çarpıyordu.

Titreyen ellerime, kum içinde kalan eteğime ve kirli ayakka-
bılarıma bakıp düşündüm: *Az evvel bir ejderhayla dans ettim.*

Arturo ile canavar tek vücut hâlinde tünelde kaybolurken
müzik sesi de yavaş yavaş silindi. Duvara dayandım, dik durma-
ma yardım eden sağlam taşlara şükrettim.

Canavarın o şekilde tepki vermemesi gerekirdi. Ejderhalar
ölümcül, tehlikeli, kana susamış yaratıklardı. Bastığı yeri titreten
kurtlar gibi. Havada ölümcül şekilde uçarlardı. Ama canavar, mü-
ziğin büyüü altında benimle dans etmişti. Herhangi bir dans part-
nerinin yapacağı gibi asıl bir şekilde hareketlerimi taklit etmişti.

Neden? Nasıl?

Arturo tünelin girişinde belirdi. Uzun adımlarla arenadan ge-
cip yanıma geldi. İkimiz de sersemlemiştik, aklımız başımızdan
gitmişti. Gözlerimiz birbirine kilitlenmişti. İçimde bir şeyin de-
ğiştiğini ve onda da bir değişiklik olduğunu hissettim. Bakışları
daha az düşmancaydı. Savunmasızdı.

İmkânsıza sevinen genç bir adam gibi.

İlk kez adımı fısıldadı: "Zarela."

VEINTISEIS

Fısıltısı tenime değmiş gibi ürperdim. Beni kollarının arasına alıp sıkıca sardı. Göğsü benimle birlikte inip kalkıyordu. “İyi misin?” diye fısıldadı kulağıma.

Kollarımı beline sararak başımı salladım. Birkaç dakika, birkaç saat, bütün gün öylece kaldık. Zamanın ilerleyişini algılayamıyordum. Tüm duyularım harekete geçmişti. Tuniğinin yavaşlığına değişti, tepemizde yanan güneş ve Arturo’nun sanki hiç bırakmak istemiyormuş gibi beni kucaklayışı.

Ama bir saniye sonra bıraktı.

Dudaklarımı yaladım. “Beni hiç öpmeyecek misin, Arturo?”

Dudaklarında bir gülümseme belirir gibi oldu. “Nazlanmaya-
cağına güvenmem lazım.”

Omuz silktim. “Hiçbir zaman nazlanmadım ki.”

Arturo saçımı kulağımın arkasına attı. “Sana çok yakışıyor.”

Ne soruma cevap verdi ne de beni öptü. Yüzünde hafif bir pişmanlıkla birkaç adım uzaklaştı. “İyi olduğundan emin misin? Yerinde hangi ölümlü olsa aklını yitirirdi.”

Başımı yana eğdim. “Ölümlü?”

Cevap vermeyince sohbeti uzatmaya devam ettim. “Bu korkunçtu.” Ejderhanın yüzüme çarpan nefesini, kokusunu, dumanları, alevleri ve ölümü hatırladım. Başımın iki yanında duran

devasa bacaklarını. “İşim bitti sandım. Eğer orada olmasaydın...”
Yüzünü buruşturdu. “Gitarı çalmak nereden aklına geldi?”

Sorumun cevabını düşündü. “Bazı geceler, kafeslerin olduğu
arazide gitar çalarım. Onları sakinleştirdiğini, yatıştırdığını fark et-
tim. Sanırım sesi hoşlarına gidiyor. Aslında önce saldırmayı düşün-
düm ama üzerine basar diye korktum. Gitar da elimin altındaydı.”

“Hayatımı kurtardın.”

Omuz silkti. “Dans etmek nereden aklına geldi?”

“Bilmem. Doğrusu buymuş gibi hissettim.”

“Muhteşem içgüdülerin var.”

“Dikkat et,” diye dalga geçtim. “Çünkü iltifat etmişsin gibi
geldi.”

“Ettim,” dedi sakın bir tavırla. Mükemmel ağzı gülümser gibi
kıvrıldı. Sert yüzünde yumuşak bir ifade görme fırsatım oldu.
Kare şeklindeki çenesi, belirgin elmacık kemikleri yumuşamış,
sürekli havaya kaldırdığı gür kaşları inmişti. Başımı sallayarak
nedense birbirimize bir türlü söyleyemediğimiz sözlere değil, ağ-
zımızdan çıkanlara odaklanmaya çalıştım.

“Daha önce bir ejderhanın bu şekilde davrandığını görmüş
müydün?” diye fısıldadım, sanki o an ayaklarımızın altındaki
kumları havalandıran nazik rüzgârla bile değil de sadece onunla
paylaşılacak kadar kıymetliymiş gibi.

Başını iki yana salladı. “Onları yıllardır gözlemliyorum. Ej-
derhalar gururlu ve gizemli yaratıklardır. Başkaları için hareket
etmezler, özellikle de insanlar için. Gerçi daha önce hiçbiriyle
dans etmeyi denemedim...”

“Zarela!” Girişin önünde dört dönen Lola’yı duyunca ikimiz de
başımızı çevirdik. Örgülerini sallaya sallaya yanımıza koştu. Güne-
şin ufuk çizgisine yaklaştığını fark ettim, altıncı çan çalmış olabi-
lirdi. Gökyüzü mora boyanmıştı, alacakaranlık çökmek üzereydi.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Beni onca yolu koşmak zorunda bıraktın,” dedi soluk soluğa.
“Bu ne cüret?”

"Lola," dedim bir sıkıntı olduğunu fark edip telaşlanarak. "Yoksa babam..."

Eğilip nefes almaya çalıştı. "Baban değil. Bir grup, La Giralda'nın önünde protesto gösterisi yapıyor."

"¿Que?"

Ana girişi işaret etti. "Yüzlerce kişi var."

Üçümüz birden çabucak arenadan ayrılıp büyük fuayeye gittik. Ofelia ve iki hizmetçi ağızları bir karış açık vaziyette camdan bakıyordu. Yanlarına yaklaşıp dışarıya baktım ve hayretle bir çığlık attım. Yüzlerce ama yüzlerce insan, giysilerini ve tenlerini kan rengine boyamış, arenayı dolduruyordu. Yıkılmamızı talep eden pankartlarını kaldırmış, *La Giralda'nın sonu gelsin*, diye bağıyorlardı. Tam ortaya kurulmuş ahşap platformun üzerinde, elinde pankartıyla Martina Sanchez vardı.

Kalabalık, binayı sarıp yutmaya hazırlanan uzun bir yılan benziyordu.

"Anlamıyorum," dedi Lola. "Neden bağıyorlar?"

Öfkeyle soludum. "Cierra tus puertas."

Kapılarınızı kapatın.

"La Giralda'nın dövuşe ev sahipliği yapmasını istemiyorlar," dedi Arturo, arkamdan bir yerlerden. "Duvardaki resim hiç göze çarpmıyor."

"Ne yapılabilir?" diye fısıldadı Ofelia.

Alnımı soğuk cama yasladım. Kafamın içinde bir cevap belirmesini bekledim. Ama elimde hiçbir şey kalmamıştı. Arenaya kendimden çok fazla şey vermiştim.

"Sence şehre yayılır mı?" dedi Lola. "Belki sadece bu bölgede kalırlar?"

Arturo kâğıt ve çizim defterleri taşıyan birkaç izleyiciyi gösterdi. "Haberciler gelmiş." Mavi, altın sarısı tunikler giymiş, tüylü şapkalar takmış heyecanla olayı izleyen birkaç kişiyi daha gösterdi. "Şehir tellalları da burada."

“Yani haberler Santivilla’nın her köşesine yayılacak,” dedi Lola. “Bu benim hatam. Ejderha dövüşüyle ilgili el ilanları yaptım. Guillermo da halka açık yerlerde belirsinler diye onlara büyü yaptı.”

“Bu senin hatan değil,” dedim öfkeyle. Señora Montenegro bana bizzat kendisi söylemişti... Don Eduardo halkı bana karşı kışkırtmak için elinden geleni yapacaktı. Nasıl, bilmiyordum ama belli ki yaklaşan gösterimizi zehirlemek için etrafa yalan haber yayacak vakti bulmuştu. Tek bildiğim, bu gece topladığı kalabalıkla birlikte kapımıza gelsin diye Martina’ya para ödemiş olabileceğiydi.

“Bakın.” Lola başıyla pencereyi gösterdi. Gece inmeye, Santivilla’yı mürekkep gibi gölgelerle örtmeye başlamış ve protestocular yüzlerce mum, kibrit, kandil ve meşale yakıp La Giralda’yı daire içine almaya başlamıştı. Bina birazdan bir alev halkasının içinde kalacaktı.

“Bu olamaz,” dedim. “Şimdi kim bilet alacak? Bunun durması lazım.”

Pencereden öfkeyle çekildim. Lola ve Ofelia bana yapmamam için bağıırıyordu. Biri, “Bu küçük aptalı ben hallederim,” dedi. Bunun üzerine kulaklarımda Arturo’nun ayak sesleri yankılandı. Mermer merdivenlerin yarısına geldiğimde kanım kaynıyor, bedenim öfkeden titriyordu. Bizim hayatımıza, evimize kastetmeye nasıl *cüret* ederlerdi?

Onu elimden almalarına izin vermeyecektim.

Güçlü eller, kollarımdan tutup beni hızla çevirdi. “Zarela, biraz düşün.”

“Düşünmekten bıktım. Bir şey yapmam *lazım*.”

Arturo ellerini kaldırdı. “Nefes al.”

Sanki vaktim vardı da. Her an içeriye girebilirlerdi. Öfkeyle soluyarak aşağı koştum. Tam sokağa varmak üzereyken ayaklarım yerden kesildi. Arturo bacaklarımdan arkasını sıkıca tutmuş, beni bir patates çuvalı gibi baş aşağı çevirerek omzuna almıştı. Ben de omzundan aşağıya sarkmış hâlde yeri izliyordum.

“Sen ne halt ediyorsun?” diye bağırdım.

Beni duymazdan geldi.

Sırtını yumrukladım ama umursamadı ve daha da hızlanıp beni hazırlık odasına götürdü.

“İndir beni,” diye kükredim.

Beni nazikçe ayaklarımın üzerine indirdi. Sinirli bir şekilde ondan uzaklaştım. Masalardan birinde duran şamdanı kafasına fırlattım. Şamdanı tek eliyle yakalayıp sanki az evvel onu bununla yaralamaya çalışmamışım gibi, nazikçe kenara bıraktı.

Etrafından dolanmaya çalıştım ama hızla yolumu kesti. Sola kaydım, o da aynısını yaptı. Beni çok sinirlendiriyordu! Sinirden saçlarımı yolmaya başladım.

Arturo kapının önüne dikildi. Çıkışı kapattı. Bu adam neden hep çıkışları tıkiyordu?

“Geçmeme izin ver.”

“Hayır.”

“Sen kim olduğunu sanıyorsun?”

“Babanı hatırla.”

Öfkem söndü. Derin derin nefes alırken ciğerlerimin açılıp dolduğunu hissettim ve içimdeki tüm öfkeyi, korkuyu, kontrolsüzlüğü nefesimle birlikte dışarı attım. Ama faydası olmadı. Evi mi çevreleyen meşalelerin görüntüsünü hatırladım. Bağışmaları, nefret mesajlarıyla dolu pankartları.

“Bunun sorumlusu dayın.” Odada volta atmaya başladım. Arturo kapıya yaslanıp bacaklarını birbirine çaprazladı ve siyah gözleriyle beni takip etti. Yukarı, aşağı. Yukarı, aşağı.

“Tam olarak neyin?”

“Her şeyin!” diye patladım. Odanın içinde daralıyordum, öfkemi tutamıyordum. “Ama kanıtlayamam.”

“Sakin ol.”

Ona ölümcül bir bakış fırlattım. “İnkâr mı ediyorsun?”

Gözlerini kıstı. “Bir suçlama mı hissediyorum?”

“O *senin* dayın.”

“Ne olmuş? Hiç yakın değiliz ki. Aile geleneğine sırtımı dönerek bunu kanıtladım sanırım.”

Onun aile geçmişi beni ilgilendirmiyordu. İsmimi alaşağı etmek isteyen yüzlerce insan varken, hayır. “Buna zamanım yok,” diye çıkıştım ve öne doğru atıldım.

“Çıkarsan hayatını kaybedersin,” dedi kaşlarını çatarak. “Neden kendini sürekli tehlikeye atıyorsun?”

“Ne demek *neden*? Evim saldırı altında. Sen olsan ne yapardın?”

Buna bir cevabı yoktu çünkü haklı olduğumu biliyordu. Bazı şeyler, canınızı vermeye değerdi. Bir adım yaklaşıp göğsünü parmağımla dürttüm. “Neden umurunda ki?”

Ağzını sıkıca kapayıp bana soğuk gözlerle baktı.

Hakkımda ne düşündüğünü duymak için uzun süredir bekliyordum. Az da olsa alttan mı alıyor, benimle dalga mı geçiyor, yanmayacağını bildiği için ateşle mi oynuyordu? Dudaklarıyla dudaklarım arasında bir santim mesafe kalana kadar eğildim. Fısıltım karnımın derinliklerinden boğazıma kadar çıktı: “Beni önemsiyorsun. İtiraf et.”

Arturo, gözlerini dudaklarıma indirdi, yumruklarını sıkı. Parmakları bembeyaz oldu. Şu an kendisiyle girdiği gözle görülür savaş çok ilgimi çekti. “Bazen gerçekten sana katlanamıyorum,” diye homurdandı.

Ama bana bakışı, siyah gözlerindeki ateş, kendisini tutması bana farklı şeyler söylüyordu.

Dışarıdaki bağırışlar, dikkat dağıtacak raddeye geldi. Dışarı çıkmaya yeltendim ama Arturo uzanıp dirseklerimden tuttu ve aramızda bir nefes mesafesi kalana kadar beni kendisine doğru çekti. O kadar yakındık ki yanaklarındaki her gözeneği görebiliyordum.

“Anlamıyor musun?” diye fısıldadım. “Bir şey yapmam lazım.”

“*Yapıyorsun*,” diye ısrar etti. İtiraz etmeye çalıştım fakat beni sarstı. “Eğitim aldın, burayı onardın, bütün evi çekip çevirdin. Sen hiç yorulmaz mısın? Çünkü ben sana bakarken bile yoruluyorum,” dedi.

“Ben iyiyim.”

“Bitkinsin. Gözlerinin altında torbalar var. Berbat görünüyorsun.”

Ona dik dik baktım. “Çok kabasın.”

“Ne demek istediğimi anladın.” Beni daha da çok çekti, botlarımızın ucu birbirine değiyordu.

“Dikkat et, neredeyse sağlığım için endişelendiğini sanacağım.”

Başparmağıyla tenimde daireler çizmesine rağmen ses tonu dümdüzdü. Bu beni biraz yumuşattı ve yumuşak bir battaniyeye sarılmış gibi bu hissin içine sokuldum. “Endişelenmiyorum.”

“Yoksa arkadaş mı oluyoruz?” diye dalga geçtim.

Yüzünü astı. “Lütfen sokaktan uzak dur. Söz ver bana.”

“Sonsuza kadar mı? Bu pek mümkün değil.”

İki elini de beni sarsmak istermiş gibi uzattı. “Lanet olsun sana, Zarela.”

Ama sonra ellerini omuzlarıma koydu ve beni kendine doğru çekti. Alınlarımızı birbirine dayayıp birlikte nefes aldık. Parmaklarıyla tenimde daireler çizmeye devam etti. Kendimi kemiksiz, tamamen rahatlamış hissettim. Dudaklarımız çok ama çok yakındı. Bir nefes, bir adım... ve ağzını ağzımda hissedecektim. Ancak aramızda söyleyemediğimiz sözcükler olduğundan, ona daha fazla yaklaşılmaya cesaret edemedim.

Beni istiyordu, bunu biliyordum ama teslim olmuyordu.

Dudaklarını şakağıma ve saçıma değdirip fısıldadı: “Lütfen burada kal.”

Sonra doğruldu ve bana son bir delici bakış daha atıp odadan çıktı.

Pencereye koştum, dışarısı yangın yeriye. Martina ve çetesiyle ilgili yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Yenilgiyi kabullendim çünkü asıl savaş yarın başlıyordu.

Yarın gerçekten bir ejderha ile dövülecektim.

VEINTISIETE

Ertesi sabah Ofelia odamın kapısını çaldığında, bana kötü bir haber vereceğini zaten biliyordum. Zira kapıyı beni rahatsız etmek istemiyormuş, cevap vermememi umuyormuş gibi yumuşak ve hafifçe çalıyordu.

Ama cevap verdim.

Bu tip şeylerle bir an evvel yüzleşmek en iyisiydi. Kendimi Ofelia'nın söyleyeceklerine ve kafamdaki uzun sorun listesine bir şey daha eklemek üzere hazırladım. Ejderhalar mı hastalanmıştı? Yemek alacak paramız mı kalmamıştı?

Kapıyı açtım ve açmamış olmayı umdum çünkü gelen Ofelia değildi.

“Neden yatakta değilsin?”

Babam ipek sabahlığını beline sıkıca sarmış, karşımda dikiyordu. Bu sözleri söylerken nasıl görüldüğüne bakmamıştım. Onu görünce içim rahatladı ve kendimi çok iyi hissettim. Çok daha iyi ve çok daha hoş görünüyordu.

“Yeterince enerjim var, hijita,” dedi.

Yaşadığım rahatlık hissi bir anda kayboldu. Zira babamın ağzının kenarları her zamankinden daha belirgindi. Bu asla iyiye işaret değildi. “Ne için?”

“Querida,” dedi yavaşça, “benimle gel.”

Kapıya tutundum. “Ne *var*, Papá?”

Durakladı. “Eğitim kıyafetlerini giy ve aşağı in. Kahveni yaptıktan sonra gösteririm.”

“Neyi?”

Cevap vermedi ve arkasını dönüp ağır adımlarla koridordan ilerledi. Arkasından baktım, ince bedeni benimkinden biraz daha iriceydi. Ani bir rüzgâr onu hayatımdan bir anda alıp götürebilirdi. Ancak şimdi daha güçlü görünüyordu. Onu daha kuvvetli beslemesi için Ofelia’yla konuşmayı aklıma not ettim.

Kapıyı kapatıp, eski bir etek ve etekle uyumlu bir tunik giydim. Kuma bulanmış ayakkabılarımı da giyip babamla buluşmaya indim, kalbim delice çarpıyordu. Acaba bana ne gösterecekti?

Ama büyük merdivenlerin dibinde beni bekleyen kişi sadece babam değildi. Gözleri yaşarmış Lola’yı, uzun ve kasvetli ifadesiyle babamı ve elinde bir fincan kahveyle gergin şekilde duran Ofelia’yı gördüm. Titreyen ellerle kahveyi aldım.

“Birkaç yudum iç,” dedi Lola.

O kadar çaresizdim ki etrafıma sağlam bir duvar inşa etmek istedim. “Cidden mi? Neler oluyor?”

Yine de söylediğini yapıp birkaç yudum kahve içtim. Hemen içim ısındı. Fincanı Ofelia’ya geri verdim ve hep birlikte beni La Giralda’nın ön kapısına götürdüler. Güneş pırıl pırıl parlıyordu, yakıcı ve vahşiydi. Işığa alışmak için gözlerimi kısıtım. Kapının önündeki basamaktan midemi alt üst eden pis bir koku yükseldi.

Gözlerim nihayet gün ışığına alıştı.

Her yerde mierda⁴⁹ ile kaplıydı.

Mermer merdivenlere öbek öbek sürülmüştü. Burnumu tıkdım ve hiçbirine bakmamaya çalışarak sokağa fırladım. Her yerde öbek öbek pislik vardı. Bazıları eski gazeteler, bazıları da gösterinin reklam broşürleriydi. Lola’nın bütün emekleri mahvolmuştu. İnsanlar çöplerini arenanın önüne boşaltmıştı. Yürümeye devam ettim. Gördüğüm şeyleri yok etmek ister gibi gözlerimi kırıştırdım.

⁴⁹ *İsp.* Mierda: Dışkı.

La Giralda'nın güzelim beyaz dış duvarları kan kırmızısı boya ile kirletilmişti. Yaptığımız duvar resmi yerle bir edilmişti. Her yere hakaret içeren sözler yazılmıştı. *Katil. Ejderha kadın. Pislik.* Mavi pencereleri bile kırmışlardı.

Lola sessizce ağlıyor, gözyaşlarını öfkeyle siliyordu. Ofelia çoktan gidip bir kova kapmış ve merdivenleri silmeye başlamıştı. Babam da ondan bir bez alıp aynısını yapmaya koyulmuştu. Bükülmüş sırtından bile hissettiği kırgınlığı görebiliyordum. Oysa bu bina Santivilla'nın baş tacıydı. Saygın ismimizin ve mirasımızın yuvasıydı.

Ama artık insanların basamaklarına dışkıladığı bir yere dönüşmüştü.

Her yeri kırmızı görüyordum. Eğer ateş soluyabilsem, yemin ederim solurdum. Bağırarak ve bunu yapan insanlarla yüzleşmek istiyordum. Yumruklarımı sıktım. Gözlerime dolan yaşları tuniğimin koluyla bastırdım. Öfke beni hep ağlatırdı. Sanki bedenim o hisle nasıl başa çıkacağını bilmez, acınası gözyaşları akıttırdı. Kırgınlığımı ve öfkemi kontrol altına almak için sarf ettiğim çaba, göğsümün hızla inip kalkmasına neden oluyordu.

Lola yanıma geldi.

Çenesiyle sokağı göstererek, "Terbiyecin geldi," dedi.

Arturo bakır renkli kısırağının üzerinde, bakışlarını bir oraya bir buraya yönelterek yaklaşıyordu. Duvardaki iğrenç sözleri fark edince hızla ve öfkeyle nefes aldı. Burun deliklerinden nefes verirken, dizginleri kavrayan parmakları bembeyaz kesildi. Bana ciddi, kasvetli ve öfkeli gözlerle baktı.

Babamın yanına gittim ve ayağa kalkmasına yardım ettim. Onu rahatlatmayı umuyordum ama gereken sözcükleri bulamadım. Omuzları düşmüş, başını yere eğmişti. "Santivilla halkı bunu neden yaptı?"

"Onlar yapmadı," dedim. "Asociación yaptı."

İçimden *ve Ejderha Başkanı*, diye ekledim.

Bu duruma bir tepki vermek gerekiyordu. Karşılık vermeliydim. Hiçbir şey olmamış gibi davranamazdım.

Ofelia birkaç kova, sabun ve bez daha getirdi. Lola derhâl birer tane kaptı. Babama dinlenmesini söyledim ama kara gözleri öfkeyle parladı. "Ben de silebilirim," dedi ve hemen üst basamağı temizlemeye koyuldu.

Onunla çok gurur duyuyordum. Yüreğim parçalandı.

Ben de kova almak için uzandım ama bronz bir el, elimdekini kaptı. Yavaşça başımı kaldırıp elimi uzattım. Geri vermesini bekliyordum ama vermedi.

"Bugün eğitim yapamam," dedim. "Burası temizlenene kadar olmaz."

Beni duymazdan gelen Arturo bir sabunla bez kaptı ve en alt basamağa inip diz çökerek hızlı ve güçlü hamlelerle mermeri silmeye başladı. Siyah, dalgalı saçları alnına düşüyordu.

Babam, öbeklerce pisliği temizleyen Arturo'ya baktı. "Bunun için yardımınıza ihtiyacımız yok."

Silmeyi bırakan Arturo babama bakmadan, "Evet, var, señor," diye cevap verdi.

Bu işi *hepimiz* düzeltecektik. "Yardımlarını kabul et, baba."

Nedense babam kaşlarını çatı. Ama daha fazla itiraz etmedi. Tüm gün boyunca, neredeyse akşama kadar çalıştık. Sokaktan geçerken bize bakan insanların bağırışlarını ve hakaretlerini umursamamak için tüm gücümle çabalıyordum. Bize gülüyorlardı. Ellerim uyuşana, parmaklarıma kramp girene kadar temizlik yapmaya çalıştığım için bana gülüyorlardı. Her bir zalim kahkaha tenimi çiziyor, güçlü bir naradan, hatta Santivilla'nın çanlarının sesinden bile daha yüksek bir sesle içime işliyordu.

Öfkeme tutunuyordum, öfkemi diri tutuyordum çünkü bunu yapmazsam, beni yıkmak isteyenlerin önünde ağlarım diye korkuyordum. Neredeyse öfkeme yenik düşüp sendeleyecektim ama Arturo görüş alanıma girdi ve bana dik dik baktı.

Gözleri, kendimi bırakmamamı söyledi. “Sakın dağılıp Martina ve diğerlerini tatmin etme.”

“O iğrenç kadını tanıyor musun?”

Omzunu kaldırdı. “Az çok. Gremiodan. Mesleğimden istifa ettiğimde beni gruplarına almaya çalıştı ama ben her ne kadar politikalarına katılsam da yaklaşımlarını hiç beğenmediğimi net şekilde ifade ettim.”

“Sen nasıl olur da...”

“Onun yöntemlerine katlanamıyorum ama ikimiz de aynı şeyi istiyoruz.” Tekrar itiraz etmeye çalıştım ama bana bakıp kaşlarını çattı. “Ona, Asociación’a *asla* katılmayacağımı söyledim. Bu tartışmayı kazanmanın daha doğru yolları olmalı.” Etrafımızı saran pislği gösterdi. “Burada yaptıkları şey iğrenç.”

Ölümlerin ve yıkımın olduğu o katliam gününü düşündüm. “Sence tehlikeliler mi?”

Bezi sallayarak mırıldandı: “Hayır, bence değil. Dar görüşlüler mi? Kesinlikle. Ama kötü?” Başını iki yana salladı. “Martina sadece bir şey anlatmak istiyor. Savaş çıkarmak değil.”

Ama bu bir savaştı. Bana karşı Asociación ve Don Eduardo.

Çanlar altıyı vurduğunda sırtım bükülmekten ağrımış, parmaklarım kramplar yüzünden eğilmişti. Tuniğimin koluyla yüzümdeki terleri sildim. Saçlarım darmadağın olmuştu, eteğimin üzerinde sulu lekeler vardı. Kokudan ve görüntüden hiç bu kadar midemin bulandığını hatırlamıyordum.

“Ara vermemiz lazım,” dedi Lola. “Bana lağımı hatırlatmayan şeylere bakmalıyım biraz.”

“Sanırım bir şeyler içmeye ihtiyacımız var,” dedi Ofelia, ayağa kalkarak. “Hepiniz derhâl mutfağa. Biraz güzel şarabımız kalmış olacaktı.”

“Alkol konusunda patronluk taslamasına bayılıyorum,” dedi Lola, peşinden giderek. Babamın koluna girip içeri girmesine yardım etti. Vücudunun kasıldığını fark edince içimi bir suçluluk duygusu kapladı. Babamın dinlenmesi için ısrar etmem gerekirdi. İyileşiyor olması, kendisini fazla zorlaması gerektiği anlamına gelmezdi.

“Bir noktayı atlamışsın.” Bir mermer basamakta kalan son pislikleri de temizlerken Arturo kovağını yanıma bıraktı. Kastetiği yeri sildim. Sonra başka bir yeri gösterdi. “İlgine ihtiyacı olan bir yer daha var.”

“Bu kadar yardımcı olacağın hiç aklıma gelmezdi,” diye mıldandım. Başını kaldırarak gülümsemesini benden gizlemeye çalıştı ama ben gördüm. Elimdeki bezi üzerine fırlattım ama tam zamanında eğilmeyi başardı.

“O bez çok pis,” dedi dalga geçerek. “Tam anlamıyla dışkı içinde ve sen onu suratıma fırlattın.”

“Gracias. Bugün için.” Geriye doğru yaslanarak doğruldum. Teşekkürümü eliyle geçiştirdi. “Yardım etmek zorunda değildin,” dedim.

Ellerini pantolonunun derin ceplerine soktu. “Tartışılır.”

“Zarela!” diye kükredi Ofelia, binanın içinden. “Şarap istiyor musun istemiyor musun? Lola’nın da mutfakta olduğunu ve şarabı son damlasına kadar içeceğini sana hatırlatmama gerek...”

Lola’nın öfkeyle homurdanarak Ofelia’nın sözünü kestiğini buradan bile duyabiliyordum.

“Geliyorum!” deyip Arturo’ya baktım. Ağzımdan çıkan sonraki sözcükler ikimizi de çok şaşırttı. “Kalmak ister misin? Ofelia’nın masayı hazırladığından eminim. En azından bunu yapalım.”

Kaşını kaldırdı. “Bana zaten ödeme yaptın.”

Ayağa kalkıp eteğimdeki sabunlu suları çırparken kendi kendime kızdım. Demek şarap ya da yemek istemiyordu, bugün kalıp yardım etmesinin tek sebebi iş günü olmasıydı. Ne kadar da mükemmel derecede makul bir bakış açısıydı. Hatta mantıklı. Boğazıma bir yumru oturdu. “Haklısın. Yaptım. Sana iyi yolculuklar.”

“Çölde yolculuk etmeyi severim.” Durdu, işte o zaman gitmek istemediğini fark ettim. Kızıl atına atlayıp gitmektense kalıp sohbet etmek istiyordu.

Bezleri kovaların içine attım. Sabunları da topladıktan sonra, “Ejderha tehdidine rağmen mi?” dedim.

“Ona rağmen. Bana yaşadığımı hissettiriyor.”

Bir canavarla aşık atmak hayatın değerini anlamak için ilginç bir yoldu. Peki, neden gitmiyordu? Teklifimi reddetmişti. “Yarın görüşürüz o hâlde,” dedim soğukkanlı bir edayla. Eşyalarımı alıp, içeriye girmek üzere arkamı döndüm.

“Bekle. Zarela, bekle,” dedi emreder gibi ama sonra hemen yumuşak bir *por favor* ekledi.

Sabırsızlanıyormuşum gibi bir ses çıkararak durdum. “Ne var, Arturo? Seni yemeğe davet ettim, bana hayır dedin...”

“Öyle demedim,” diye çıkıştı. “Hâlâ karar vermeye çalışıyorum.”

“Sadece biraz şarap ve yemek,” diyerek kaşlarımı kaldırdım.

“Ah, bence bundan çok daha fazlası, Zarela.” Sessizce ekledi: “Sence de öyle değil mi?”

Yanaklarım kızardı. “Her şeyi çok güçleştiriyorsun.”

Ağzında o kadar belirsiz bir gülümseme oluştu ki dudaklarının kıvrıldığını zar zor görebildim. “Farkındayım.”

“Vazgeç o zaman,” dedim öfkeyle. “Burada kal ve bizimle yemeğe otur.”

Yine ellerini cebine soktu ve söylediğimi değerlendiriymiş gibi uzun uzun yüzüme baktı. Gözlerimi devirip merdivenden çıktım. Arkama bakmamak için kendimi zor tutuyordum. Tuniğimi ve eteğimi değiştirmek için hızla odama girdim. Saçım konusunda yapabileceğim bir şey yoktu, ben de başımın üzerine taç gibi topladım. Mutfağa girdiğimde ailem küçük ahşap adada oturmuş, gazpacho yiyip şarap içiyorlardı. Hem de bir sürü. Lola kadehini doldururken beni gördü ve içi dolu bir başka kadehi de bana uzattı. Ofelia bir kâse verdi. İçine biraz daha zeytinyağı ve dilimlenmiş salatalıkla domates ekledim. Yanına da kalın dilimler hâlinde kızarmış ekmek aldım.

Birkaç yudum içtiğim şarabın tadı hoşuma gitti. Alkolün doğrudan zihnimi vurması, öfkemi dizginlemesi, Asociación'un yaptığı şeye karşı olan kırgınlığımı dindirmesi çok güzeldi.

Ve Arturo'nun teklifimi reddetmesine karşı olan kırgınlığımı.

Mutfakta sadece kâselere çarpan kaşıkların sesi duyuluyordu. Derken bir anda sesler kesildi. Bu ani sessizlik başımı yemeğimden kaldırmama sebep oldu. Soru sorar gibi babama baktım ama o, benim arkamdaki başka bir şeye bakıyordu. Yavaşça döndüm.

Arturo yine elleri ceplerinde, eşikte dikilmekteydi. Tüm dikkatler üzerine çevrildiği için rahatsız olmuş gibiydi. Biz ona bakmaya devam ettikçe kaşlarını daha çok çattı ve sanki yanakları ani bir yumruk yemiş gibi kızardı, o kadar parlak kırmızı bir hâl aldı ki boyanmış gibi oldu. Çok utanmıştı. Ağzımı açmaya, hatta nefes almaya cesaret edemedim. Mutfak aşırı sıcaktı, bunun neden daha önce fark etmemiştim ki?

İkimizi de kurtaran Lola oldu. "Yeterince şarabımız var, öyle değil mi?"

Kendine gelen Ofelia onu mutfağa sürükleyerek kendi kâsesini uzattı. Zeytinyağını acı biberli çorbanın üzerinde gezdirdim. "Böyle daha lezzetli oluyor," dedim. Sonra tütsülenmiş chorizoyla biraz sebze daha ekledim ama neredeyse taşmak üzere olan kâseyi benim önüme itmek zorunda kaldı.

Masamızda sıcak ekmek, siyah ve yeşil zeytin vardı. Lola tabii ki başka bir yerden bir şişe daha şarap bulup çıkarmıştı. Arturo bir kadeh alıp siler silmez Lola da hemen ona şarap doldurdu. Onu böyle görmeye alışık değildim. Genelde soğuk, tedbiri elden bırakmayan ve son derece huysuz bir tipti. Ancak bu kez ön plana çıkmıyor, şarabını içip soğuk çorbasını bitiriyordu. Tabagını daha çok zeytin ve ekmekle doldururken ona bakmamaya çalıştım.

Fikrini ne değiştirmişti acaba?

Arturo yanımdaki tek boş tabureye oturmuş, yemeğini yiyor ve tabağında son kalanları da sıyrırken dirseği sürekli dirseğime temas ediyordu. Ona yer açmak için biraz yana kaydım. Ama yine temas etti. Kafamı çevirip ona doğru baktım.

O da bana bakıyordu.

Dudakları yumuşaktı, her zamanki gibi alaycı bir tavırla kıvrılmamıştı. Sanki büyük bir yükseklikten düşüyormuşum gibi içim bir tuhaf oldu. Kadehi ağzına götürdü ve şarabını yudumlarken bana bakmaya devam etti. Kolunu indirince şarabı aldım ve mutfak adasının en ucuna koydum. Gereğinden fazla içmişti.

Zira çok daha yumuşak başlı bir Arturo Díaz de Montserrat'la başa çıkamazdım.

“Pişman olacağın bir şey yapma ya da söyleme diye çektim şarabı,” dedim başkası duymasın diye alçak sesle mırıldanarak. Kızmasını ya da ne kadar şarap içerse içsin hakkımdaki olumsuz fikirlerinin değişmeyeceğini söylemesini bekliyordum ya da en azından suratını asmasını. Ancak bunların hiçbirini yapmadı.

Sessizce güldü.

Bu, bana *umut* vermeye yetti ki bunu hiç istemiyordum çünkü beni çok korkutuyordu. Babamı ringe girerken izlediğimde olduğu gibiydi. Soluğum kesilirdi, *babamı bu son görüşüm mü olacak* diye düşünürdüm, sonra babam dövüşten sağ çıkar ve hızla içeri girerdi. O an hissettiğim rahatlama o kadar zevkli olurdu ki ayaklarım yerden kesilirdi. Umut da benim için böyle bir histi. Hayatınızın en büyük korkusuna dayanmak zorunda kaldıktan sonra içinize çektiğiniz en tatlı hava gibi.

Acı dolu.

Ama alkol yüzünden savunma mekanizmam çökmüş olabilir belki. Belki de saatlerce dışkı temizlediğimiz berbat bir gün geçirdiğim içindi. Ama öyle bir kahkaha attı ki ister istemez gülümsedim. Böyle güldüğünü daha önce hiç duymamıştım ve artık bana düşmanıymışım gibi bakmadığı için hayat daha güzel göründü gözüme. Gerçi bana arkadaşıymışım gibi de bakmıyordu. Daha fazlasıymış gibi bakıyordu.

Umudum, olduğu yerde kalmaya inat etti böylece. Ah, benim sinir bozucu, kırılgan umudum.

Bu güzelim anı babam bozdu.

“Zarela,” dedi uyarır gibi.

Yüzüne bakınca gülümsemem uçup gitti. Babam kadehini sıkıca tutuyor ve Arturo'ya kaşlarını çatarak bakıyordu. "Eve gitme vaktin geldi."

Arturo kâsesini dikkatle adaya bıraktı. Kil ve ahşap buluşunca yumuşacık bir ses çıktı. Şarabının kalanını da içti. Kaç kadeh içtiğini sayamamıştım. "Gracias para la comida."⁵⁰

Sonra da gitti. Tüm bu yaşananlardan sonra nasıl oldu da birlikte yemek yerken bulduk kendimizi, anlayamadım gitti. İçki içip gülen ve tuhaf suskunluğu babam tarafından onaylanmayan Arturo...

"Neden ondan nefret ediyorsun?" diye sordum babama.

"O sana göre değil."

Sorular ağzımdan dökülmek üzereydi ki kendimi tuttum. Babamın yüzünde bir acı belirdi, çizgileri derinleşti ve zaten yıpranmış olan teninde yeni çizgiler oluştu. Bunu görmezden gelemezdim. Arturo ne yaptıysa ya da ne söylediye, belli ki babamda iz bırakmıştı. Babamın ona güvenmem gerektiğini söylediğini hatırladım. Ama artık bunu istediğimden emin değildim. Bu konuda değil. Sorun şu ki Arturo bende de bir iz bırakmıştı. Bunu ben istememiş, özellikle aramamıştım ama işte geldiğimiz nokta buydu. Bir yarım, aramızdaki sırların peşine düşmemi istiyordu. Diğer yarım ise babamın suratında benim yüzümden oluşmuş bir başka çizgi daha görmek istemiyordu.

Babam konuyu değiştirdi. "Gösteri için çok bilet sattık mı?"

Babamı bir kez daha hayal kırıklığına uğratacağımı bilsem de "Çok az," dedim.

Omuzları düştü. "Zarela..."

"İnsanlar, biletleri hep gösterinin olduğu gün alırlar, baba," dedim hemen.

"Ya çete geri dönüp daha büyük hasar verirse?" dedi.

"Biz de gerekeni yaparız."

⁵⁰ *İsp.* Gracias para la comida. (Yemek için teşekkürler.)

Başını iki yana salladı. "Zarela, bu iş bitti."

Dünya hızla dönmeye başladı. Ayağa kalkmakta zorlandım, ellerim mutfak adasını tutunmak için havada uçtu. "Bitmedi," dedim. "Bunu nasıl düşünürsün? Pes edemeyiz. Çok zor bir gün geçirdik, biraz geriledik ama bu bittiği anlamına gelmez."

Babam kollarını göğsünde birleştirdi. "Bunun gibi bir gün daha yaşayamayız, hija. Ofelia'nın başka sorumlulukları da var. Lola zaten gece gündüz burada. Ve ben de biraz..." utanarak öksürdü, "...yorgunum."

Suçluluk duygusu keskin bir hançer gibi yüreğime saplandı. "Ama..."

"Zarela," dedi sertçe. "Kalacak başka bir yer bulma vaktimiz geldi. Belki kiralık bir daire. Toplanmamız lazım."

"Gösteriye iki gün kaldı. Santivilla gelmezse gelmesin, kimin umurunda? Ejderha Başkanı bizzat geliyor, önemli olan tek şey de bu."

"Diyelim ki her şey istediğin gibi gitti ve gremio, üyeliğimizi iptal etmedi. Sonra ne olacak, hija? La Giralda'yı ayakta tutmak için para gerekecek ama seyircimiz olmazsa paramız da olmaz." Sanki nefesi demir bir kafesin içinde sıkışmış gibi hırıltıyla iç çekti. "Geleceğini düşünmen gerek."

Hayır. Daha sözleri ortamı zehirlemeden, ne diyeceğini biliyordum. Ama hiçbirine hazır değildim.

"Evliliği düşünebilirsin," dedi sessizce.

Lola bana sempatik bir bakış attı. Gözlerimi sıkıca kapayıp nefes almaya devam etmek için elimden geleni yaptım. Her şey yanıyor, dokunduğum ne varsa küle dönüyordu.

"Kulaklarıma inanamıyorum," dedim. "Onların kazanmasına izin veremezsin." İçkimi bitirip boş kadehi Ofelia'ya verdim. Temiz havaya ihtiyacım vardı. Düşünecek bir yere. "Ben dışarı çıkıyorum."

"Nereye?" dedi babam, öfkeyle.

"Dışarı," dedim ve hızla yan kapıdan çıktım. Karşımdaki ahırlara doğru hızlı hızlı yürümeye başladım çünkü gözlerime yaşlar doluyordu ve beni ağlarken görmelerine izin veremezdim. Bedenim öfkeden titriyordu. Gözyaşlarımın akmaya başlayacağını böyle anlıyordum. Etrafı kırmızı görüyor ve buna engel olamıyordum.

Yaptığım onca şey bir hiç uğruna mıydı?

Ahırlara yaklaşıncı, kucağındaki gazeteyi mum ışığında okumaya çalışan sürücümüzü korkuttum. Elimi uzattım ve itiraz etmesine fırsat bırakmadan gazeteyi bana vermesini istedim. Saman kokusu burnumu kaşıdırsa da önemsemeyip ilk sayfayı açtım.

Çevresi çete tarafından sarılmış olan La Giralda'nın resmi çizilmişti ve başlıkta "Rezil Oldular" yazıyordu. Sayfaları kıvrıp gazeteyi kendimden mümkün olduğunca uzağa fırlattım.

Lanetlenmiştik. Evimizi geri kazansam bile artık hiç fark etmeyecekti. Hiç kimse bilet almayacaktı.

Sıcak gözyaşlarım soğuk yanaklarımdan aşağı süzüldü.

Yaklaşmakta olan ayak sesleri duydum.

Kasıldım ve Lola'yı görmeyi bekleyerek yavaşça arkamı döndüm. Bir kez olsun Santivilla'yı keşfe çıktığım bir gece geçirmek istediğimi söyleyecektim ona, masaların üzerinde dans etmek istediğimi ve çok ama çok uzun zamandır eğlenmediğim şekilde eğlenmek istediğimi. Ancak karşımdaki Arturo'ydu. Yüzüme bir kez baktı, sonra gözünü atına çevirdi. Herhalde ağlayan bir kadınla uğraşmak istemediği için buradan hemen kaçmayı düşünüyordu.

Yanına gittiği ata, tıpkı babam gibi asil hareketlerle bindi. Onu izlemek başımı döndürdü. Dilini şaklatarak ata işaret verdi ve yanıma geldiler. Bana baktı, yüzündeki ifadeyi okumak mümkün değildi.

Gidecekti. Ben rezil olmuş bir harabeydim. Ama bana elini uzattı. Gördüğüm şeyden emin olamadım ve eline baktım. Gözyaşlarım yüzünden görüşüm buğulanmıştı. Öfkeyle gözlerimi sildim. Eli hâlâ bana uzanmış hâlde bekliyordu.

Yavaşça başımı kaldırıp gözlerine baktım.

"Ven conmigo," dedi.

Benimle gel.

Ben de ona elimi uzattım. Beni yukarıya çekti ama bu defa önünde oturuyordum. Birlikte ahırlardan çıkıp ılık geceye doğru ilerledik.

VEINTIOCHO

Burular canlı ve tehlikeliydi. Kemerli kapıdan surların dışına çıkmış, milyonlarca yıldızın altında sessizce nefes alıp vererek korunaksız bölgeye geçmiştik. Santivilla'nın dışına son çıkışımda olanları hatırlayınca gerildim. Arturo sayesinde o ejderha saldırısından sağ kurtulmuştum. Hiç istemeden olsa da gökyüzüne baktım ve tepemizde uçan bir şey görebileceğimi düşünerek korktum.

Arturo bir yılan gibi belime doladığı kolunu, sanki ani korkumu hissetmiş gibi nazikçe sıktı. "Ejderhaların görme duyusu berbattır. Özellikle de geceleri," diye fısıldadı ve nefesi enseme öptü. Tatlı şarap ve adlandırmaktan çok korktuğum bir şey daha kokuyordu. At, bir vahşi bir tavşanın kuyruğunu andıran çalırlarla kaplı bir toprak yığınının üzerinden geçmek için atlayınca Arturo beni daha da sıkı sardı.

Tüm yolculuk boyunca hiç konuşmadık ve nedense bu sessizlik beni rahatsız etmedi. Ne diyeceğinden ya da ses tonundan hiç endişelenmedim. Beni itip dışlayacağından hiç endişelenmedim. Bu geceki yolculuk, ejderhalarla birlikte şehre yaptığımız o berbat yolculuktan çok daha farklıydı. İkimiz de bu huzurlu anı bozmak istemiyor, olduğu gibi kalmasını arzuluyorduk. Sırtıma bastırdığı bedeni ince ve güçlüydü, serin havaya karşı beni koruyan bir sıcaklık yayıyordu. Geniş bir kavşağa geldik.

Düz devam edersek Esparanza Ranch'e gidecektik. Solda başka bir şehir, sağdaysa küçük bir sahil köyü vardı.

Çiftliğe doğru düz gideceğimizi bekliyordum ama Arturo, eviyle deniz arasında kalan patika yola saptı. At, çalılar ve çam ağaçlarıyla kaplı taşlı yola sapmaya hiç itiraz etmedi. Tepedeki sık yapraklar, ayı ve parlak yoldaşlarının manzarasını kapatıyordu. Karanlık yoğun ve sinsî bir şekilde üzerimize çullandı. Arturo'ya daha sıkı yapıştım. O da beni bırakmadı. Bir baykuş uğuldadı ve hışırdayan yaprakların sesleri serin gecenin durgun sessizliğini bozdu. Tüylerim diken diken olmuştu.

Arturo dizginleri çevirdi ve bizi büyük bir ustalıkla ağaçların, kayaların ve topraktan çıkan köklerin etrafından dolaştırdı. Bir açıklığa ulaştık, burada bir grup ağaç ve dik kayalıklarla çevrili büyük bir mağara vardı. Arturo attan indi ve inmem için bana yardım etti. Hafifçe geri kayıp yaprak ve köklerle kaplı yumuşak toprağa inerken sıcacık elleri belimi tutuyordu.

İşaret parmağını dudaklarına bastırdı. "Sessiz ol," diye fısıldadı.

"Burada ne işimiz var?" dedim ben de aynı alçak ses tonuyla. Ama Arturo yavaşça uzaklaşıp mağaranın girişine doğru ilerledi. Aklımdaki sorularla ben de onun peşinden gittim. İkimiz hakkında, bu gece ve bana göstermek istediği şeyin ne olduğu hakkında ona bir sürü soru sormak istiyordum. Etrafına dikkatle ördüğü o sağlam kale yok olmuş ve saatlerdir kaş çatıldığını görmemiştim.

Bir anda buranın onun için anlamlı bir yer olduğunu hissettim. Çam ve meşe ağaçları bizi çok iyi gizliyordu. Mağara girişine gelen Arturo durdu ve beni arkasına doğru çekti.

Uzun zaman önce unutulmuş sırlarıyla mağaranın girişinde sessizce bekledik. Ne bir ses ne bir koku. Hatta ufacık bir ışık bile gelmiyordu. Çok yüksek ve geniş karanlık tünel, bir yırtıcının ağzı gibi açılmıştı. Arturo, biri yüksek, ikisi alçak olmak üzere arka arkaya üç kez ısıklık çaldı. Sonra elini bana uzatarak öne doğru ilerledi. Uzattığı elini tuttum ve birlikte yürümeye

başladık. Bu geniş alan nemliydi ve hafif bir nehir suyu kokusu vardı. Duvarlar girintili çıkıntılı, her yöne doğru uzayan çatlaklarla kaplıydı. Taşların üzerindeki oluklar birer desen gibi görünüyordu.

Olduğumdan daha gergin olmam gerekirdi ama Arturo'nun sakinliği sinirlerimi yatıştırıyordu. Buraya daha önce de defalarca kez gelmiş olmalıydı; dansa başlamak için doğru ritimden emin olduğum kadar emindim bundan. On beş adım atmıştık ki Arturo eğildi, duvarda asılı duran bir çuvalı aldı.

Elimi bırakıp çuvalın içinden ahşap bir meşale çıkardı. Burnumu kırıştırdım. Kumaş yağa batırılmıştı. Bir kibrit çakıp meşaleyi yaktı.

Elimi tuttu. "Sakin bağırma."

Sonra arkamızı döndük. Karanlıkta belki benim on katım büyüklüğünde devasa bir figür belirdi. Arturo, avucunun içindeki parmaklarım irkilince elimi daha da sıkı tuttu. Canavar biraz yaklaştı ve başımızın üzerinden bize doğru baktı. Uzun bir boynu ve kocaman bir kafası vardı. Deli gibi soluk alıp veriyordum. Arturo'nun elinden kurtulup kaçmak istedim ama beni tuttu.

"Ani hareket yok," dedi alçak sesle. "Güven bana."

O kadar korkuyordum ki yutkunmak bile boğazımı acıttı. Kanatları kıvrılmamıştı, pis kokusu yüzüme vuruyordu. Yeşil gözlerindeki dümdüz olmuş gözbebekleriyle bana soğuk soğuk baktı. Pulları koyu renkti ama meşalenin ışığında altın sarısı gibi parlıyordu.

Ejderha.

Silahsız bir şekilde, bir canavarla karşı karşıyaydım. Kaçmaya çalıştım ama Arturo beni sıkıca tuttu. Ağzımı açtım, ciğerlerimden bir çığlık yükselecek oldu. Arturo sert avucuyla ağzımı kapattı ve sesimi bastırdı.

"Şşş," diye fısıldadı. "Sakin ol. Roja'nın seni incitmeyeceğine söz veriyorum."

Ayaklarım kaçmak istiyor, koşmak için çırpınıyordu âdeta. Ama zemine kök salmış gibi yerimden kıpırdamadım. “Seninle daha sonra konuşacağız,” diye tısladım. “Hem de uzun uzun.”

“Sabırsızlanıyorum.”

Ejderha, Arturo’ya doğru eğilip onu kokladı. Avuçlarımdan ter damlıyordu, hafifçe inledim. Canavarın burun delikleri kolum kadar genişti. Arkamızı döndük ve birlikte mağaradan çıkmak için yürümeye başladık. Hızlanmaya çalıştığımda, Arturo beni bir kez daha durdurdu.

“Koşma.”

Keskin bir nefes verdim. “Bunun için seni öldüreceğim.”

Kıkırdadı. Pislik.

Mağaradan çıkınca, derin derin nefes alıp çöl bitkilerini savuran rüzgârlı havayı içime çektim. Arturo nihayet beni bıraktı. Arkamı döndüğümde, dev gibi adımlar atarak mağaradan çıkan canavarla karşılaştım. Uzun kuyruğu bir yılan gibi kıvrılarak kayaların üzerinden geçiyordu. Çılgınca atan kalbim kaburgalarımı kıracak gibiydi.

Arturo, yanımdan ayrılıp dilini şaklatarak canavarın dikkatini kendi üzerine çekti. Ejderha, boğmak üzere olduğu avının gövdesine dolanan bir yılan gibi, bedenini Arturo’ya doladı. Onu uyar- mak için bağırarak istedim ama Arturo niyetimi fark edip bana imalı bir bakış attı. Uzanıp canavarın başını okşadı. Ejderhanın pulları karanlıkta parlıyordu.

“Kırmızı,” dedim her yerim uyuşmuş gibi. Çok güzel, parlak ve kuyruğundan başına kadar kan kırmızıydı. Dört omurgalı kanatlarını açtı ve aklıma annemin boyalı yelpazeleri geldi. “Bu... bu Escarlata.”

“Aferin sana,” dedi Arturo. Her zamanki o öfkeli ses tonu kaybolmuştu. Bu ejderha, terbiyeciyi tanıyordu. Tam olarak dost olduklarını söyleyemezdim ama en azından kendisine dokunma- sına izin verdi. Ölümcül özelliği hiçbir yere kaybolmamıştı. Keskin diş ve pençeleri -her biri 15 santim uzunluğundaydı- bir in- sanı tek ısırığıyla her an öldürebileceğini gayet iyi hatırlatıyordu.

“Roja’ya *hola* de,” dedi sonunda. “Bir yıl önce bu eski mağara-da terk edilmiş bir yumurta buldum. Yumurtadan çıkarken onun yanındaydım, bu yüzden sanırım Roja bana biraz düşkün.”

Ama ejderha ona, onun ejderhaya ilgili olduğu kadar ilgili görünmüyordu. Hem bu, sıradan bir ejderha da değildi, kızıl bir ejderhaydı. En nadir ve en tehlikeli ejderha türüydü yani.

“Daha önce de bir tane görmüştüm,” diye fısıldadım. “Ama bir kez.”

Bu, annemi öldüren ejderha cinsiydi.

“Ben de,” diye fısıldadı Arturo. İşaret parmağıyla yaratığın boynunu dikkatle okşadı. “Büyücüler asırlar önce hepsini avlamış. Pullarında Gremio de Magia’dakilerin canını vereceği kadar güçlü birtakım sihirli özellikler varmış.”

“Lütfen canavardan uzaklaşır mısın?” dedim güçlkle yutkunararak. “Nefes almakta zorlanıyorum.”

Gülümsedi ama bana değil. Ejderhaya hayran hayran bakıyordu. Yakından bakmasaydım anlamazdım.

“Tehlikeli değil mi?”

Arturo yaratığın pullu boynunu bu kez avucuyla okşarken, Roja da onu süzüyordu. Hâlâ Arturo’yu anlamaya, güvenilir olup olmadığını çözmeye, ona yakın olmalı mı diye karar vermeye çalışıyordu sanki. Onu çok iyi anlıyordum.

“Bana anlayışlı davranıyor,” dedi Arturo. “Bazen aylarca ortadan kaybolur. Artık gelmeyeceğini düşünmeye başladım ama o, mağarasına geri döner. Bir süreliğine ayrılmaya hazırlanıyor.”

Onlara bir adım yaklaşıp, hiç korkmadan ya da tereddüt etmeden yaratığa özgüce dokunmasını hayranlıkla izledim. Ejderha mırlamıyor, homurdanmıyor herhangi bir zevk ya da rahatsızlık belirtisi göstermiyordu. O an Arturo’nun tamamen haklı olduğunu anladım. Ejderha soğuk bir kedi gibi davranıyordu.

“Sence neden gidiyor?”

Arturo bana gülümsedi. “Bir haftadan daha fazla kalmak istemediği için. Son kayboluşundan bu yana çoktan sekiz gün geçti bile. Sana çiftliğe gidiyorum derken yalan söylüyordum. Her boş vaktimde buraya gelirim.”

“Hiç Santivilla’nın üzerinde uçtu mu?” Aslında gerçekten sormak istediğim şeyi soramadım. Yani şehrimizi yakıp yıktı mı sorusunu. Hayatları ve yuvaları öldürüp yok etti mi sorusunu.

Ama açıkça sormama gerek yoktu çünkü Arturo her zamanki gibi ne demek istediğimi anladı. “Şehre saldırdığını hiç görmedim.”

“İkiniz birlikte neler yapıyorsunuz?”

“Sana gösterebilirim,” dedi haylaz bir ses tonuyla. “Eğer yeterince cesursan tabii.”

“Beni kışkırtmaya mı çalışıyorsun? Çok tatlı ama ben istemediğim hiçbir şey yapmam, o yüzden söyle.”

Güldü ve o an bu sesi bir daha duyabilmek için elimde ne geliyorsa yapacağıma yemin ettim. Savunmasız ve çakırkeyif Arturo, en sevdiğim şey olabilirdi. Dönüp ejderhanın sırtına tırmandı.

Sırtına tırmandı!

Zararsız bir ağaçmış gibi. İkisine bakınca şaşkınlıktan küçük dilimi yutacak gibi oldum. Arturo, pençeli kanatlarını çırpıp yaratığın boynuna deri dizginler geçirdi.

“Zarela, bana uçmak istemediğini söyle.”

Ejderha beni incelemeye başladı ve yemin ederim ki sabırsızlanıyormuş gibi bir ifadesi vardı. Başımı çevirip biraz düşündüm. Bu yaratıklar, yıllar yılı felaketten başka bir şey getirmemişti bizlere. Annem ölmüştü. Ani ve hain bir ateş topuyla vefat etmişti. Eğer şu an beni görse ne derdi? Ya ihanete uğramış gibi hisseder ya da imkânsız olanı yapmam için korkumun beni yenmesine izin vermememi söylerdi.

Artık korkmak istemiyordum. Bir bahçeyi istila eden zararlı bir otu söker gibi ben de içimdeki korkuyu söküp atmak istiyordum.

Arturo sabırla bekledi. İlk kez. Bir daha böyle bir şansım olmayabilirdi. Yükseklerle uçmak ve insan gözünün göremeyeceği şeyleri görme şansım...

Buna cesaretim var mıydı?

Bir adım yaklaştım ve Arturo gülümsedi.

“Yapacağım ama önce şuna cevap ver,” dedim.

Gülümsemesi silindi. Başını eğdi ve bir adım daha yaklaştım.

“Yarın beni buraya getirdiğine pişman olacak mısın?”

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. “Muhtemelen. Ama sen yine de yap.”

Gayet adil bir cevaptı. Onlara doğru bacaklarım titreyerek yürüdüm. Boğazıma kadar korkuya batmıştım. Ancak ben bir Zalvidar’dım ve ismimin hakkını vermek istiyordum. Ejderhaya, domates kırmızısı pullarındaki her pırıltıyı görebileceğim kadar yaklaştım. Ağır ve kendinden emin nefes alan yaratığın göğsü, yoğun ama yavaş bir şekilde inip kalkıyordu. Arturo elini uzatıp ejderhanın sırtına çıkmama yardım etti. Ayağımı düzgün bir açıyla ejderhanın ön bacağına koydum.

Arturo beni önüne oturttu. Dizginleri iki eliyle tutuyordu, eğilerek bana iyice yaklaştı. Kalbim çarpmaya, göğsümde bir fırtına esmeye başladı.

“Sakin ol,” diye fısıldadı. “Şu boynuzlara tutun.” Ejderhanın pullu başından fırlayan boynuzları gösterdi. Boynuzlar çenesine kadar iniyordu. Göbeğinde sakladığı alevleri düşünmemeye çalıştım. Boynuzlara tutununca ne kadar pürüzsüz olduklarını fark edip şaşırdım, tıpkı çırpılmış krema rengindeydiler.

Ejderha öne doğru fırlayınca bir çılgılık attım. İleriye doğru kanatlarını hızla çırparak koşmaya başladı. Bacaklarımı iki yanına iyice yapıştırdım ve güçlü kaslarının hareketini hissettim. Rüzgâr yüzüme, suratıma çarpıyor, gözlerim sulanıyordu. Tepedeki ağaçların arasından koşarken karşımızda bir uçurum belirdi.

“Sıkı tutun!” diye bağırdı Arturo, yaratığın yeri döven ayak sesleri ve kuvvetle esen rüzgârın arasından. “Bağırmanın çalış!”

Uçurumun kenarından üç metre uzaktaydık.

İki.

Bir.

Geniş kanatlarını kocaman açtı ve uçurumdan aşağı atladı. Aşağıdaki vadiye kadar indik, indik, indik. Midem döndü, neredeyse bağıracaktım ama çenem kilitlendi. Ejderha inmeye devam ederken düşüyormuşum gibi hissettim. Sırtından sadece yarım metre yukarıdaydım ve beni tutan tek şey Arturo'nun kollarıydı. Roja burnunu gökyüzüne çevirdi ve kanatlarını delice çırpmaya başladı. Yükselmeye başladık ve Arturo'nun kahkahası tüm düşüncelerimi dağıttı.

Neşesi bulaşıcıydı ve her ne kadar midem kasılmış olsa da yüzüme kocaman bir gülümseme yayıldı. Altımızdaki ağaçlar giderek küçülüyordu. Bir anda geniş arazideki küçük noktalar hâlini aldılar. Işıldayan yıldızlar, dokunacağım kadar, boynuma bir mücevher gibi takacağım kadar yakın görünüyordu. Ejderhanın bedeni, aldığı her derin nefesle kıpırdayıp genişliyordu. Göğsü çok güçlüydü. Kendimi hafif ve güvende hissettim. Havada paramparça olmayacaktı, çürük bir yaratık değildi.

O bir efsaneydi. Peri masallarının kötü karakteriydi.

Arturo omzuma vurdu ve aşağıda bir şeyi işaret etti.

Santivilla. Yüzlerce meşaleyle karanlık gecede pırıl pırıl parlayan şehir. Roja şehre dalışa geçti ve çanlar çalmaya başladı. Bir çığlık attım. Ama sesler artınca bunun bir ejderhanın uçtuğuna dair bir uyarı mesajı olduğunu anladım, şehre saldırdığına dair bir mesaj değil.

Roja bizi çalan çanlardan uzaklaştırdı.

Nemli bulutların arası buz gibiydi, o kadar titriyordum ki dişlerim zangırdıyordu. Soğuk rüzgâr yüzünden Arturo'nun bile uzun bir tıslama sesi çıkardığını duydum. Ama umurumda değildi. Sonsuza dek burada kalmak istiyordum. Bu ejderhayla birlikte ay ışığının altında, beni sıcak tutmak için bedenini bedenime yapıştırmış Arturo'nun yanında.

Roja bizi tepeye geri götürdü ve uçurumun kenarındaki düz araziye iniş yeri olarak kullandı. Koşar gibi yere değince düşmemek için kendimi zor tuttum. Ağaçların arasından koştu ve mağarasının önüne gelince durdu. Arturo önden inip, ardından da iki eliyle

beni indirdi. Bedenim bedenine çok yakındı ve elleri belimi sardı, olması gerekenden daha uzun bir süre boyunca. Aramızda ayak parmaklarımın ucuna kadar hissettiğim bir elektriklenme oldu. Gözlerimi gözlerinden ayıramıyordum, yanaklarım hafifçe kızardı.

Islak bir köpeğin yaptığı gibi, ejderha da silkelendi. İkimiz de yaratıktan uzaklaştık. Sonra arkasına bile bakmadan tekrar uçurumdan atladı. Kuyruğu, uzun bir elbisenin eteği gibi arkasından savruldu.

“Bu...” diye söze başladı Arturo.

Onu kendime çevirdim, dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Hayretle bağırmaya çalıştı. Dilindeki öfkenin tadını alabiliyordum. Sonra o da beni öpmeye başladı ve içimizde sakladığımız duygular yüzeye çıkıp ikimizi de alev alev yaktı. Ağızlarımızın kıpırdanışında utanacak hiçbir şey yoktu, ellerinin vücudumdan aşağıya kaymasında da. Dilini ağzımın içine sokup tadıma baktığında vücudumun her köşesine tatlı bir sıcaklık yayıldı.

Parmaklarını sırtıma batırdı ve birbirimize daha da kenetlendik. Kollarımı boynuna doladım, parmaklarımı gür saçlarının arasında gezdirdim. Dudakları dudaklarımda kayboldu. Santivilla'nın sıcak ve tuzlu tatlarını barındırıyordu. Ağzımda duman, ateş ve tatlı şarap tadı vardı. Milyonlarca yıldızın altında bir yangına tutulmuştuk. Birlikte yanacaktık.

Daha önce de saygın ailelerin oğulları beni öpmüştü ama hepsi de sadece... güzeldi. Tıpkı tereyağlı ekmeğin güzel olması gibi güzeldi. Bu ise farklıydı, günlerce süren açlığın ardından yediğim en güzel yemek gibiydi.

Sonra beni geri itti. Nefes nefeseydi.

Siyah gözleri ay ışığında parlıyordu. Dudaklarını araladı. “Hayır.”

Hâlâ büyülenmiş bir hâlde dudaklarını dudaklarımda hissediyordum, şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım ve ne dediğini anladım. Sözü aramıza sert bir patırtı gibi düştü.

Beni reddediyordu. Onca şeyden sonra.

Öfke, kırgınlık ve utanç. Hepsini aynı anda, bedenimin her köşesinde hissettim. Bir fincan ya da kâseymişim gibi içimi doldurdular. Bu ani ağırlığı kaldıracak kapasitede değildim, öpücüklerinden nefessiz kalmış bir hâlde arkamı döndüm. “Beni eve götür,” dedim çatlak bir sesle. “Çıglık atmadan evvel beni eve götür.”

“Zarela,” diye fısıldadı. “*Yapamam.*”

İşin en kötü tarafı, ne demek istediğini anlıyor olmamdı. Dayısının gölgesi ve gremio, aramızda bir duvar gibi dikiliyordu. “Yapamazsın,” diye çıktım. “Ben de yapamam ama yine de seni istiyorum.”

Ürpererek nefes aldı ve seçimini yapması, ejderhalar ve dayısı ile gremio yerine *beni* seçmesi için bekledim. Ama hiçbir şey söylemedi. Onunla işim bitmişti. Seçilmemiş olmanın verdiği bu kırgınlık hissiyle karşısında duruyor olmak çok acı vericiydi.

“Beni eve götür.”

“Bu şekilde olmaz.” Yarı yalvarır yarı gergin bir hâli vardı. “Seni incitmek istemedim, gitmeni de istemiyorum. Kalacak mısınız?”

Sonunda yüzüne bakabildim. Ellerini açıp kapatıyor, ne yaptığını bilmez bir hâlde öylece duruyordu. Herhalde bu soruyu sorduğu için kendine kızıyordu.

“*Neden?*” dedim. İrkildi. “Bana neden kalmam gerektiğini söyle.”

“Çünkü konu seni istemiyor olmam değil,” diye bağırdı. “İstiyorum, lanet olsun *istiyorum*. O yüzden kal ve benimle konuş çünkü eğer daha fazlasına sahip olamıyorsam, izin ver de daha azıyla yetineyim.” Derin bir nefes aldı. “Eğer sen de daha azıyla yetinebilirsen, benimle bir dost gibi konuş ve *lütfe*n kal.”

Benden ne sakladığını bir kez daha merak ettim. Açıkça istediği birine neden sahip olamıyordu, merak ettim. Gözleri, soğuk ve parlak gümüş paralar gibi ışıldıyordu. Derinlerinde korkunç sırlar saklıyormuş gibi kötü kötü bakıyorlardı sanki.

Elini uzatıp bekledi.

Beni mağaraya götürmesine izin verdim.

VEINTINUEVE

Arturo bu mağarada yaşıyordu.

Eşyalarına basmamaya çalıştım. Her yere saçılmış giysi ve ayakkabılarına, eski püskü kupa ve bıçaklarına, çizim ve karalamalarla kaplı parşömen yığınlarına. Çantasının içinde katlı duran bir battaniye çıkardı ve güzelce silkeledi. Sırt çantasını köşeye güzelce yerleştirdi. Meşale, karşı duvara sinsî gölgeler düşürerek yanıyordu.

“Tienes hambre?” dedi yere oturarak. Çuvalı karıştırdı ve iki elma çıkarıp birini bana uzattı. Burnuma peynir ve ekmek kokusu geldi. Kolunun altındaki kilden sürahinin içi acaba şarapla mı doluydu?

İçmeye devam etmek akıllıca olmazdı. Sabah bu mağaradan onsuz ayrılamayabilirdim ve çizgiyi çektiği yeri açıkça belli etmişti.

“Zarela?” diye sordu tekrar.

Başımı iki yana salladım. “Aç değilim.”

Elmayı çuvala geri koyup duvara yaslandı ve şu an ona ait olan bir yerde, benimle ne yapacağını bilmezmiş gibi dudaklarını ısırarak beni inceledi.

Çekindim. Eve gitmem gerekirdi. Babam endişeleniyor olabiliirdi. Gerçi Lola evde olmayışım için bir bahane bulur ve onu sakinleştirirdi. Ama bu durum çiftliğe gidip birkaç gün ortadan kaybolmamdan farklıydı. Babam o dönem pek kendinde değildi ve uyandığında La Giralda ile alakalı bir iş için gittiğimi anlamıştı.

Bu yaptığım son derece saygıdeğer bir hareketti.

Olduğum yerde kök salmış gibi durdum, eğer kalırsam bu geçimsiz ve huysuz terbiyeci hakkında daha çok şey öğreneceğimi biliyordum ve bunu bilmek beni heyecanlandırıyordu.

Hem...

Lütfen, demişti.

Soğuk duvarlara yaslanmak, rahatsız olduğum bir yakınlık oluşturunuyordu aramızda. Daha önce insanlardan bu kadar uzakta, hiç baş başa kalmamıştık. Durumun tuhaflığı beni huzursuz edince parşömenleri toplamak için eğildim. Kaşlarımı kaldırıp sessizce izin istedim.

Çenesi kilitlenmiş, bu kadarını görmeme izin verip vermemesi gerektiğini tartıyor gibiydi. Uzun bir sessizlikten sonra başını sallayarak bana izin verdi. O sırada siyah lülesi kaşının üzerine düştü. Kâğıtlarda düzinelerce ejderha çizimi vardı. Farklı türdeki ejderhaları titizlikle çizmiş ve ne çok iyi ne de çok kötü olan el yazısıyla etiketleyip ayırmıştı. Sayfalardan daha önce hiç görmediğim ya da okumadığım teknik terimler dökülüyordu. *Kanat açıklığı, beyin kafesi, boynuz oyukluğu, diz eklemleri*. Bu büyüleyiciydi ve daha önce Arturo'nun onları bu kadar çok incelediğini hiç fark etmemiştim.

"Bunlar muhteşem."

İki yanağında derin bir kızarıklık oluştu. Sessizce mırıldandı, ne dediğini duymak için ona biraz yaklaşmak zorunda kaldım. "Gracias."

Kâğıdı çevirdim ve gördüğüm çizim, yaklaştığını fark etmediğim bir hırsız gibi nefesimi kesti. Kâğıdı ışığa tutan ellerim titriyordu. Çizimde ben ve ejderha dans ediyorduk. Vücut hatlarımı çok net çizmişti ve son derece güçlü ve cesur görünüyordum. Güzel. Başımı kaldırıp gözlerine baktım. O da kıpırdamadan bana bakıyordu. Şimdi kızarma sırası bendeydi. Yüzümü hafızasından çizmişti, kalçalarımın kıvrımını, vahşice dalgalanan saçlarımı da.

“Beni çizmişsin,” dedim hayretle.

“Evet.”

Daha önce hiç kimse beni kendime bu kadar benzetememişti. Genelde daha ciddi ve gergin dururdum ama bu çizim, sonsuza dek saklayacağım bir hazine gibiydi.

“Bu gece benimle geldiğin için pişman mısın?” diye sordu son derece yumuşak bir sesle.

Yüz ifadesi belirsizdi, okunamıyordu. Sadece omuzlarının dikleşmesinden ne kadar gergin olduğunu anladım. Çizimini özenle kenara bıraktım ve battaniyeye uzanıp hiç düşünmeden ona sokuldum. Bedenlerimiz birbirine iyice yaslandı. Eğer yüzümüzü dönsek, dudaklarımız birbirine değerdı. Onu bir daha öpmek istiyordum.

Bu yalandı.

Bundan çok daha fazlasını istiyordum.

Oturma şeklimiz sebebiyle ikimiz de karşıya bakıyorduk ya da kucağımızda duran ellerimize veya birbirine değmeyen botlu ayaklarımıza. Başımı çevirme girişiminde bulunmadım, o da bulunmadı.

“Birkaç sorum var,” dedim.

“Elbette vardır.”

Hepsi dilimin ucundaydı ama içlerinden en güvenli olanı seçtim. “Kaç yaşındasın?”

“Yirmi. Sen?”

“On sekiz.” Şimdi sıra daha zor bir soruydu. “Bana dayından söz eder misin?”

Parmaklarını esnetti. “Annemle babam ölünce dayımın yanına gönderildim. Diğer teyzelerim ve dayılarım, en iyisinin bu olacağını düşündü. Zira arenada yetenekliydim. O da aile mirası konusunda çok tutkuluydu ve ismimize çok büyük başarılar katacağıma inanıyordu.”

“Ne oldu?”

Çenesindeki bir kas seğirdi. “Pek çok ejderhayla dövüşüp sağ kurtuldum. Okulda çok iyiydim. Ama bir... olay oldu. Bir başarısızlık yaşadım ve o an ejderha dövüşünün ne denli ölümcül ve tehlikeli olduğunu anladım. Her yıl bir sürü ejderha matadoru ölüyordu ve buna rağmen şehir bu geleneği ve bu geleneğin öğretildiği okulları maddi anlamda desteklemeye devam ediyordu. Vazgeçtim ama dayım meslekten uzak kalabileceğime inanmadı.”

“O da senin için sakladığı yeri bir gün dolduracağını umut ederek üyelik ücretini ödemeye devam etti.”

Başını salladı. “Yakaladığım her yeni ejderhanın kayda geçirilmesi gerekiyor. Bu da gremioya gitmem anlamına geliyor. O binada olmaktan nefret ediyorum. Ama dayım beni sürekli görmekte ısrarlı.”

“Önemli konularda oy vermek de isteniyor?”

Başını iki yana salladı. “O anormal bir durumdu.”

Onunla göz göze gelebilmek için başımı aniden çevirdim. “Por qué?”

Hafifçe gülümsedi. “Konu sen olduğunda mantığımla karar veremiyorum.”

Ah. Bu dürüstlüğü karşısında içim ısındı ve yelkenlerimi suya indirdim. Daha fazlasını sormak için cesaret aldım. “Senin hakkında hiç kimsenin bilmediği bir şey söyle.”

İrkildi. “Bu konuda iyi değilim.”

“Yine de dene.”

Başını duvara yasladı. Bana değil, taşlı tavana bakıyordu. “Yüksekten korkarım.”

“Ne? Ama sen...”

Dudakları yamuldu. “Bunu havadayken fark ettim.”

Yetenekli, becerikli, kibirli Arturo’nun yerden kilometrelerce yüksekteyken aslında yerde olması gerektiğini fark ettiği anı gözümde canlandırdım ve gözlerimden yaşlar gelene kadar güldüm. Yüzündeki dehşeti, Roja’nın sırtında daha da yükseklerle çıkarken nasıl da ecel teri döktüğünü hayal edebiliyordum.

"O kadar da komik değil."

"Kesinlikle o kadar komik."

Umursamaz bir tavırla gözlerini devirdi.

"Haydi," diye bastırdım, "biraz daha anlat."

"Hayatımda gerçekleşmesini istediğim bazı hayallerim ve amaçlarım var. Aslında çok var ama merak etme, hepsini anlatmayacağım." Dudaklarını yaladı. "Gözlemlerim, notlarım ve çizimlerimle dolu bir kitap yazmak istiyorum. Ejderhalar hakkında. Kendi çiftliğimi işletmek istiyorum. Ejderhaların güvenle üreyip bebeklerini yetiştirebilecekleri bir yer. Bir sığınak."

"Bu senin için tehlikeli olmaz mı? Çiftlikle ilgilenen kişiler için?"

Bana bakmak için başını çevirdi. "Bu yapılamayacağı anlamına gelmez. Sonuncusunu da avladığımız için artık hiç ejderhanın kalmadığı bir dünyada yaşadığımızı hayal etsene. Gelecek nesiller bize bakıp, efsanelerin arasında nasıl boş bir hayat geçirdiğimizi merak edecektir."

"Ama sen onları avlıyorsun."

"Biliyorum," dedi acı dolu bir sesle. "Çünkü mesleğimden vazgeçtim, gremio üyesi olmayan biri için çalışmam ya da farklı bir iş de kuramam. Tam da adımları değiştirip Hispalya'dan ayrılmayı düşünürken Ignacio bana iş verdi. İki yıl kalmamı istedi. Eğer kalırsam çiftlik ve arazisi benim olacaktı. Kağıtları imzaladım ve anlaştık."

"Zor bir karar."

"Hâlâ doğru şeyi yapıp yapmadığımdan emin değilim."

"Sözleşmenin bitmesine ne kadar kaldı?"

"Bir yıl daha var."

Yavaşça elimi kaldırdım ve kaşlarına düşen saçını düzelttim. Buna inanamıyordum ama bana engel olmadı.

"Ben sana sorularımı sordum. Şimdi sıra sende."

"Çok kibarsın." Sesindeki alaycılık, gülümsememe neden oldu. Surat asmadığı zaman komik biriydi. "Ejderhaya neden bindin?"

En doğru sözleri bulmaya çalıştım. Bu bir testti. Doğru cevabı, duymak istediği cevabı biliyor olmama rağmen, o ejderhanın sırtına binme nedenim başkaydı.

“Onlardan korkuyorum,” dedim. “Eskiden korkmazdım. Annem ölmeden önce ejderhaları hep babamın işinin bir parçası olarak görürdüm. Babam bir ejderha ile dövüşürken hiç endişelenmezdim.”

Güçlkle yutkundu. “Peki, ya sonra?”

Gözlerimi kapadım ve portakal bahçelerinin yanında yaşanan o korkunç günü anımsadım. Dansını yeni bitiren annem üzerini değiştirsın diye birlikte soyunma odasına gitmiştik. Saçlarını yapacaktım. Çok güzel görünüyordu, her zaman çok güzel görünürdü. Çıgıllıklar başladığında saçlarını yapıyordum.

Arturo elimi tuttu. İrkildim, yüksek sesle konuştuğumu fark ettim. Başparmağıyla bileğimin içine daireler çiziyordu.

“Bana odada kalmamı söyledi ve babamı bulmak için koşarak çıktı.” Sözcükler boğazımda düğümlendi. “Peşinden gittim.”

Arturo’nun kara kaşlarının arasında ince bir çizgi belirdi. Devam etmem için beni bekliyordu. Anılar gözümün önünde yavaş yavaş canlanmaya başladı.

“Zarela,” diye kederle fısıldadı. “Çok ama çok üzgünüm.”

“Senin suçun değil.”

Elimi iyice sıkarken yüzünde öfkeli gölgeler dans ediyordu.

“Beni en çok şaşırtan şeyi bilmek ister misin?” diye fısıldadım. “Olaydan sonra hâlâ yataktan kalkabildiğimi fark etmiş olmam. Sevdiğin birini kaybetmenin acısı *aslında* seni öldürmüyor. Öyle olması gerekirmiş gibi hissettiğin hâlde. Hâlâ konuşup yemek yiyebiliyor, hatta bazen gülecek bir şeyler bile bulabiliyorum. Onu her gün özleyorum ama saatlerce unuttuğum da oluyor. Bu nasıl oluyor? *Neden* oluyor?”

Acım derinlere gömülmekten tatmin olmuyordu. Yükselip boğazımı tıkiyordu. Ellerimle yüzümü kapadım. Bu kadarını hiç kimseye, hatta Lola’ya bile göstermezdim. İnsanları şeffaf olduğum konusunda kandırır ama her seferinde içimde bir parçayı gizlerdim. Sadece olmak istediğim kadar dürüsttüm.

Arturo bana biraz daha sokulup güçlü kollarından birini omzuma attı. Parmaklarıyla sırtımı okşadı. Yüzümü göğsüne çevirdim ve sıcak boynuna yanağımı bastırdım. Nabızı yükseldi.

“Ejderhanın sırtına bindim çünkü bir parçama sahip olmalarından bıktım usandım,” diye fısıldadım.

“Çok büyük cesaretti,” dedi. Diğer elini kaldırıp saçlarıma koydu ve yüzüme düşen tutamları kenara çekti. Kokusunu içime çektim. Taze çam ve bir tutam duman kokuyordu. Tıpkı Santivilla gibi.

Ona daha da yakınlaşmak istedim.

“Eğer benim için nasıl başladığını merak ettiysen, cevabını aldın,” diye mırıldandı şakağıma doğru.

Yüzüne bakmak için çekildim. Utandı ve kıpkırmızı oldu. Yüreğim deli gibi atıyordu. “Neyin nasıl başladığını?”

Bana baktı. “İkimizin.”

“İnadım çekici mi geldi?”

“Kararlılığın çekici geldi. Oysa daha ilk geceden gideceğine emindim. Kapımın önündeki ağacın dibinde çamurlu ve ıslak bir hâlde uyuman, eğitilmeyi ısrarla talep etmen... Başka şansım yoktu. Sen tuttuğunu koparan birisin.”

Sözleri acıma merhem gibi geldi. Çok etkilendim. Doğru dürüst nefes alamadım. “Buradaki tek suçlu ben değilim.”

“Ben ne yaptım ki?” diye sordu kızarak.

Yaklaştım, kelimeler boğazımı yakıyor ve bir an evvel çıkmak için sabırsızlanıyorlardı. “Ne mi yaptın?” diye tekrarladım. “Beni alıp uçurdun.”

Mahcup bir hâlde gülümsedi.

Gözlerim ağzına kaydı.

Dudakları büküldü, kara gözleri ışıltısını kaybetti. “Seni bir daha öpemem, Zarela.”

Kaşlarına düşen lülesine uzandım. Siyah saçını geriye doğru iterken parmaklarım sıcak tenine değdi. Bunun üzerine hafifçe inledi. Öne doğru eğildiğimde elleri yukarıya uzanıp bileklerimi yakaladı.

“Seni geri götüreyim.” Arturo, gözlerinde panikle bakıyordu bana. İçimden gülmek geldi. Arturo gibi bir adamı böyle kıvrandırmak nedense çok çekiciydi.

Mağara girişine baktım. Ağaçlar ve tepeler zar zor görünüyordu. Gecenin bir yarısı yola düşmek hiç mantıklı değildi.

“Sabah gideriz,” dedim hiçbir şey olmamış gibi.

“Bu çok kötü bir fikir,” diye kızdı. “Şimdi gidiyoruz.”

Eğer bu gece Arturo Díaz de Montserrat ile baş başa kaldığım ilk ve son geceyse... bunu kesinlikle ziyan etmeyecektim. Emekleyerek yanına gittim. Şaşırdığı belliydi ama hiç kıpırdamadı. Yüzünde kibirli bir ifade vardı. Yüzünün tüm hatları, çizgileri kibirle dolmuştu. Derken buna cesaret edemezmişim gibi dudakları kıvrıldı. Ama bu beni daha çok kamçıladi. Saçlarım yüzüme düştü, bozulmuş olan örgüm omzumdan aşağıya sarkıyordu. Ellerini itip kucağına oturdum.

Bana hem telaş hem de dehşetle karışık bir ifadeyle baktı. “Az evvel ne dedim ben? İzin ver de akli başında olan her caballeronun yapacağı gibi seni evine götüreyim.”

“Kendine şövalye demekle cömertlik ediyorsun.”

“Zarela,” diye homurdandı. “Beni hiç dinlemedin mi? Bunu yapamayız.”

“Nedenini bir daha hatırlat.”

“Canını yakacağını bildiğim bir şey var.”

Kaskatı kesildim. “Neymiş?”

Gözlerime baktı. “Güvende olmanı istediğim için bunu sana söyleyemem.”

Göğsünü dürttüm. “Hem canımı yakıp hem nasıl güvende tutacakmış? Mantıklı konuşmuyorsun.”

“Biliyorum,” dedi üzümlere.

“Sana güvenebilir miyim?”

“Hayatın konusunda mı? Elbette.”

“Bundan daha önemli ne var?” Öne doğru eğildim. “Gerisi umurumda değil.”

İtiraz etmek için ağzını açtı ama elimi dudaklarına koyup onu susturdum.

Bilmem gerekeni biliyordum, dudaklarını hafifçe öptüm. Homurdanmaya başladı.

Ona bunu yapabilecek cesareti nereden bulduğumu bilmiyordum. Ama sııttım, hem de keskin ve kötü kötü. Yüzü bembeyaz oldu. Artık başının belada olduğunu biliyordu.

İkimizin de başı beladaydı.

“Başka bir şeyi ya da başka birini düşünmeden beni öpmeni istiyorum.” Şehvetle fısıldadım. “Beni çiftlikten kaçmaya zorladığın o ilk günden beri bunu düşünüyormuşsun gibi öpmeni istiyorum. O zaman da kaldım, bu gece de kalıyorum.”

Göğsü ellerimin altında titriyordu. Gözlerini benden alamıyor, bana dokunmadan duramıyordu. İkimiz de savaşçıydık ve bütün dünya başaramayacağımızı söylese bile ikimiz de istediğimiz şeyi almak için savaşıyorduk. Yavaşça dudaklarını uzattı ve omzumla boynumun birleştiği yere yumuşak bir öpücük kondurdu.

Ürperdim. “Evet mi hayır mı, Arturo?”

“Seni *her şeyden* daha çok istiyorum.” Dudaklarımı ağzının kenarına bastırırken, onun da dudakları kıvrıldı. “Çok kötüsün.”

Kaşlarımı kaldırıp bekledim.

Derken karanlıkta beni kendine doğru çekip dudaklarımı sıcakık öptü. Kemiklerim bile titredi. Zafer nidası gibi bir ses çıkardım. Dudak dudağa olsak da güldü. Parmaklarımla tuniğini kavradım. Kaskatı duruyordu ama ben bacaklarımı iki yana açıp beline doladım. Kükreyerek kollarıyla belimi sıkıca sardı. Ders verircesine öptü beni. Eğer alevine biraz daha yaklaşırsam yanardım. Siyah gözleri loş mağarada ateş gibi yanıyordu. Uzun bedeni, vücuduma baskı yapıyordu.

Gözlerim gözlerine doğru kanatlandı.

Onun ilk olmasını istiyordum. Aklıma korkunç bir şey gelmiş gibi irkildim. Karnıma lezzetli bir sıcaklık doluyordu, kalçaları yükseldiğinde içimden bir çığlık koptu. Nefesimi kesen doğru noktayı bulmuştu. Güçlü parmaklarıyla kalçalarımı sıkıca kavradı.

“Arturo!” dedim nefes nefese.

“Lanet olsun,” diye cevap verdi zayıf bir sesle.

Beni daha hızlı hareket ettirdi. Baskı arttıkça sanki dev bir dalga defalarca ama defalarca kez üzerime akıyor ve beni silip süpürüyordu. Odaklanabildiğim tek şey boynumda duran sıcak ağzıydı. Elleri aşağıya indi, tuniğimden içeri girdi ve göğüslerimi avuçladı. Başparmağı ile göğüs ucumu okşadı. Dalgalar yeniden yükseldi ve ben nefes nefese bir hâlde dalgaların altına çekildim. Bacaklarımın arasında durmadan ileri geri kıpırdıyordu. O kadar sert ve hızlı bir şekilde bastırdı ki ister istemez inledim. Vücudumun içindeki dalgalar zihnimdeki her düşüncüyü alıp götürdü. Kalbim, tenimin her bir zerresini karıncalandırarak çılgınca atıyor ve bu güçlü akıntı dizlerimi titretiyordu.

Kollarını bana doladı ve öylece durduk. İstedğim en son şeydi. Beni alıp götüren o dalgaların aynısını onun da hissetmesini istiyordum. Karmakarışık saçlarına doğru, itiraz eder gibi bir ses çıkardım. Geriye doğru yaslanınca yüzündeki haylaz gülümsemeyi fark ettim. Ağzının nazik kıvrımları yine nefesimi kesti. Dudaklarında ya da alnında artık o keskin çizgiler yoktu. Saçlarımı geriye doğru itip kulağımın altına tatlı bir öpücük kondurdu. Sallanmaya başladım ama kalçalarımın tutup beni durdurdu.

“Zarela, sonuna kadar istiyorum ama bu gece daha ileriye gidemem,” diye çatlak bir sesle fısıldadı.

Bu onun sırrıyla ilgiliydi. Gözlerime bakamıyordu.

“Babam neden senden hoşlanmıyor?”

Beni kucağından indirip yanına oturttu. Bacaklarımızın arasında buruşan battaniyeyi düzeltmek isteyen parmaklarım âdeta kaşınıyordu. Zira Arturo ellerini kucağında sıkıca birleştirmiş, böyle sessiz ve kederli bir şekilde yanımda otururken benim de bir şeylerle meşgul olmam lazımdı.

“İyi bir sebebi var,” dedi sonunda.

“Sürekli aynı şeyi duyuyorum,” dedim kızarak. “Ama ben o sebebin ne olduğunu öğrenmek istiyorum.”

“Dövüşten sonra söyleyeceğime söz veriyorum.” Gözlerime baktı. Gözlerinin derinliklerindeki boyun eğişi görünce çok şaşırdım.

Daha sonra, bana ne söylemeye çalıştığını anladım. Eğer gerçeği öğrenirsem onunla eğitime devam etmeyeceğimden endişeleniyordu. Arenadaki güvenliğim için endişeleniyordu zira sakladığı sırrı vaktinden önce öğrenmem, belli ki benim adıma riskli olacaktı.

“Sadece onaylamak için soruyorum... Bizi mahvetmeye çalışmıyorsun, değil mi?”

Başını iki yana salladı. “Hayır. La Giralda’da yaşanan katliamla benim hiçbir alakam yok, dayım ve planlarıyla da... Artık her neyseler.”

Don Eduardo’dan bahsettiği an, adamın masasında bulduğum notu hatırladım. Ne yazıyordu? *Sakin ondan vazgeçme.*

“Zarela, ne oldu?” diye fısıldadı Arturo.

“Hortensia isminde birini tanıyor musun?” dedim dikkatli bir tonla.

Durdu “Hortensia benim annemin ismiydi. İki yıl önce hastalıktan öldü.”

Demek onca zaman Arturo’nun, Don Eduardo’nun yeğeni olduğuyla ilgili bir ipucum vardı ama ben fark edememiştim. Ama artık bildiğim için o kadar da önemli gelmedi. Zira katliamla hiçbir alakası olmadığını söylediğinde ona inandım.

Elini tuttum. “Bu işi birlikte çözeceğiz.”

Genzinden çatlak bir kahkaha yükseldi. “Umarım bunu unutmazsın.”

TREINTA

Beni uyandıran ejderha oldu. Roja ağır kuyruğunu yere sürterek mağaraya girdi. Bütün algılarım bir anda açıldı. Mağara anında ısındı, gecenin soğuğu kayboldu. Kalbim kaburgalarımı delecek gibi atmaya başladı. Bir ejderhanın yanında uyuyacağım, kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Ya da bir ejderhayla uçacağım.

Başka nelerin mümkün olabileceğini merak ettim.

Arturo mırıldanarak döndü ve eli saçına uzandı. Uyurken masum bir oğlan çocuğuna benziyor olması beni çok şaşırttı. Benden daha büyüktü ama yüzü asık olmadığı için o an çok daha küçük görünüyordu. Ejderha yanımdan geçerken bana baktı, parlak gözleri gözlerimle buluştu. Ürperdim. Yüksek sesle nefes verdi, çıkan rüzgârdan saçlarım dağıldı.

Roja kıvrılıp yattı, gözlerini kapadı. İkide birde bilinçsizce kuyruğunu savuruyordu. Nemli mağaranın sessizliği gürültülü nefes sesiyle bozuldu. Pençeleri taş zemini çizdiği için kulakları tıkamak zorunda kaldım.

Ama Arturo uykusundan uyanmadı.

Battaniyenin altında birbirimize sokulmuş, sırt üstü yatıyorduk. Yanağımı tuniğinin koluna bastırmıştım. Arturo'nun sabit nefes sesi, ejderhanın soluk alıp verişlerine karışıyordu. Arka

kalkıp eve gitme vaktim gelmişti ama onun sıcacık vücudundan ayrılmak istemiyordum. Meşalenin alevi duvarlarda gölgeler oluştururken gözlerim gitara takıldı. Acaba ben dans ederken o çalsa, Roja bana eşlik eder miydi?

Aklıma bir fikir gelmeye başladı; karanlıkta gittikçe yaklaştı ve kulağıma doğru bir şeyler fısıldadı. Bir şey keşfetmek üzereydim. Başarması zor bir şeyi bulmaya çok yaklaştım.

Gün ağarmadan cevap geldi.

Doğrudum ve her bir olası sonucunu düşünerek fikri zihnimde iyice oturttum. Boşluklarını dürttüm, riskleri tarttım ve nihayet bir karara vardım. Uyanan Roja kuyruğunu vurup kocaman esnedi. Mağaranın içine dolan loş ışıktaki dişleri parlıyordu. Arturo döndü, sonra gözlerini ovalayıp kırıştıtararak bana baktı.

“Uyuyakalmışız,” dedi muhteşem bir sesle. Sonra bağırarak ayağa fırladı. “Dios! Zarela, uyuyakalmışız!”

“Aynen,” dedim. “Buenos días.”

Bana baktı. “Neden endişeli değilsin? Baban...”

“Bir fikrim var.”

“Şimdi bunun sırası mı?”

“Evet.”

Gözlerini devirse de devam etmem için elini salladı.

Roja'ya baktım. Sanki planımın ejderhaları da içerdiğini anlamış gibi başını kaldırdı.

“Eee? Neymiş bakalım?”

Nefes aldım ve yavaşça nefes verdim. Tepkisine hazırlandım. “Arenada dövüşmek istemiyorum. Morcego'yu öldürmek istemiyorum. Ben onunla dans ederken senin gitar çalmanı istiyorum.”

Uzun süre sessizce yüzümü inceledi ve sonra elini uzattı. Ellerini tuttum ve ayağa kalktım.

Arturo beni öpmeden önce sırtıttı.

Babam bizi fuayenin ana girişinde bekliyordu. Kaşlarını öfkeyle çatmış, yanakları kızarmış bir hâlde tırabzana dayanmıştı. Ev, bir ejderha dövüşü gününe göre fazlasıyla sessizdi. Babamı endişelendirmiştim ve ona bir açıklama borçluydum.

“Nerelerdeydin?” diye buz gibi bir tavırla sordu. Aslında soru banaydı ama Arturo’ya bakıyordu.

Arturo boğazını temizledi. “Señor Santiago...”

“Baba, bütün gece durumumuzu düşündüm,” dedim, Arturo’nun sözünü keserek. “Ve bir çözüm buldum.”

“Neredeysin?”

“Bir gösteri planladık.”

“Sen planladın,” dedi Arturo, yan yan bakarak. Bakışlarındaki gururu görebiliyordum. Bunu fark edince yüreğim ısındı. “Çok öfkeli olduğunuzu biliyorum ama kızınızı dinleyin. Ringde dövüşmesini gerektirmeyecek bir fikri var.”

Babamın öfkesi söndü. “Siz neden söz ediyorsunuz?”

Merdivenlere gidip elimi uzattım. “İzin ver de sana gösterelim.”

Birlikte arenaya giderken Lola ile Ofelia’ya da haber verdik. Babam ilk sıraya oturdu, Ofelia da telaşla babamın gitarını getirdi. Arturo elinde pelerinle tünelde gözden kayboldu.

“Bir şey olmuş,” dedi Lola, sessizce. Ringin ortasında duruyorduk, fısıldamasına gerek yoktu ama sanırım gizemli olmayı seviyordu.

Elbette ne demek istediğini anlamıştım ama masumu oynamayı tercih ettim. “Sen neden söz ediyorsun?”

Dalga geçer gibi elini beline koydu. “Zarela Zalvidar.”

Hafifçe gülümsedim.

“Eğer anlatmazsan sana yeni traje de lucesi vermem.”

“Bitti mi?” diye haykırdım sevinçle.

“Neredeyse.” Dudağını ısırды. “Biz, yeni bir şey deniyoruz. Onaylayacağını düşünüyorum ama bazen çok komik fikirlerin, dahası *berbat* zevklerin oluyor ve ben asla...”

“Biz mi?” dedim gözlerimi kısarak. “Kiminle çalışıyorsun?”

Yanakları kızardı.

“Elbisem için Guillermo ile mi çalışıyorsun?”

Yanakları daha da kızarınca tahminimin doğru olduğunu anladım.

“Şey, sürpriz olması gerekiyordu.”

Yaklaşan ayak seslerini duyunca ikimiz de döndük ve Arturo’nun tünelden çıkardığı ejderhayı yeni getirilen beyaz kumlara doğru götürdüğünü gördük. Ejderhanın zincirini demir halkaya geçirip bana göz kırptı. Bir çılgılık atan Lola’yı, saçma sapan bir şey söylemesin diye hemen susturdum. Ofelia gitarla geri döndü ve şaşkın bir ifadeyle onu Arturo’ya verdi.

Morcego çok öfkeliydi. Bize doğru kuyruk sallıyor, ağzını açıp kapatıyordu. Ejderhaya birkaç adım yaklaştım. Bu birlikte dans ettiğim ejderhaydı. Yeni performansımda önemli bir rol oynayacak olan ejderha. Oysa kalabalık, bir katliam görmeyi bekleyecekti.

Ejderha ve avının birlikte dans ettiğini görmeyi değil.

Midem kasıldı. Bu işi başlatmak için sıra dışı bir şey yapmam gerekiyordu. Ejderha ile sadece pelerinin aracılığıyla yüz yüze gelmeliydim. “Zincirini çöz ve gitarını hazırla.”

Annemle babam bile böyle bir şey yapmamıştı.

Arturo anahtarını kilide sokunca metalik bir sürtünme sesi çıkarttı. Canavar, zincirlerinin gevşetildiğini hemen anladı.

Özgürlüğünün yaklaştığını hissetti.

Arturo derhâl yumuşak bir melodi çalmaya başladı. Ejderha sustu ve başını yana eğdi. Yırtıcı gözlerini terbiyecinin üzerine odakladı.

Pelerini kaptım ve kırmızı kumaşı dalgalandırarak ejderhayı yeni bir savaşa çağırdım.

“Sana komut verdiğimde,” dedim, ejderhanın kan kırmızı pelerine ilgilenmeye başladığını fark ettiğimde. “Canlı bir şeyler çal.”

Arturo kaşlarını kaldırırsa da beni başıyla onayladı. Pelerini kaldırıp öne doğru ittim ve sonra hızla geri çektim. Ejderha kükreyerek üzerime koştu.

“Ahora!” diyerek döndüm. Ejderha yanımdan hızla geçerken, boynuzlarıyla aramda çok az bir mesafe vardı. Pelerini tekrar kaldırıırken notalar da etrafımızda dönüyordu. Ayaklarımı kumla kaplı zemine sıkıca vurdum ve kalçalarımı müziğin ritmine göre sallamaya başladım.

Marcego’yu, bir canavar ya da yırtıcı bir hayvan olarak değil, dans partnerim olarak görüyordum.

Pelerini, boyalı yelpazemi kullanır gibi kullandım. Adımlarımın ve kıvrılan parmaklarımın arasındaki bir pervane gibi. Pelerin tek elimle tutamayacağım kadar ağırdı, ben de yeni bir figür yaratmak için ayaklarımı kullandım.

Arturo’nın şarkısı çok güzel ve çok tatlıydı. Ayak seslerim de eklenince, kumlardan fırlayan canlı bir ritme dönüşüyordu. Nefesimi hızlandıran bir ses karışımı gibi. Ejderha, dansımı izledi; pelerinimi çevirişimi, kalçalarımı sallayışımı, arenanın etrafında hareket edişimi. Ben de ona benimle dans etmesini ister gibi bakmaya devam ettim.

En sonunda o da dans etmeye başladı. İlk önce etrafımda bir daire çizdi. Meraklı ama tedbirliydi. Hareket edip ritim yaratmaya, tenime akan notaları duymaya devam ettim. Sonraki dönüşümde ejderhanın hemen yanımdaydım. Uzun boynunu uzattı ve elimdeki pelerini alıp tatlı tatlı sallamaya başladı.

Benim yaptığım gibi.

Ellerimi çırptım ve ayaklarımı kumlu zemine vurdum, bileklerimi kıvrarak döndüm ve ondan uzaklaştım. Koca dişlerinin arasında pelerini taşıyarak beni takip etti.

Birbirimizin etrafında dönüyorduk. Sırtımdan ter akıyordu ama umursamadım. Ne sıcak umurumdaydı, ne kavurucu güneş ne de saçımın enseme yapışmış olması. Ejderha ve ben, dans ettikçe dans ettik. Arturo’nun müziği bir fısıltıya dönüştü. Sonunda durdu ve dünya büyük bir sessizliğe gömüldü. Ejderhadan uzaklaşmam gerekiyordu ama o hâlâ pelerinimi tutuyor, beni izliyor, olacakları bekliyordu.

Eğilerek selam verdim. Pelerini ağzından attı, sıcaktan kaçınıp

gölge arayarak tünele geri döndü. Yaratık, kafesinde su olduğunu da biliyordu. Ejderhanın peşinden koşan Arturo, yanımdan geçerken bana şaşkın şaşkın gülümsedi.

Hızla nefes alıp veriyordum. Ejderhayla dövüşmek zorunda kalmayacaktım. Morcego benimle dans etmiş, benimle birlikte hareket etmişti. La Giralda'yı işte böyle geri kazanacaktım... Daha önce hiç kimsenin görmediği bir şey sunarak.

Bir kahkaha attım ve babama baktım.

Yanaklarından süzülen yaşlar çenesine iniyordu. Parmaklarını dudaklarına götürüp keskin bir ıslık çaldı, sonra da alkışlamaya başladı. Ofelia ve Lola da gülüp tezahürat yaparak ona eşlik ettiler.

Ben her şeyi yapabilirdim.

"Hemen döneceğim," dedim ve tünele koştum. Zindana yaklaşmıştım ki gelmekte olan Arturo'nun ayak seslerini duydum.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Hızlı adımlarla yanıma gelip belimi kavradı ve beni havaya kaldırdı. Yüzündeki gülümseme, gözlerindeki savunmasız bakış ve heyecan bedenimin titremesine yol açtı. Botlarımın ucu taş zemine değene dek beni yavaşça indirdi.

"İyiymi," dedi ve başını eğip beni öptü. Yumuşak dudaklarıyla dudaklarımın tadına baktı. Kollarımı boynuna doladım, parmakları sırtımda gezinmeye başladı. Beni tutup kendine çekti. Bacaklarımı yavaşça beline doladım. Beni kaldırdı ve ben de başını ellerimin arasına alıp ağzından çıkan her nefesi yakaladım. Dudaklarımı kapalı duran göz kapaklarına, burnuna ve yanaklarına bastırdım.

Başımı kaldırdım, ağzım ağzından sadece birkaç santim ötede-ydi. Tenimden sarhoş olmuş gibi gözlerini açtı. Taş zeminli kapalı koridor bedenlerimizi ısıtıyor, tünel girişinden içeriye dolan hafif esinti saçlarımızı savurarak bizi sarıyordu.

"Beni, hiç kimsenin yapamadığı kadar altüst ettin," diye fısıldadı.

"Güzel," dedim. Gülümsememe engel olamıyordum.

Bacağımın arkasını çimdikleyince bağırdım.

Biri boğazını temizledi. Hemen ayrıldık, kendimi tutamayıp hafifçe güldüm.

Babam, Ofelia ve Lola tünel girişinde bize şaşkın ve öfkeli gözlerle bakıyordu. Üçünün de gün ışığında vücut hatları belirginleşmişti, yüzlerini net görebilmek için gözlerimi kısmak zorunda kaldım.

Arturo elimi tutup babama yöneldi. Aralarında gergin bir elektriklenme oldu.

“Ona anlattın mı?” dedi babam, kötü bir ses tonuyla.

Arturo parmaklarıyla elimi sıkıca kavradı. “Hayır ama anlatacağım. Performansından sonra.”

“O hâlde elini tutmaman gerekir,” dedi babam ve duvardaki bir çıkıntıya tutundu. Şok geçiriyormuş gibi güçlkle nefes alıp veriyordu.

“Papá,” dedim yumuşak bir sesle. “Ben çocuk değilim.”

Gözlerini kapatıp başını salladı. “Biliyorum ve gerçeği öğrendiğinde seçimini yapacaksın.”

İçimde bir panik ateşi yandı. Eğer içimde bir köy olsaydı her şey yanıp küle dönerdi. Tek bir ev bile kalmazdı. Yaklaşan ayak seslerini duydum ve Tío Hector’un geldiğini gördüm. Merakla bize doğru yaklaştı ama Arturo’yu görünce midesine tekme yemiş gibi irkildi.

“Tío?” diye seslendim.

“Bu da ne?” diye homurdanarak sordu. Babamın, Lola’nın ve Ofelia’nın yanından kıvrılarak geçti. Bakışları ellerimize kayınca omuzları kasıldı. Yanaklarında kırmızı benekler belirdi.

Öfkeyle, “Uzaklaş o kızıdan,” dedi.

“Tío?” dedim tekrar. Onu hiç böyle öfkeli görmemiştim. Bu ses tonunu benim yanımda hiç kullanmazdı.

Arturo’ya parmağını salladı. “Çek elini üzerinden.”

Arturo hiç itiraz etmeden elimi bıraktı. Ona baktım. “Bir dakika...”

“Hector, ben hallederim,” dedi babam.

Gözleri telaşla büyüyen Ofelia ve Lola geri geri uzaklaştılar.

“Sen aklını mı kaçırdın?” dedi Hector, babama. Her kelimesinde sesi daha da yükseliyordu. “Bu rezilliğe izin verdiğine göre öyle olmalı.”

Babam kaşlarını çatı. “Hector, Arturo Zarela’yı eğitiyor... Yolun sonuna geldiler sayılır.”

“Eğitmek mi? *Eğitmek*? Yani, sen...” Hector kekeleyerek kumlu ayakkabılarına baktı. Neler olduğunu anlayınca dudakları dehşetle çarpıldı. “Hayır. Santiago, ona izin vermiş olamazsın.”

Çenemi kaldırdım. “Bu doğru. Arenada dövüşeceğim.”

Bembeyaz olan Hector donakaldı. “Bu günahkâr da sana ejderha matadoru olmayı mı öğretiyor?”

Arturo hiçbir şey söylemedi ama kan beynime sıçramak üzereydi. “Bunların seni neden ilgilendirdiğini hiç anlamıyorum.”

Hector’un dudakları bembeyaz oldu. “Beni *ilgilendirmiyor* mu? Onun kim olduğunu anlamadın mı?”

Gözlerimi devirdim. “Anladım.”

“Dayımdan söz etmiyor,” dedi Arturo, yavaşça. “Annenin öldüğü günden söz ediyor.”

Sözleri tünelin içinde yankılandı. Ağır kayalar gibi üzerime yağarak beni ezdi. Elimi elinden çektim. “Ne demek istediğini açıkla. Derhâl.”

“Zarela,” dedi, düz ve kısık bir ses tonuyla. “Arenadaki ejderhayı öldürmeyi başaramayan o ejderha avcısı bendim. Annen benim yüzümden öldü.”

Karnıma keskin bir bıçak saplandı. Hiç kimse nefes almıyor, kıpırdamıyordu. Yanımda duran Lola sözcüklere dökmediği desteğini benden esirgemedi. Onun sayesinde ayakta durmaya devam edebildim. Hector ile babam söylenmemesi gereken sözler sarf ederek, öfkeyle birbirlerine bağırıyordu.

“İşte sen busun,” diye çıkıştı Hector. “Kariyerine, planlarına ve imajına zarar vermediği sürece kimi tehlikeye attığın umurunda bile değil.”

“Ben ailemi *seviyorum*,” dedi babam, soluk soluğa bir vazir-

yette.

“O hâlde onları koruman gerekir,” dedi Tío Hector.

“La Giralda’yı bulunduğu konuma kim getirdi...”

Arturo bana bir adım yaklaştı, sesi alçak ve telaşlıydı. Bağırışları duymamı engelliyordu. “Zarela, beni dinle. O arenaya son adım atışımdı, avcı olarak son performansım.”

Öne doğru eğildim ve lanet sözlerinden korunmak ister gibi kollarımı kavuşturdum. Lola koluma girip düşmemi engelledi. Onu zar zor fark ettim. Uzun süredir “ya eğer” oyunu oynuyordum demek ki: Ya o gün annem hiç sahneye çıkmasaydı? Babamı bulmak için soyunma odasından hızla çıkmak yerine ya yanımda kalsaydı?

Ya Arturo lanet işini doğru dürüst yapsaydı?

“Zarela. Bana bak.”

Ama bakamadım. Bir daha da bakabileceğimi sanmıyordum. Oysa bana gerçeği anlatabileceği çok fırsatı olmuştu. “Bana nasıl anlatmazsın?”

Sustu. Sonra, “Ejderha sağ kurtuldu çünkü ben ölümcül darbeyi indirmekte tereddüt ettim. Sadece bir saniyelik bir şeydi ama olan oldu. Kaybettiğim şeyi geri alamadım, her ne kadar elimi kaldırıp vurmaya çalışsam da olmadı. Olanların ardından... midem bulandı. Yaptığım şeyden. Tüm o mantıksız cinayetlerden.”

“Bana nasıl anlatmazsın?”

“Eğer anlatsaydım seni daha fazla eğitmeme izin vermezdin. Hayatın, sana gerçeği anlatmaktan daha önemliydi benim için. Yine olsa yine aynı kararı verirdim.”

Vereceği cevabı duymaya hazır değilken, ona bu soruyu neden sorduğumu bilmiyordum. Ancak sözleri beni yeterince tatmin etmedi. Hatta hiç tatmin etmedi. Annem onun idealleri yüzünden ölmüştü. Tereddüt etmesinin sebebi, o ejderhayı öldürmek istememesiydi.

Bunun bedelini de ben ödemiştim.

“Çok üzgünüm, Zarela,” dedi acı dolu bir fısıltıyla. “Lo siento.”

“Olmalısın da,” diye çıkıştı Hector.

“Lütfen git,” diye fısıldadım.

Arturo başını eğdi. Sonra da tek kelime etmeden gitti.

Gidişini izlemek için arkamı döndüğümde, babamın yerde olduğunu gördüm.

TREINTA Y UNO

Birkaç yorganın altında titreyerek yatan babamın yanına oturdum. Kan oturmuş gözleriyle bana baktı. Elini tuttuğumda nemli ve soğuk olduğunu fark ettim. Konuşmak için ağzını açtı ama kâğıt gibi olan sözcükler neredeyse şeffaftı. Başımı başına yaklaştırdım. Dios, onu böyle görmek zoruma gidiyordu. Arturo gittikten sonra, hep birlikte babamı yatağına çıkarmış, ardından ben de şifacıyı getirmeye gitmiştim. Teşhisi pek iç açıcı değildi. Babamın rahatsızlığı nüksetmişti. Kanında bir hastalık vardı.

“Hector gitti mi?” diye sordu.

Başımla onayladım. “Bir saat kaldı. Benimle konuşmayı reddetti. Onu daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemiştim.”

“Sana anlatamazdım. Üzgünüm.”

“Evet, anlatabilirdin. Kimi sevip kime kızacağıma kendim karar verebilirim.” Derin bir nefes aldım. “Kimi affedeceğime.”

Babam kurumuş çatlak dudaklarını yaladı. “Ben seni korumaya çalışıyordum. Eğer o, işini doğru yapmış olsaydı, annen hayatta olurdu.” Uzaklara baktı. “Ama sonra aklıma benim de arenada bir ejderhayı öldüremediğim anlar geldi. İşe yeni başladığımda iki kez olmuştu. Herhalde onun yaşlarındaydım.”

Keder yüreğimi sardı ve sıkmaya başladı. “Ondan nefret ediyorsun.”

Babam gözlerini kapadı. "Ediyorum. O, Eulalia'nın ölümünün bir parçasıydı. Bundan kaçış yok. Peki, suçlu o mu? Hayır, insan olduğu için onda bir kusur bulamam. Ancak ejderhayı öldürmedi ve onun yüzüne her bakışında kimi kaybettiğimi hatırlıyorum." Öyle şiddetli öksürdü ki tüm bedeni titredi. "Ama bu benim sorunum. Eğer o, istediğin kişiye... bununla yaşayabilirim. Ben sadece kararını vermeden önce tüm gerçekleri bilmeni istedim." Beni dikkatle izledi. "Ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum, Papá."

"Benim onu affedememem senin de affetmeyeceğin anlamına gelmez. Belki de etmelisin." Uzun uzun iç çekti. "Bu onun suçu değildi."

Öfkeyle keder arasında gidip geliyordum. Arturo bana söylemediği için incinmiştim ve annemin ölümünün mantıklı bir açıklamasını yapamadığım için de öfkeliydim. Arturo'nun bu trajedideki rolü benim duymak istediğim cevap değildi. Öte yandan annemin neden öldüğünü hiçbir zaman tam olarak anlamayabilirdim. Arturo'yu suçlamak bana kendimi daha iyi hissettirmeyecekti. O ejderha kendi doğasına uygun davranmıştı. İradesi dışında arenaya getirilmiş ve canı için dövüştürülmüştü.

Ama Arturo yine de bana anlatmalıydı.

"Gösteriye devam et," dedi babam. "Etmelisin. O kadar iyi ki, herkesin görmesi gerek."

"Artık bir gitaristim yok."

Babam bana bilgiç bir ifadeyle gülümsedi. "Terbiyeci geri gelecek. Eğer gelmezse de Hector senin için çalar."

"Hayır, çalmaz. Onu duydun. Beni bir ejderhanın yanında asla görmek istemiyor."

"Sabah Hector'u bana getir. Sebebini anlamasını sağlayacağım."

Başımı babamın göğsüne dayadım, acılarımın derinliklerinden ağır bir hıçkırık yükseldi. "İyileşeceksin."

"Elbette iyileşeceğim." Saçlarımı okşadı.

“Zarela, seni ejderhayla dans ederken görünce... seni ilk kez olduğun gibi gördüğümü fark ettim. YA DA SENİ HİÇ BU KADAR KENDİN GİBİ GÖRMEDİĞİMİ FARK ETTİM. Flamenko'ya yeniden âşık oldum. Dönüştüğün kadınla gurur duyuyorum. Bunu çok sık söylemediğimin farkındayım.”

“Papá,” dedim çatlak bir sesle.

Nefes sesini duyana, göğsünün düzenli inip kalkışını hissedene dek bana sarıldı.

Odama nasıl gittim bilmiyordum, o kadar yorgundum ki mumları mı yaksam yoksa giyinsem mi derken kendimi yatağa attım. Gözlerim kapanıyordu, kalbim çok ağır geliyordu. Derken bir şeyin taşa sürtündüğünde çıkarttığı ses gibi bir ses duydum ve uykuya dalamadım. Birinin küfrettiğini duyunca telaşlanarak ayağa kalktım ve balkona çıktım. Sanırım yüzleşebileceğim en korkunç şeyle yüzleştiğim için, pencereimin altında neler olduğuna bakmak beni hiç korkutmadı.

Öfkeyle balkonun kapılarını açtım ve demirlerden eğilip sokağa baktım. Elinde pankart sallayan birini hatta belki bizzat Martina'yı göreceğimden emindim.

Ama bu Asociación'un üyelerinden biri değildi.

Arturo bir çıkıntıya tutunmuş, ayağını duvardan fırlayan bir tuğlaya koymuştu. Başını geriye atıp çenesini kaldırdı. Karanlık elmacık kemiklerinin keskin açılarını ve sürekli asık olan yüzünü yumuşatıyordu. Odamdan sızan mum ışığı duvara yapışmış hâlde duran vücut hatlarını aydınlatmaya yetiyordu.

“Hola,” dedi kararlı görünmeye çalışan ama başaramayan bir ses tonuyla. “Sana bir mektup vermeye geldim.”

Kaşımı kaldırdım.

“Ön kapıdaki posta kutusuna bırakamaz mıydın?”

“Notumun bulunmasından emin olmak istedim. Balkon kapısının altından itmeyi planlıyordum.” Beni dikkatle inceleyerek, “istersen gidebilirim,” diye ekledi.

Ona uzun uzun baktım. “İçeri gir.”

Arkamı dönüp odama girdim ve kollarımı göğsümde birleştirdim. Hızla tırmanarak balkona çıktı ve bacağını parmaklıklardan atıp girdi. İçeriye sessizce bir adım atarken ben de odamın tam ortasında bekledim. Bana yine bir kaleyi anımsatan şekilde giyinmişti: siyah ince bir tunik, siyah pantolon, çizik botlar. Saçları dağınıktı ve yüzünü buruşturuyordu.

Kemerine taktığı parşömeni çıkarttı. Parmaklarının arasındaki mektup aramızda sallandı. Alıp yatağa fırlattım. “Yüzüme söyle.”

Arturo bunu bekliyormuş gibi başını salladı. Uzun süre sessiz ve kederli bir hâlde öylece durdu. Bu da bana hislerimi tartmam için zaman verdi. Onu gördüğüme sevinmiştim. Onu buradan gönderdikten sonra gelmiş olmasına sevinmiş, bana bir mesajı iletmek istediği için duvara tırmanmış olması içimi rahatlatmıştı. Peki ama ya ona olan hislerim karar mekanizmamı etkiliyorsa?

Babamın sözleri kulaklarımda ve yüreğimde kükrer gibi yankılandı: *Bu onun suçu değildi.*

“Beni görmek istemiyorsun,” dedi sonunda. “Bunu biliyorum ama buraya bir şey, sadece tek bir şey söylemeye geldim: Lo siento. Her şeyin suçlusu benim. Zarela, üzgünüm...kelimelere dökemeyeceğim kadar çok üzgünüm.”

Gözlerini gözlerimden çekmedi. Günlerce uyumamış gibi kıpkırmızıydılar. Çenesinin kıvrımlarında bitkinlik, ağzının kenarlarında derin bir keder, kaşlarında bir acı vardı. Parmağımla her birini dikkatle düzeltmek istedim. Omuzları gergindi ve balkondan içeri girmemişti, sanki her an gözümün önünden çekil diyecekmişim gibi bekliyordu. Onu suçlamıyordum. Bunu ona daha önce yapmıştım.

Ama bu defa yapmayacaktım.

Ona bir adım yaklaştım, sonra bir adım daha. Keskin bir biçimde nefes alan Arturo kaskatı oldu. Önüne gelip durdum ve dirseklerini tuttum. Dokunuşumla birlikte nefes verdi, soluğu yanaklarıma vurdu. Ellerimin altında kaskatıydı. Yumuşamaya ve umutlanmaya korkuyordu.

Çatlak bir fısıltıyla yine, “Lo siento,” dedi.

“Annemi bir ejderha öldürdü.”

Çenesini kaldırdı, dudakları aralandı. “Eğer ben tereddüt etmemiş olsaydım...”

Elimle ağzını kapattım. “Sus.”

Gözlerini kısıtı. Rahatsız ya da kızgın olduğu belliydi. Ama bu ani ve öfkeli dönüşünü sevmiştim. Benimle dövüşmeye hazırды. Nezaketi ve affedilmeyi hak ettiğine inanmıyordu. Belki de kendini sonsuza dek cezalandırırdı.

Çok saçma.

“Senin suçun değildi.” Dokunuşumla birlikte eridi, rahatladığını ve cam grisi gözlerinin yeniden parladığını görmek yüreğimi ısıttı. “Sana bir sorum var Arturo. Bana dürüstçe cevap verirmisin?”

Başını salladı, her ne kadar elim yüzünün yarısını kapatıyor olsa da ifadesinden hiçbir şeyi inkâr etmeyeceğini anladım.

“Ejderhayı neden avladın?”

Elimi çektim.

Çatlak sesle, “Senin için yaptım,” dedi.

“Neden?” Onu tutup kendimle birlikte adım adım yatağa doğru sürükledim. Arturo kendisini nereye çektiğimi görünce hemen durdu. “Zarela.”

Beni uyarıyordu.

Ama kontrol bendeydi ve ben gerçeği istiyordum. “Cevap ver.”

“Çünkü seni seviyorum,” dedi neredeyse bağırarak. Gülümsedim. Bu onu kızdırdı, utandırdı ve savunmasız yaptı. Onu tekrar çektim ama direndi. İtiraz eder gibi bağırdım. İnsanların benim

yerime karar vermelerinden bıkmıştım. Duygularımı koruyan insanlardan usanmıştım. Arturo bana arenadan sağ çıkmayı öğretmişti. Şehir yanarken benimle birlikte gelmişti. Evimin önünü temizlemeye yardım etmişti. Beni uçurmuştu. Bana inanmıştı.

Bana güveniyordu. Beni seviyordu.

Onunlayken kendimi güvende hissediyordum. Onunlayken sesimin duyulduğunu hissediyordum.

O istediğim kişiydi. Bir adım geriledim ve ona sırrımı söyledim. Net bir şekilde, başım dik, gözlerinin içine bakarak söyledim. "Te amo, Arturo."

"Bu doğru mu?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Benim sesim titremiyordu bile. "Doğru."

Yüzüne kurt gibi bir ifade oturdu. Yüreğim heyecandan ağzıma geldi, içim ısındı. Milyon yıl da geçse birisi için tüm bunları hissedeceğim aklıma bile gelmezdi. Arturo beni hafifçe, dizlerim yatağımın kenarına çarpana dek, itti. Birlikte sırt üstü sürünerek yatağa girdik. Arturo üzerimde, dikkati yastığa savrulan siyah saçlarımda, ağzımda, ortadan hafifçe açılan sabahlığımdaydı.

Eğildi ve dudaklarını dudaklarıma sürttü. "Emin misin Zarela?"

Sinir uçlarım büyük bir hazla tenimin altında kıpırdıyordu. "Evet."

Çekindi. "Bunu daha önce yaptın mı?"

Yüzüm kızardı. Başımı iki yana salladım.

"İlk seferi acıtabilir," dedi fısıltı yumuşaklığında. "İstediğin gerçekten bu mu?"

Nazik olacağını bilerek başımı salladım ama yine de endişelenmişim. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Dikkatim geniş omuz hatlarının üzerine yoğunlaştı. Yavaşça tuniğini çıkarttım, o da kollarını çıkarıp gömleği kenara fırlattı. Saçını kulağının arkasına ittim. Gözleri mum ışığında pırıl pırıldı.

"Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum," diye utanarak itiraf ettim.

Bana şefkatle baktı ve bu defa beni öptüğünde, öpüşünü her yerimde hissettim. Tadıma bakıyordu, alt dudağımı öpmeye başladı. Artık doğru dürüst düşünemiyordum. Tek bildiğim ona fena hâlde yakın olmak istediğimdi, daha önce hiç kimseye yakın olmadığım kadar. Onu çok uzun zaman beklemiştim, dokunuşuna güçlü kollarıyla beni sarışına açtım. Beni her şeyden koruyan o güçlü kollarına. Dilini boğazıma kadar kaydırınca hafif bir çığlık attım. Sabahlığımı omuzlarımdan sıyrırken ellerim titriyordu. Arturo ipeği çıkarmama yardım edip yere fırlattı. Aç gözlerinden hiçbir şey kaçmıyordu. Elini gecelik askımın altına koyup kolumdan aşağıya indirdi. Eteğimi kaldırdım ve önce bacaklarımdan, sonra belimden, en sonunda da başımdan çekip çıkardım. Daha önce hiç kimse beni böyle çıplak görmemişti. Ya kalçalarımın şeklini beğenmezse? Ya...

“Çok güzelsin,” diye mırıldandı ve güçlü elleriyle bacaklarımı tutup beline doladı. Kollarındaki yaraları öptüm. Yıllardır ejderhalarla uğraşmaktan kollarında yanık izleri vardı. İkimiz de aynıydık, hayatlarımızı mahveden yanık izleri taşıyorduk. Arturo vücudunun her bir santimini keşfederken ben de zevkle tavana baktım. Her yerime dokunuyordu. Hızlı hızlı soluk alıp veriyordum. Bir yanımda bunun olduğuna inanamıyor, diğer bir yanımda kaçınılmaz olduğunu biliyordu. Sonumuz hep böyle olacaktı. Beraber.

Onu kendime doğru çektim, o da vücudunu üzerime bastırdı. Mağaradaki o mükemmel anı hatırladım, bana kendimi nasıl hissettirdiğini ve aynı şeyi hissetmek için kıvrandım. Ne istediğimi anladı çünkü boynuma yasladığı dudaklarında bir gülümseme belirdi ve hızını hiç kesmedi. Baskı arttıkça artıyor ve sonunda doruk noktasına ulaşıyordu. Gözlerimi kapadım ve uçurumdan aşağıya atladım, beni tutmak için orada olacağına güveniyordum. Ben giysilerinin kalanını çıkartırken o da beni öpmeye devam etti. Ona daha yakın olmak için çırpınıyordum. Nefes nefese bir hâlde üzerimde kıpırdarken ellerimle saçlarını çektim. Başını kaldırdı, yüzüme son bir soru sorarak delici bakışlarla baktı. “Emin misin? Bunu yapmak zorunda değim...”

Bacaklarımı kalçasına doladım ve kalbim çarpmasa da gergin bir ses çıkardım. “Evet.”

Arturo yavaşça içime girdi ve canım yandı. Hafif bir çığlık attım. Hemen durdu, nefes nefese bir hâlde defalarca kez özür diledi. Yumuşak sesi merhem gibiydi. Acım azaldı ve ikimizin de çaresizce ihtiyacımız olan bir iyileşmeye dönüştü. Sonrasında loş odada dans ederken çıkardığımız iniltilerden başka bir şey kalmadı. Geçmişimizde olan şeyler, ait oldukları yerde duruyorlardı. Aramızda sır, pişmanlık ya da suçluluğa yer yoktu.

Sonrasında beni kendine doğru iyice çekti. Yanağımı yasladığım göğsü hızla inip kalkıyordu. Uyuyana dek öyle kaldık.

Yavaşça uyandım, vücudum biraz ağrıyordu. Tek gözümü açtım ve havanın hâlâ karanlık olduğunu görünce şaşırdım. Ağır bir el belimi sardı ve beni Arturo'nın çıplak göğsüne bastırdı.

“Buenos días,” diye mırıldandı Arturo. Ensemi öpünce tüyle-
rim heyecandan diken diken oldu.

Ona baktım. Uykulu, saçları dağılmış, yanağına yastık izleri çıkmış terbiyeciyi görünce gülümsedim.

“Saçlarını kestirmen lazım.”

Yavaşça gülümsedi. “Öyle mi?”

Başımı salladım, bana doğru eğildi ama kafamı çevirdim. “Seni öpmek isterim ama önce biraz nane yaprağı çiğnemem lazım.”

Bunun üzerine bir kahkaha attı. “Neredeler?”

“Arkandaki küçük masanın üzerinde.”

Dönüp seramik kâsenin içinden bir avuç nane yaprağı aldı ve ikimize bölüştürdü.

Bitirir bitirmez beni öptü. Ağzının içine güldüm.

“Seni bir daha ne zaman görebilirim?” diye sordum.

“Zarela,” dedi dalga geçer gibi. “Bugün eğitimimizin son günü.”

Ben homurdanınca, Arturo üzerime çıktı.

“Gitmen gerek,” dedim öpüşürken.

“Lola?” Burnunun ucunu kulağımın arkasına ve oradan da köprücük kemiğime kadar sürttü.

Cevap vermem bir dakika sürdü çünkü boynuma yaptığı şey nefesimi kesmişti. “Lola, Ofelia, babam.”

Babam. Nefesim göğsümde donakaldı. Uykuya daldığıma inanamıyordum. Ya gece bana ihtiyacı olduysa? Gitmeliydim. Hem de hemen. “Arturo,” diye acıyla fısıldadım.

Derhâl başını kaldırıp gözlerime baktı. Paniğimi ve korkumu gizlemeye çalışmadım bile. Yuvarlanarak kalktı ve kibarca beni yorganın altından çekti. Geceliğimi aldı. Kollarımı kaldırdım, o da geceliğimi giydirdi. Sabahlığımı da giydim. İpek kuşağıyla sıkıca belimi bağladı. Beni bir kez daha öptü. “Babana git.”

İşte bu yüzden ona âşıktım.

Kapıya gittim ve arkamı dönüp ona baktım. Pantolonunu giyiyor, bir yandan da gözleriyle tuniğini arıyordu. Baktığımı görünce yumuşacık gülümsedi. Bu ejderha terbiyecisinin savunmasız hâliydi, gözleri kırılgan ve yumuşaktı. Aramızdaki duvar yıkılmıştı.

“Yakında görüşürüz mi amor. Git.”

Yüreğim ağzımda bir hâlde hızla babamın odasına koştum. Suçluluk duygusu sivri iğneler gibi kalbime batıyordu. La Giralda'nın masasında bir boş yer, içinde bir boş oda daha olmazdı. Ofelia da aynı şeyi düşünmüş olacak ki merdivenleri ikişer ikişer çıkıyordu. Elindeki tepside bir kâse kemik suyu ve bir sürahi su taşıyordu. Babamın kapısına ulaştık ve çabucak içeriye baktık. Ofelia da dibimdeydi.

“Buenos días,” dedi babam, kocaman gülümseyerek. Yatağının arkasındaki kadife perdeleri sonuna kadar açmıştı, kocaman odaya gün ışığı doluyordu. Üç tane yastığa yaslanmış sabah gazetesini okumakla meşguldü.

“Papá... İnanamıyorum!” dedim çatlak bir sesle.

Yüzünü buruşturdu. “Biri sakalımı kesene dek aynaya bakmayacağım.”

Ofelia ile aynı anda güldük. Babamın yanına gidip yanağından öptüm. Rahatlama, keyif ve neşe zihnimde çok güzel bir melodi gibi çalıyor ve içimden çatılara çıkıp dans etmek geliyordu. Babam bir kez daha sağlık sorunu yaşamıştı ama neyse ki iyileşmişti. Yatağın kenarındaki masaya tepsiyi bırakan Ofelia, yanaklarından süzülen mutluluk gözyaşlarına hâkim olamadı.

Babam, kâseye suratını asarak baktı. “Bu kadar çok kemik suyuyla beni öldürmeye çalışıyorsun, kadın.”

Ofelia birden ciddileşti. Bir kahkaha attım ve dönüp babamın yanağından tekrar öptüm. “Ben gidip sana Hector’u getireyim.”

Başını salladı. “Bien. O benim en yakın dostum. Aramızı düzeltmem lazım.”

“Ofelia ne söylerse yapacaksın, söz mü?”

Babam kaşlarını çatınca Ofelia zafer kazanmış gibi güldü. Yüzümdeki bir gülümsemeye onları tartışmalarında baş başa bıraktım. Babam iyileşecekti.

Santivilla’da çok güzel bir gündü, gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. At arabaları ve satıcılar üç şeritli bulvarı doldurmuş, kalın ağaç dallarının altında gölge arayan insanlar parklarda gezinmeye başlamıştı. Yayaların ve alışveriş yapanların yanından hızla geçip ilerleyebildiğim için şükrettim. Bir sokak ötede, biri gitar çalıyor ve müziğin sesi taşla kaplı yollarda bir yukarı bir aşağı süzülüyordu. Atımı hızlandırdım zira açık başıma ve erkek gibi sürüşüme dikkat çekmeden bir an evvel uzaklaşmak istiyordum.

Hector’un evine geldiğimde kısırağımı görevliye emanet edip cilalı mermer merdivenlerden hızla çıktım. Kapıyı açan kâhya, durumumu görünce beni hemen içeri aldı. O kadar aceleyle çıkmıştım ki üzerimde kumla kaplı antrenman kıyafetim vardı çünkü bu işi bir an evvel halledip eğitim için arenaya dönmek istiyordum.

“Kahvaltısını ediyor, se orita,” dedi arkasını dönen kâhya. “Beklemek ister misiniz?”

Vakit kaybetmek istemiyordum, başımı iki yana salladım. “Yanına giderim.”

Kâhya beni büyük fuayeye götürürken devasa holde ayak seslerimiz yankılandı. Benim için yemek odasının kapılarını açtı. Hector masanın başında oturmuş, kahvesini içiyor, gazetesini okuyordu. Kâhya beni kibarca selamladı ve  ıktı. Hemen içeri daldım. Bembeyaz olmuş parmakları dikkatimi çekti.

 fkeliydi.

“T o, bana kızgın olduğunu biliyorum. Babam seni görmek istiyor. Aranızın böyle olması hiç hoşuma gitmiyor.”

“Peki, ya seninle aramızda olanlar?”

Utanç duygusu bir asit gibi içimi yaktı. “T o...”

Bana bakarken ka ları indi. “Bana yalan söyledin, Zarela.”

Ses tonunda güçlü bir hayal kırıklığı ve reddedi  vardı. “T o, söyledim ama kararımın seni endi elendirmesini istemediğim için, bu konuda benimle konu manı istemediğim için söyledim.” Sesim sertle meye ba lamı tı. “Bu *benim* kararım.”

“Haklısın,” dedi alev alev gözlerle gözlerime bakarak. “Bilseydim asla onaylamazdım ve babanın da onaylamaması gerekirdi. İtibarını kurtarmak adına senin hayatını riske atmakla büyük bir bencillik yapmış oldu.”

İçimde kaynayan öfke g  s me doğru yükselmeye ba ladı. “Babam planlarımı   rendi inde artık değiştirmek için çok geçti. Onu suçlama...”

“Ama suçluyorum,” dedi. “Senin hayatın onun isminden daha önemli.”

Benimle gelmesini rica etmemin hiçbir yolu yoktu. Böyle davranırsa mümkün değildi. Babamın huzura ihtiya ı vardı.

“Sanırım buna başka zaman devam etsek daha iyi olur,” dedim sertçe. “Sakinle ti inde babamı görmek için La Giralda’ya u ra. Seninle arasını düzeltmek istiyor,” dedim bunun onu yumu atmasını umarak. “ ok daha iyi uyandı.”

Uzun uzun bana baktıktan sonra başını öne doğru salladı. “Bunu duyduğuma sevindim.”

“Sevineceğini biliyordum. Kahvaltın bittikten sonra benimle gelir misin?”

“Tamam, Zarela. Başardın.” Bitkin bir şekilde gülümsedi. “Her zaman yaptığın gibi.”

“Sağ ol, Tío,” dedim sevinçle gülümseyerek. Bu gerçekten hak ettiğimden fazlaydı.

Hector ayağa kalkıp sandalyelerden birini çekti. “Bana katıl, lütfen. En son saatler önce yemek yediğini gayet iyi biliyorum.”

Bir gündür hiçbir şey yememiştım ve yemek bahsi geçince midem guruldamaya başladı. “Evet, olur. Gracias.”

“Hemen dönerim. Sana tabak getirmelerini söyleyeceğim. Kahve ister misin?”

“Her zaman.”

Başını iki yana salladı ve yan kapıda gözden kayboldu. Dirseklerimi masaya koyup alnımı avuçlarıma dayadım. Kemiklerimden yorgunluk akıyordu. Sadece dört saat kadar uyumuştım. Arturo ile geçirdiğim o tatlı anlar sanki çok uzun zaman önce yaşanmış gibiydi. Ağzımı kocaman açıp esnedim.

“Görüyorum ki kahve doğru seçilmiş,” dedi Hector. Kâhyası da bir elinde bir kadeh şarap, diğer elinde gümüş tepsiyle arkasındaydı, tepside küçük bir kâse ve kahve vardı. Fındıklı aroma burnuma dolunca hemen doğruldum.

“Perfecto,” diyerek teşekkür ettim.

Kâhya yanında bir kâse dolusu şekerle, içeceği önüme koydu. Ben sade içerdim. Sıcak sıvı boğazımdan aşağıya kaydı ve hemen içimi ısıttı. Hector’un yiyeceği başka bir gümüş tepside gelirken, kahvemden birkaç yudum daha aldım. Kalın dilimler hâlinde salam ve kavun, sert peynir, birkaç salkım üzüm ve bir avuç yeşil zeytin geldi.

Hem bana hem kendine birer tabak doldurdu. “Yemen için ısrar ediyorum, Zarela.”

Daha ne olduğunu bile anlamadan yemeğimin yarısı bitti. Bunun üzerine Hector bana gülümseyerek baktı. “Daha ister misin?”

Başımı iki yana salladım. Kahvaltımı da etmiştim. Dönmek için sabırsızlanıyordum. “Gitmemiz lazım.”

Gülümsedi ama ters giyilmiş ayakkabılar gibi yanlış bir şey vardı ifadesinde. “Seninle gelmiyorum,” dedi kısık ve kibar bir sesle.

Kafam karışmıştı. Gözlerimi kırptırdım. “Y por qué no?”

Hector, ellerimin arasında gergince tuttuğum kahveyle beni izledi. Sonraki sözleri yumuşaktı. “Sen benim için her zaman çok kıymetli oldun, Zarela.”

Ama duymayı beklemediğim sözler, bunlar değildi. “Biliyorum, Tío.”

“Yaptığım her şeyi senin için yaptım.”

Kasıldım, sırtım iyice gerildi. Bu geceki performansıyla ilgili konuşacaktı. Babamla arasını düzeltmek istemiyordu. Burada boşuna zaman harcamıştım. Sandalyeyi itip kalktım. Aniden kalkınca başım döndü. “Amca, vaaz dinleyecek vaktim yok. Eğitime gitmem lazım ve babamın bana ihtiyacı var.”

“Ejderhaları kafeslerinden çıkartan kişi Don Eduardo değildi.”

Dengemi bulmak için avuçlarımı masaya dayadım. Tuhaf bir şekilde başım dönüyordu. Sözlerini duyunca kafam karıştı, sislerin arasından ona odaklanmaya çalıştım. “O değil miydi?”

“Düşeceksin, Zarela. Otursan iyi olur.”

Saçmalıyordu. “Neden düşecekmişim ki?”

Hector, sanki beni ikna edemediği için çok üzgünmüş gibi bir ifadeyle irkildi. “Çünkü kahvene ilaç koydum.”

Her yer karanlık oldu, homurdanarak öne doğru düştüm.

Uyandığımda yalnız değildim. Yoğun karanlığın içinde tek başıma olmadığımın ve savunmasız olduğumun farkına varıp huzursuz oldum. Ellerim kıpırdatamıyordum. Aşağıya bakınca sebebi- ni anladım. Şimdiye dek gördüğüm en şık mobilyalarla süslü çok güzel bir odada, deri bir sandalyeye bağlanmıştım. Karşımdaki özel deri koltukta Hector oturuyordu, aramızda sadece minik yuvarlak bir masa vardı. *Bocadillo* dolu bir tabak, yani jamón ve quesolu⁵¹ sandviçler elimizin altına konmuştu. Tarçınlı şekerle kaplanmış churrolar başka bir tabakta, bandırıp yiyelim diye küçük bir kâseye doldurulmuş bitter çikolata sosu da hemen yanındaydı. Onların yanında da iki kadehle birlikte pahalı bir şişe şarap duruyordu. Pencereye doğru bakınca günbatımına hâlâ saatler olduğunu fark ettim. Demek ki baygın kaldığım süre fazla uzun değildi.

“Uyandın. Nasıl hissediyorsun?”

“Kes şu ipleri,” dedim öfkeyle fısıldayarak.

Churrolardan birini alıp çikolataya bandırdı ve öne doğru eğilip bana uzattı. “En sevdiğin. Neden bir ısırık almıyorsun?”

“Çek şunu suratımdan ve beni serbest bırak,” diye tısladım.

Tatlıyı tabağa geri koyan Hector, arkasına yaslanıp sakince beni inceledi. İpleri çözmeye çalıştım ama çok kalın ve çok sıkı bağlanmışlardı. Tenime sürtündükçe bileklerimi acıtıyorlardı.

“Kendine zarar vereceksin.”

“Umurumda değil,” dedim dişlerimin arasından ve çözmek için çırpınmaya devam ettim. “Hector. Lütfen. Geri dönmem lazım.”

“Eğer seni bırakırsam arenada dövüşürsün.” Hector şişeyi açıp kendine bir kadeh şarap koydu. Kırmızı sıvı, bardağın ağzına kadar ulaştı. “Baban bugünü atlatamaz, Zarela. Bu muhtemel sona kendini hazırla.”

“Yanıliyorsun. O iyileşiyor. Bu sabah kendi gözlerimle gördüm...”

⁵¹ *l.p.* Queso: Peynir.

“Ve ben de az evvel ona bir özür notu ile birlikte bir şişe tonik gönderdim,” dedi. “İçine bitkisel bir zehir eklediğimi söylemek beni çok üzüyor. Ofelia işini severek yapan biri, babanın o toniği kesinlikle içmesini sağlayacaktır.”

Saatlerdir bağırıyormuşum gibi çatlak bir sesle, “Hayır! Hayır! Por favor,” dedim.

Kadehi dudaklarına götürüp bir yudum aldı. “Ejderhaları serbest bırakan, encanto ile Benito’yu öldüren bendim.”

Şaşkınlıkla bir çığlık attım. “Ne?”

“Ejderha dumanı sessiz bir katildir.”

Hiç mantıklı konuşmuyordu. Asociación ile birlikte çalışan kişi, Don Eduardo’ydu. “Hayır, olamaz.”

Hiçbir şey söylemedi.

Aramızdaki ağır sessizlik, söylediklerini tam olarak değerlendirmemi sağladı... Olayları tekrar düşündüm. Ailemizin gremitodan atılması, evimizi kaybetme riskimiz, annemin kıymetli elbiseleri... Ama hepsinden daha önemlisi... Babamın hayatı.

“Ben senden yardım istemiştım,” dedim sessizce. “Sen de bana yalan söyledin ve tüm bunların arkasında Ejderha Başkanı var dedin.” Taşlar yerine oturuyordu. Señora Montenegro’nun kollarımda can verirken söylediği şeyin aslında ne anlama geldiğini bir anda fark ettim.

“Senden söz ediyordu,” dedim dehşetle.

İrkildi. “Ne?”

“Plazadaki ejderha saldırısından sonra Señora Montenegro’yu kurtarmaya çalıştım ama çok yaralıydı. Ölmeden önce bana, ‘Baban ölene dek, o mutlu olmayacak,’ dedi. O zaman Don Edurardo’dan söz ettiğini sanmıştım ama senden söz ediyormuş.”

Hector umursamaz bir edayla gözlerini devirdi. “Aptal metreslerimden biri işte.”

“Neden? Bunu neden yaptın?”

Gözlerinde ateşler yanıyordu. “Eulalia.”

Annemin ismi havayı yaktı, kulaklarımı kül etti ve zihnimi ateşe verdi. Annemin adını o kadar sahiplenerek söylemişti ki, ismi tenime sürter gibi canımı yaktı.

“Santiago onu benden aldı.” Büyük bir yudum şarap içti. “O ilk benimdi, bunu biliyor muydun? Ailelerimiz evlenmemizi istedi. Aşık olmamızı ve Valentina’nın en önde gelen çifti olmamızı. Gemiler inşa edecek, rehberler alacak ve birlikte denizi keşfedecektik. Hatta kız kardeşim çocuklarımızın bile hayalini kurardı. Annenle ben birbirimizi *anlıyorduk*. Yeterince para kazandığımda benimle evleneceğini söyledi.” Kadehi tutan parmakları bembeyaz oldu. “Sen benim kızım olabilirdin. Eğer annen Santiago ile tanışıp Santivilla’ya kaçmamış olsaydı, sen hep istediğim çocuk olabilirdin.”

Yüreğim dondu. Damarlarımdan akan buz gibi kan tüylerimi diken diken etti.

“Annen sözümüzü bozdu ve ben de sonuçlarına katlanmak zorunda kaldım. Ama ondan uzak duramadım ve denizlerde olmak istememe rağmen gremioya devasa bir para ödeyip ejderhalarla dövüşmeyi öğrendim. İsteddiği gibi biri olursam belki Eulalia bana geri döner dedim. Ama dönmedi.” Sesini alçaltıp, konuşmaya devam etti. “Sonra sen doğdun ve seni kucağıma aldığım an çok sevdim. Acıyla yaşamayı öğrendim ve babana aşırı harcamaları, kumar borçları ve diğer her konuda yardım ettim.” İncecik bir çizgi hâline gelen dudaklarında acı dolu bir ifade belirdi. “Belki de kendi kendini mahvetmesine izin vermeliydim ama bu senin için de Eulalia için de iyi olmazdı. Üstelik annen bir daha asla Valentia’ya geri dönmeyeceğini açıkça belirtmişti, hayatında Santiago olsa da olmasa da. Arkadaşlığımızı onaylamayacak biriyle evlenmesi gibi bir riski göze alamazdım hem baban bana onu koruyacağına söz vermişti.”

Büyük bir yudum daha aldı.

“Annenin öldüğü ayı hatırlıyor musun?”

İrkildim, sanki ölümünü hep yanımda taşıımıyormuşum gibi konuşuyordu. Her saniye onunla yaşayıp, onunla nefes almıyormuşum gibi.

“Bir Escarlada ejderhası Santivilla sınırları dışında görülmüştü. Çok yırtıcıydı ve arabayla, at üstünde ya da yaya olarak seyahat eden kişilere sürekli saldırıyordu. Derken yakalandı ve herkes Arturo’nun o canavarı katletmesini istedi. O dönem Arturo, Hispalya’nın yükselen yıldızıydı. Annen, Arturo sahneye çıkmadan evvel, açılış performansını kendisi yapmak istedi.” Bana kederle gülümsedi. “Annen canı ne isterse yapardı. Onunla konuşmaya çalıştım. Ama beni dinlemedi. Ben de babana gittim. Ancak o da anneni destekledi, hem de her şeyiyle. Baban zayıf biri... Annenin onda ne bulduğunu hiçbir zaman anlamadım. Sonra Santiago ikinizi de aldı -dünyada en çok sevdiğim iki kişiyi- ve surların dışına götürdü. Annenin ölümü onun suçuymdu. Anlamıyor musun? Seni de kaybedebilirdim. İşte o zaman ne yapmam gerektiğinin farkına vardım. Seni yasal olarak sahiplenmem için ne yapmam gerektiğini aylarca ama aylarca düşündüm. Seni seven ve yanında olan tek kişi ben olacaktım.”

“Tüm bunlardan sonra seni nasıl sevebilirim?” diye sessizce sordum.

“Bunların hiçbirini öğrenmeni planlamadım ya da istemedim,” dedi Hector, üzülerek. “Katliam esnasında baban yaralandı... Şanslı bir kazaydı, onu bizzat kendi ellerimle öldürme zahmetinden kurtardı beni. Ama bu gece arenada dövülecek olan kişinin *sen* olduğunu öğrenince, seni bu düşüncesiz hareketinden alıkoymak için çok hızlı hareket etmek zorunda kaldım.” Durakladı. “Bunu neden yaptığımı zamanla anlayacağımı umuyorum. Santiago senin baban olmaya uygun biri değil. Ben uygunum.”

“Beni dikkatle dinle,” dedim dişlerimin arasından. “Hayallerin sana ne söylerse söylesin, sen benim babam değilsin.”

Öfkem boğazıma kadar çıkmıştı. Onu nasıl bu kadar yanlış anladığımı düşünmeye çalışıyordum. Bunca yıl yüreğinde nefret biriktirmişti. O nefreti salmak için sadece bir sebebe ihtiyacı vardı.

“Eğer hem öksüz hem de yetim kalırsan ne olacak, biliyor musun?”

Yutkundum. Boğazım acıdı. Sanki gırtlığıma bir hançer batıyordu.

“Senin vasin olacağım. Sahip olduğun her şey bana ait olacak. Ülke yasaları bana tam kontrol izni veriyor.”

Çaresizce başımı iki yana salladım. Daha fazla dinlemek istemiyordum.

“Sana iyi bakılacak, şefkatle. Artık gereksiz risklere girmeyeceksin.” Gözleri parladı. “Ejderhalarla dövüşmek yok artık.”

“Bu kararları sen veremezsin.”

“Kızım olduğunda vereceğim.” Yumuşadı. “Neden eğitim aldığı biliyorum ama artık yok, Zarela. Benimleyken düşünmen gereken tek şey, o gün ne giyeceğin olacak. Yemekte neler ikram edeceğin. Sorunlu etkilere sahip arkadaşlıklar kurmayacaksın.”

Bana imalı bir şekilde bakınca ne demek istediğini anladım. “Sendin.” İplere tekrar asıldım. “Lola’yı tehdit eden o notu yazan *sendin*.”

“Benim onayladığım bir adamla evlenene kadar evimin hanımefendisi olacaksın,” diye devam etti, sanki ben hiçbir şey söylememişim gibi.

Kanımın yüzümden çekilip ayak parmaklarıma indiğini hissettim. “Hayır.”

“Hazır olsan da olmasan da bunlar gerçekleşecek. Eulalila tek evladının emin ellerde olduğunu bilerek çok daha huzurlu uyuyacaktır.”

“Peki, sen tüm bunları gremioya anlatmayacağımı mı sanıyorsun?” diye kükredim.

Sakince başını salladı çünkü zaten bu soruyu bekliyordu. “Gremio içinde hiçbir söz hakkına sahip değilsin. Santiago tam bir rezil ve o öldükten sonra senin velayetin bende olacak. Hiç kimse bunu sorgulamaz, hiç kimse yas tutan bir kızın histerilerine inanmaz. Bu tartışmada sesin duyulmaz. Anlamıyor musun, Zarela? Annenle baban, beni senin yasal koruyucun yapmıştı.”

Tüm bedenimi bir panik dalgası sardı.

Kalan şarabını da bitirip ayağa kalktı. Yavaşça yanıma geldi ve altüst olmuş suratıma şefkatli gözlerle baktı. Tüylerim diken diken olmuştu. Yanağımı sevdi. Başımı sertçe geri çektim ve ağlamamaya çalıştım.

"Senin adını annene tavsiye eden benim, biliyor musun? *Zarella*. Bu ismi hep çok sevmişimdir. Annemle anneannemin de ismi Zarella'ydı. Görüyorsun ya, hija? Sen başından beri zaten hep benimdin."

Hector bütün dünyamı da yanına alarak odadan çıktı.

TREINTA Y DOS

hector gittikten sonra elinde bir demlik kahveyle bir hizmetçi odaya girdi. Kendisine bir muhafız eşlik ediyordu. “Buenas tardes, señorita.”

İkisini de büyük bir öfkeyle baktım.

Muhafız, kapıyı yavaşça kapattı. Ellerini beline koydu. “Buraya yemek yemeniz için sizi çözmeye geldim ama sakın bana ya da Carla’ya saldırmaya kalkışmayın. Anlaşıldı mı?”

Heyecandan, yüreğim ağzıma geldi. Bu bir fırsat, kaçmak için gerçek bir şanstı. Yakılıp tutuşturulmayı bekleyen bir kibrit gibiydim. Ateşim odayı da sarmasın diye yüz ifademi sabit tutmaya çalıştım.

“Señorita, entiendes?”⁵²

Saldırmayacağıma hatta onu anladığıma dair başımı salladım. Senin aşağılık biri olduğunu ve bir canavar için çalıştığını anlıyorum. Muhafız gülümsedi. Hector’un yaşlarında, göbekli, araya beyazların karıştığı açık kahve saçları olan biriydi. Her an kaçıp onu çıplak ellerimle boğazlayacakmışım gibi bana dikkatle yaklaştı.

Ki bu tam da istediğim şeydi.

Bir hançer çıkardı ve bileklerimi saran ipi kesti. İpler yere düştü. Hizmetçi -Carla- öne doğru gelip kahveyi koydu. Havayı saran hindiba kokusunu ciğerlerime çektim. Muhafız benden uzaklaştı.

⁵² *İsp.* Señorita, entiendes? (Hanımefendi, anladınız mı?)

Bakışlarım bacadillo dolu tabağa kaydı. Bu sandviçler ton balığı, acı biber, haşlanmış yumurta ve ızgara soğanla doluydu. En sevdiklerimdendi ama Hector'un istediğinin tam tersi etki olacaktı. Onu sevmemi istemesi yerine, ondan tiksiniyordum. En sevdiğim yiyeceği vermekle öfkemi azaltacağını mı sanıyordu? Kahveye uzandım ve çekinerek bir yudum aldım ve elbette çok lezizdi. Ancak dudaklarımı büzüp tiksiniş gibi yaptım.

"Tienes *azúcar*?"

Carla masadakilere baktı. "Şekeri de tepsiye koyacaktım aslında. Hemen gidip getireyim."

Kapıyı açtı.

Ayağa fırladığım gibi sıcak kahveyi muhafızın suratına attım. Adam bağırarak iki büklüm oldu. Sonra da tepsiyle ensesine vurdu. Carla'yı kenara ittim, kadın tiz bir çılgılık attı. Kapıya koşmaya başladım. Etrafa bakarak hızla ilerledim. Karşımda ahşap kapılarla çevrili uzun bir koridor ve biraz ileride bir tırabzan vardı. İki ya da üçüncü kattaydım. Mermer zeminde koşup, merdivenlerden aşağı indim.

Bunun olduğuna inanamıyordum.

Tío Hector'un evinden canımı kurtarmak için kaçıyordum.

Yukarıdan muhafızın sesi geldi. Kalbim göğsümü delecik gibi atıyordu. Karşımda mavi-beyaz desenli zemin belirdi. Neredeyse zemin kattaydım. Neredeyse ön kapıda. Ama merdivenlerde beni bekleyen biri vardı. Kollarını göğsünde birleştirmişti. Yavaşlamadım. Gerekirse onu bu cilalı zemine sererdim, geri adım atmayacaktım.

Beş basamak kaldı.

Üç.

Bana doğru uzandı ama omzumla ona vurup kaçtım. Kolumu tuttu, ben de ona dirseğimle sertçe vurdu. Benden homurdanarak uzaklaştı. Tüm gücümle fuayeye doğru koştum.

Çıkışı görüyordum.

Ama altı muhafız çıkışı engellemişti.

Öfkeyle bağırdım ve öyle ani durdum ki öne doğru kaydım, düşmemek için kollarımı birer yel değirmeni gibi çeviriyordum. Bu lanet evden çıkmak için başka bir yol arayarak hızla döndüm. Ama üst kattaki muhafız, kahve kokan ve ıpslak olmuş giysileriyle yanıma yaklaştı. Bir yandan da ensesini ovuşturuyordu. Teni lekeli ve kırmızıydı. Hector da adamın arkasında geldi.

Düşmanca bakışlarla etrafımı sardılar.

Hector dikkatle bir adım yaklaştı ama ona kükredim. “Katil!”

Kanım öfkeyle akıyordu. Bu korkunç pislikten çıkana kadar her yeri tekmelemek, bağırarak kırıp dökmek istiyordum. Ama yalnızdım ve kapana kısılmıştım.

“Babam ölürse,” dedim bir bıçak ucu gibi keskin bir sesle, “bundan hepiniz sorumlu olursunuz.”

“Öldüğünde,” diye kibarca düzeltti Hector. “Baban öldüğünde.”

Gözlerindeki sempatik ve sıcak pırıltıyı anlamadım. O bir canavardı.

Yumruklarımı sıktım. “Senden nefret ediyorum, hep de nefret edeceğim. Seni terk etmemden korkmayacağın tek bir an bile olmayacak. Her fırsatta, bana yaptıklarını tüm dünyaya anlatacağım. Beni duyuyor musun? Sana boyun eğmeyeceğim.”

Yüzünde kederli bir ifade belirdi, ağız kenarları aşağı doğru kıvrıldı. “O zaman ben de ölene dek seni kendime saklarım. Emekli olurum ve Santivilla’dan çok uzağa, memleketime gideriz.”

Öfkeden boğulacak gibiydim. “Seni öldüreceğim. Yemin ederim.”

Hector başıyla muhafızlara işaret etti ve hepsi birden bana doğru yaklaştı. Sonra kaşlarını kaldırdı. Sessiz bir soru soruyordu.

Onlarla dövüşecek miydim?

Fena hâlde gaza gelmiştim. Ama beni yine uyuşturabilirdi, uyanık olmam ve gözümü dört açmam gerekiyordu. Beni götürürlerken Hector koluma uzandı ama ben elimi çektim.

“Gücüne hayranım, hija.”

Beni üst kata sürükleyip yine aynı deri sandalyeye bağladılar. Odaya dolan öğleden sonra güneşi, burayı bir fırın gibi ısıtıyordu. Midem guruldadı ama Carla, bana içerlemiş gibi bakarak bütün yiyecekleri götürmüştü.

Çaresizliğe kapılmamaya çalıştım.

Ancak gerçekler, paniğimi dindirmeye yaramadı. La Dona'ya geldiğimi sadece Ofelia ve babam biliyordu. Beni aramak, başka hiç kimsenin aklına gelmezdi. Ayrıca, babam kendinde olmaya bilirdi. Boğazıma korkunç bir *ağlama yumrusu* takıldı.

Arturo son derse gelmediğimi fark ederdi ama acaba endişelenir miydi? Gözyaşlarımın akmasına izin verdim. Ağlamaktan, kalbimin bu şekilde çarpmasından ve gözlerimin ıslanmasından nefret ediyordum. Tekrar yumruklarımı sıkıp iplerden kurtulmaya çalıştım. Sert ip tenime batıyor, bileklerimi çiziyordu. Hiç gevşemedi.

Babamın bana ihtiyacı vardı.

Ve ben çok güvendiğim bir adamın görkemli odasında kapana kısılmıştım. Babama yardım edemezdim. Acı dolu bir çığlık attım. Sesim odayı doldurdu, kulaklarımda çınladı ve damarlarımda akan kanı hızlandırdı. Bağırdım, bağırdım, bağırdım. Yüksek sesle, uzun uzun ve hiç durmadan. Sesim bütün öfkemi ve kırgınlığımı alıp götürüyor ve bana bir intikam sözü veriyordu.

Sesim kısıldı. Başımı eğdim, güçlkle nefes alıp veriyordum.

Muhafız odaya daldı. Bu, az evvelki muhafızdı, yüzünde kırmızı yanık izleri vardı. Hiç ama hiç üzülmedim. Odaya girdi, yumruğunu kaldırdı ve bana doğru salladı.

“Çeneni ya kendin kaparsın ya da ben senin yerine kapatırım. Anladın mı?”

Başımı kaldırdım ama tek kelime etmedim. Ağzımı bağlamasını istemiyordum. Kapıyı çarpıp çıktı. Ses odada yankılandı ve yine tek başıma kaldım. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum. Pencereye baktım, açık perdelerden masmavi gökyüzü görünüyordu. Öğleden sonra bir vakitti.

Arenaya çıkmama sadece birkaç saat kalmıştı.

Sandalyede bir ileri bir geri sallanarak hoplamak için momentum etkisi yaratmaya çalıştım. İşe yarayınca sevinçle bir çığlık attım. Gerçi sadece bir santim kadar ilerleyebilmişim. Ama bu da bir şeydi. Aynı şekilde hareket ederek pencereye doğru gitmeye çalıştım. Belki biri beni görürdü, küçük bir ihtimal de olsa. Burada hiçbir şey yapmadan öylece duramazdım. Bir kez daha sallandım ve bir, iki, üç defa hopladım. Pencereye ulaştığımda ter içindeydim, bileklerim ipe sürtünmekten yara olmuştu. Sandalyeyi duvara paralel hâle getirip pervaza doğru eğildim.

La Dona, işlek bir sokakta, yoğun meşe ağaçlarının olduğu bir köşede idi. Pencere yan sokaktaki tuğla bir binaya bakıyordu. Maalesef binanın tüm pencereleri kapalı, perdeleri çekiliydi. Bulvarda insanlar telaşla yürüyor, işlerine güçlerine bakıyorlardı. Küçük yan sokaktan geçen hiç kimse yoktu. Bir kez daha çığlık atmak istedim.

Ama sesim kısılmıştı.

Şakağımı sıcak cama dayadım. Birkaç dakika daha yayaları izledim ve bir sürü şey düşündüm. Ellerim çözöldüğünde Hector'a neler yapacağımı düşünüyordum. İşte o an sokakta ağır ağır yürüyen tanıdık bir adam gördüm. Pencereimin hemen altındaki kaldırımdan ilerledi ve yolun ortasında durdu. Yanına daha ince yapılı biri geldi. Üzerinde *direkt olarak* gardırobumdan çıkmış olan kırmızı bir elbise vardı.

Arturo ve Lola.

Yüreğim ağzıma geldi. Bağırarak için ağzımı açtım ama tam zamanında durdum. Zira bir kez daha bağırırsam muhafız geri gelir ve bu defa ağzıma bir şey tıkar. Peki, dikkatlerini çekebilir miydim? Bileklerim bağlıydı, onlara el sallayamaz ya da bağıramazdım. Pencere kapalıydı, acaba sesim aşağıya ulaşır mıydı?

Arturo ve Lola yan sokaktan geçip gözden kayboldular. Öfkeli gözyaşlarım, gözlerimi yakıyordu.

Gitmişlerdi.

Vakit geçtikçe paniğim artıyor, kalbim deli gibi çarpıyordu. Penceredeki yerimden hiç kıpırdamamıştım. Gökyüzü derin bir gri renge büründü. Ejderha Meclisi uzun, siyah at arabalarıyla şehirde bir yılan gibi kıvrılarak La Giralda'ya doğru yola çıkmış olmalıydı.

Hepsi başarısız olduğumu görecekti.

Ana caddeye baktım. Birkaç at arabası ve birkaç tane de atla geçen insan vardı. Burası zengin bir bölgeydi, herkes çok şık giyinmişti. Kadife ceketler, canlı ipekler, fırfırlı kıyafetler. Hiç kimse başını kaldırıp üçüncü katın camlarına bakmazdı. Eğer baksalar beni görür ve belki yüzümü tanırlardı. Ama sonra ne olacaktı? Bir mesaj yazamazdım hatta dudaklarımı oynatarak durumumu anlatmaya çalışsam bile beni kim anlardı?

Bedenim ağırlaşır uyuşmaya başladı, saatlerdir oturmaktan popom ağrıyordu. Bileklerimdeki deriler soyulmuştu, canım yanıyor. Sertleşen boyun kaslarımı esnetmek için başımı geriye doğru attım.

Duvara bir şey çarptı.

Haykırarak pencereye yaslandım. Cama küçük bir taş çarptı. Geldiği yer... Nereden geldiğini anlamaya çalıştım. Sonra onu gördüm. Uzun biri ağacın arkasına saklanmıştı. Ama ağacın gölgesinde değil, demir bir kapının yanında duruyordu.

Arturo.

Göz göze geldik.

Yüreğimi sıkkan yumruk gevşemiş gibi rahatlardım. Benden gözlerini ayırmıyor, allak bullak olmuş yüzü uzakta da olsa belirgin görünüyordu. Bu oydu. Saçlarını kestirmişti. Yerimde sallandım, iplerimle boğuştum. Kıpırdayamadığımı, aşağıya inemeyeceğimi anlamasını umuyordum

Buradan bile yüzünün asıldığını hissettim.

Arturo elini kaldırınca yüreğim eridi. Bu bir sözdü. Beni kurtaracağını söylüyordu. Bir, iki, hatta on iki defa başımı salladım. Sonra kalabalığa karışıp gözden kayboldu. Şakağımı bir kez daha cama dayadım.

Az kalmıştı.

Odada saat yoktu, ne kadar vakit geçtiğini anlamak mümkün değildi ama bu sırada Arturo'nun planı her neyse, kendimi ona hazırladım. Sandalyeyi eski yerine getirdim ve bir kez daha hoplayarak masanın yanına yerleştim. Bileklerim yanıyordu. Acıyla yutkundum. Susamıştım, açtım ve yaralıydım.

Kapılar açıldı, Hector tüm zorbalığıyla içeriye girdi. Beni işaret etti.

“Onu çözün, por favor. Sonra arabaya bindirin.”

Çenem kilitlendi. İşte, gidiyorduk.

İki muhafız içeri girdi. Önce, beni sandalyeyle birlikte alıp göreceklerini sandım ama adamlardan biri, belinden uzun uçlu bir bıçak çıkarıp ipleri kesti. Parçalar ahşap zemine düştü.

Hector iplerin çizdiği bileklerimden birini tutup, “Evime var-
dığında doktorumu gönderip bunları tedavi ettiririm,” dedi.

Öfkeyle ona baktım ve elimi çektim. “Doktorun bana doku-
namaz.”

“Yara izi kalır ama.”

“Umurumda değil.” Ayağa fırladım ve gerileyerek ondan uzaklaştım. “Evine falan gitmiyorum.”

Hector acıyla gülümsedi. “Adamlarımın işini zorlaştırma. Eğer uyumlu davranırsan bir daha bileklerini bağlamazlar.”

Ürpererek adamlarına baktım. Yaralı bileklerimin yeniden bağlanması, istediğim en son şeydi. O yüzden başımı öne doğru salladım. Muhafızlar yaklaştı ve beni kapıdan çıkardılar.

Hector da arkamızdaydı. “Giymen için hiçbir şeyim yok, üzgünüm. Ama terziye uğrayıp sana yeni bir gardırop sipariş edeceğim.”

Aklımda bir sürü şey vardı. Arturo vaktinde gelecek miydi? İnerken bir basamağı kaçırdım. Hector düşmemem için beni yakaladı. Parmaklarını tenimde hissedince öfkeyle kaşlarımı çat-tım. İnene kadar elini çekmedi, düşerim diye korkuyordu. Zemin kata geldiğimizde girmem için gülümseyerek kolunu uzattı. Keşke bu ifadesinin ne kadar sahte olduğunu en başından anlasaydım diye düşündüm.

Ona pis pis baktım.

Birkaç muhafız daha geldi. Kas ve çelikten yapılmış bir kule gibi etrafımızı sardılar. Önümü zar zor görüyordum. Ön kapı yerine, etrafı demir çitlerle çevrili bahçeye açılan arka kapıya götürdüler beni. Yoğun ağaçların arasında neredeyse gizlenmiş olan bahçeye.

Çaresizlik ve korku iliklerime kadar işledi. Etrafta Arturo'dan eser yoktu. Vaktinde yetişemeyecekti, Hector'un beni nereye göndermeyi planladığını bilmiyordu.

Biraz vakit kazanmalıydım çünkü o arabaya adım atar atmaz kaybolacaktım. Beni bir daha asla bulamazlardı. Hector'un Hispalya'nın çeşitli bölgelerinde üç evi vardı. Demir kapılar karşımda dikiliyordu. Ahırlara yaklaşmıştık. Beni ailemden ve dostlarımdan sonsuza dek koparacak olan arabaya yaklaşmıştık. Babarımdan. Bunun olmasına izin veremezdim.

Vermeyecektim.

Sahip olduğunu bile bilmediğim bir güçle solumdaki muhafızı ittim. Onun sendelemesi üzerine, beni çevreleyen halkanın içinden çıkmak için fırsat yakaladım. Taşlı kaldırımında koşmaya başladım. Bir çığlık attım ancak biri bileğimi yakaladı. Eldivenli bir el ağzını kapattı ve bir başkası da beni kollarına kısıtıp sürükledi. Havaya tekmeler savuruyor, ondan kurtulmaya çalışıyordum. Ama başka bir muhafız ayaklarımı tutup beni kaldırdı. Adamın bileğini ısırmaya çalıştım ama parmakları ağzımı o kadar sıkı kapatıyordu ki kangren olmam an meselesiydi.

Hector, beni arabaya tıkmaları için bağırdı. Eğiliyor, çırpıyor, her yöne doğru hareket etmeye çalışıyordum fakat beni çok sıkı tutuyorlardı. Zihnimdaki panik, bedenimi ele geçiriyor, düzgün düşünmemi engelliyordu. Muhafızın eldivenleri yukarıya doğru kayarken görüşüm buğulandı. Adam hem ağzımı hem burnumu kapattı.

Hava alamıyordum.

Nefes alamıyordum.

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi her seferinde acı dolu bir ritimle atarken, adama karşı koymak için çırpındım. Eğer elini çekmezse beni öldürürdü. Ama ben çırpındıkça o daha çok basırdı. Her şey bir anda buğulandı.

Gözlerim kapandı.

"Seni aptal!" diye kükredi Hector. "İndir onu!"

Gözlerimi kırptırdım. Bir, iki, üç kez. Yerde yatar vaziyetteydim. Görüşüm hâlâ sisliydi, sanki iri yağmur damlalarıyla kaplı bir pencerenin arkasından bakıyordum. Yanağımın ve kıvrılmış dizlerimin altındaki zemin soğuk ve sertti. Hava almaya çalıştım ama öksürmeye başladım.

Hector yanıma diz çöktü, nazıkçe ellerimi ellerinin içine aldı.

"Eğer karşı koymasaydın bunlar olmazdı," diye fısıldadı. "Yolculuğun selameti için ağzını bağlamak zorundayım, Zarela."

"Hayır," dedim, bağırmaktan çatlamış olan sesimle. "Neden beni rahat bırakmıyorsun?"

"Sen benim her şeyimsin. Birlikte çok güzel bir hayatımız olacak, sen ve ben."

Biri ona kan rengi, ipek bir eşarp uzattı. Ellerini ittim ama eşarbu başımdan geçirip dudaklarımın arasına soktu, sıkıca da bağladı. Ellerimi arkadan bağladılar, muhafızlardan biri ayak bileklerimi gösterdi. Hector başıyla onu onayladı.

Görüşüm düzelmişti. Biri bacaklarımdan, diğeri koltuk altlarımdan tutan iki adam, beni kaldırıp demir kapıdan geçirdi. Ahırlar tam karşıdaydı, onlar da çirkin ve uğursuz aynı gri renge boyanmıştı. Hector at arabalarından birini gösterip parmağını şaklattı.

Yanımıza getirilen arabanın kapısı açıldı. "Bindirin. Nazıkçe."

Yeniden hayata dönmüş ve bir solucan gibi kıvrılmaya başlamıştım. Muhafızlar, yaralarımınla aynı renk olan koyu mor kadife koltuğa yatırdılar beni.

Hector kapıdan içeri eğildi. "Kuzeydeki mülklerimden birine gidiyorsun. Gayet iyi durumdadır ama yine de senin için bazı

ayarlamalar yapılmasını yazdım. Bahçeye çıkış iznin var, belki bir gün atlara da binme iznin olur. Santivilla'daki işlerimi halleder halletmez ben de sana katılacağım. Çok uzun sürmez, belki bir hafta." Öfkeli bakışlarımdan kaçınmak için boğazını temizledi. "Umarım bu süre içinde annenin de istediği şeyin bu olduğunu anlarsın. O senin arenada dövüşmene asla izin vermezdi. Senden bir daha böyle şeyler istenmeyeceğine ben de yemin ederim."

Keşke bir ejderha olsaydım da o an alev püskürtebilseydim. Hector Valdiz'den geriye hiçbir şey kalmayana kadar onu yakardım.

Hector doğruldu ve bana son bir kez bakıp kapıyı kapattı. Tavana iki kez vurdu ve at arabası yola koyuldu.

Vaktim tükenmişti.

TREINTA Y TRES

Araba sallanarak şehirden çıkıyor ve Kuzey Hispalya'ya doğru ilerliyordu. Günlerce sürecektir uzun bir yolculuktu. Derin ve ağır nefes almak için kendimi zorladım. Mümkün olduğunca paniklememeye çalıştım çünkü panik, aleyhime işliyordu. Başımı döndürüp beni korkutuyordu. Odaklanmam lazımdı. Yeni bir plan yapmalıyım.

İçeriye inceledim. Buraya dört kişi rahatça sığardı. Kadife koltukların altında, bir şeyler koymak için çekmeceler vardı. Ellerimin üzerinde yatıyordum, bağları kontrol ettim. Gevşemediler ve her seferinde gözlerim sulandı, bileklerim cayır cayır yanıyordu.

Perdeler, koltuk döşemeleriyle aynı renkti. Beni dürtten ilk şey buydu. Eğer perdeleri açabilirsem belki biri yüzümü görebilirdi. Doğrudum ve bir yılan gibi kıvrılarak cama yaklaştım. Araba sallanıyordu, yerimden kaydım. Kalça kemiğimi yere çarptım. Bütün vücudumu ani bir ağrı kapladı.

Koltuklar yüzünden çok dar olan bu yerde, bırakın doğrulmayı, kıpırdayamıyordum bile. Burnumdan derin bir nefes aldım ve sırtıma yüklenip ayaklarım yere basana kadar bacaklarımı bük-tüm. En azından doğrulmayı becermiştim, koltukların altındaki çekmecelerin kulplarını kullanarak yerden kalkmaya çalıştım. Çok tuhaftı ama bir şekilde tekrar koltuğa oturmayı başardım.

Ayaklarımı sağlam bir şekilde yere basarak öne doğru eğildim ve çenemle perdeyi açmaya çalıştım. Ağır kumaş, yüzüme çarpıp duruyordu. Çenemi kadifeye daha sert bastırdım ve cama değerek yavaşça yana çektim. Taşlı yollar yüzünden dişlerim birbirine çarptı, eğer bir dişim kırılısaydı hiç şaşırırmazdım.

En azından camın arkasını görebiliyordum. Hâlâ Santivilla'daydık ama şehrin kapılarından çok da uzak sayılmazdık. Gökyüzü serin geceye hazırlanır gibi koyu mavi bir renge bürünmüştü. Tamamen boş, dar bir sokaktaydık. Hector, sürücüyü çok kullanılmayan yerlerden gitme talimatı verecek kadar akıllılık etmişti.

Lanet olsun.

Araba, kemerli bir çıkışa açılan daha küçük bir sokağa saptı. Kapı bir kule gibi yükseliyordu, önünde silahlı muhafızlar vardı. Hispalya, okçuları ve çeliğiyle ünlüydü. Kapıya yaklaşırken, umudum baş döndürücü bir zirveye çıktı.

Santivilla muhafızlarından biri beni görebilirdi.

Araba, kemerli kapının altına gelince durdu. Tek bir muhafız, sürücüyü sorgulamak için geldi. Mırıldanır gibi konuştukları için ne söylediklerini duyamıyordum. Konuşmaya devam ettiler ve araba hareket etti.

Hayır. Hayır, hayır.

Beni görmesi gerekiyordu. Yüzümü cama dayadım ve perdeyi daha da açtım. Tam yanından geçerken diğer muhafız beni gördü. Gözlerimi açıp yüksek sesle homurdandım. Şehir muhafızı şaşkınlık içinde gözlerini kırıştırtarak bir adım öne çıktı.

“Espera...” dedi.

Hector'un muhafızlarından biri camın önünden geçip adama sert bir yumruk attı. Adam yan vaziyette yere düştü. Sarhoş gibi, uyuyor gibi ya da ikisi birden gibi görünüyordu. Hector'un adamı camdan bana öfkeyle baktı. Kapıyı açıp kadife perdeyi sertçe çekip kapadı.

“Gözden uzak dur,” diye kükredi.

At arabası, taşlı ve terk edilmiş yoldan aynı hızla, sallanarak ilerledi. Dışarıyı görmek için ve belki başka bir yolcu da beni görür umuduyla hemen perdeyi açtım. Hayallerim paramparça oldu çünkü dışarıda hiç kimse yoktu. Yoğun ağaçların arasından kıvrılıp bir tepeye çıktık, yol yeniden düzleştğinde Santivilla artık kilometrelerce geride kalmıştı.

Çaresizlik içinde ve tüm umudum tükenmişken bir anda, pat diye, bir tepenin üzerinde uzun bir figür belirdi. Gözlerimi kırptırdım, sonra bir daha kırptırdım. Zira çöl bazen insana oyun oynardı. Ama hayır, taşları savura savura arabanın arkasından koşan biri vardı. Bu bir kadındı, kıvrıcık saçları arkasında havalanıyordu.

“Ayuda!”⁵³ diye bağırdı.

O ses. Nefes almayı unuttum. Hava ciğerlerime sıkışıp kaldı.

Lola, Lola, Lola, Lola.

Arkasından ejderha kovalıyormuş gibi koşuyor -hiç bu kadar hızlı hareket ettiğini görmemiştim- ve atların üzerindeki muhafızlara yetişmeye çalışıyordu. Araba durunca öne doğru savrul-
dum ama neyse ki yere sağlam bastığım için bu defa düşmedim.

Muhafızlar atlarından inip silahlarını çektiler ve arabanın kapısının önünü kapadılar. Sekiz tanesini sayabildim. Gövdeleriyle beni koruyorlardı. Ama ben tepeden bağırarak aşağı koşan arkadaşımı yine de tanıdım. Lola ay gibi parlak gözleri, dolgun dudakları, beline kadar inen gür saçları ve ince vücuduyla çok güzel bir kızdı. Muhafızların derhâl silahlarını indirmeleri beni hiç şaşırtmadı. Hatta biri onu kollarının arasına alıp yakalamak ister gibi öne doğru hamle yaptı. Lola adamın yanına gitti ve soluk soluğa bir vaziyette tepedeki evine saldırıldığıyla ilgili bir şeyler gevelemeye başladı. Gelecekler miydi? Sallanıyordu. Muhafızlardan biri, düşmesin diye onu tuttu.

“*Donde vives?*” dedi bir diğeri. “*Evin nerede?*”

⁵³ *İsp. Ayuda: İmdat.*

Titreyen ellerle, geldiği yeri gösterdi. Bir kez bile bana doğru bakmadı. Kanım sabırsızlıkla kaynıyordu.

“Siz üçünüz. Gidin. Diğerleri burada, benimle beklesin,” dedi şeflerden biri. Şehir muhafızını öldüren adamdı bu. Sonra Lola’ya dönüp sert bir sesle, “Umarım bir yaramazlık planlamıyorsunuzdur,” dedi.

Lola’nın gözleri büyüdü. “Señor, böyle bir şeyi *asla* yapmam.”

Ben bile samimiyetine inandım, onu çok iyi *tanıyor* olsam da.

Adam, çenesiyle tepeyi işaret etti. “Adamlarıma evinin yolunu göster.”

Lola hızla uzaklaşırken üç muhafız da onun peşinden gitti. Yüzümü cama bastırdım, en yakın dostumun benden uzaklaşan görüntüsünü izlemek istemiyordum.

Ne planlıyordu acaba? Tepenin ardındaki grup gözden kayboldu.

Önce saniyeler, ardından dakikalar geçti.

Bir anda kan donduran bir çığlıkla irkildik. Dehşet dolu sesleri, aynı anda bağıran insanları duyunca tüylerim diken diken oldu. Şef bağırarak bir emir verdi. Üç muhafız daha kılıçlarını çekmiş bir hâlde, savaş çığlıkları atarak tepeye koştu. Gökyüzünde turuncu bir ışık belirdi. Buğulu ama parlaktı, sanki biri tepenin diğer tarafında bin tane mum yakmıştı.

Şef, arabanın kapısının önünde duran son muhafıza, “Bu hiç hoşuma gitmedi,” diye mırıldandı. “Bir terslik var.”

Diğeri, okunu çekti. “Çok garip, ejderha uçmadı.”

“Hayır, kızda bir terslik var. Bir tuhaftı.”

“Bak!” diye bağırdı okçu. Gökyüzünde kuyruklu yıldız gibi beliren şekil, kocaman kanatlarını çırparak uçuyordu.

Kızıl ejderha.

Roja.

Şefle adamı, fırlattıkları hiçbir oku hedeflerine tutturamadılar. Büyük kanatlarından gök gürültüsü gibi sesler yükselen Roja, alçalarak yaklaştı. Atlar dehşete kapılıp huysuzlanmaya başladı.

Tepemizde uçan ejderhayı uzmanlıkla yöneten tanıdık bir sürücü gördüm. Geniş omuzlu, uzun yıllardır avlanmaktan elleri nasır bağlamış, siyah saçları dağılmış birini.

Arturo... İliklerime kadar rahatladığımı hissettim.

"Eğer saldırırsanız," diye bağırdı Arturo, diğer adamların sesi ni bastırarak, "sizi yakar!"

Bir ok, havada keskin bir ıslık çalarak uçtu. Yay yine çekildi ve bir ok daha uçtu. Ne kadar aptallardı.

Bir çatlama sesi yükseldi. Camın önünden bir alev topu geçti... Adamların ikisi de tutuştu, çığlıkları korkunçtu. Kanat sesleri yaklaştı ve büyük bir gürültü arabayı zıplattı. Birbirine vurarak koşan bot sesleri giderek arttı.

Kapı açıldı ve Arturo eşikte belirdi. Üzerinde siyah bir pantolonla tunik, göğsünde de omzuna astığı bir gitar vardı. Diğer omzunda deri bir çanta taşıyordu.

Yüzünü astı. "İşte buradasın."

Gözlerimden yaşlar akıyordu, bir kahkaha attım. Benim için gelmişti. Arabaya bindi, botundan bir bıçak çıkarıp bağlarımı kesti. Sonra beni yerden kaldırıp kucağına aldı ve ağzını boğazıma bastırdı. "Lanet olsun, Zarela."

Bir yandan ağlıyor, bir yandan gülüyordum. Derken aklıma çok önemli bir şey geldi. "Babam nasıl?"

Arturo bana sıkıca sarıldı. Gözlerine bakacak ama kollarının arasında kalacak kadar geriye doğru çekildim. Kara gözleri şim diye dek görmediğim kadar kederliydi.

"Hayır," diye fısıldadım. "*Hayır.*"

"Vefat etti," dedi nazik bir sesle. "Öğleden sonra öldü. Bir anda fenalaştı ve kendine gelemedi."

"Hector onu zehirledi," diyerek hıçkırı hıçkırı ağlamaya başladım. Babam yalnız ölmüştü. Göçüp gitmişti. Bu nasıl olabilirdi? Hikâyesi bitmiş olamazdı. Onun için vaktinde geri dönebilmeliydim. Gözyaşlarım akmaya devam ederken içimde açılan koca bir boşluk, beni yuttu. Yeterince hava alamıyordum.

Arturo beni saran kollarını gevşetti, parmağıyla sırtıma daireler çiziyordu.

Soluk soluğaydım. Çıplak ellerimle derin bir kuyudan çıkmaya çalışıyordum.

Şakağıma yumuşak bir öpücük kondurdu. “Lola ve Guillermo birazdan gelir.”

Başımı çevirdim ve arkadaki tepeye baktım. İki figür koşarak aşağı iniyordu. Arturo arabadan inmeme yardım etti. Bakışları, yaralanmış bileklerime çevrildi ve ağzı ince bir çizgi hâlini aldı.

“Pislik,” dedi yavaşça.

“Zarela, Zarela,” diye bağırdı Lola.

Kollarını boynuma doladı ve birbirimize sıkı sıkı sarıldık. Gözyaşları tuniğimi ıslattı ama umursamadım. Yüzüne bakmak için geri çekildim. Gözlerimiz yaşlıydı, yanaklarımız kızarmıştı, burunlarımız akıyordu. Tepenin dibine kıvrılmış olan ejderha bizi ilgiyle izliyordu. Lola yüzüme düşen saçlarımı geriye itip kan çanağı olmuş gözleriyle bana baktı.

“Anlamıyorum,” dedim. “Bağrıışan bir sürü insan duydum. Kimdi onlar?”

“Bizdik,” dedi Guillermo, çenesiyle göğsünü işaret ederek. “Bir encanto kullandım.”

Çok şaşırmıştım. Ona bakıp, “Gracias,” dedim.

“Ne yapmak istersin, Zarela?” diye sordu Arturo.

Ne kadar istesem de kendimi koyuveremezdim. İçimdeki öfke her yerimi sarıyor, tüm düşüncelerimi ele geçiriyordu. “Beni Santivilla’ya uçur.”

“Yine bir ejderha yolculuğu,” diye fısıldadı yaşlı gözlerini silen Lola. “Öfff.”

Arturo elini uzattı. “Vaktinde yetişemeyebiliriz.”

“Denemek zorundayım.”

Dudak kenarları yukarıya doğru kıvrıldı. “Elbette öyle, *mi amor*.”

Lola çantadan kırmızı, parlak bir şey çıkardı. Şaşkınlıktan hafif bir çığlık attım. Rengârenk ve süslü bir desen, tuniğin kolları boyunca uzanıyor ve parlak pirinç düğmelerle tamamlanıyordu. Lola pantolon yerine üç kat fırfırlı ve tunikle uyumlu bir etek tasarlamıştı. Aynı desen, etekte de mevcuttu. Kostümün ceketinin kapüşonunda da aynı dikişler ve desen kullanılmıştı.

O kadar güzeldi ki dokunamadım.

Sonra daha yakından baktım ve bu kostümün malzemesinin ne olduğunu anladım.

“Bu... Ejderha pulu mu?” Çatlak bir sesle güldüm. “Siz ikiniz bunun için mi çalışıyordunuz? Bunca zamandır benim *traje de lucesimi* mi hazırlıyordunuz?”

“Guillermo postu büyüledi, ben de kostümü tamamladım.” Düşünür gibi dudaklarını büzdü. “Alev ve su geçirmiyor, zehirli gaza karşı etkin ve duman tutmuyor.” Yüzü aydınlandı. “En iyi yanı ne mi? Leke tutmaması!”

“Beni uçurur mu?”

Guillermo güldü. “Kesinlikle hayır.”

Lola’ya sıkıca sarıldım. Beni bir şekilde gülümsetmişti. Gerçi bu Lola’ydı. “Sen gelmiş geçmiş en iyi lanet olası terzisin.”

“Biliyorum,” dedi.

“Ve en mütevazı,” diye dalga geçti Arturo. “Señoritalar, gitmemiz gerek.”

Lola beni arabaya sürükleyip, geleneksel kostümleri onurlandıran ve beni de temsil eden *traje de lucesi* giymeme yardım etti. Pelerini babası gibi dalgalandırmayı başaran bir Flamenko dansçısını. Ejderhanın sırtına bindik ve Roja büyük kanatlarını çırparak havalandı. Dizginleri çeken Arturo, bizi eve doğru yönlendirdi.

Çok geç kalmamış olmayı umuyordum.

TREINTA Y CUATRO

Rüzgâr başlı başına bir hayvandı. Bazen nazik ve mırıldanan, bazen gürültülü ve öfkeli. Esinti yanaklarımı kesiyor, saçlarımı havalandırıyor, beni teslim alıyordu. Çölden bu kadar yüksekte, hava buz gibiydi. Roja'nın kanatları karanlık gökyüzünü acımasızca kesiyordu. Daha da hızlı uçmasını istercesine öne doğru eğildim. Ama zaten büyük bir hızla ilerliyor, batmakta olan güneşin son ışıklarını kovalıyordu. Kederimi içime gömdüm ve tüm bedenimle sadece öfkeyi hissettim.

Hector'un bu işten paçayı sıyrmasına izin vermeyecektim.

Santivilla'nın yuvarlak surları karşımızda belirdi. Dört köşesi de birer kaleyle süslü olan ve meşalelerle aydınlatılan şehre doğru alçaldık. Arkamda oturan Arturo, tek koluyla belimi sıkıca tutuyordu. Diğer elinde ejderhanın boynuzlarına bağlanmış deri dizginler vardı. Guillermo her dalışımızda küfürler yağıdırıyor, buna karşılık olarak Lola da kahkahalarla gülüyordu.

Güneş neredeyse batmış; geride, gümüş renginde hafif bir hat kalmıştı. Ay ve ona eşlik eden ışıltılı dostları şehrin kalbinde parlamaya başlıyordu. Santivilla'ya yaklaştıkça, midem düğümlendi. Zira ejderha saldırılarına karşı alınmış tedbirler vardı. Ama genelde şehir muhafızları önce ejderhanın ne yapacağını görmek için beklerdi. Saldıracak olurlarsa, ejderha da saldırırdı.

Bunu bilen Arturo, Roja'yı çatıların üzerinden geçirdi. Bulutları ve kararan gökyüzünü süpürerek ilerledik. Çanlar çalınca izlendiğimizi anladım. Arturo ejderhayı La Giralda'ya yönlendirdi, loş ışıktaki binanın sütunlarını ve rüzgârda dalgalanan kırmızı ve altın sarısı flamalarını gördüm. Arena düzinelerce meşaleyle aydınlatılmıştı Acaba hepsini kim yakmıştı? İçerisi meraklı izleyicilerle doluydu.

Hem de sandığımdan çok daha fazla sayıda izleyiciyle.

Keskin çığlıkları kulaklarıma ulaştı. Omzumun üzerinden Arturo'ya baktım. Bana göz kırptı ve dizginleri tutmamı işaret etti. Lola aşağıya bakınca dudaklarını ısırды. Onu belinden kavramış olan Guillermo, daha da sıkı sardı. Bu koruyucu jesti hissedenden Lola kendi kendine hafifçe gülümsedi. Aşağıdakiler ayağa fırlayıp bağırmaya başladılar, hayranlık ve dehşetle bizi karşılıyorlardı.

Roja beyaz kumlara doğru alçaldı. İzleyiciler sustu, kızıl ejderhanın üzerinde gelen dört kişiyi görünce hepsi şoke olmuştu. Arenayı bir sessizlik kapladı. Santivilla halkı daha önce böyle bir şey görmemişti, hem de hiç. Roja dört ayağını da yere basar basmaz, tüm izleyicilerden aynı anda kulakları çınlatan bir şaşkınlık nidası yükseldi.

Kalabalıktaki yüzler seçilmiyordu ama Ejderha Başkanı hemen göze çarpıyordu. Bir başkan olduğunu belli eden en şık ve görkemli kıyafetini giymişti. Abanoz rengindeki tuniğinin altın sarısı alev desenleri kollarına kadar uzanıyor; boynundan, ucunda bir madalyon olan ağır bir zincir sarkıyordu. Meşalelerin ışıkları, beyaz saçlarını altın sarısı bir renkle parlıyordu.

İçimi bir heyecan kapladı.

Ejderha Başkanı ayağa kalktı. Yorgun yüzünde çok belirgin bir şaşkınlık ifadesi vardı. Bana bağırmasını, saldırı emri vermesini bekledim ama bunların hiçbirini yapmadı. Gözlerini ejderhadan alamıyordu, arenada gergin bir sessizlik hâkimdi.

Omzumu dürten Lola, tünel girişinde bekleyen Hector'u gösterdi. Üzerinde saygın ejderha matadoru kostümü traje de luces vardı. Koyu mavi, siyah ve sarı çiçek desenli nakışlarla süslenmişti. Beyaz pantolonu, paçalarına kadar büyümlü, ısıltılı nakışlarla kaplıydı. Ayaklarında mavi-beyaz püsküllü, cilalı deri botlar vardı.

Kendi ejderha ringini temsil eden renkleri giymişti.

"Zarela..." diye kükredi, bana doğru bir adım yaklaşarak.

Öfke, doğrudan kalbime vurdu.

Arturo ejderha sırtından atlayıp, inmem için bana yardım etti. "Mahvet onu," diye fısıldadı.

Lola ve Guillermo pat diye beyaz kumlara atlarken Roja da kanatlarını kapattı. Dimdik yanımda duran Arturo'nun öfkesi dışa vuruyor, bir fırın gibi alev alev yanıyordu. Hector, Roja'ya doğru adım attı ve kılıcını çekti. Metalin sesi sükuneti bir anda bozdu.

Ve her şey bir anda oldu.

Ejderha kan donduran bir sesle kükredi.

Don Eduardo emirler yağdırmaya ve bana aptal diye bağır-maya başladı.

Hareket etmem için saniyelerim vardı. Ejderha ile Hector'un arasına girdim ve ellerimi havaya kaldırdım. "Olduğun yerde kal, señor!"

Sesimdeki buz gibi ciddiyeti duyunca Hector donakaldı. Bir adım daha attı. Elindeki kılıç, meşalelerin ışıkları altında parlıyordu.

Bu adam beni hiç dinlemiyordu.

"Kıpırdama," dedi Arturo. "Canını seviyorsan."

Roja'nın sıcak nefesi enseme çarptı. Omzumun üzerinden arkaya bakınca ürperdim. Öfkesi çok korkunçtu. Patlamaya hazır-
tı ve ben tam önünde duruyordum. Dizlerim kilitlendi, sırtımdan terler boşalmaya başladı. Gremio renklerini giymiş olan muhafızlar tünel girişlerinde belirdiler, hemen etrafımızı sardılar. La Giralda'da bir katliam daha yaşanmak üzereydi.

"Zarela," diye fısıldadı Arturo, çatlak bir sesle.

Onu duymazdan gelip gözlerimi ejderhanın gözlerine kilitledim ve kollarımı hafifçe kaldırdım. Neler olduğunu anlamayan Roja kükredi. Açık ağzından, beyaz kumlara salyası damlıyordu.

Müziğe ihtiyacım vardı.

“Zarela, çekil önümden” diye öfkeyle bağırdı Hector.

“Bana bir gitar lazım,” dedi Arturo, büyücüye. “Çabuk.”

Guillermo hızla ceplerine uzandı ve bir avuç asa çıkarıp üzerlerindeki etiketleri telaşla okumaya başladı. Sonunda bir tanesini seçti. İkiye böldü ve asanın ucundan fışkıran duman gitar şeklini aldı. Büyücü onu Arturo’ya verdi ve Lola ile birlikte arena girişlerinden birine doğru uzaklaştı.

Hector öne doğru atıldı...

Ejderha kükreyerek kuyruğunu savurdu ve saldırı pozisyonuna geçti.

“Şimdi!” diye bağırdım ve bileklerimi büküp, kollarımı kıvrarak başımın üzerine kaldırdım.

Arturo, gitarını savaşta ölüme giden bir ordunun kumandanı gibi çalmaya başladı. Encantonun da sayesinde, notalar patlarçasına yükselmeye başladı; kalabalığın çığlıklarını, Hector’un bağırışlarını ve ejderhanın kükreyişini âdeta yuttu.

Roja ile Hector irkilerek başlarını Arturo’ya çevirdiler.

Doğru ritmi bekledim ve duyar duymaz kalçalarımı kaldırıp parmaklarımı büktüm.

Arturo’nun parmakları tellerin arasında dans ediyor; havaya yükselen melodi, kemiklerime sızıp ayaklarımı oynatıyordu. Notalar rüzgârda kükreyerek dans ediyordu. Çok rahatlatıcı ve çok güzeldi, kendine bir sığınak arayan keder dolu yüreğimdeki boşluğu doldurdu.

Hector beni belimden yakalamak için öne doğru hamle yapınca ejderha ona kuyruğuyla vurdu. Yere düşen Hector acıyla yan tarafını tuttu.

Roja üzerine atlamak için doğruldu.

Ama ben dönerek Hector'un önüne geçtim ve ejderhanın yolunu tıkadım. Bana yaptıklarına rağmen, Roja'nın onu şimdilik rahat bırakmasını sağlamam gerekiyordu çünkü bir ölümden daha sorumlu olmak istemiyordum. Kalçalarım daha sağlam ve belirgin bir biçimde sallanmaya başladı. Sağ ayağımla bir adım öne çıktım ve sol ayağımı sertçe yere vurdum. Notalar birbirine karıştı. Daha hızlı gelmeye başladılar, ben de şarkıyı takip ederek topuklarımı kumla kaplı zemine vurdum. Yeterince ses çıkması için iki kez daha sertçe vurmam gerekti. Eteğimin ucunu tutup sağa sola savurdum.

Annemle babam için bu arenadaydım. İsmimiz için savaşıyordum.

Mirasımız için dans ediyordum.

Döne döne Roja'ya yaklaştım. O da ayağa kalmış, Arturo'nun gitarının ritmiyle bir ileri bir geri sallanıyordu. İki ön ayağını yere vurunca, kalabalık hayretler içinde bir çığlık attı. Zemin sarsıldı. Ellerimi kıvırdım, her bir parmağımı aşağıya çevirdim. Ejderha da beni taklit etti. Boynunu eğdi, kuyruğunu havaya kaldırdı.

Alkışlayan, ayaklarını yere vurarak tezahürat yapan kalabalığın sesini zar zor duyuyordum. İzleyicilerden ısıklar ve sevinç çığlıkları yükseliyordu. Hepsi bir anda zihnime doldu ve aklıma annem geldi. Bu performansı görse ne yapardı diye düşündüm. Benimle gurur duyar mıydı? Müzik ilerledikçe kalbim daha hızlı çarpmaya başladı. Bu dans benim dansımdı ama ayaklarım hemen yine o tanıdık adımları atmaya koyuldu. Binlerce kez yaptığım figürleri.

Çok sevdiğim, anneme ait figürleri.

Kalabalıktan yükselen gürültü, kulakları sağır edecek kadar güçlüydü. Yıllardır kalplerinde sakladıkları bu dansı tanımışlardı. Ben ringin bir ucundan bir ucuna döne döne hareket ederken, ejderha da beni taklit etti. Bu gösteri tam olarak bendim. Yarı annem yarı babam. Onların yüreklerini içimde taşıyordum. Müzik yavaşladı ve son notalar geceye doğru yükselirken ejderha yanıma kıvrıldı.

Arenadaki hiç kimse bana bağırmadı.

Hiç kimse annemin adını söylemedi.

Roja'yı okşadım. Ona dokunmamdan hoşlanmamış gibi nefes verdi, saçlarım uçtu. Hemen yanından uzaklaştım. Arturo bana doğru yaklaştı. Beni kollarına alıp sıkıca sardı. Dudaklarını boynumun kenarına getirip yumuşak tenimi öptü.

“Baban görse bayılırdı,” diye fısıldadı.

Gözyaşlarım kirpiklerime doldu. Başımı sallayıp elini tuttum. Herkes ayağa fırlamış, çılgınca tezahürat yapıyor ve alkışlıyordu. Ejderha Başkanı'nın gremionun diğer üyeleriyle birlikte bulunduğu locanın önüne gelip durduk.

Arenada bir ejderha ile dans etmiştim ve ikimiz de ölmemiş-tik. İkimiz de son derece güzel bir müzik eşliğinde, birlikte hareket etmiştik. Birlikte yeni, saf ve güzel bir şey yaratmıştık.

Annem görse o da buna bayılırdı.

Don Eduardo ellerini kaldırıp alkışlamaya başladı. Bir, iki ve yüz kere. Sonra herkes ona eşlik etti. O anı asla unutmak istemiyordum; özel bir şey yapmış olmanın verdiği hissi, onca kaybın ardından kendi ayaklarımın üzerinde durabilme hissini.

Ejderha Başkanı kollarını havaya kaldırıp yavaşça indirdi ve kalabalık sustu. “Beni çok şaşırttın, Zarela Zalvidar. Keşke baban da bunu görebilseydi.”

Gözlerimden yaşlar döküldü. “Gördü.”

Göz ucuyla, bir kıpırtı fark ettim. Hector yüzünde tuhaf bir ifadeyle bana doğru gelmeye çalışıyordu. Öfkesini bir kenara bırakmıştı, büyülenmiş gibi bakıyordu... Sanki beni ne kadar hafife aldığını fark etmiş gibi.

Derken doğruca Don Eduardo'nun yanına koştu. Tırabzana dayanmış olan Ejderha Başkanı bir ona bir bana baktı. Gerginliği fark eden seyirciler, yerlerine oturup aynı anda nefes alıp verircesine bekledi.

“Señorita Zarela,” dedi Don Eduardo. “Yaptığınız şey aşırı derecede aptalcaydı. Ölebilirdiniz, buraya zincirlenmemiş bir ejderhayla gelerek bizleri de tehlikeye attınız.”

Hector memnun şekilde başını salladı. Gözlerimi yere indirdim.

“Ancak,” diye devam etti Ejderha Başkanı, “hayatım boyunca hiç bu kadar muhteşem bir şey görmemiştim.”

Omuzlarım düştü, başımı kaldırırken gözlerimde yaşlar birikiyordu. Bana bakan Conde del Corte’nin yıpranmış yüzünde heyecanlı bir gülümseme belirdi.

“Don Eduardo...” diye bağırdı Hector.

Don Eduardo, “Hector az evvel bize, babanın vefatı sebebiyle gösterinin iptal edildiğini söyledi,” dedi, yerinden kıpırdamayan Roja’ya bakarak. “Ama sen buradasın ve dans ettin...” Boğazını temizledi. “...hem de bir Escarlata ile. Neden savaştan çıkmış gibi duruyorsun?”

Yaralı bileklerimi, rüzgârdan dağılmış saçlarımı, kirlenmiş eğitim kostümümü tamamen unutmuştum.

“Çok yıprandı, hemen bir şifacıya görünmesi lazım,” dedi Hector, çabucak. “İzninizle onunla ben ilgileneyim. Yarın birlikte gremioya geliriz.”

Ejderha Başkanı benim ne söyleyeceğimi bile dinlemeden başıyla Hector’u onayladı. Hepsi de bana reva gördükleri kadere boyun eğmemi bekliyordu. Ancak ben, yazdıkları sona karşı çıkacaktım. Kendi hikâyemin kaderi bana aitti.

“Bana *neden* savaştan çıkmış gibi görüldüğümü sordunuz. Çünkü Hector Valdiz tarafından kaçırılmıştım ve az evvel kurtuldum,” dedim sesimi yükselterek. Sözlerimin alev saçtığını, önüme çıkanları yaktığını hayal ettim.

Bunun üzerine arenada fısıltı ve uğultular yükseldi ancak Don Eduardo nasırlı, yıpranmış elini havaya kaldırınca herkes sustu. Hector yanıma geldi, bana bu kadar yakın olması sinirlerimi fena hâlde geriyordu.

“Bu çocuk ailesinin yasıyla boğuştuğu için hayal görüyor,” diye bağırdı. “Canavarı buraya getirerek hepimizin hayatını tehlikeye attı. İzin verin de onu alayım.”

Öfke ve tiksintiden tüm bedenim titriyordu.

“Babam öldürüldüğü için perişanım,” dedim. “Ben kaçırıldığım için o, zehirlenerek tek başına öldü.” Kollarımı kaldırdım. “Bileklerime bakın. İpin tenime battığı yerlerdeki yara izlerine bakın. Burada olmamın tek sebebi yeğeninizin, en yakın arkadaşımın ve büyücü çırağı Guillermo’nun, arkamdaki bu asil ejderhanın da yardımıyla beni kurtarmış olmalarıdır.”

“Yalan söylüyor, delirmiş. La Giralda’yı kaybetmemek için çaresiz bir girişimde bulunuyor sadece,” diye haykırdı Hector.

Hector’u işaret ettim. “Bu adam, beni zorla alıkoydu.” Sözlerime büyük bir uğultu karşılık verdi. Don Eduardo ayağa kalkıp, kalabalığa sessiz olmalarını işaret etti. Herkes sustu ama gözler Hector’un üzerindeydi.

Onu suçlayan, şoke olmuş, öfkeli gözler.

“Ayrıca, 500. yıldönümü kutlamasında burada gerçekleşen katliamdan da sorumludur kendisi,” dedim yüksek ve net bir sesle. “Sizden adalet istiyorum.”

“Ne diyeceksin?” diye bağırdı Don Eduardo, Hector’a. “Bu doğru mu?”

“Hepsi yalan,” dedi Hector, telaşla. “Babası öldüğü için Zarella birini suçlamak istiyor. Sanırım üzerine binen yoğun stres sebebiyle uydurmuş olduğu bu hayalî masala inanmış. Babası öldüğü için artık onun koruyucusu benim ve yasaların da dediği gibi ondan ben sorumluyum. Beni çok utandırmış olsa da bu korkunç suçlamaları nedeniyle ondan şikâyetçi değilim.”

Bir adım öne çıktım ama Arturo elini nazıkçe omzuma koydu. Bu savaşta yalnız olmadığımı hatırlattı.

“O hâlde, bileklerini nasıl açıklıyorsun?” diye sordu Arturo. “Onu kurtarma planını bu ejderhayı kullanarak ben yaptım.” Roja’yı gösterdi. “Eğer kuzey yoluna giderseniz, Hector’un terk edilmiş at arabasını ve kesilmiş ipleri bulabilirsiniz. Daha ne kadar kanıta ihtiyacınız var?”

“Ayrıca, doğu kapısında ölü bir muhafız da bulacaksınız. Hector’un adamlarından biri öldürdü onu,” diye ekledim.

Hector'un suratı asıldı. "O da kızın etkisi altında belli ki. Onun yalanlarını destekliyor. Artık daha neler uyduracaklarsa!" diye bağırdı, kenetlenmiş ellerimizi işaret ederek. "Şunlara baksanıza!"

Hector'un yüksek sesinden rahatsız olan Roja kükredi. Ağzını açıp kapattı, sonra Hector'u sessizce süzdü. Ejderha Başkanı önce bileklerime sonra da arkamdaki efsanevi ejderhaya dikkatle baktı. Yüreğim ağzımda bir vaziyette bekledim. İki muhafızını yanına çağırdı ve kulaklarına bir şeyler fısıldadı. İkisi de başlarını salladılar ve locadan çıktılar. Terk edilmiş at arabasını bulmaya gittiklerinden emindim.

"Eğer Señorita Zalvidar yalan söylüyorsa, o zaman bileklerindeki yaraları açıkla," diye bastırdı Ejderha Başkanı.

"Kendi kendine yapmış," dedi Hector, hiç tereddüt etmeden. "Dediğim gibi..."

"Yani kendini mi yaraladı? Ne için? Bana dikkatli cevap ver Hector çünkü yalan söylediğini büyü ile ispatlamanın çeşitli yolları var. Basit bir encanto, zehrin etkilerini açığa çıkarır."

İyice gerilen Hector kaskatı kesildi. "Söylediklerimin arkasındayım."

"O zaman sen bir aptalsın." Don Eduardo iç çekti. "Zalera'ya inanmam gerektiğinde inanmamıştım, Arturo ise bana şimdiye dek asla yalan söylemedi. Hector Valdiz, sen gremioya ihanet ettin."

İçimi bir zafer coşkusu kapladı. Ejderha Başkanı, ilk kez soğukkanlı bir şekilde bir başka güvenilmez kişiye bakıyordu. Hector irkildi.

"Santiago Zalvidar'ın hayatını mahvettin ama onun mirasını ve gremiodaki yerini de mahvetmene izin vermeyeceğim." Ejderha Başkanı'nın boğuk sesi, öfkeden alev alev yanıyormuş gibi çıkmaktaydı. Hector'un hâlâ ayakta duruyor olmasına şaşırmıştım. "Bir daha asla bir matador olarak dövüşmeyeceksin. İsmi kayıtlarımızdan silinecek." Öfkeli gözlerle öne doğru eğildi. "La Doña artık bize ait."

"Don Eduardo..." diye yalvardı Hector.

Ancak Ejderha Başkanı elini kaldırıncı Hector sustu. "Benimle konuşmaya bile hakkın yok." Muhafızların arena girişinde belirdiklerini görünce, Don Eduardo'nun onları arabayı bulmak için göndermediğini fark ettim.

Ejderha Başkanı daha sonra bana döndü. "Maruz bırakıldığın haksızlıktan ötürü özür dilerim."

"Zarela," dedi Hector, bana doğru uzanarak.

Don Eduardo başıyla muhafızlara işaret etti. "Çekin şunu gözümün önünden. Gremio hapishanesinde duruşma gününü bekleyeceksin."

Hector benimle konuşmak için yalvararak bağırırken, muhafızlar onu sürükleyerek arenadan çıkardılar. Ne dediği duyulmadı bile çünkü kalabalık, Santivilla'nın her köşesini titreten neşeli bir tezahürata başladı.

Islık çalıp alkışlıyor, babama birer saygı gösterisi olarak kravatlarını havaya fırlatıyorlardı.

"Bir şey söyleyeceğim," dedi Don Eduardo, tezahüratlar bitince. "Gremionun en önde gelen üyeleri burada olduğu için bir oylama yapmak istiyorum. Zalvidar ailesini ve gelecek nesillerini bünyemize geri almak ve La Giralda'yı bu asil aileye geri vermek isteyenler el kaldırsın lütfen."

Herkes elini kaldırdı. Hatta loncanın üyesi olmayanlar bile. Çekinerek güldüm. Lola utançtan kıpkırmızı olan Guillermo'yu da yanında sürükleyerek yanımıza geldi ve elimi tuttu. Hepimiz başımızı kaldırdık.

"Yapılan oylamanın ardından, La Giralda'nın sonsuza dek Zarela Zalvidar ve gelecek nesillerine bırakılmasına karar verilmiştir. Ayrıca gremionun, bu arenayı onarıp o eski ve görkemli hâline geri döndüreceğine de söz veriyorum. Ve Zarela?" dedi Don Eduardo.

"Evet, Don Eduardo?"

"Seni, resmî bir ejderha matadoru olarak aramıza davet ediyorum."

Arturo'nun elini tuttum. "Size sonsuz saygım var, efendim. Ama ben asla bir ejderhayla dövüşmem. Ancak eğer izin verirseniz, bir tanesiyle dans edebilirim."

Bana sonsuz bir bağlılıkla bakan Arturo, elimi sıkıca tuttu.

Ejderha Başkanı söylediklerimi iyice düşündü. "En azından Martina Sanchez mutlu olur. Santivilla'da bir ejderha dövüşü azalır. Kim bilir? Belki diğer arenalar da seni örnek alır."

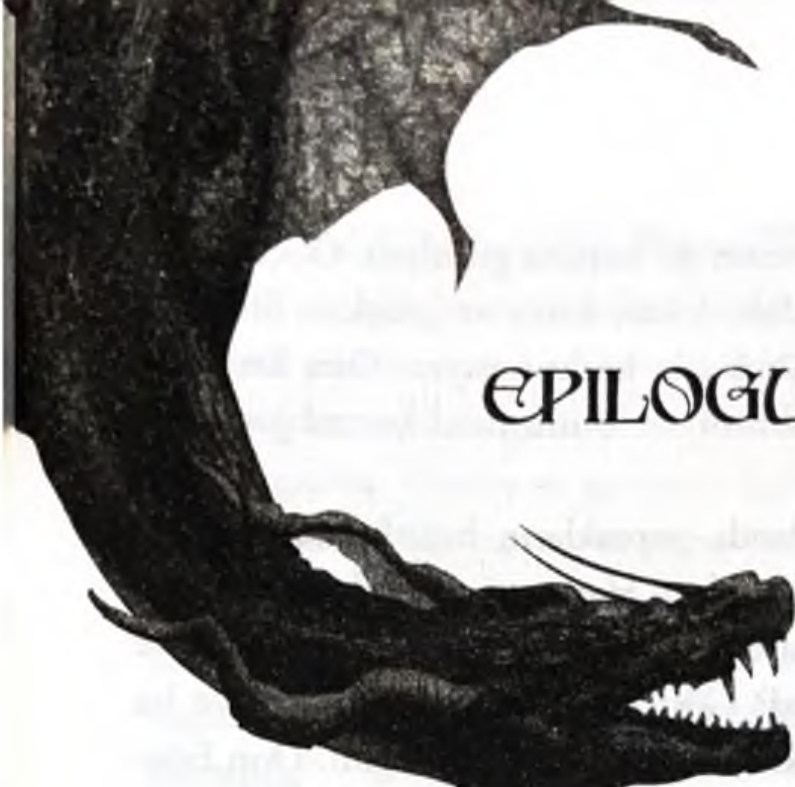
Duyduklarıma inanamadım, ağzım bir karış açık kaldı. "Bu evet demek mi?"

Başını salladı. "Öyle demek, Señorita Zalvidar."

Üç bin yılda ilk defa, bir arenada ejderhalar makûs talihleriyle karşı karşıya kalmayacaktı. Bu, doğru yönde atılmış küçük bir adımdı. "Gracias, Don Eduardo."

Lola ağlayıp bağırarak sevinçten zıplamaya başladı. Arturo ikimize de sıkıca sarıldı. Aramıza Guillermo'yu da çektim, önce çok şaşırdı ama sonra utangaç bir şekilde gülümsedi. Eğilip Lola'yı yanağından öptü. Arkadaşımin kızardığını görünce çok şaşırdım. Arenadaki herkes sevinç çığlıkları atıyor, alkışlıyor, yelpazelerini sallıyordu. Olan bitenden çok sıkılmış gibi görünen Roja, etrafı kokladı ve koca kanatlarını açtı. Arturo'ya baktı. Arturo da ona bir kez başını salladı. Bunun üzerine, ejderha gökyüzünde gözden kayboldu. Onunla bir daha dans edeceğimden emin bir vaziyette arkasından baktım.

Sesler iyice yükselirken ben de halkıma ve aileme çok daha yakın hissettim kendimi. Hayatlarımız değişecekti ama artık her şeye birlikte göğüs gerecektik. Kalbim, *keşke babam da yanımızda olsaydı* diyordu. Tutmaya çalıştığım kederim, sesini duyurmak için çırpındı. Arturo, aniden yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı sildi ve en kötü günümde bile hep yanımda olacağını hatırlatarak bana vahşi gözleriyle baktı.

EPILOGUE

Birkaç hafta sonra

Bir buket gardenyayı babamın mezar taşına bıraktım ve sonra bir arkadaşımı ziyarete gelmişim gibi yere oturdum. Belki de bir bakıma öyleydi. Eteğim bileklerimi örttü, zaten mezarlık da boş sayılırdı. Kendimi annemin görüntüsüyle kıyaslamaktan vazgeçeli uzun zaman olmuştu, özellikle de giyimimi.

“Bugün Roja ile yeni bir dans denedik,” diye sohbete başladım. “Tabii ki nefret etti ama sanırım bunun nedeni pelerin yerine kılıç taşımak istemesiydi. Arturo çık kızdı, Lola ise ejderhanın kostümünde kılıcı kullanabileceğini düşündü. Bunu sana anlatmış mıydım? Lola bütün ejderhaların kostüm giymesinde ısrar etti. Bence muhteşem oldu ama Arturo çok saçma buluyor. Lola nihayet Gremio de los Sastres’e üye oldu, bu arada. Dikiş ve tasarım çıraklığını bitirdi, yakında kendi yerini açmayı umuyor. Ayrıca Guillermo’yla da zorla sevgili oldu. Çocuk bunun nasıl olduğunu hâlâ anlamaya çalışıyor bence.”

Boğazımı temizledim.

“Ignacio, Arturo’ya her gün daha fazla sorumluluk veriyor ve aramızda kalsın ama Arturo sandığından çok daha kısa sürede bir çiftlik sahibi olabilir.” Durup gülümsedim. “Biz birbirimize âşıkız

ve bence bunu duymak senin de hoşuna gitmiştir. O, çoğu insanın sandığından çok daha kibar, hırslı ve çalışkan biri. Benim başarımla, onun gözünü asla korkutmuyor. Ona kızdığım zamanlarda bile beni güldürüyor. Bunu nasıl becerdiğini hâlâ bilmiyorum.”

Rüzgâr bir anda hızlandı, yaprakların hışırdarak havada dans ettiklerini görünce şaşırdım. Hava serindi. Pelerinimi daha sıkı sardım ve parmağımı dudaklarıma vurdum. “Sana daha ne anlatabilirim, sevgili Papá? Gösterimiz gayet iyi gidiyor ve bu hafta arenada bir değil, iki ejderha ile dans edeceğim. Don Eduardo sürekli müşterilerimizden biri oldu ama bence sadece gösteriyi izlemeye gelmiyor. Yeğeniyle olan ilişkisini düzeltmek için de geliyor olabilir. Arturo, vahşi doğaya salınmadan evvel yuvaya ihtiyacı olan bir sürü ejderha ile doldurdu zindanımızı.” Durdum ve bir taşla sohbet etmeye alışık olmadığım için babamın mezar taşına uzun uzun baktım. Bakışlarım yere hiç değmedi, babamın o toprağın altında yattığını bilmek hâlâ canımı yakıyordu.

Boğazım düğümlendi. “Seni çok özlüyorum. Bu arada, Ofelia da aynı şekilde. Israrla her gün giysilerini çıkarıp sonra tekrar kaldırıyor.”

Yavaşça ayağa kalktım ve parmak uçlarımı dudaklarıma değdirip sonra babamın mezar taşına bastırdım. Kalbim ağır ama zihnim açıktı. Mezarlıktan çıktım ve demir kapının yanına park etmiş olan diğer at arabalarının önünden geçtim. Arturo bizim arabaya dayanmış, bacaklarını birbirine çaprazlamış, dağınık saçlarının üzerinde yamuk duran deri şapkasıyla bekliyordu. Beni görünce dudaklarının kenarında yumuşak bir gülümseme belirdi. Ruh hâlimi anında anlamıştı.

Tek eliyle kapıyı açıp, binmeme yardım ederken, “Baban nasıl?” diye sordu.

Biraz düşündüm. “Evlenecek miyiz diye merak ediyor.”

Arturo da yanıma bindi ve kapıyı çekti. Yumruğuyla arabanın tavanına iki kez vurdu. Sonra bana baktı. “Ona ne söyledin?”

Kaşlarımı kaldırıp omuz silktim. “Ona önce yapmam gereken pek çok şey olduğunu söyledim. Sahne alınacak gösteriler, ziyaret edilecek şehirler, hayal edilip uygulamaya konacak danslar.”

Bana hayranlıkla gülümsedi. Bende sevdiği şeylerden biri de buydu galiba. Hırsım ve gelecekle ilgili planlarım, ismimi *gurur duyacağım* şekilde taşıma ve miras bırakma tutkum. O da tıpkı benim gibiydi. “Senin de yazman gereken bir kitap var,” diye ekledim. “Kurtarman gereken ejderhalar. Ve bir gün sahip olacağın bir çiftlik.” Utanarak gülümsedim. “Fakat belki bir gün evleniriz.”

Arturo yüzümü avuçlarının içine aldı. “Ben seni sonsuza dek beklerim.” Beni kendine doğru çekip öptü, her zaman olduğu gibi.

Yine alev aldık.

TEŞEKKÜR

Flamenko aşkım dört yaşındayken Tia Tere'nin bana ta Sevilla'dan yolladığı kırmızı, fırfırlı bir elbiseyle başladı. Onu asla çıkarmak istemiyordum, diye yazarken şaka yapmıyorum. Kendisi 2012'de göğüs kanserinden öldü ve kitaplarımın hiçbirini okuyamadı ama özellikle bu kitabı çok sevdiğini düşünmek istiyorum.

Menajerim Sarah Landis'e. Sen benim yayıncılık dünyasındaki gün ışığımsın, sana minnettarım! Desteğin ve verdiğin cesaret için teşekkür ederim, özellikle de çöküş anlarımdan birinde. Tüm bu yolculuk boyunca aklımı başımda tuttun! ☺

Birlikte Yanacağız hikâyesini bugünkü hâline getirmek konusunda bana yardımcı olan herkese çok teşekkür ederim. Wednesday Books ekibine: Eileen Rothschild, Lisa Bonvissuto, Kerri Resnick, Melanie Sanders, Lexi Neuville ve Brant Janeway... Hispalya dünyasına âşık olduğunuz ve Zarela ile Arturo'yu savunduğunuz için milyonlarca kez teşekkür ederim. Eileen, bu hikâyeyi mümkün olduğunca romantik yapmam adına beni zorladığın için teşekkürler. Tüm o öpücükler, tüm o zamanlar için. Ayrıca, Christia Desir'e, yayın yönetmenime, sayfa tasarımcıma ve yayıncıma da çok teşekkür ederim.

Yazar dostlarıma da gönülden teşekkürler: Rebecca Ross, Shelby Mahurin, Adrienne Young, Kristin Dwyer, Stephanie Garber, Rachel Griffin, Zoraida Córdova, Ashley Hearn, Emily Henry, Kerri Maniscalco. Sohbetleri, eleştirileri, uzun telefon görüşmeleri, grup sohbetleri ve *zoom* aramaları için.

Hepiniz birer mücevhersiniz. Hayatımda olduğunuz için minnettarım. Eğer atladığım biri olduysa lütfen iflas eden beynimi suçlayın! Olmaması gereken sözleri kesip çıkardığı için özellikle Stephanie'ye teşekkür ederim. (Sen çok zeki ve çok acımazsın ve ben buna bayılıyorum!) Duyguları doğru yansıtmama yardım ettiği için Kristin'e teşekkür ederim. (Bu çok ZOR! Beyninin nasıl çalıştığını hiç anlamıyorum.) Ve ilk taslağı bölüm bölüm okuyup yine de söyleyecek güzel şeyler bulduğu için Rebecca'ya teşekkür ederim.

Elena Armas, *mil gracias y besos por tu ayuda!* Whatsapp'taki sesli mesajların bana hayat veriyor!

Başından beri hayalimi destekleyen dostlarıma teşekkürler: Patricia Gray, Jessica Meyer, Elizabeth Sloan, Jessie Pierce ve Davey Olsen. Hepinizi çok seviyorum. Aileme: Mama, Papá ve Rodrigo, sizi seviyorum! Sevginiz ve desteğiniz için teşekkür ederim. Siz olmasaydınız ben burada olmazdım. (Kitaplarımdan yirmişer tane kopya almak zorunda değilsiniz, söz veriyorum.)

Hayatımın aşkı Andrew'a. Sen her şeyin sebebisin. Ben işi yetiştirmeye çalışırken, yemek ve temizlik yaptığın için teşekkür ederim. Ağlamak istediğimde beni güldürdüğün ve daha ben bile neye ihtiyacım olduğunu anlamadan sen bir şekilde bildiğin için. Sen benim her şeyimin *sriracha* sosusun.

Son olarak da beni olduğum gibi seven Tanrı'ya.

Tg: Carettas'

AKARNAE

LYNETTE NONI

Tek bir adım, on altı yaşındaki Alexandra Jennings'in hayatının değişmesine yetmiştir. Yeni okulunun daha ilk gününde gizemli bir kapıdan geçip kendini bir hayal dünyası olan Medora'da mahsur kalmış bir hâlde bulmuştur.

Çaresizce evine dönmek isteyen Alex, bu konuda yalnızca Profesör Marselle'den yardım alabileceğini öğrenir. Profesörü ararken, Medora'daki olağanüstü yeteneklere sahip gençleri eğiten Akarnae Akademisine gider. Bu yeni dünyaya ve onu kucaklayan dostlarına kısa sürede alışır. O sırada Akarnae'de garip şeyler olmaktadır ve Alex, beklenmedik bir şeyin, uğursuz bir şeyin yaklaşmakta olduğu korkusunu görmezden gelememiştir.

Ölümçül bir oyunda isteksiz bir piyon olan Alex'in omuzları, Medoralıları kurtarabilecek tek kişi olmanın verdiği ağırlıkla ezilir. Ya Medoralıları kurtarmak, eve dönmemi engellerse, diye de düşünmeden edemeyecektir

KIZIL KEHRİBAR

T.Y. MAZER

T. Y. Mazer'den yüksek teknoloji ve aksiyonun romantizm ile harmanlandığı çarpıcı bir seri. Lacivert serisi evreninde serüven devam ediyor. Aksiyon ve maceranın hız kesmediği bu teknolojik dünyaya yeniden davetlisiniz.

Ben, Robson Michael Winsley Walton. Kısaca Mike. Isolation Unity adında, oldukça gizli bir örgütte üst düzey bir ajanım. Amacımız dünya barışını sağlamak ama bunu sıra dışı yöntemlerle yapıyoruz. Kullanıldığımız teknoloji dünya standartlarının 50 yıl kadar ilerisinde. Başka bir deyişle imkânsız işler yapıyoruz, havalı işler. Ekip liderimiz, efsane ajan James Hunter ve sevgili eşi -sözde kuzenim-Beren'in ekibe veda etmesinden sonra yeni gelen liderimizle ciddi problemler yaşıyorum. Sorunun, eski sevgilim olması olduğunu ve ona saygı duymadığımı düşünüyor. Sorun gerçekten eski sevgilim olması. Çünkü ben onun hâlâ sevgilim olmasını istiyorum. Onu geri alabilmek için ne gerekiyorsa yaparım. Ama bunu ona kanıtlamam gerek. Bu arada, tüm bunları yaparken ölümcül görevlerde başarılı olmamız gerekiyor ki insanlığı koruyabilelim. Dünyada sizin bilmediğiniz kaç zilyon tehlike var, farkında mısınız? İşte, biz bunları önlüyoruz. Hayatınızı kurtarıyoruz.

Neyse, size hikâyemi anlatmaya gelmedim ama okumak istediğinizi biliyorum, o yüzden size bir iyilik yapacağım.

SİHİRLİ LİSTE

JULIE ABE

Julie Abe, Sihirli Liste'de, okurlarını sihir dolu bir dünyaya alıp götürürken bu serüveni, kapkekler, içine neşe kıvılcımı eklenmiş çaylar ve yıldızların altında dans edebileceğiniz büyülü bir kulübeyle tamamlıyor.

Lise hayatı boyunca sessiz bir kız olan Ellie Kobata, artık bazı riskier almaya ve hayatını değiştirecek bir yaz geçirmeye hazırdır. Bunu da on üç maddeden oluşan "Utangaçlığa Çözüm Listesi"ni tamamlayarak yapacaktır. Hızlı trene binecek, çizimlerini paylaştığı Instagram hesabını -belki- herkese açık hâle getirecek ve en iyi arkadaşı Lia ile efsanevi bir seyahate çıkacaktır. Ancak Ellie'nin listesindeki dört numaralı maddenin (Jack Yasuda'dan alınacak intikâm) korkunç bir fiyaskoya dönüşeceğinden ve yaz tatilini büyüleyici olmaktan çıkarıp lanetli bir hâle getireceğinden emindir. Kendini, Lia ile çıkacağı yolculuk yerine, Jack'i sihir fuarına götürmek üzere arabasında mahsur kalmış hâlde bulur. Belki de Ellie ve Jack, Kaliforniya kıyılarına doğru yolculuk yaparken Ellie'nin listesindeki on üçüncü madde çoktan gerçek olmuştur: Âşık olmak..

artemismilenyum

**EJDERHALAR TARAFINDAN SALDIRIYA UĞRAYAN ANTİK BİR KENT...
ATALARINDAN KALAN MİRASI KURTARMAYA KARARLI BİR GENÇ KIZ...
BİLDİKLERİNİ ONA ÖĞRETMEYİ REDDEDEN BİR EJDERHA AVCISI...**

18 yaşındaki Zarela Zalvidar'ın annesi ünlü bir Flamenko dansçısı, babası da Hispalya'nın en iyi ejderha matadorudur.

Sahibi oldukları arenanın 500. yıl dönümü gösterisinde yaşanan bir felakette Zarela'nın babası ağır yaralanır. Bu olaydan sonra Ejderha Loncasının yaptırımlarıyla karşılaşan Zarela, atalarından yadigâr kalan arenayı açgözlü düşmanlardan koruyabilmek için ejderha matadoru olmak ve babasının yerini almak zorunda kalır.

Bu mücadelede Zarela'nın, son derece çekici ve yakışıklı bir ejderha avcısı olan Arturo Díaz de Montserrat'ın eğitmenliğine ihtiyacı vardır. Arturo yardım etmeye istekli olmasa da Zarela onu ikna edene kadar pes etmez.

Genç kız, doğuştan hak sahibi olduğu mülklere Ejderha Loncası tarafından el koyulmaması için ne gerekiyorsa yapmak zorundadır.

